DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

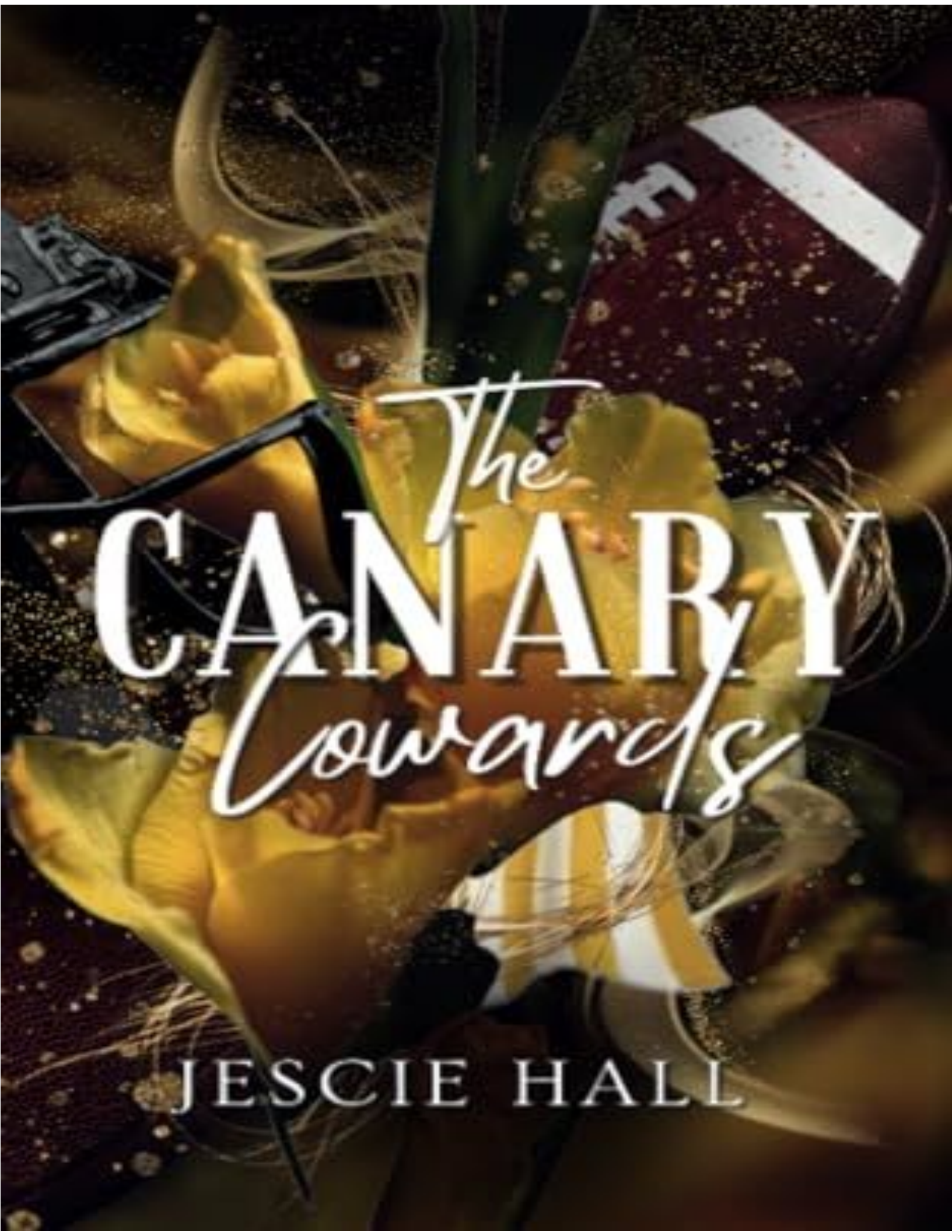
The
CANARY
Cowards
JESCIE HALL

The CANARY Cowards

JESCIE HALL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı © 2023 Jescie

Hall Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN: 979-8-9889352-1-6

Editör: Jenn Heathers

Hassasiyet Okuyucusu: Melissa Simmonds

Kapak Jescie Hall

PA: Cari Harvey

PAA: Annica Smith

İletişim jesciehallPA@gmail.com

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fiziksel formda güneş ışığı olanlar için, bizi nasıl
Buradaki zamanımız çok değerli. Güneşin battıktan çok sonra bile senin ışıltılı ışınlarının sıcaklığıyla yolumuza devam etme cesaretini bulabilelim.

Mama Sheila için

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

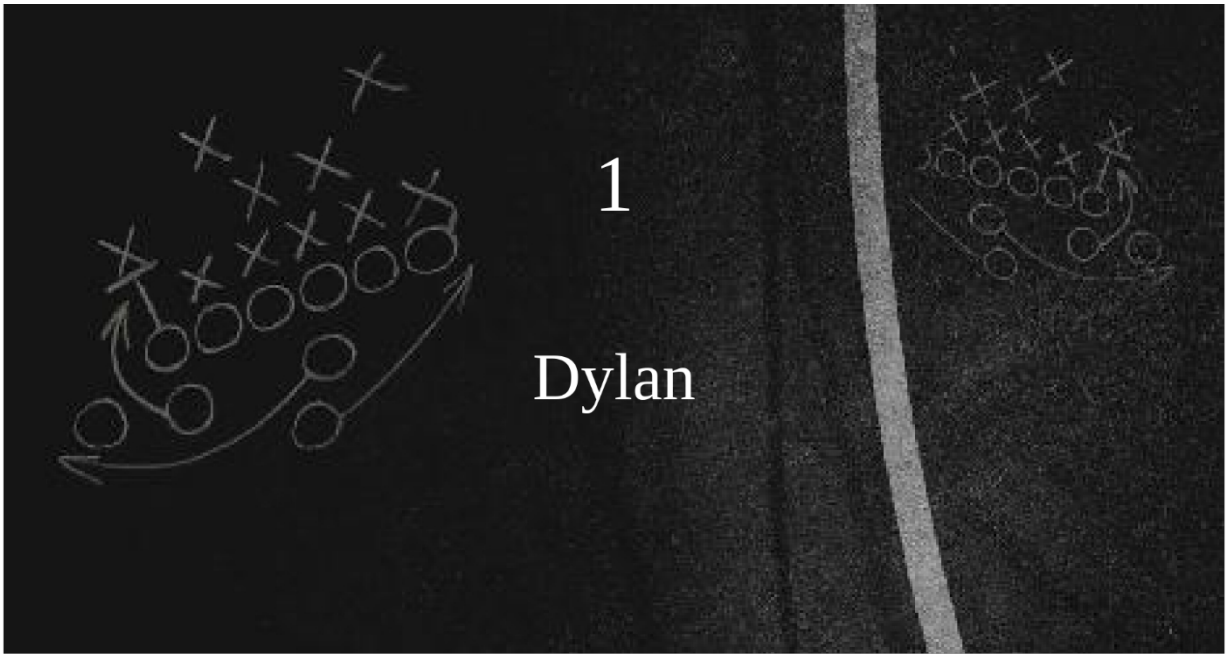

1

Dylan

HTangamı tekrar çantamın köşesine sıkıştırdım.

Lanet olsun ona ve kıçımın arasındaki diş ipine olan nefretine. Keşke kendi çamaşırlarına odaklansa ve benimkileri yıkamaya çalışmasa. Bu kıyafet için çok para harcadım ama burada, çantamın karanlık köşelerine itilmiş, sıkıca sarılmış bir iplik yumağı halinde buruşuk bir şekilde duruyor.

Bu, seks hayatımın saygısız şarkısının başlangıcı mı? Karanlık, buruşuk, bir köşede büzüşmüş, varolmayan. İki ay önceki Eric kaosundan sonra, muhtemelen.

Eric benim hayatımı idare edemezdi. Mesajla ayrılırken bunu açıkça belli etti. Lanet olası alet. Arayamadın mı bile? Annemin bana aldığı yatakta, düz çarşafları bir otel gibi sıkıştırılmış bir şekilde otururken, hayatımın senin için çok fazla olduğunu mesaj atmama izin ver. Kim düz çarşaf kullanır ki?! Hayatımın biriyle çıkmakla pek uyuşmadığını gösteriyor. Aşk ve mantıklı düşünme gibi.

Kırmızı dantelli külotumu saklamak için hızla çantamı kavrarken, anahtarlarımı aşağıya atmadan önce yine geç kalma nedenime zihinsel olarak küfrediyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve işe gidiyorum.

Spor salonu bugün ekstra ekşi kokuyor, bunun tek bir anlamı var. Cedric Fantigo burada.

Beni fizyoterapisti olarak seçtiği için Greg'i öldürebilirim. Cedric'in devasa kalçaları arasında dinlenmenin, o yüksek sesle inlerken bacaklarını tutarak esnemesini sağlamanın ve diğer spor salonu üyelerinin ona müstehzi bir şekilde bakmasının benim için ne kadar zor olduğunu biliyor. O artık bir sporcu bile değil, sadece kalça protezi ameliyatından sonra patronumun iyilik için çağırdığı eski bir arkadaşım. Duş da almıyor, bu çok açık. Saçları her zaman kalın gri öbekler halinde birbirine yapışmış durumda, bu da tercih ettiği saç ürününün zor bir iş gününün yağı olduğunu gösteriyor.

Tanrım, tam bir sürtük gibi konuşuyorum ama beni çileden çıkaran şey sertleşmesiydi. En azından, geçen hafta sertleştiğinden oldukça eminim, boynumdan aşağı sertçe nefes alırken, ağırlıklarını ayarlarken biraz fazla yakın eğilirken o kirli mavi eşofmanlardan filizleniyordu. Bakmaya devam etmek için zaman ayırdığımdan değil, ama varsayım çizgiyi çektiğim yerdir.

StairMaster'da yanından olabildiğince hızlı geçerken bana terli bir baş selamı veriyor. Gözlerime bile ulaşmaya çalışmayan zoraki bir sırıtışla eşleştirilmiş hızlı bir başparmak onayı sunuyorum ve ofise doğru ilerliyorum.

"Dylan, işte buradasın. I-"

"Greg, geçen Salı günü onu gözetlerken neredeyse pantolonunun içine boşalmasından sonra Cedric'e yardım etmeye geri döneceğimi düşünüyorsan düşündüğümden daha delisin," diyerek cümlesini böldüm.

Kaba laf kalabalığım karşısında yüzü buruşuyor ama lafı bırakıp önümdeki masaya bazı belgeler koyuyor.

"Bunu bana şimdi söylediğine sevindim. Bütün bir hafta sonra." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Ama hayır, sana harika haberlerim var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnleyerek karşısındaki yıpranmış deri koltuğa çöküyorum. "Lütfen bana yine Pampered Chef satmaya çalışmadığını söyle."

Bana ters ters bakıyor. "O elma soyacağına bayılırdın! Sanırım ona devrimci demiştin."

"Sen!" Parmağım tüm çerçevesini çizerek ilan ediyorum. "Sen buna devrimci dedin!"

Ellerini önündeki masanın üzerine koyarak iç geçiriyor. "Bu bilinen bir gerçek. Neyse, konuya gelelim. Seni Cedric'ten alıyorum ve onu Jaden'a veriyorum."

"Gerçekten mi?!" Nefes nefese kalıyorum, hemen sandalyede dik oturuyorum. O kadar ki Greg başını öne eğdi. "Beni yanlış anlamayın, yaptığım işi seviyorum ve hastalara terapi konusunda yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum, sadece Cedric ve ben... biz... ben..." Bunu kibarca nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için duraksıyorum. *Bana kur* yapmak için çıkardığı tuhaf cinsel seslerden iğrendiğimi söylemenin güzel bir yolu yok.

"Lake Decker." Greg koltuğunda arkasına yaslanıyor, ellerini geniş karnının üzerinde birleştiriyor ve bir dizini diğerinin üzerine koyuyor, gözlerinin arkasında heyecan dans ediyor.

Dudaklarım aralanıyor ve gözlerim dehşet içinde kocaman açılıyor. Sadece ismi bile beni ürpertiyor. *Hayır, lütfen hayır.*

"Sizi en yeni müşterimiz Bay Lake Decker'a atıyorum," diye tekrarlıyor kocaman, paraya aç bir sırıtışla.

Greg'in gözleri Pampered Chef pizza taşları kadar büyüyerek parlarken, ben sıkışıp kaldım ve böyle bir canavarla çalışma düşüncesinden dehşete düştüm.

NFL'in bu sezonunu tüm taraftarlar ve kumarbazlar için mahveden sakatlığını duyar duymaz, kendi kendime onunla çalışmak zorunda kalacak talihsiz terapist için ne kadar korkunç olacağını düşündüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haberi doğruladıklarında tüm Chicago Bears soyunma odasını yumruklarıyla dağıttığını duyduğuma eminim. Öfke sorunları hakkında konuşun.

Ama neden burası? Neden burayı seçsin ki? Sanki o takıma hizmet veren pek çok harika personele erişimi yokmuş gibi. Masaj için bir kız, esneme hareketleri için bir kız ve bir diğeri masanın altında ona sakso çekerken üzüm yedirecek bir kız bulabilirdi. Kendini beğenmişin teki.

Buraya gelmeye karar vermesinin tek nedeninin, personelin el altından büyük sikler yaladığını duyması olmadığını varsayabilirim. Hayır, sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı. Benim için.

"Greg, dinle," diye başladım, "Cedric o kadar da kötü biri değil. Onunla çalışmanın bir yolunu bulabilirim. Belki, eğer ben-"

"Olan oldu Dylan." Ellerini kaldırmış, bu işten konuşarak sıyrılamayacağımı ima edercesine duruyor. "Ayrıca, sana fiilen saldırdığını duyduktan sonra onunla tekrar çalışmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bir kelime söyle ve onu temelli göndereyim."

Cedric'in bir daha dönmemek üzere gittiği düşüncesinin cazibesine kapılarak bir an için omuz silkiyorum.

Greg de öyle. Kendisi de eski bir defans oyuncusu olan yaşlı adam, kayaları yuvarlayabilecek omuzlarıyla hâlâ dimdik ayakta duruyor. Ama şimdi, geçirdiği sakatlıktan yıllar sonra, bir oyuncak ayı kadar yumuşak. Spor tıbbı konusunda uzmanlaşmış fizyoterapistlerden oluşan bir ekiple kendi özel spor salonunu işletiyor ve boş zamanlarını karısı ve arkadaşları için yemek pişirerek ve mutfak eşyaları satan partiler düzenleyerek geçiriyor. Tam bir hayvan.

"Hayır, Cedric'le başa çıkabilirim. Ve dürüst olmak gerekirse, teknik olarak hiçbir zaman çizgiyi aşmadı," diye omuz silkiyorum.

Bana onaylamayan bir kaş çattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burnumu kırıştırarak, "Sadece üzerine yoğun bir şekilde nefes aldım," diye homurdanıyorum. Greg'in gözleri daha da kısılıyor.

"Lütfen, lütfen Jaden'ı Lake'e koy," diye sızlanıyorum, sandalyede dizimi zıplatarak. "Sana gözünü diktiğin o yeni cep boy ayarlanabilir peynir rendesini alacağım!" Kirpiklerimi kırpıştırıyorum, rüşvet taktiklerini kullanmaktan çekinmiyorum.

"İyi deneme, Dyl." Eski metal masanın arkasındaki gıcırtılı koltuğunda arkasına yaslanarak alay ediyor. "Ona zaten sahibim."

Tabii ki öyle.

Spor salonuna tekrar bakmadan önce başımı eğiyorum, çoktan burada olabileceğinden endişeleniyorum. Onun yerine Jaden'ın içeri girip bize doğru geldiğini görüyorum.

Mükemmel zamanlama.

Çantalarını Greg'in ofisinin yanındaki personel odasına bırakıyor ve ben onun fiziğine hayran kalıyorum. Sıkı bir vücudu var, biraz zayıf ama uzun boylu ve iri yapılı. Her kadının ve her erkeğin rüyası. İki yöne de gidebilmesi herkes için bir şans. O gün rüzgar hangi yönden eserse, onun dediği gibi. Onunla iş arkadaşı ve dost olduğum için mutluyum. Çok iyi anlaşıyoruz ve espri anlayışı sayesinde işimi dört gözle beklediğim ve keyif aldığım bir şey haline getiriyor.

Koyu karamel teni floresan ışıkların altında parlıyor ve iş yerinde tasarımcı spor kıyafetleriyle iyi görünmesinden nefret ediyorum. Cedric'in biz esnerken kalp krizi geçirmemesi umuduyla bol eşofmanlar giymek zorunda kalıyorum. Altına saklandığım hantal kumaşın altında bile kıvrımlı vücudumu istediğimden daha fazla fark ediyor.

"Jaden, adamım. Nasılsın?" Amaçladığımdan daha coşkulu bir şekilde soruyorum, yanındaki bankın üzerine fırlıyorum.

Belli oluyorum. Çok belli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sweatshirt'ünü arkamdaki askıya asıyor, kaşları düşerken dudaklarının kenarından küçük bir tebessüm beliriyor. "Dylan Crawford'un bu sefer bir iyiliğe ihtiyacı olmasının sebebi nedir?" Dolaba yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor, zor durumda olduğumu biliyor ve bundan çok hoşlanıyor. Adam beni bir kitap gibi okuyor.

"Lake Decker. Lütfen, Pampered Chef'in her şeyi aşkına, onu işe alacağını söyle."

Kaşlarını indirdi. "Lake Decker mı? NFL'deki en iyi çaylak koşucu gibi mi?"

"Eski." Çekiniyorum. "ACL."

"Ah, siktir... gerçekten mi? Kahretsin, futbolu takip etmiyorum. NBA benim işim." "Almak mı?" Kirpiklerimi kırpıştırarak ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi gösterdim.

neredeyse yüzümden düşene kadar.

"Evet, onu ben alırım." Başını sallayıp ayakkabılarını dolaptan çıkarıyor.

"Gerçekten mi?" Ses tonum düşüyor ve benimle dalga geçmediğinden emin olmak için ona bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Elbette."

"Aman Tanrım!" Kollarımı ona dolayarak ayakkabısını düşürmesini sağladım. "Sen harikasın, Jaden. Bunun için sana borçluyum."

Kucaklarken gülümsüyor, bana kaşlarını çatmadan önce kollarıyla belimi sarıyor.

"Bekle." Bizi birkaç santim ayırarak geri çekildi. "Neden bu adamı rehin vermek için bu kadar çaresizsin? Neyi kaçırıyorum?"

Ön kapının zili çaldığında ortaya çıkan cehennemin bilgisiyle ağzımı buruşturarak burnumu kırıştırıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ten dakika sonra, Jaden personel odasına geri döner. Omzundaki havluyu kaptığı gibi agresif bir şekilde boş dolaba fırlatır.
onunkinin yanında.

"Sikerim böyle işi," diyor ve spor çantasını aniden askıdan alıp içine eşofmanını ve protein tozunu koyuyor.

Alt dudağımı çiğneyerek kalemimi müşteri program planlayıcımın üzerine bırakıyorum.

"Ee... nasıl gitti?" Dudaklarım acılı bir gülümsemeye dönüşerek soruyorum.

Tam olarak nasıl gittiğini biliyorum. Eğer söylentiler doğruysa, Lake depresif, egoist bir kabus. Kasvetli, sefil, çökmüş bir futbol yıldızı. En iyinin de en iyisi olmuş, sadece havlusunu asması ve geçmişte yaşaması söylenmiş biri. Bir koşucu için bu tür bir sakatlık cesaret kırıcıdır. Spor haberlerini duydum. Muhabirler acımasızdır.

Jaden bakışlarını bana çeviriyor.

İç çektim. "Üzgünüm J, belki seninle daha iyi olur diye düşünmüştüm. Sen sevimli bir adamsın, harika bir P.T." Ona acı dolu bir gülümseme daha attım.

Alay ediyor. "İyi deneme, Dyl."

"Neler oluyor?!" Greg kapıdan kafasını uzatarak sözümüzü kesti.

Jaden bana bakıyor ve başımı belaya sokmak istemediği için yüzünü buruşturuyor, sonra bakışlarını Greg'e çeviriyor. "Lake'le çalışmak biraz zor oluyor,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hepsi bu."

Greg'in kaşları birbirine çarpıyor, sonra bakışlarını bana odaklıyor. "Onu Jaden'ın üzerine mi attın?"

Zayıf gülümsemeler ve omuz silkmeler artık benim olayım.

"Oh, hadi ama! Kabullen Dyl, sen bir profesyonelsin! Ayrıca, bu fırsatın senin için harika olacağını düşündüm. Seni ona odaklanmaya zorlamak için diğer müşterilerini elinden aldırtma bana."

"Yapmazsın." Gözlerimle yalvarıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslanıyor.

Yapardı. *Hıyar.*

"Ashton Connely'yi dokuz ay içinde sahalara döndüren fizyoterapisti boşuna istemedi. Şimdi, salonumun adını kötüye çıkarmadan önce oraya git ve onunla çalış!"

Tabii ki, bu yüzden burada.

Bir çeşit destek için Jaden'a bakıyorum ama o sadece başını sallıyor ve çantasını toplamaya devam ederek benden uzaklaşıyor.

Greg'e dönüp ona en sert bakışlarımı yöneltiyorum. "Bu kış yeni Mix N' Chop piyasaya çıktığında bunu hatırlayacağım. Noel için bir bok almayacaksın."

Kıkırdıyor. "Evet, evet. Tatillerde küçük bir elfe dönüştüğünü hepimiz biliyoruz. Kısa sürede unutacaksın."

Bundan kurtuluş yok. Buna zorlanıyorum. Bu küçük sepet vakasını üstlenmek için çok iyi para alacağımı bilmesem daha fazla mücadele ederdim. Ve ihtiyacımız olan şey para.

Derin bir nefes alıyorum, personel soyunma odasından çıkıyorum ve günün adamını karşılamak için hayatımın en uzun dört metresini ana spor salonuna doğru yürüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lake Decker.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

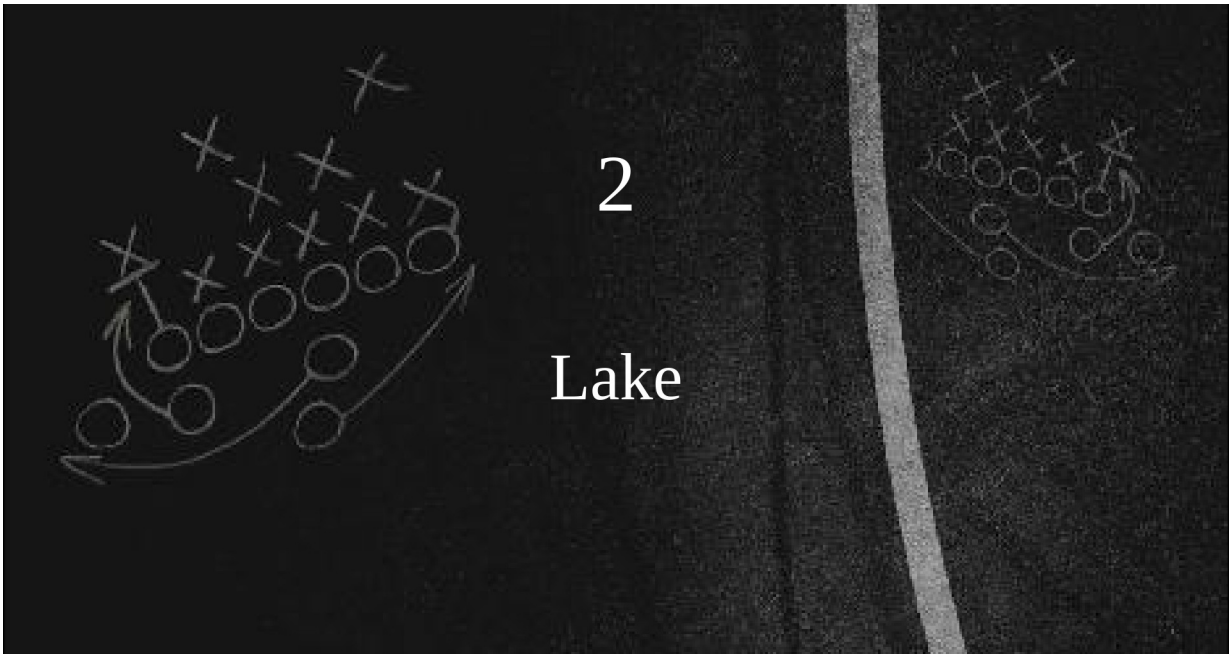

2

Lake

En kötü kısmı da sesiydi.

Kafatasımda yankılanırken duydum, zaten paramparça olmuş zihnimin içinde kulaklarım arasında gidip geliyordu. Kaskım olsun ya da olmasın, dizimin patladığını ve inşa ettiğim her şeyin bir saniyenin küçük bir bölümünde kırıldığını duyabiliyordum. O anda biliyordum ki, ACL'm yırtılmamıştı, lanet olası kalbim yırtılmıştı.

Koşuyordum, topu yeni almıştım. Çok yönlülüğüm ve hızımla iki yan hakemin arasından süzgeçteki su gibi kayarak geçtim. Hiçbir şey beni durduramazdı.

Her zaman yaptığım gibi hareket ediyordum, kolumun kıvrımında sabitlenmiş topla bir tane daha atmak için hızlı bir dönüş yapıyordum. 20 yard çizgisinde, tam önümde bitiş çizgisini gördüm, koşmak için sadece küçük bir itme gerekiyordu. Kalabalık kükrüyordu. Neler yapabileceğimi onlar da en az benim kadar iyi biliyordu. *Lake Decker, ligin en iyi çaylak koşucusu.* Efsane olma yolunda ilerleyen bir canavardım.

Anahtar kelimeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Serseri bir güvenlik görevlisinin beni bir çalımla şaşırtmasına nasıl izin verdiğimi aklım almıyor. Bacağım sıkıca dikilmişken, beni mümkün olan en kötü zamanda dışarı çıkardı, patlamayı duyduğumda dizimi içe doğru büktü.

Oyun sırasında biraz dikkatim mi dağılmıştı? Aklım başka yerde miydi? Belki de. Ancak sahaya çıkmadan yirmi dakika önce kanserin geri geldiğini öğrendiğinizde, savunma oyuncularınızın izini kaybetme eğiliminde oluyorsunuz.

İşte burada, yan yatmış, iki elimle dizimi tutarken, her şeyin bittiğini biliyordum. Rüya, hedef, cirolar. *Her şey*.

Acıyı hissetmem gereken yerde bile hissetmiyorum. Dayanılmaz olsa da, ikiye bölünen benim ruhum.

Beni sahadan çıkarıp kontrol ettiklerinde acımı dindirmek için her şeyi yaptım. Dolaplara yumruklar, devrilen banklar, her yerde ekipman, ta ki severek büyüdüğüm alanın zeminine yığılana kadar. Gerçek dünyada işler çok acı verici olduğunda ikinci evim.

Bu dünyayı kontrol edebilirdim. Başarılı olmak için yapmam gerekenleri yaptığımdan emin olabilirdim, çünkü her şey benim elimdeydi. Fazla mesai yaptım, hızıma ve çevikliğime odaklanırken farkındalığımı korudum ve bloklama yeteneğimi geliştirdim. Diğerleri uyurken ben bütün gece yatağımda oyun çalıştım ve ısınmaya başlamadan bir saat önce ısınmak için antrenmana çıktım. Bu dünyayı ben kontrol ediyordum. Kontrol edemediğim yer evimdi. Ve şimdi, her şeyin kontrolünü kaybettim.

Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ameliyattan sonra hastane yatağımda uyandığımda, büyük olasılıkla birkaç maç sonra beni unutacak olan hayranlarımdan gelen hediyeler, çiçekler ve balonlarla dolu geniş odamı gördüğümde, dayanılmaz bir acı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fiziksel olana yakın bir acı bile içimi parçalamıştı. Hâlâ orada olan ve beni canlı canlı yiyen bir acı.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Sezon benim için bitmişti ve potansiyel olarak kariyerim de onunla birlikte.

Evet, Chicago Bears ile uzatılmış bir kontratım vardı ama böylesine zayıflatıcı bir sakatlığı olan bir oyuncuyu tutmak, maç kazanmam için bana ihtiyaç duyan bir organizasyon için işe yaramazdı. Tek umudum, boktan bir takas anlaşmasının parçası olup beni ülkenin öbür ucuna, bildiğim tek evden uzağa göndermeden önce olabildiğince hızlı bir şekilde sahalara dönmek.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

Kaşlarımın altından ona bakıyorum. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

İç çekiyor, yavaşça kapıdan bana doğru yaklaşıyor. Hastane yatağında oturmuş, bana ulaşmasının her zamankinden daha uzun sürmesini izlerken kendimi tamamen işe yaramaz hissediyor ve hiç gelmemiş olmasını diliyorum.

"Ağrın var mı?" diye soruyor, elini nazikçe yaralı bacağımın üzerine koyarak.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum, parmaklarımı göğsümde birleştirip iki kez vuruyorum.

Yüzü düşüyor ve gözleri kısılıyor, bahsettiğim acıyı hissediyor. Alnımdaki koyu kahverengi saçlarımı tarıyor ve oradaki boşluğu öpmeden önce nazikçe geriye doğru tarıyor. Karmakarışık görünümüm yıldız sporcu kişiliğime hiç yardımcı olmuyor. İçimde hissettiğim kadar çökmüş görünüyorum.

"Gerçekten burada olmamalısın," diye başladım. "Olmalısın-"

"Seni orada durduracağım, ufaklık," diyerek sözümü kesti. "Burası senin olmadan çok önce benim evimdi. Şu anda bu odayı sana kiralıyorum sayılır."

Şakanın tutması gerekiyordu ama tutmadı. Sırıtıyor, kaşlarını kaldırıyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve gülümsememi sağlamak için dikkatimi çekiyor ama işe yaramıyor. Sırtımı gıcırdatıyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dişlerimi sıktım, başımı ileri geri salladım, burun deliklerim bu hatırlatmayla alevlendi. "Dale nerede?" Konuyu hemen değiştirerek soruyorum.

"Dışarıda bekliyor. Bize bir dakika vermek istedi," diyor sakin bir gülümsemeyle. "Ama o gazeteciler ona ulaşmadan önce onu kurtarsam iyi olacak. Lindsey Lou diye biri tepesine binmiş, anlamadığı sorular soruyor. Yarda kazanımları ya da koşu sayıları hakkında bir şeyler..."

"Lindsey Lane," diye düzeltiyorum, içimden inleyerek.

Spor muhabirleriyle asla yatmayın. Tüm hayatınıza anında bir giriş yaptıklarını düşüneceklerdir. Ne yazık ki bu kadar kolay. Ben daha gözümü kırpamadan dizlerinin üzerine çöküyor, sonra da ben baskın sonrasının tadını çıkaramadan sorular sormaya başlıyor.

"Evet, emebilir," diye cevap veriyorum. "Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda."

"Liam Decker Gölü, ağzından çıkana dikkat et, genç adam," diye azarlıyor annem.

Kıkırdayarak, "Son tedavilerin tek çocuğunuzu azarlama yeteneğinizi elinizden almadığını gördüğüme sevindim" diye cevap veriyorum.

Kaşlarını indiriyor ve başını sallıyor. Benden bir şey saklıyor. Emin olmayan bakışlarında bunu hissedebiliyorum.

Başımı eğiyorum, gözlerimi ona dikiyorum. "Bu bakış da ne?"

İç çekiyor. "Bu sefer benim için en iyi yolun hangisi olduğunu bulmaya çalışıyorum." Ona ters ters baktım. "Hayır. Ne? Hangi yolu bulmaya çalışıyorsun? Anne..."

Duraklıyor, gözleri korumaya çalıştığı oğlu için endişelenmekten başka bir şey ifade etmiyor. "Başka zaman, canım."

"Hayır." Başımı sallıyorum, onun reddetmesini önemsemiyorum. "Yine mi sigorta? Sana zorluk mu çıkarıyorlar? Para konusunda endişelenmene gerek olmadığını biliyorsun. Sana ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece dinlen, bebeğim." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "Dinlenirsen daha hızlı iyileşmeye başlayacaksın. Ve benim tek istediğim oğlumu dışarıda en iyi yaptığı şeyi yaparken, tıpkı senin bana ilham verdiğin gibi etrafındaki dünyaya ilham verirken görmek."

Gözlerim yaşlarla doldu. Onun gibi nazik, şefkatli, özverili bir anneyi hak etmiyorum. O her zaman içimdeki en iyiyi, tünelin sonundaki ışığı görür, özellikle de ben göremediğimde. Beni tamamen severek beni zorluyor. Her zaman onu mutlu etmek, bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yaparak ona verilen acıyı ortadan kaldırmak istedim. Ona verilen bu hayatı hak etmiyor. Onun hak ettiği dünyaya sahip olabilmem için her şeyini verdi.

Küçük bir çocukken yaptığı gibi saçlarımla oynuyor, ben yavaşça derin bir uykuya dalarken tatlı bir melodi mırıldanıyor. Onun rahatlatıcı dokunuşundan mı yoksa ağrı kesici ilaçların etkisinden mi emin değilim ama söyledikleri doğru. İhtiyacım olan şey uyku, bu yüzden yapabileceğim şey iyileşmek.

Uyanır uyanmaz onu arayıp Dale'le eve sağ salim vardıklarından emin olduktan sonra dizüstü bilgisayarı kucağıma, telefonu da kulağıma dayıyorum.

"Dokuz ay mı? Gördüğümüz en hızlı süre bu mu?"

"Evet. Ashton Connely sakatlandıktan dokuz ay sonra yakın bir sınıf arkadaşı ve dostunun yoğun terapisiyle sahalara geri döndü. Bunun için çok uğraştı ama sahaya çıkmayı başardı," diyor Koç alıcı aracılığıyla.

Kendi kendime homurdanıyorum. "Sekizde dönerim."

Burnundan kuru bir kıkırdama çıkarır. "Sakin ol evlat. Ofise telefon etmelerini söyleyeceğim."

"Hayır, bunun için zamanım yok. Bana adını söyle," diye cevap veriyorum hemen. "İsmine ihtiyacım var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece yavaşlamayı ve kendine dikkat etmeyi unutma evlat. Sahaya tekrar çıkmadan önce sağlıklı olduğundan emin olmazsak dizini yeniden sakatlaman çok kolay olabilir. Dikkatli olmalı ve her seferinde bir adım atmalıyız. Hücumumuz için muazzam bir değersin ama şu anda biraz yavaşlamalısın."

"Evet, evet. Bana isim ver," diyorum, kalemi kâğıda tutarak. "Onları hemen şimdi kendim arayacağım."

Kıkırdıyor. "Senin gibi inatçı küçük bir pislik sekizde geri dönebilir."

Kapı çalındı ve dikkatim dağıldı. "Tamam Koç, ayarladıktan sonra sana geri döneceğim."

"Kulağa hoş geliyor, evlat. Beni haberdar et."

Telefonu kapatıyor ve kapıdaki adamı görünce başımı hastane yatağına yaslıyorum.

"Kariyerin ACL yırtığı ya da başka bir şeyle sona ermiş gibi görünüyorsun," diyor açıkça, olduğu gibi bir pislik gibi.

"Siktir git, Candy."

Gülüyor, uzun kıçını yatağa doğru yaklaştırıyor. "N'aber dostum? İyi misin?"

Aynı soruları sorduğunda anneme yaptığım gibi ona ters ters bakıyorum.

"Aptalca bir soru, biliyorum. Ama bunu söylemek zorunda hissediyorum kendimi.

Başınız sağ olsun. Joey'nin Chandler'a söyleyeceği bir şey gibi geldi, işte buradayız."

Evet, lakabı Candy. Gerçek adı Kane'dir, bu yüzden Candy takılmıştır. Ekibi, çikolatalı lolipopunun tadına bakan çok sayıda kadının ona bu ismi verdiğine ikna etmeye çalışıyor. Hepimiz inlerken, "Şeker kadar tatlı" diyor. Ve tabii ki en sevdiği dizi Friends. Her gece Netflix'te izlerken uyuyakalıyor. Türünün tek örneği bu ucube, ama ikimiz de Notre Dame'da dalgalar yarattığımızdan beri benimle birlikte, o birkaç kez seçildi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve o zamandan beri saha içinde ve dışında çok iyi bir ikiliyiz.

"Yalan söylemeyeceğim, bugün sensiz biraz sessizdi," diyor ve yatağımın yanına bir sandalye çekiyor. Elini göğsünün üzerine koyuyor. "Boşluğu hissettim. Tam burada. Kalbimde, senin için."

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum. "Ve senden kaçamıyor muyum? Bu bir tuzak."

Gülüyor. "Hayır, ama gerçekten nefret ettim. Hadi seni geri götürelim kardeşim. Her şeyi yakalayamam. Yanımda tekerleklerime ihtiyacım var."

Kane üç yıl önce Chicago Bears tarafından ikinci turda seçildi ve takımda hücum için çok önemli bir varlık olarak kendini sağlamlaştırdı. Geniş bir alıcı olarak pozisyonu, o sahada benim kadar bir hayvan olduğu anlamına geliyordu. O ellerdi; ben ise tekerlekler.

"Üzerinde çalışıyorum."

İç geçiriyor ve hayranlıkla gülümsüyor. "Peki, sen bunun üzerinde çalışırken, ben de kapının dışındaki şu küçük bal üzerinde çalışacağım." Başını arkasındaki kapıya doğru eğiyor, dudaklarını yalarken ellerini birbirine sürtüyor.

"Al onu." Alay ettim. "İşiniz bittiğinde istatistiklerinizi bildirdiğinizden emin olun. Onları isteyecektir."

Kahkahadan kırılıyor. "Seni şanslı küçük orospu seni. Tabii ki ona sahip oldun."

"Siz daha konuşamadan kendilerini çırılçıplak soyduklarında, yapılması gerekeni yaparsınız."

"En azından cirolar karşılığını veriyor," diyor omuz silkerek. "Ama hey, şimdi onları o küçük midilliye bindirmek için uygun bir nedenin var, değil mi?" Yaralı bacağıma bakıyor ve elinin tersiyle üst koluma vuruyor.

"Pony?" Kaşlarım çatıldı. "Kardeşim, yanlış konuştun. Aygır demek istedin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siktir git buradan, beyaz çocuk." Oturduğu yerden kalktı. "Küçük aygırını alabilirsin. Ona bu Ejderha'yı vereceğim."

Hemşire kapıyı çalıp elinde daha fazla çiçekle odaya girdiğinde havada müstehcen bir dans yapar. Kamburunun ortasında duraksayarak doğrulur ve sahte bir şapka çıkarır.

"Hanımefendi."

Kendine özgü çarpık gülümsemesiyle başımı sallayıp ensemi ovuşturuyorum, yanaklarının kızarmasından itişlere tanık olacak kadar şanslı olduğunu anlıyorum.

"Ona aldırmayın," diyorum. "Ücretli striptizci de şimdi gidiyordu."

Kapıya doğru geri çekiliyor, ağzı sürekli sallanıyor. "Bahşişler çok makbule geçer. Bu sokaklarda çalışmak çok zor." Bir başka vücut dönüşünü tamamlarken parmağını göğsünde gezdiriyor ve hemşirenin iki kez bakmasına neden oluyor.

Bu zavallı kadın buna katlanmak için yeterince para almıyor.

"Bekle, sarılmam lazım," diye bağırıyor ve ben yaltaklanırken koşarak bana geri dönüyor.

Bir kolunu üzerime atıyor ve başını göğsüme yaslayarak sırıtıyor. Yatağa gömülüyorum ve ondan mümkün olduğunca uzaklaşıyorum.

"Candy seni seviyor, Lakey. Bunu sakın unutma," diyor aptal bir ses tonuyla ve yanıma bir şey bırakıyor.

Bana başıyla selam vererek tekrar geri çekiliyor. "Perşembe günü takım toplantısında görüşürüz, dostum."

Koridorda yürürken başımı sallayarak karşılık veriyorum, şimdiden birine *kızım* dediğini duyuyorum. Gözlerimi devirerek yanımı karıştırıyorum ve kahverengi bir kâğıt torba buluyorum. Açıyorum, Playboy'un eski bir sayısını süper boy bir kayganlaştırıcı şişesinin etrafına sarıyorum, derginin üzerinde bir not var: "*Bu saldırganlıkların üzerinde çalış, kardeşim*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lanet olası Candy." İnledim.

Spor salonunda, beni rekor sürede sahaya geri döndürmeye hazır olsa iyi olacak yeni terapistle birlikte çalışacağım tek agresiflik bu olacak.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

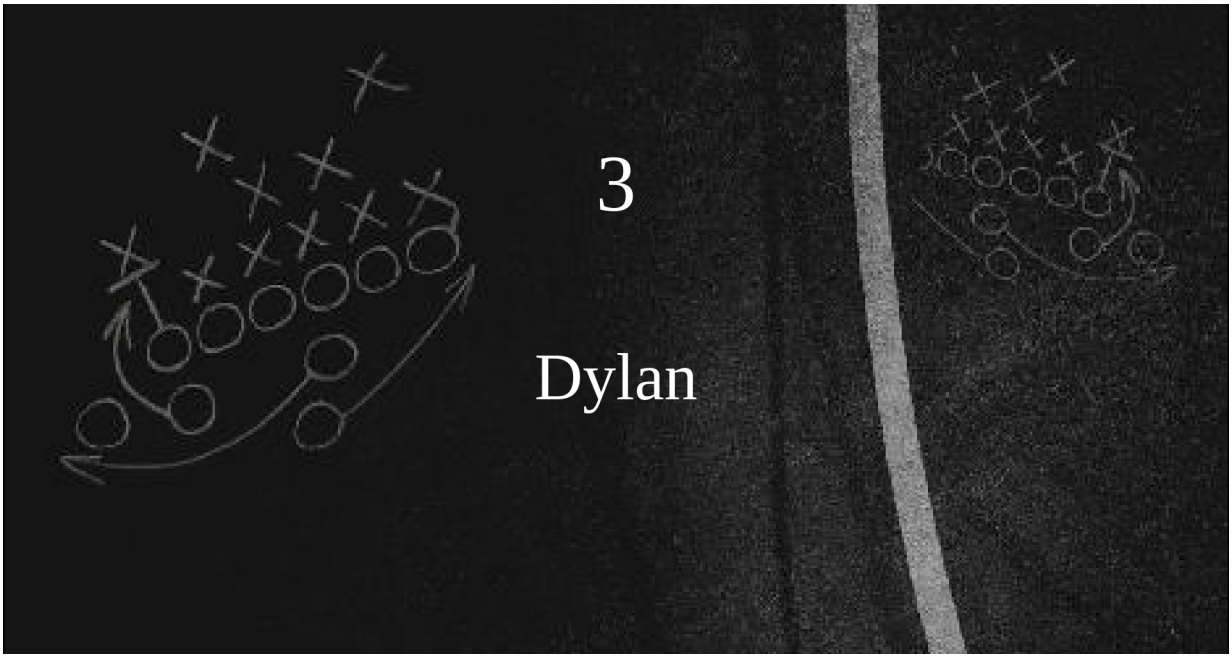

3

Dylan

Ave orada oturuyor.

Duvara yaslanmış, kıçı yerde, kapüşonu koyu renk saçlarının üzerinde. Saat beş yönündeki gölgesi tam teçhizatlı ve bu sadece onun depresif- düşmüş-sporcu görünümüne katkıda bulunuyor. Tepeden tırnağa Nike'a uygun ve oturduğu yerden bile koşucu pozisyonu için fazla uzun olduğunu söyleyebilirim. Bacakları genetik olarak tasarlanmış bir tür çita gibi uzun ve son derece biçimli.

Kulağındaki kulaklıklar ve kafasının içinde patlayan boğuk sesler adeta etrafındaki herkese "Ben hak sahibi bir pisliğim" diye bağırıyor. Dirseği sağlam dizinden sarkıyor, elleri bacaklarının arasındaki açık alana dikkatsizce bırakılmış. Tüm bakışlarından sızan, nefret ettiğim bir kendini beğenmişlik havası var. Onun gibi insanlara ayıracak vaktim yok.

Başımdan savdım ve profesyonel moda geçtim. Nasıl hissedersem hissedeyim, bu benim kariyerim, refahım, geçim kaynağım ve biri beni aşağı çekerse lanetleneceğim. Lake Decker gibi birinin beni alt etmesi için çok yol kat ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bay Decker," diyorum, karşısında durup elimi uzatarak. "Merhaba, ben Dylan Crawfo-"

"Arkadaşını neden buraya gönderdin?" diye sözümü kesiyor ve sarkan eline bakıyor.

Ben ona hitap ederken yüzüme bile bakmıyor.

"Affedersiniz?"

"Arkadaşını neden buraya gönderdin?" diye tekrar soruyor, sanki aptalmışım gibi her kelimeyi yavaşça telaffuz ediyor.

Onun kibirli kıçından şimdiden nefret ediyorum.

"Müşteri listem oldukça uzun. Jaden mükemmel bir fizyoterapisttir. Ben sadece öyle olmadığını düşündüm-"

"*Jaden'la* takılmak için bir saatimi bir anne-baba işletmesine giderek harcamadım."

İki şey var. Birincisi, bu anne-ve-pop işi benim için okuldan hemen sonra gerçek bir sürdürülebilir yaşam yarattı ve ikincisi, Jaden'a karşı ani tavrı ve onaylamaması dilimde ekşi bir tat bırakıyor. Ben insanlarımı korurum.

"Burası hoşunuza gitmiyorsa, elbette defolup gidin."

Gözleri nihayet ellerinden ayrılıyor ve benimkileri bulmak için yukarı bakıyor. Emin olamıyorum ama bana attığı boş bakışın bir şok olduğunu tahmin ediyorum. Daha önce bu "kahramanla" böyle kaba bir dille konuşan olmuş muydu? Sahadakiler tabii. Ama başkaları? Şüpheli.

"Buraya terapistle görüşmek için geldim-"

"Ashton Connely dokuz ay içinde sahalara dönüyor." Ses tonumda bir ısırıkla sözünü bitiriyorum. "Farkındayım."

Karşısında duruyorum, 1.80 boyumla, büyük boy Northwestern sweatshirt'üm ve ona uygun gri eşofman altımla, kollarımı kavuşturmuş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzüme kazınmış bir kaş çatmayla göğsümde.

Karanlık, delici bakışları benimkilere dikilmişken, omzundaki çipi neredeyse görebiliyorum. Bakışları bana kendimi ne kadar küçük hissettirse de, ona tepeden bakmaya devam ederken başımı dik tutuyorum.

Gözleri fotoğraflarda ve reklamlarda göründüğünden çok daha ışıltılı. Grimsi mavi, fiziksel formumu kavrarken soğuk hissettiriyor. Bakışlarıyla bedenimi izliyor, saçlarımda karar kılmadan önce her gizli kıvrımın, her kumaş parçasının üzerinden geçiyor. Her ne kadar beni rahatsız etmesini istemesem de, ediyor. Beni yargıladığını hissediyorum, Dylan Crawford'u görmeye geldiğini duyduğunda beklediği gibi biri olmadığımı biliyor.

"Evet, işte bu," diyor sonunda. "Öyleyse işini yap ve beni oraya götür."

Yontulmuş çeneye hızlı bir roundhouse, hepsi bu. Bundan kurtulabilirim, değil mi? Bu düşmanlık içimde bir delik açıyor. Öfkemin dışarı çıkması gerek.

"Ama görüyorsun ya Lake, her şey terapistle ilgili değil," diye başlıyorum, alaycı bir tavırla. "Ashton Connely müthiş bir atlet ve daha da iyi bir hasta. Sonuçlar değişebilir." Anında kaşlarımı çatarak sahte bir gülümseme takınıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu bakışın onun için bu kadar zahmetsizce seksi olmasından nefret ediyorum. Spor salonunun penceresinden sola doğru bakarak avuç içlerini yerden kaldırıyor. Sağlam bacağıyla kendini destekliyor ve topallayarak önümde duruyor. *Bu salak büyük bir ameliyattan sonra koltuk değnekleri olmadan kendi başına ayakta duruyor. Deli mi bu?!*

Boyu gözümde büyümeye devam ediyor. Kesinlikle Ashton'dan daha uzun ve bu boyla bu pozisyonu koruyabilmesini çılgınca buluyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boyu. Bu kadar uzun ve aynı zamanda hızlı olabilmesi oldukça istisnai bir durum.

"Lig değişken sonuçlar için ödeme yapmıyor. Beni sahaya geri döndürmek için para ödüyorlar." Topallayarak ilerliyor, gözümü korkutmaya çalışıyor ama ben geri adım atmıyorum. Orada duruyorum ve sıkılmış bir yüzle ona bakıyorum. "Ya bunu yapmama yardım edersin ya da yardım edecek başka birini bulurlar."

Bir an birbirimize baktık. Onun parasına ihtiyacım var. Parasına ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor. Özel sektöre ait küçük bir muayenehanede çalışan ve fatura üstüne fatura gelen bir fizyoterapist, NFL'de birlikte çalıştığı terapistlerin kazandığı kadar kazanamıyor. Ancak bu kadar pahalı bir ekipmana faydalı bir tamirci olduğunuzda kulaktan kulağa yayılıyor gibi görünüyor.

"Yarın," diyor sertçe, yüzümü tekrar bulmadan önce son bir küçümseyici bakış atıyor. "Çalışmaya hazır ol."

Başka bir şey söylemeden dönüyor ve çıkışa doğru topallayarak yürümeye başlıyor. Kapıyla boğuşmasını izliyorum, sonunda sakat bacağını kapının etrafında döndürüyor ve manevra yaparak otoparka doğru ilerliyor.

"Ameliyattan yeni mi çıktı?" Jaden arkamdan gelip kaşlarını tavana doğru kaldırarak soruyor.

Spor salonunun penceresinden ona bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap veriyorum, hayranlıkla bakarak. "Koltuk değnekleri bile yoktu. Buraya kendi arabasıyla geldi." Başımı iki yana sallıyorum. "Bu bir kabus olacak."

Tam ben bu sözleri söylerken Lake bize doğru döndü, önündeki büyük siyah kamyonun koluna dokundu ve sanki bizi tanıyormuş gibi bize bir bakış attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

izliyorlardı. Ben kaşlarımı çatmış, kıpırdamadan başparmağımın ucunu çiğnerken Jaden bana el sallıyor.

"En azından görünüşü fena değil," diye yorum yapıyor.

Lake'e tekrar bakmadan önce ona ters bir bakış atmak için başımı çeviriyorum. "Abartıya kapılma."

Normalde üst düzey bir sporcunun koca kamyonetine binmeye çalışırken bu şekilde topallayarak uzaklaşmasını izlerken kendimi kötü hissederdim. Eskiden ne kadar kolay hareket ettiğini bilen birinin böylesine zayıflatıcı bir sakatlık geçirmesi yürek parçalayıcı. Ancak, tavırları ve kendini beğenmişliği hala devam ettiğine göre, sakatlık onu alçaltmamış gibi görünüyor. Kibirli, kendini beğenmiş kişiler için üzülmüyorum.

I Koltuğumun kenarında oturmuş, ucuz ama etkili masa lambamın ısısı altında dirseklerimi tahtaya dayamış, odamdaki dosyaları karıştırıyorum. Üniversiteden beri sakladığım ACL klasörümü buluyorum ve öğrendiğim egzersizlerle ilgili birçok makaleyi gözden geçirmeye başlıyorum. Daha güvenilir kaynaklar bulmak için interneti tarıyor, yeni teknikleri ve o zamandan beri ortaya çıkan gelişmeleri araştırıyor ve daha fazla veri basmaya ve toplamaya başlıyorum. Onun için aylar sürecek yepyeni bir tedavi planı hazırlıyorum.

İyileşiyor.

Tam bitirmek üzereyken telefonum ahşap masaya çarpıyor ve yakışıklı yüzünün görüntüsünü yarım daire şeklinde yavaşça döndürüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jaden.

"Neyi unuttum?" Cevap verir vermez hemen soruyorum.

"Hiçbir şey Dyl." Kıkırdıyor. "Şu anda ne yapıyorsun?"

Arka planda büyük bir alanın yankısıyla birlikte bir insan kalabalığına benzeyen sesler duyabiliyorum.

"Oh, beni bilirsin. Saçımı başımı yoluyorum," diye alaycı bir yorumda bulunarak içimi çektim. "*Evdeyim,* Lake Decker için yeni bir plan hazırlıyorum."

"Oof. Evet, bunun için üzgünüm. İşinde bu kadar iyi olmamalısın, bebeğim." Alay ettim.

"İşini bitirip spor barına gitmelisin. Birkaç arkadaş burada ve sen de bir içkiye ihtiyacın varmış gibi konuşuyorsun."

İçimi çekiyorum, kalemimi bırakıyorum ve sırıtarak sandalyeme geri oturuyorum. "Öyle mi?" "Sanırım öyle," diyor çapkınca.

Gözlerimi devirerek kendi kendime gülümsüyorum. O sonsuz bir flörtçü. Sorun şu ki, sadece benimle değil. Herkese karşı. Hayatımda bir kez olsun Jaden'la çıkmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Çok benzer ilgi alanlarımız var. Birlikte çalıştığım herkesten daha iyi anlaşıyoruz ve kesilmiş vücudu, eriyen kahverengi gözleri ve terlediğinde kelimenin tam anlamıyla parlayan cildiyle delicesine çekici. Tek sorun Jaden'ın geleneksel tiplerden olmaması. Onun hayali, zengin ve çok eşli bir çiftin kadrosuna üçüncü bir sevgili katmak, büyük şehirde yüksek bir binada günlerini geçirmek, her sabah Starbucks'tan az yağlı karamelli frappe almak, Knicks maçlarına gitmek ve hafta sonları bir daire içinde birbirlerine üzüm yedirirken Family Matters'ın tekrarlarını izlemek.

"Eklemlerini gevşetmeliyiz, Dyl. Çok sertleşmişsin."

"Terapi tonlarıyla birlikte şirin. Bayıldım." Alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hadi, çocuklarla bir içki iç," diye cevap veriyor flörtöz bir tavır takınmadan, daha çok ihtiyacım olan bir arkadaş gibi. "Ayrıca, Ashton daha sonra uğrayabilir."

Ashton'ı tekrar görmek ne kadar cazip olsa da, bu planı gerçekten bitirmem gerekiyor. Onu ve dostluğumuzu ne kadar özlesem de elim kolum dolu.

Northwestern'de spor programı sayesinde iyi arkadaş olduk ve sonunda sık sık dışarıda takıldık. O benim hiç sahip olmadığım kardeşim gibiydi. Birbirimizin geçmişini biliyorduk. Yaşadıklarımdan sonra ailesi bir şekilde benim ailem oldu ve hayatımın zorluklarını anladı ve işler benim için bunaltıcı veya zor olduğunda her zaman yaslanabileceğim bir kaya oldu. Ashton geçirdiği sakatlıktan sonra bana yaslanmıştı ve ben de onu rekor bir sürede sevdiği şeyi yaparak sahalara geri döndürmek için söz vermiştim.

Her zaman yanınızda olmasını isteyeceğiniz adamlardan biri. Pozitif, umutlu, golden retriever enerjisi.

Arkadaşım Katia her zaman onun benim için ne kadar mükemmel olduğunu söyleyerek birlikte olmamızı umdu, ama aramızda hiçbir zaman böyle bir şey olmadı. Karşı cinsten biriyle sadece birbirimizin enerjisini hissederek arkadaşlık kurmak mümkün. Biz hiçbir zaman bu arkadaşlık çizgisini aşmadık ve bunun etrafında bir gariplik de olmadı. O benim kardeşim, ben de onun kız kardeşiyim ve onun her zaman benim yanımda olacağını bildiğim gibi ben de her zaman onun yanında olacağım.

Ancak hafta içi bir akşam dışarı çıkmak söz konusu olduğunda, iş benim için her zaman önce gelir. Yükümlülüklerim çok önemli. Benim bir profesyonellik anlayışım var ve eğer alanımda ilerlemek istiyorsam, çocuklarla içki içmek bana yardımcı olmaz. Ayrıca Colin de buna izin vermez zaten.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onun kapıyı çaldığını duyuyorum.

"Üzgünüm, Jaden. Bu gece olmaz," diye ağzımdan kaçırıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O içeri girip kulak misafiri olmadan önce konuşmayı bitirmeliyim. Kalbim hızla çarpıyor ve bu gece gerçekten yüzleşmeye ihtiyacım yok.

"Lanet olsun. Denedim." İç çekiyor, sesi yenilmiş gibi çıkıyor. "Pekâlâ, sabah görüşürüz Dyl."

Kapı çatırdayarak açıldı. Telefonu hızlıca kapatıyorum, dönüp ona bakmadan önce telefonu masaya vuruyorum. Soru sorulmaması için masum görünmem gerekiyor. Rutinimizdeki değişiklikler ya da ayrılma düşüncemle ilgili sorular şu anda ihtiyacım olan son şey.

Orada öylece duruyor, elleri tekrar birbirine kenetlenirken kapı tokmağını bırakıyor, gözleri boşlukta geziniyor.

"O da ne?" diye soruyor, telefona bakarak.

Ertesi sabah Lake'i çoktan dolapların yanındaki bankta otururken görünce şaşırdım.

Benden önce geldi ki bu bile başlı başına sinir bozucu. Düzenli olmak ve her şeyi bir araya getirmek için randevumuzdan iki saat önce geldim. O neden şimdiden burada?

Tüm teçhizatını yanına almış, kendi başına antrenman yapmaya çalışacakmış gibi görünüyor.

Eşyalarımı yere bırakıp ona doğru yürüdüm.

"İyileşirken ders dışı hiçbir şey yapamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayakkabılarını bağlamaya devam ediyor, bunu yaparken dizinin üzerinde garip bir şekilde eğiliyor ve beni tamamen görmezden geliyor. Sonunda bitiriyor, dik oturuyor ve sert, doğrudan gözleri yine o şeyi yapıyor. Kaşları çatılırken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Çalışırken evsiz bir insan gibi mi giyinmeniz gerekiyor?"

Bol kıyafetlerime bakıyorum. Evet, eski, lekeli üniversite tişörtüm hiçbir şekilde gurur verici değil, ama Tanrım, ağzından çıkan ilk kelimeler tüm görünüşümü aşağılamak mı? Kendimin daha genç bir versiyonunu düşünerek üzüntümü yutuyorum. Asistanlık dönemimden kalma yıpranmış ayakkabılarım dışında, kendine bir çift yeni Nike alabilmeyi hayal bile edemeyen bir kız. Eski ayakkabılarında küçük bir çizik olduğu için yeni Jordan'lar almak için sızlanan genç, hak sahibi bir Lake hayal ediyorum. Okula onlarla gidip arkadaşlarına hava attığını hayal ediyorum. Bu düşünce beni kızdırıyor.

"Bir insanın nasıl giyindiğinin yetenekleriyle hiçbir ilgisi yoktur," diyorum başımı yana eğerek.

Buz gibi bakışları yine beni buluyor. Fırtınalı bakışlarındaki soğukluktan tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. O duygusuz bir makine. İnsanlıktan yoksun bir kabuk. Bu çok eğlenceli olacak.

Tek ayağı üzerinde dengede durarak tekrar ayağa kalkıyor. Biraz yalpalıyor ve düşmeden önce onu desteklemek için hemen koluna uzanıyorum. Gözleri elimin onu tuttuğu yere kayıyor ve onu yakmışım gibi aniden beni silkeliyor, çekilmeden önce ters ters bakıyor.

Gururlu pislik.

Bu hareket beni öfkelendirdi. İstediğim gibi adamın yaralı dizine tekme atmamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Bu hiç profesyonelce olmazdı.

"Koltuk değneklerin nerede?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sertçe soruyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Destek olarak kullandığı dolaplar boyunca topallayarak yürüyor. "Onlara ihtiyacım yok."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak ensemi ovuyorum. "Talimatlarıma uymayan insanlarla çalışmam."

"Ve sanki vücudumu en iyi ben tanımıyormuşum gibi bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceklerini düşünen insanlarla çalışmıyorum. Koltuk değnekleri bana sadece güvenebileceğim bir şey verecek."

Gülüyorum. Gerçekten gülüyorum ve bu onu şaşırtıyor. Vücudunu bana doğru çeviriyor, gözleri kısılıyor.

"Bu bir şaka mı? Yani, bu gerçek bir şaka mı? Lütfen bana şaka yapıldığını söyleyin." Ellerimi havaya kaldırmış, spor salonuna bakıyor, birinin çıkıp bana ünlü pisliklerin size işinizi nasıl yapacağınızı anlatıyormuş gibi davrandığı bir TV programında olduğumu söylemesini bekliyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Dardan da dar, dri-fit, uzun kollu gömleğinin altından açıkça görebildiğim göğsü. Kaslı vücuduna yapışıyor, göğüs kaslarının kıvrımları ve her bir karın kasının dalgalanmaları üzerinde kusursuzca şekilleniyor, omuzlarını sıkıca sarıyor. Sıkı vücudunda hiç yağ olduğunu sanmıyorum. Hiçbir yerinde.

Sporcuları genellikle kusursuz vücutları için değerlendirir, onlara bir bilim eseri olarak bakarım. İnsan vücudunun yetenekleri karşısında hayrete düşerim. Ama onun vücudu sadece bilim değil. Bu lanet bir sanat eseri. Derin kenarlı kesiklerle vurgulanan yağsız, tonlanmış kaslar. Mükemmellik için şekillendirilmiş. Ancak kişiliği, ortasından geçen ve şaheseri tamamen mahveden siyah çizgidir.

"Şakadan en uzak şeyin ben olduğumdan eminim *Dylan*... kız." Alay ediyor. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İfadesi karşısında gözlerimi kısıyorum, gözeneklerinden sızan kendini beğenmiş aura artık midemi bulandırıyor. Sadece ismime bakarak erkek olduğumu düşünmesi neyse de, kadın olduğumu görüp işimi bir erkek kadar iyi yapamayacağım sonucuna varması? Sikini bükmeye değer.

"Bunu yapmayacağım." Ellerimi havaya kaldırıp dönüyorum ve Greg'i azarlamak için ofise doğru yürürken omzumun üzerinden sesleniyorum: "Başka birini bulabilirsin. Seninle uğraşacak birini."

"O maaşı istiyorsan alacaksın," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Ayrıca, aradığımda patronun Noel ağacı gibi parladı. Yeni parlak müşterisini bırakmana izin vereceğinden şüpheliyim."

Tekrar yüzümü ona dönüyorum ve dolgun dudaklarında o alaycı ifade beliriyor. Sanki sırlarımı biliyor ve buna umduğumdan daha fazla ihtiyacım olduğunu biliyor. Greg'in onu burada tutmak için her şeyi yapacağını biliyor. Sanki derimin altına nasıl gireceğini bulmuş ve kendi kişisel eğlencesi için orada kamp kurmaya karar vermiş gibi. Ağırlık odasına doğru topallayarak gitmeden önce gözleri beni bir kez daha tarıyor, meydan okuyarak tehdit ediyor.

Lake gibi sporcular için her şey parayla ilgili. Hak ve şöhret. Sözleşmeleri, ciroları ve popülariteleri maaş çekine bağlı. Beni en çok kızdıran şey, bunun benim için bir maaş çekiyle ilgili olmaması. Bu benim tutkum. Geçim kaynağım. Ben şahsen parayı hiç umursamazdım. Onun gibi birinin yanında çalışmak zorunda kalmamak için mücadele ederdim. Ama bu benimle ilgili değil.

Colin hakkında.

Her zaman Colin'le ilgilidir.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

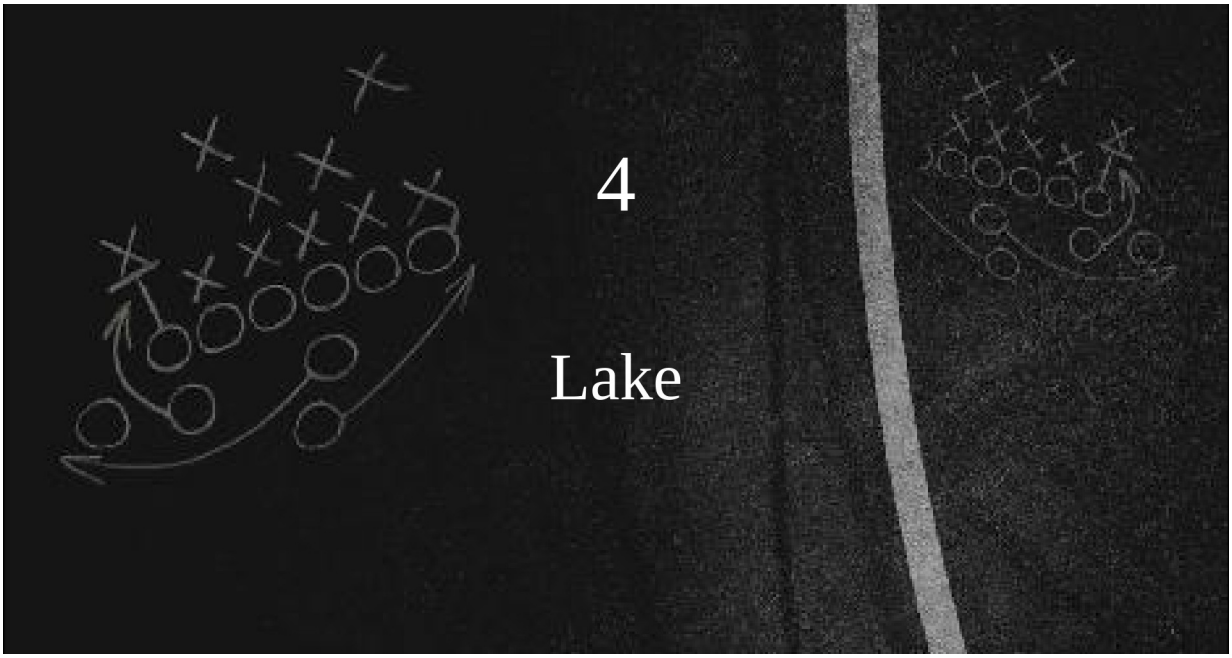

4

Lake

SO küçük şımarık bir pislik. Bunu ona vereceğim.

Kadınlar, özellikle de bu sektördeki kadınlar, benimle asla onun konuştuğu gibi konuşmazlar.

Yaptım.

Koç bana bu ismi verdiğinde, profesyonelliği *sikiş* kelimesini aşırı kullanmayı içermeyen yumuşak ve yaşlı bir adamla tanışacağımı düşünmüştüm. Bu işi yıllardır yapan ve gerçek bir tecrübesi olan biriyle.

Yine de burada oturmuş, soluk kat kat giysiler içinde boğulan bir hatunun tehditkâr kahverengi gözlerine bakıyorum. *Bayat* görünüyor. Tabii bir insan bayat görünebilirse. Teni kremsi beyaz ve makyajsız, gözlerinin altında derin halkalar var. Kirli sarı saçlarını başının üstüne yığmış, sanki bu kadar kötü görünmeye çalışıyormuş gibi.

Ancak ligdeki herhangi biri saha dışında geçirilen süreyi sınırlayabilecek ve oyuncuları pozisyonlarına geri döndürebilecek birini tanıyorsa, iyi haberlerin yayılacağını garanti edebilirsiniz. İşte buradayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ashton Connely ligin en iyi üçüncü geniş alıcısıydı. Denver Broncos'ta oynarken aktif olarak onun rekorlarını izliyordum ve her birini alt üst ediyordu. ACL yırtığı nedeniyle düştüğünde takımları için korkunç bir gündü. Herkesi şaşırtarak, iyileşmesi için lig dışında özel bir spor fizyoterapistine gitti.

Dylan Crawford, iyileşmesi duyulduktan sonra oyunda bir tür isim haline geldi. Rekor bir sürede sahadaydı ve kariyerini bitirmesi gereken korkunç bir sakatlıktan sonra her zamankinden daha iyi görünüyordu. En hafif tabiriyle hayret vericiydi. İyi bir adama benziyor. En azından onu son iç saha maçında gördüğümde öyleydi. Mutlu bir adam, korkunç röportajlar sırasında bile hep gülümsüyor. Profesyonelliğine saygı duyuyorum. Mesleğimizdeki çoğu erkek gibi kesinlikle çok çalışkan biri.

Ashton'ın başarısı ne olursa olsun, şu anda benim için tek bir hedef var. Görünürde tek bir son. Önemli olan tek şey, kendimi onun sürdüğünden daha kısa sürede sahalara geri döndürmek. Bildiğim kadarıyla bunu yapmanın tek bir yolu var, o da bana siktir olup gitmemi söyleyen bu bayat, şirret kadından geçiyor.

Dün genç adam bana yaklaşıp kendisini Jaden olarak tanıttığında, yapabileceğim başka bir şey olmadığı için neredeyse yumruğumu suratına indirecektim. Buraya vakit kaybetmeye gelmemiştim. Sadece yol bile programımdan bir saat çaldı ki bu da beni zaten kızdırıyordu. Huysuz ve acı içindeydim ve sadece Dylan için oradaydım.

Annem evden cep telefonumu arayarak Dale'in hastanede olduğunu ve beni götürmek için beklediğini söyledi ama geri dönüşümü başlatmak için şehirden ayrıldığımı bilmiyorlardı. Spor salonunun zemininde beklerken, ofis alanında boğuk tartışmalar duydum. Öfkem tekrar yükseldi. Bu hatun bana yaklaşır yaklaşmaz, çirkin eşofmanların içinde boğulmuş, saçları dağınık bir yuva halinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafasının tepesinde, kamyonetime geri dönüp, sadece lanet olasıca hüsrana uğradığımdan başka bir nedenden ötürü düzleştirmek için yere sürmek üzereydim. Ta ki kendini Dylan olarak tanıtana kadar. Dylan'ın bir kız olduğunu bilmiyordum.

İhtiyacım olan şey, ben iyileşmeye ve toparlanmaya odaklanmışken üzerime salyalarını akıtan başka bir hatundu. Sırf bu yüzden nadiren kadın antrenörlerle çalışıyorum. Bir futbol yıldızıyla yatma şansını yakalamak isteyen çok sayıda kadın için bu işe girmedim. Rekorları kırmak, en iyinin de iyisi olmak ve tabii ki *onun için* kalbimi ortaya koyarak oynamak için buradayım. Ta ki dizim beni sikip atmaya karar verene kadar.

İyileşmek için bu pilice bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyorum. Ama kadınlardan hoşlandığına eminim. Öyle olmalı, değil mi? Şaşırtıcı bir şekilde, hemen fiziğime takılıp kalmadı ya da benimle konuşurken dili tutulmadı ki bu yeni bir şeydi. Genelde kadınlar benim yanımda telaşlanır, benim gibi bir erkeğin yatakta onlara neler yapabileceğini bildiklerinden boyun ve yüzleri arzudan kızarır. Beni sahada hareket ederken gördüler, atletizmimin doğrudan yatak odasına yansıdığını biliyorlar.

Belki işe yarayabilirdi. En azından ben öyle düşünmüştüm, ta ki o güzel küçük ağzını açana kadar.

O tam bir sürtük. Kontrol manyağı. Lanet bir diktatör. Hissedebiliyorum. Bu tipleri bilirim. Sanki işe yarayacakmış gibi küfürler ve kötü bakışlarla cazibesiyle savaşıyor. Bahse girerim ilişkisinde erkeksi davranıyordur, kadınına nasıl davranması gerektiğini söylüyordur. Toplum içinde onu tersliyor. Şimdi görebiliyorum. Tıpkı dünyaya kızgın bir kadının yapacağı gibi, standartlarına uygun olmayan hizmet için çok yüksek bir bahşiş bırakma konusunda tartışıyor.

Uykusuz ve rahatsız edici ağrılarla geçen bir gecenin ardından, sadece dairemden çıkma ihtiyacıyla spor salonuna planladığım ilk randevumdan daha erken gittim. Zihnim karanlık yerlere batmaya devam etti. Asla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bilemeyeceğimi bildiğim yerlere.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kıpırdamadan oturup dayanılmaz hüznün beni boğmasına izin verirsem geri dönemezdim. Hareket etmeye devam etmeliydim. O sahaya ne kadar hızlı dönersem, iyileşme şansı da o kadar yüksek olacaktı.

Yıpranmış Nike ayakkabıları ve solmuş siyah eşofmanlarıyla yine karşımda dururken, kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğerken bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırıyorum. Ağzını çırpıyor ama neyse ki sinir bozucu sesini duyamıyorum. Gülümseyip kulaklıklarımı işaret ediyorum ve gerinmeye devam ediyorum.

Kulağıma saldırarak kulaklığı kopardı. "Ne oluyor

lan?!"

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?!" diye yüksek sesle sorar.

Benden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsa, tam bir aptal. Etrafa bakıyorum, merdiven basamaklarında ne yazık ki ortalığı pis peynir kokusuna boğan iri yarı, terli bir adam daha görüyorum. Bizi yakından izliyor.

"Esniyorum." Ona ters ters baktım.

Elleri kalçalarında, biri hâlâ kulaklığımı tutuyor ve eşofmanının belini dramatik bir şekilde aşağı indiriyor. Tüm o evsiz görünümlü kumaşın altında bir tür sıkı çerçeveye sahip olmalı.

"Onu geri alabilir miyim?"

İç geçiriyor, bana dönmeden önce başka bir yere bakıyor. "Bu şekilde esneyemezsin. Şişmişsin."

Dizime bakıyorum, biraz şişmiş ve normalden daha sıcak görünüyor.

Başını onaylamaz bir şekilde sallayarak, "İyileşen greftini korumalısın" diyor.

"Kimim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini devirerek isteksizce bana elini uzatıyor. Nezaketinin ona acı verdiğini söyleyebilirim. Bu hoşuma gidiyor.

Elini tutuyorum ve ben aynı anda kendime yardım ederken o da beni çok az bir çabayla yukarı çekiyor. Ona doğru uçuyorum ve o beni yakalıyor. *Tanrım, düşündüğümden daha güçlüymüş.*

Biraz soluklanıyor, ben kendimi dengelemek için kollarının arkasına tutunurken göğsü benimkine bastırıyor. Evet, kesinlikle altında bir şey var. İki güzel, iri yuvarlak şey.

"Dengen üzerinde çalışmamız gerekiyor," diyor hayal kırıklığı içinde oflayarak.

Ona bakıyorum, dudaklarımın aralandığını fark etmiyorum. Ama buradan gözlerinin rengine bakmaktan kendimi alamıyorum. İlk başta düşündüğüm gibi sadece kahverengi değiller. Daha çok sıcak bir kehribar rengi ve gözbebeklerini çevreleyen altın ve yeşil benekler var. Neden gözbebekleri büyümüş?

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Ne?!" Gözlerini benden kaçırdı, öfkeyle

baktı. "Boş ver."

Bana olan nefreti altın gözlerinden fışkırırken, onu ortasında büyük bir masaj masası olan ayrı bir odaya kadar takip ediyorum.

"Yapabiliyorsan atla," diyor ve köşedeki soğutucuya doğru dönüyor.

Masanın üzerine zıplıyorum, avuçlarımla kendimi geriye doğru itiyorum, ta ki bacağım dışa doğru sarkana kadar, diğeri kenardan sarkıyor. Ellerimi başımın arkasında birleştirerek arkama yaslanıyorum.

"Ameliyatın ne zaman oldu?" diye soruyor, elinde buz torbalarıyla tekrar bana yaklaşırken. Masada benimle karşılaştığında duraksıyor, bana bakarken çenesi seğiriyor, beni görünce neredeyse sinirleniyor.

Şimdi ne yapacağım?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaralı bacağımı incelemek için aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce başının hafifçe sallandığını görüyorum.

"Salı, yani dün..."

"Seni hızlı bir şekilde tam ekstansiyona getirmemiz gerekiyor" diyor. "Ama bunun olmasını istiyorsan talimatlarıma uymaya başlamalısın. Size ve ihtiyaçlarınıza özel olarak oluşturduğum tamamen ayrıntılı bir özel terapi planım var."

Zorlu biri ama sanırım bu hoşuma gidiyor. Önümde üstesinden gelmem gereken bir görev olduğunda benimle aynı enerjiye sahip. Hayal kurmak yok, sadece hedeflere ulaşmak var. Durum değişti ve artık onun için bir hasta olarak görüldüğümü hissediyorum, önemli bir hasta, onun listesinde üst sıralarda. Tüm aurası artık tamamen profesyonel. Yalan söylemeyeceğim, ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığından ve Ashton'ın iyileşmesinin şanslı bir tesadüf olduğundan endişeleniyordum.

Orada öylece duruyor, buzu tutuyor ve kabul etmemi bekliyor. Dirseklerimin üzerine kalkıyorum. Ona hafifçe başımı sallayıp talimatlarına teslim olurken gözlerimiz kilitli kalıyor. Bu onu yatıştırıyor. Paketleri nazikçe dizimin etrafına yerleştirirken bakışları yumuşuyor.

"Yirmi dakikalık artışlarla, günde dört kez ve sonra destek takılıyor ve kalıyor. Koltuk değnekleri şart."

Kaşlarımı çatıyor olmalıyım çünkü boğazını temizleyerek tekrar dikkatimi çekti.

"Siz vücudunuzu tanıyor olabilirsiniz Bay Decker, ama ben yaranızı tanıyorum," diye nefes alıyor. "İşimi yapmama izin verin ki siz de kendi işinizi yapabilme şansına sahip olun."

Ağzımı bükerek arkama yaslandım ve onun kararlılığına hayran kaldım. Ve bana Bay Decker demesine. Hedeflerime ulaşmam için kendimden başkasına güvenmek benim için zor. Ne kadar çok çalışabileceğimi ve neler yapabileceğimi biliyorum. Ne yazık ki, o haklı. Sakatlığımı biliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öyle görünüyor. Kendimi bırakmanın ve ona güvenmenin bir yolunu bulmalıyım, bu benim için ne kadar zor olsa da.

Bölgeyi nazikçe manipüle ederken eli dizimin yan tarafına zar zor dokunuyor. Üzerimde dururken, bana pahalı bir şampuan ya da saç ürününü anımsatan bir koku alıyorum. Her ne ise, evsiz kokusu değil. Aslında güzel kokuyor.

Elleri yavaşça dizimin arkasından aşağı kayıyor, şişliği değerlendirirken yarayı kavrıyor. Beni incelerken ona iyice bakıyorum, ince, küçük burnunun sol tarafında küçük bir çil ve sol kaşının altında küçük bir yara izi fark ediyorum. Elleri bacaklarımda büyük bir hassasiyetle gezinirken dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıkıyor.

O bir terapist. Sana dokunmasının bir anlamı yok Lake. Yaptığı şey bu. Yavaşça bacaklarını okşuyor.

Elleri baldırlarımdan aşağı kaymaya devam ediyor, yumuşak parmaklarını bileğime dolamak için durana kadar okşuyor. Her şeyi o kadar hassas yapıyor ki. Elleri beni kontrol ederken güçlü ama çevik.

Kaktüsleri düşünerek yanağımın içini çiğniyorum. Seks dışında her şeyi.

Parmakları ayakkabımın üstündeyken, ayağımı nazikçe önce esnemeye sonra da uzamaya yönlendiriyor.

"Ağrı seviyen nedir?"

"Um." Yutkundum. Şu anda acı hakkında hiç düşünmüyordum. Yumuşak ellerinin üçüncü bacağımı okşadığı ve oradaki şişliği değerlendirdiği düşüncesiyle aletimi nasıl söndürebileceğimi düşünüyordum. Kendime inanamıyorum. "İyi mi?"

"İyi mi?" Bana şüpheli bir bakış attı. "Ağrı seviyen iyi mi?" "Yani, iyi.

Acıtmıyor. Ben iyiyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siz oyuncuların hepsi aynısınız. Sert, acıdan etkilenmeyen." Gözlerini kısar. "Ama bu iş yürüyecekse sert bir adam olmamana ve dürüst olmana ihtiyacım var. Seni zorlamak istiyorum ama kırmak da istemiyorum. Bana sınırlarını söyle, ben de ilerledikçe onları karşıladığımdan emin olayım."

Şu an tam bir erkeğim. Az önce söylediği her şeyi seksle birlikte hayal ettim. Sınırlarımla tanışmak mı? Beni kırmak mı? Kızım, keşke yapabilsen. Senin küçük evsiz dünyanı sarsardım.

Onun yerine "Anladım Şef," diye cevap veriyorum.

Buz torbasını dizimin biraz daha yukarısında yeniden ayarlamadan önce yumuşak esneme ve uzatma hareketlerine devam ediyor. Parmaklarında yüzük olmadığını hemen fark ediyorum. Beyaz, yıpranmış ojesi dudaklarımın sırıtmasına neden oluyor. Görünüşe göre ellerini iş için kullanan türden bir kız, buradaki sahte pençeli, bir şeye dokunup taze boyayı mahvetmekten korkan diğer piliçlerin aksine. Şaşırtıcı derecede ferahlatıcı.

Bacağımdaki büyük yara izine bakıyor ve ne olduğunu anlayamadığım bir yüz ifadesi takınıyor.

"Kötü bir yara izim olacak, ha?" Onun dikkatini çekerek soruyorum.

Sanki onu yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamışım gibi gözleri hızla benimkilere takılıyor. *Bu kadar çirkin mi?*

Başını sallıyor, elini çekip yere bakıyor. "Kendini bu kadar güzel iyileştiren bir vücuttan utanmamak en iyisi."

O bana bakarken ben de ona bakıyorum. Söyledikleri duymayı beklediğim şeyler değildi. Gözlerimiz bir an için birbirine kilitleniyor ve bu çok garip. Bakışlarının altında bir yumuşaklık, aurasında hafif bir değişim var. Orada olan ama sertliği tarafından gizlenen şefkatli, besleyici bir yanı var. Mesleğini göz önünde bulundurduğumda bunu beklemeliydim ama agresif patron cadısı enerjisiyle bunu çok iyi gizliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu çok şiirseldi," diye yorum yapıyorum, bu ifade karşısında şaşırmış bir halde.

Hiçbir şey söylemiyor ama zamanlayıcıyla oynayıp onu bacağımın yanındaki masaya koyuyor. Saati kurarken dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını yalıyor. Krem rengi teninde mükemmel bir pembelik var. Üst dudağı hafifçe yukarı kalkık, bir çeşit dolgu yaptırmış gibi görünüyor, ama o bunu yapan türden bir kız değil. Gördüğüm en doğal dudaklar bunlar. Tamamen doğal, öpülebilir, sikilebilir dudaklar.

Acı seviyesi, iyi. Sana yalvarıyorum, sikini indir.

Kafam iyi olmalı. Bu ağrı kesici gözlüklerle buradaki soluk terler çok iyi görünüyor.

"Hepimizin tutkuları var," diyor yere bakarak. "Bazıları bunu paradan daha fazlası için yapıyor."

Bakışları benimkini kesiyor, o parıltıyla bana kurşun sıkıyor.

"Ve bazı insanlar sadece dürüsttür," diye karşılık veriyorum çenemi kaldırarak.

Para için olmasaydı benimle çalışmaya devam etmezdi. O kadarını zaten biliyorum. Temsil ettiğim her şeyden duyduğu hoşnutsuzluk tertemiz yüzünden okunuyor. Para için numara yapacak bir tip değil. Yani paraya söylediğinden daha çok ihtiyacı olduğu açık. Ama asıl soru neden?

Boğazını temizliyor ve teması kesmek için hızla dönüyor.

"Yirmi dakika," diyor sertçe ve uzaklaşıyor.

Odadan hızla çıkarken gözlerim onu takip ediyor, floresan ışıkların altında sırıtarak beni terk ediyor, yakındaki buzdolabının vızıltısı küçük alanı dolduran tek ses.

Her ne kadar yapmamam gerekse de, sanırım derisinin altındaki bu yeri seviyorum.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

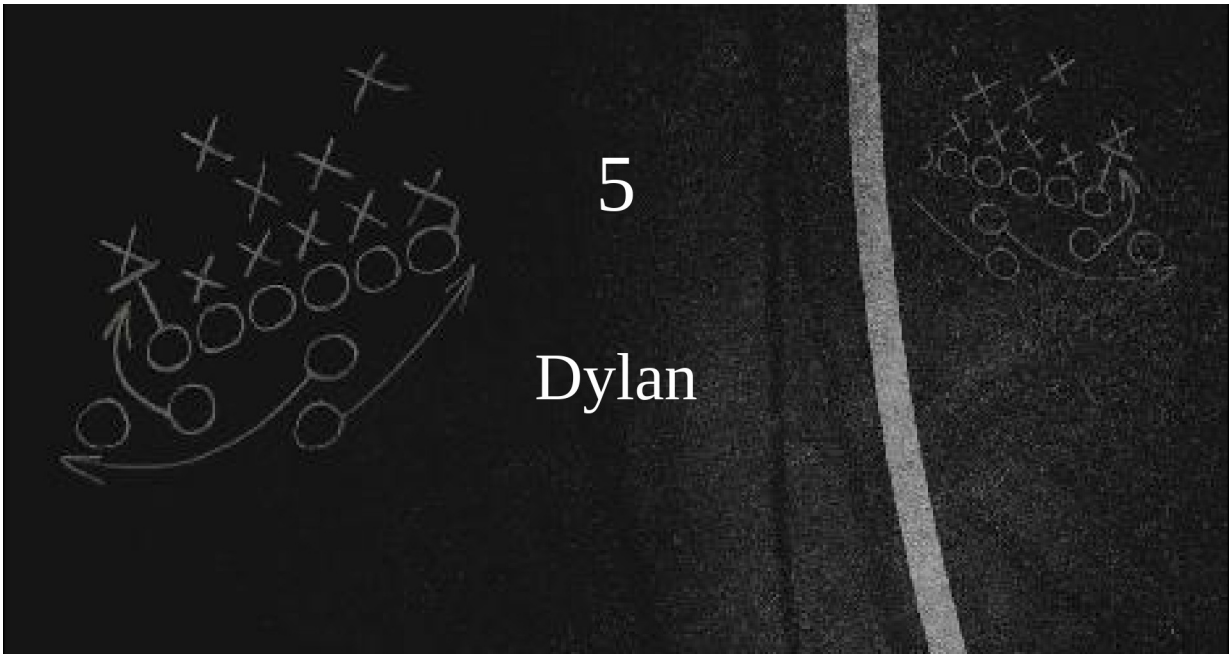

5

Dylan

Arabama binerken başımı ellerimin arasına alarak iç geçirdim. Bu biraz zor olacak. Dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce hiç bir erkekten etkilenmemiştim.

müşteri cinsel olarak. Lake o güzel, kırık kıçını bu salona getirmeden önceydi. Şimdiye kadar birçok müşteriyle çalıştım, Ashton'ın herkesin inanmasını istediği gibi sadece üst düzey sporcularla değil. Hayır, daha çok dünyanın Cedric'leriyle çalıştım ama bu küçük sırrı kimsenin bilmesine gerek yok. Yine de hiçbirinin vücuduna Lake Decker'ınkine baktığım gibi bakmadım.

Vücudumun onunkine tepki vermesi çok sinir bozucu. Lake Decker'ı seviyor. Onu çok seviyor. Onun varlığında canlanıyor ve bu dehşet verici. İğrenç, gerçekten.

Fiziksel mükemmellik. Uzun boylu, yapılı, erkeksi ve her şey olması gerektiği gibi orantılı. Yüzünden bahsetmiyorum bile. Güçlü çene çizgisi, kaslı boynu, teri toplayıp muhteşem ıslak buklelere dönüştüren koyu, kalın, dağınık saçları. *Ugh.* Gözlerine hiç girmeyeyim bile. Bu pislik, tunç mavisi gözlere sahip olma cüretini gösteriyor. Her bakışında göğsüne şarapnel parçaları saplayan türden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onunla çalışamam.

Beni profesyonel olarak mahvedecek, özellikle de ne kadar deneyimsiz olduğumu anlarsa. Bu işte yeniyim. Okuldan yeni mezun oldum ve ödemem gereken faturalar var. Ve evet, Ashton terapist olduğum için durmaksızın bana hayranlık duyarak kariyerimi geliştirmeme yardımcı oldu, ancak bu özgüven maskaralığını sürdürmezsem, Lake asla benimle çalışmaya devam etmeyi seçmeyecek ve Amerika'daki en yüksek profesyonel futbol liginden asla tazminat alamayacağım.

Hâlâ onu sahalara geri döndürmek için yeni teknikler araştırmakla kalmayıp, masaj masasına uzandığı anda eşofmanından taşan devasa şişkinliğe bakarken beni yakaladı. Başka tarafa bakamadım. Sertleşmemişti bile. Ellerini başının arkasına öyle rahat bir şekilde koymuş, eşofmanının her yerinden ona yapışmış halini görünce midemde bir şeyler çalkalandı.

Vajinam doğrudan kafama gitti ve kendimi o masada kalçalarına binerken, beni germesini istediğim tüm yolları açıklarken kendimi ona indirirken hayal ettim, ama yine de şişlik için buz torbasını dizinde tuttuğundan emin oldum çünkü terapi.

Aklımı kaybediyorum.

Seks yapmayalı çok uzun zaman oldu. Vücudum sadece azgın. Belki de reglim yaklaştığı için hormonlarım harekete geçiyordur? Öyle olmalı. Ben bunu yapmam, vajinamla düşünmem. Mantıklı düşünürüm, beynimle. Eğer yapmazsam, mahvoluruz.

Şanslıyım ki, hiçbir şey aklınızı cinsel dürtülerinizden alıkoyamaz, bu sabah terk ettiğiniz tertemiz dairenin şimdi oturma odasına saçılmış giysi yığınları, yiyecek ambalajları ve çöplerle kaplı olduğunu keşfetmek kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

küçük mutfağı kirletiyor. İçeri girdiğimde hemen yüksek sesli bir inilti çıkarıp saç diplerimi çekiştiriyorum.

Bitmek bilmeyen hamburger paketlerini, Happy Meal kutularını ve söz konusu Happy Meal'lerin açılmış oyuncaklarının küçük plastik poşetlerini toplayarak, hepsini düzgün bir şekilde atmak için çöp kutusuna doğru ilerliyorum. Açmak için ayağımı bastığımda, elimdeki tüm çöpleri yere düşürerek duraklıyorum.

Tekrar bağırdım. "Ne oluyor lan?!"

Bütün iç çamaşırı çekmecemi çöp kutusuna attı. Yepyeni dantel külotlarım şimdi torbanın dibinde duruyor.

"Colin!" Çığlık attım.

Odasındaki televizyonda arka planda yarış sesleri duyuyorum ve bu beni daha da s i n i r l e n d i r i y o r .

"Colin!" Daha da yüksek sesle bağırıyorum.

"Pickle'ın neye ihtiyacı var?" diye cevap veriyor sonunda kapının arkasından. "Hemen kıçını kaldır ve buraya gel!"

Burun deliklerim açılıyor, nefeslerim sıcak dalgalar halinde geliyor. Limitimdeyim.

"Hayır," diyor uzaktan usulca. "Hayır."

"Colin?!"

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Pickle çıldırdı. Kendimi dışarı çıkarmayacağım. Pickle kızgın."

Ona karşı sabrım sınanmanın ötesinde. Onu istediğim gibi boğmamak benim için çok zor. Bu yüzden onu boğmak yerine, daha iyisini yapıyorum. Onun parlak kıçlı odasına giriyorum, bunu yaparken bir Happy Meal kutusunu daha tekmeliyorum ve doğrudan televizyonunun önünde duruyorum.

"Kımıldarsan yarışlarımı görebilirim. Eğer hareket edersen, Pickle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden yine iç çamaşırlarıma dokunuyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından sızlanıyorum.

Bana bakmayı reddediyor. Onun yerine, en sevdiği sarı çizgili düğmeli gömleğine bakıyor, kenarlarını düzeltiyor ve büyük boy koltuğuna yaslanırken onları sıvazlıyor. Her gece aynı koltukta uyuyor.

"Cevap ver Colin, yoksa yemin ederim yarış kasetlerinin üzerine Sprite dökeceğim!" Gözlerim çıldırmışçasına irileşmiş bir halde, eski moda televizyonunun yanındaki standdan yarısı boş bir McDonald's bardağını kaldırarak uyarıyorum.

"Tanga sağlıklı değil, Pickle," diyor, hâlâ yere bakarak. "Tanga kötü bir fikir. Dışkınızı vajinanıza bulaştırarak enfeksiyon kapabilirsiniz. Bu... bu sağlıklı değil. Ben senin sağlıklı olmanı istiyorum."

"Her şeyden önce-" Parmağımla onu işaret ederek başlıyorum.

Oyalıyorum, çünkü ağabeyinizin aynı cümlede dışkı ve vajina demesi ne kadar iğrenç değil mi? "Temizle şu pisliği, Colin!" Onun yerine paketlenmiş bir oyuncak arabayı ona fırlatarak bağırıyorum. "Ve iç çamaşırlarıma dokunmayı kes! Son uyarı!"

Hayal kırıklığına uğramış bir halde mutfağa yürüyorum, tüm yeni iç çamaşırlarımı çöpten çıkarıp hemen çamaşır makinesine koyuyorum. Yeni bir poşet çıkarıyorum ve tezgahtan çöpleri alıp içine atmaya başlıyorum.

Bana doğru yürüyor, parmaklarını çapraz hale getirene kadar büküyor ve sonra çözüyor, tavrımla onu ne kadar strese soktuğumu gösteriyor.

"Sen delisin," diyor. "Seni ben kızdırdım."

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça üflüyorum. Bazen sadece bir dakika durup onunla birlikte sakinleşmem gerekiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Üzgünüm, evet." Ellerimi yüzüme sildim. "Harçlığından fazlasını harcadın Colin. Para konusunda dikkatli olmalıyız. Bunu sana söylemiştim."

Başını eğiyor, bana bakmak istemiyor.

Tekrar iç çektim. "Bu saçmalığı yememelisin zaten. Bunun hakkında konuşmuştuk. Bu kadar yağ miden için iyi değil."

"Ben sadece... McDonald's'ta NASCAR var. Onlar... NASCAR ve ben NASCAR'ı gerçekten seviyorum ve istiyorum, ya da demek istediğim, McDonald's'tan NASCAR'ı gerçekten toplamam gerekiyor. McDonald's'tan."

Parmaklarını tekrar çevirip çözüyor, sonunda bana bakıyor ve bakışlarını yere indirmeden önce göz teması kuruyor. Utangaç bir ifadeyle bana bakıyor ve ben de ona hızlıca güven verici bir sırıtma yapıyorum.

"NASCAR, ha?" Elimi kalçama götürüp diğer elimi alnıma bastırıyorum. "Bu ay yarışları mı tanıtıyorlar?"

"Evet, NASCAR. Koleksiyonum için tüm arabaları toplamak istedim. NASCAR. En sevdiğim beş otomobilden dördüne zaten sahibim, ama Bill Elliott'ın Talladega Superspeedway'de kullandığı ve saatte 202.198 mile ulaşan ve hala en iyi otomobil olan 1987 Ford Thunderbird'ü almak için bir Happy Meal'*e* daha ihtiyacım olacak-"

"Daytona National Speedway'de sıralama rekoru." Sevecen bir şekilde gülümsüyorum, nefesimi bırakıyorum ve ona cesaret verici bir baş selamı veriyorum. "Hatırlıyorum dostum."

Anında kendimi yine bir pislik gibi hissediyorum. Bazen öfkemi dizginlemek zorunda kalıyorum. Tavır değişikliğim onun işlevini değiştiriyor. O bunu hak etmiyor. Hayatı zaten yeterince zor.

"Hâlâ kızgınsın, Pickle," diye onaylıyor kendine özgü kontrollü ses tonuyla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır." Gülümsüyorum, kolumu ona dolamadan önce çantamı alıyorum. "Hadi, gidelim."

"Beni nereye götürüyorsunuz? Yarışlarım var... Yarışlarım var. Yarışlarımı durdurmak zorundayım yoksa 2007 Daytona 500'de Kevin Harvick'in arkasındaki zorlukları ortadan kaldıran ve NASCAR tarihindeki yerini sağlamlaştıran Kyle Busch kazasını göremeyeceğim."

Gülümsememem yayılıyor. Bize sunulan bu hayat ne kadar sinir bozucu olursa olsun, onu çok seviyorum. Ben onun Dyl Pickle'ıyım, o da benim Collie'm. Sadece biz varız.

"Hadi gidip biraz McDonald's alalım." "Ama, dediğini sanıyordum-"

"1987 Thunderbird'ü bize verene kadar kasanın arkasındaki kadının peşini bırakmayacağım, Col."

Heyecanlandığında yaptığı gibi yumruklarını önünde sıkıyor. Yumruklarını bıraktığında gözleri endişeyle büyür. "Sadece Jimmy Spencer'ın 2013'te Kurt Busch'a vurduğu gibi yüzüne vurma. Bunun için ceza almıştı, biliyorsun."

Sarı düğmeli gömleği ve gri eşofman altıyla benimle birlikte dışarı çıkarken gülüyorum, kahverengi, lastik tabanlı terlikleri de bu son derece derli toplu görünümü tamamlıyor.

"Ona vurmayacağıma söz ver." Kolumu kolunun kıvrımından geçirerek onu dışarıdaki sokağa çıkan apartman merdivenlerine doğru yönlendiriyorum. "Bu sefer."

OceanofPDF.com

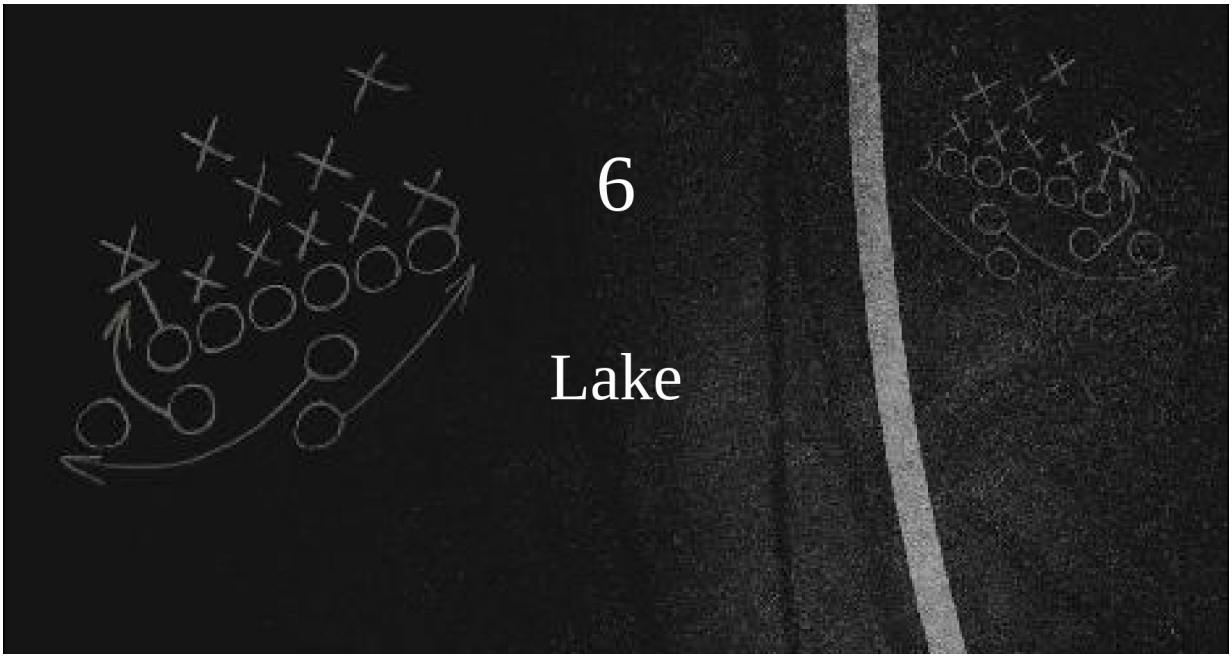

6

Lake

I Her zaman herkesten bir saat ya da daha fazla önce antrenmana giden biri olmuşumdur. Bu yüzden bir saattir bu otoparkta oturuyorum. spor salonu açılmadan önce.

Bugünkü ağrı, hastane yatağından çıktığımdan beri yaşadığım en kötü ağrı. Dylan'ın söylediği gibi periyodik olarak buzlama yapıyorum ama dizime enjekte edilen ilacın etkisinin geçtiği ve dünkü hareketlerin ilave ağrı ve iltihaplanmaya neden olduğu açık.

Koçun bana gönderdiği yeni oyun kitaplarının üzerinden geçerek kendimi zorlamaya çalışıyorum. Candy bana takım antrenmanlarının *Tekerlekleri* olmadan çok kötü geçtiğini söylemişti ve yaptıkları antrenmanları duymak bile geri dönme isteğiyle kaşınmama neden oluyor. Oyun kitabına göz gezdiriyor, kendimi sahada bu rotaları koşarken hayal ediyordum ki, kamyonetimin çaprazında, arka tarafta bir aracın durduğunu duydum.

Mütevazı bir araba. Yeniden kullanılabilir bir yaşam tarzı yansıtan bir kız için oldukça yeni görünen beyaz bir Ford Fusion.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde saçlarını açık bırakmış. Onu kuş yuvası giyen b i r m u c i z e olarak zar zor tanıyabiliyorum. Ama asıl dikkatimi çeken arabanın arka koltuğunda gördüğüm ıvır zıvır yığını. Kamyonetimin tepesinden aşağıya baktığımda otuz kadar Happy Meal kutusu ve bolca yiyecek ambalajı görüyorum. Tam bir paketçi. Fast-food yiyen bir paketçi. *Ve sağlık ve zindelik hakkında vaaz mı vermek istiyor?*

Dylan arabadan inerken üzerinde sadece bir spor sütyeni ve ona uygun bir çift tayt şortla onu izlediğimi bilmiyor. Saçları, serin Illinois sonbahar sabahının esintisinde dalgalanan gevşek bal sarısı bukleler halinde. Uzun, sırtının ortasına kadar dökülüyor. Eğildiğinde şortunun kenarından dışarıya doğru kayan mükemmel kalçasını sergileyen sırt kısmı.

Arabasının yolcu koltuğundan bir şey kapıyor ve kamyonetimin zeminine düşen ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Seksi sayılır. Hatta seksi olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Bunu inkar etmek mümkün değil. Bir sporcunun vücudu ama bir tanrıçanın kıvrımlarıyla, biraz vizyon sahibi, ama bunu asla bilemezsiniz. *Neden evsizmiş gibi giyiniyor?*

Boğazımı temizliyorum, eşofmanlarımın içinde kendimi ayarlama ihtiyacı hissediyorum, katıldığım bu garip sergiden dolayı biraz heyecanlanıyorum. Çekici görünmemeye çalışması ama kimse izlemediğinde böyle görünmesi bana garip bir şey yapıyor. Gizli bir seks küpü.

Çantasını karıştırıyor ve sanki ondan iğreniyormuş gibi içinden bir şeyi aniden fırlatıyor. Bir saç tokası kaparak tekrar dik duruyor, yüzünü bana dönüyor ve saçlarını her zaman yaptığı gibi tepesinde dağınık bir topuz yapıyor. Kocaman bir eşofman altı giyiyor ve kollarını sütyeninin üzerindeki eski üniversite kazağının içine sokuyor.

Yaptığım şey son derece uygunsuz ve biraz ürkütücü ama durmayacağım. Daha fazlasını görmek istiyorum. Meraklarım aşırı hızlanıyor.

Kafası kazağından fırladığında karnında belirgin bir çizgiye benzeyen şeyi görmek için kamyonetimde eğildim. Gözleri hemen benimkileri bulduğunda altıma sıçmak üzereydim. Kollarını vücudunda kavuşturuyor, sanki zaten bol miktarda gülünç derecede büyük giysilerle kaplı değilmiş gibi. Başımın arkasını kaşıyormuş gibi yaparak olabildiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaşıyorum. *Yakalandım.*

Yaklaşık on dakika sonra, kolumun altındaki koltuk değneğimle topallayarak içeri girerken omzumla kapıyı tutmaya çalışarak binaya doğru manevra yapıyorum. Ofisteki mücadelemi hemen fark ediyor ve koşarak bana doğru geliyor, bir yandan kapıyı tutarken bir yandan da spor çantamı elimden almaya çalışıyor.

"Bırak yardım edeyim," diyor.

Çantanın askısına daha sıkı tutunuyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Ona kaşlarımı çatmak istemedim, sadece kadınların benim için bir şey yapmasına izin vermeye alışık değilim. Yüzümü fark etti ve ellerini havaya kaldırarak bir adım geri çekildi.

Onu gücendirdim.

Kendimi açıklamam gerek.

"Beyefendiler asla kadınların yanlarında bir şeyler taşımasına izin vermezler, çok daha yetenekli olsalar bile."

Bu ifadeyle alay ediyor ve bu beni şaşırtıyor.

"Ama değişimlerini gizlice izlemek yasak değil, anladığım kadarıyla," diye karşılık veriyor.

Yüzümde oluşan acılı ifadeyi gizlemeye çalışarak dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. *Kahretsin, çok açık sözlü.*

Çantamı bankın üzerine bırakıp koltuk değneğimi derme çatma giyinme alanındaki dolaplara yaslıyorum. Hâlâ orada duruyor, sanki bana ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Gergin değil ama daha endişeli, neredeyse sinirli çünkü kalkanının altında neye benzediğini biliyorum.

"Ben sadece altında böyle bir vücut varken neden bu kıyafeti giydiğini anlamaya çalışıyorum." Bakışlarım patates çuvalı kıyafetine düşüyor, sonra tekrar onunkine ulaşıyor. "Çoğu kız bunu her yerde sergilerdi, Instagram, Facebook, TikTok... Sadece şaşırtıcı, hepsi bu." Omuz silkiyorum.

Boynu kızarıyor ve gözlerini aşağıya doğru çeviriyor. Kızarıyor mu? Diktatörün yüzünü mü kızarttım?! Oh, kesinlikle kızarıyor.

"Buraya vücudumu sergilemeye gelmedim. Çalışmak için buradayım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup başını bana doğru eğiyor. "Ne yapmak için buradasın?"

Yüzü kızarmıyor, öfkeli.

Eşofmanımın eteklerini tutarak iki elimle yukarı çekip çıkarıyorum ve fazla uzamış saçlarımı karıştırıyorum. Üzerinde sadece bir çift eşofmanla karşısında dururken başımı hafifçe eğiyorum. "İkisi de."

Boğazını temizliyor ve hemen spor salonunun penceresinden dışarı bakıyor. Bana bakmayı reddediyor. Bu çok komik. Bütün gün, her gün vücutlara bakıyor. Fit vücutlara. Sıkı çalışmaya alışkın vücutlar. Bilimin bozulmamış eserleri olan bedenler... Ta ki öyle olmayana kadar.

"Bana bak," diyorum.

Tedirgin oldum. Birlikte çalıştığı onca sporcu arasında birdenbire ondan tiksinen, görmeye dayanamadığı kişi ben oldum. Onu zorlamak ve ne sakladığını görmek istiyorum. Kendi sadist nedenlerim için yüzündeki o rahatsızlığı görmek istiyorum.

"Siktir git, Lake." Başını ofise doğru çeviriyor ve uzaklaşıyor. "Dylan,"

diye sertçe adını söylediğimde olduğu yerde durdu.

İstese de istemese de, ben hala onun müşterisiyim. Yatıştırmak zorunda olduğu parlak müşterisi. Bunu kendi avantajıma kullanıyorum. Orada duruyor, duraklamış, yüzü bana dönük. Göğsünün şiştiğini ve tişörtünün altındaki tüm havayı dışarı attığını görüyorum.

"Bana bak," diyorum tekrar, bu sefer daha yumuşak.

Sonunda oflayıp pufluyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve o açık kahverengilerin altında acı görüyorum. Bu beni şaşırttı, çünkü öfke bekliyordum. Ama işte o bakışta acı var; ıstırap. Kontrolü dışında olan bir şey için acı.

Sonunda gözlerini benimkilerden ayırmadan önce dakikalarca birbirimize bakıyoruz. Boynumdan aşağı iniyorlar ve dudakları zar zor ayrılıyor. Tenim aniden yanıyor. Gözlerinin daha sonra oraya düştüğünü hissettiğimde göğsüm ısınıyor. Karnımdaki kasların her birine bakıyor, dişleri dudağımın köşesine bastırmadan önce onları bir ısı iziyle tutuşturuyor.

Bunun ne olduğunu merak ediyorum. Kendi zevki için beni görmeye katlanmak zorunda kalarak kıvrandığını görmek istiyordum ama şaşırtıcı bir şekilde, bakışlarının altında kendini açıkta hisseden ben oldum. Bu, birinin gözlerinin üzerinizde olması kadar basit bir şeyle, sinir uçlarınızda sürünerek derinize doğru ilerleyen fiziksel bir histir.

Sanki biri onu rüyasından uyandırmak için tokat atmış gibi, o gözler benimkilere sabitleniyor, kısa süreli merak bakışı yerini tekrar o ateşe bırakıyor.

"Daha önce görmediğim bir şey

değil." Sanırım havasızlıktan

boğuluyorum.

Ağzımdan kelimeler çıkmıyor.

"Hadi işe koyulalım," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Onu masaj masasının olduğu arka odaya kadar takip ediyorum ve kendimi masanın üzerine bırakıyorum.

"Pantolonunu çıkar," diyor, yeri inceleyerek ve ensesindeki gevşek saç telleriyle oynayarak.

"Bu kadar çabuk mu? En azından önce beni yemeğe götürürsün diye düşünmüştüm." Ben deadpan.

"Sevimli. Gerçekten şirin, Lake." Gözlerini

deviriyor. Tekrar. Sanırım adımı söylemesi

hoşuma gidiyor.

"Şimdi bırak onları."

Özellikle de bunun ardından.

Dediğini yapıyorum ve eşofmanlarımı ayak bileklerime kadar indirip belimden eğiliyorum. Ayağa kalktığımda, üzerimde sadece bir çift Nike şort varken nefes nefese kaldığını duyduğuma yemin edebilirim ama bunu asla yayınlamaz. Tabii ki yayınlamaz. Benden iğreniyor, değil mi? Dediği gibi, her şeyi daha önce görmüş.

Kendimi tekrar masaya bıraktığımda daha da yaklaşıyor ve dizime ve çevresine nazikçe dokunmaya başlıyor. *İşte yine başlıyoruz*. İçimdeki her şey canlanıyor ve o üzerime eğilirken tüm duyularım aniden alarma geçiyor. Elimde olmadan hafifçe içime çekiyorum. Bugün meyvemsi kokuyor, tatlı kivi gibi bir şey.

"Evde buzlanma mı yapıyordun?" diye soruyor, sesi titriyor, bana bakarken kirpikleri titriyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, o hassas kesi bölgesini manipüle ederken dişlerimin arasından hava emiyorum.

Genelde eğitmenler bana dokunduğunda bayılırım, iş yapan bir araba gibi hissederim. Ama onunla sanki içimdeki motor uyanıyor. Her şey harekete geçiyor ve gitmeye hazır.

Telaşlı görünüyor. Sanki bana yakın olmak ve dokunmak onu üzüyormuş gibi kaşlarını birbirine kenetleyerek çenesini sıkıyor. O sahaya bir daha çıkıp çıkamayacağımı sorgulamaya başlıyorum. Belki de gördüğü en kötü şey budur. İçinde bulunduğum durum hakkında bana söylemediği bir şey mi biliyor? Belki de bu sakatlık beni bitirecek, kariyerimi bitirecek. Belki de beni oynarken görme şansı hiç olmayacak.

Hayır. Kapa çeneni, Lake. Kendini küçümseyen saçmalıklara izin yok.

Dylan bacağımı uzatarak baldırımı tutuyor ve nazikçe büküyor. Gözlerimi sıkıca kapatarak inliyorum. Bugünün ne kadar zor olduğunu yutkunurken boğazımın düğümlendiğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Zihinsel ve fiziksel olarak.

Ne yaptığını görmek için gözlerimi açtığımda hareketleri duraklıyor ve beklemediğim bir ifade görüyorum. Gözleri kocaman, neredeyse paniklemiş ve dudakları hafifçe aralanmış. Kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığını duyabiliyorum.

"Ben iyiyim Dylan, sakin ol." Tekrar inliyorum ve masanın kenarlarına tutunuyorum, bacağımı dinlendirirken acıyla nefes alıyorum.

"Bugün ağrı kesicini aldın mı?" diye sormadan önce boğazını temizliyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Kaşlarını hiç çatmamış gibi tekrar çatıyor, ben de gözlerimi ona dikiyorum.

Spor salonunun ön kapısı açıldığında bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor ve giriş zili çaldığında kendini toparlıyor.

Sıcak, yumuşak ellerini bacağımdan çekip yakındaki dolapların sıralandığı tezgâha yöneliyor. Bana zımbalanmış bir yığın kâğıt uzatarak, bugün üzerinde çalışacağımız her şeyin eve götürmem için orada olduğunu söyledi ve sonra yakındaki bir dolaptan bir destek aldı.

"Ben-"

"Biliyorum," diye araya giriyor, kocaman renkli gözleri benimkileri bulunca yumuşuyor. "Ama onun yerine bunu sipariş ettim. Piyasadakilerin en iyisi. Ve senin en iyisine ihtiyacın var."

Fısıltısı bana zar zor ulaşıyor ve sanki itirafından utanmış gibi bakışlarını tekrar aşağıya çeviriyor.

Bunu herkes için yapıyor Lake. O bir fizyoterapist, kelimenin tam anlamıyla onun işi. Yine de ondan gelen en ufak bir nezaket bile farklı hissettiriyor.

O günkü seansımıza başlıyoruz. Bugün bana çeşitli esneme hareketleri ve denge, stabilite ve ayak parmağı kaldırma gibi hafif egzersizler gösteriyor.

Bana bir hareket açıklığı egzersizinde yardımcı olurken, altıma çömeliyor, dikkatli elleri diz kapağımdan yukarı kayıyor ve egzersizi en çok nerede hissetmem gerektiğini gösteriyor. Onun gözleri ellerinde ama benimkiler onunkilere kilitlenmiş durumda. Altımda bu şekilde çalışması, bacağımın arkasını yumuşakça okşaması, yapmamam gereken şeyleri hayal etmeme neden oluyor. O yumuşak ellerin kalçalarımın önünden yukarıya doğru kayarak bacağımın dibine ulaşması gibi şeyler-

"Bunları evde ya da birlikte olmadığımız boş zamanlarında çalışman gerekiyor," diye düşüncelerimi bölüyor. "Hepsi çıktıda var, senin için özel olarak hazırladığım esneme hareketleri."

Son bacak uzatması sırasında biraz tıslıyorum, bacağımdan aşağı acı verici bir akıntı fışkırırken beyaz parmak eklemlerimle bükülmüş eşofmanımın kumaşını kavrıyorum.

Tıslamam bu sefer onu caydırmıyor ya da korkutmuyor. Hareketi biraz daha nazikçe tekrarlamadan önce bacağımı nazikçe gevşetiyor.

Onunla terapime sessizlik içinde devam ediyorum. Sağır edici bir sessizlik. Birbirimizin yanından geçiyoruz; bana bir hareket gösteriyor; yapıyorum ve ben bitirene kadar uzaklaşıyor.

Tekrar ortaya çıkıyor, bir sonrakinde bana talimat veriyor ve sonra tekrar ortadan kayboluyor. Benim yanımda geçirdiği zamanı kısıtladığı çok açık.

"Tüm müşterilerinize karşı bu kadar ilgili misiniz?" Bana bir kalça kaçırma egzersizi göstermek için tekrar ortaya çıktıktan sonra soruyorum.

Tam uzaklaşmak üzereyken hayal kırıklığıyla nefesini bırakıyor. Bunun yerine, orada durup garip bir şekilde saçının arkasını kaşıyarak, sanki havadan sudan konuşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor.

"Ben sadece odaklanıyorum," diye karşılık veriyor, tedirgin bir şekilde. "Bunu anlayabilmen gerekirdi."

Kaşlarımı çatıyorum. Odaklanma konusunda bir sorunum yok. Yaşamak ve nefes almak için ne yapıyorsam onu yapıyorum ama en azından bir kişiliğim var. Bu hatun çirkin olmaya çalışıyor. Mülayim ve cansız, hatta duygusuz görünmek için elinden geleni yapıyor. Görülmek istemiyor; bu da benim daha fazla görmek istememe neden oluyor.

"Pekâlâ, ben başlayayım," diyorum, onun benimle şakalaşmaya çalışma havasını tamamen görmezden gelerek. "İşten çıktığında ne yaparsın? Eve gittiğinde ve gevşediğinde. En sevdiğin kötü alışkanlık nedir?"

Tüm vücudu kaskatı kesildi. Bir çeşit sinire vurdum. Belki de mengenedir. İşte bu. Uyuşturucu. Belki *de* uyuşturucu sorunu vardır. Bu kariyeri sağlık ve zindeliği ilan etmek için kullanıyor, ama sonra uzun bir iş gününden sonra eve gidiyor, kanepeye uzanıyor, bir doobie içiyor ve karısına mutfağı temizlemesi için bağırırken yüzüne çizburger yiyor. Aniden yaydığı gerginlikle ilgili bir şey en kötüsünü sorgulamama neden oldu. Kesinlikle uyuşturucu.

"İçmek mi? Parti mi? Arabanızın konforunda Happy Meal yiyerek keyif çatmak mı?"

Gözleri açılıyor ve yüzü soluyor. Paniklemiş görünüyor ve ben de utancımı kucaklıyorum. Cevap vermeden, elimden kurtuluyor.

yorumunu yapar ve elinde defteri ve kalemiyle bir sonraki makineye doğru yürür.

"Havadan sudan konuşmak buraya kadarmış," diye mırıldanıyorum içimden.

O güzel, pis, kötü küçük bir kadın.

Kapı tekrar çalıyor ve artık Jaden olduğunu bildiğim adamın içeri girdiğini görüyorum. Adam onunkini yansıtırken yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Bana bakıyor ve gülümsemesi kayboluyor.

Evet, ilk tanıştığımızda ona biraz sert davranmış olabilirim ama siktir et. Araya girmemeliydi.

Ofise doğru yürümeden önce "Ağırlıksız 20 tekrardan iki set daha yapın" diye talimat veriyor.

Onu takip ediyor, sessizce bir şeyler konuşurlarken kapı çerçevesine yaslanıyor. Egzersizime devam ederken göz ucuyla onları izliyorum. Ona doğru yürümeden önce kızın söylediklerine gülüyor. Ona doğru eğiliyor ve yemin ederim onu öpecekmiş gibi görünüyor, ama o arkasını dönüyor, önce bana sonra da arkasına bakıyor.

Ondan hoşlandığı gün gibi ortada. Ama o çirkin kıyafetinin altında ne olduğunu gördü mü? Onun lezbiyen olduğunu biliyor mu?

Tekrarlarım bittikten sonra nihayet yanıma geldi.

"Peki, sen ve kız arkadaşın hiç kasabadaki Çin lokantasında yemek yediniz mi?"

Üst dudağı yukarı doğru çekiliyor ve burnu

kırışıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Şeytani sırıtışımı engellemek için dudaklarımı içe doğru kıvırıyorum. Onun düğmelerine basarak içgörümü elde ediyorum. Yine derisinin altına girmenin yolunu buldum.

"Kız arkadaşın..."

"Ha!" diye bağırıyor. "İnanılmaz."

Başını sallayışını izliyorum, bir elini alnına ve saçlarına götürüyor.

"Senin vücuduma bak saçmalığına kanmayı reddettiğim için şimdi lezbiyen olmam gerektiğini düşünmeni çok komik buluyorum. Bilgin olsun, sik severim," diyor agresif bir şekilde. "Hem de çok."

Boş bir yüzle ona bakarken yavaşça gözlerimi kırpıştırıyorum ve yorumumun sonuçlarını bekliyorum.

Fiziksel olarak utancının acısını hissederken, sıcaklığın pürüzsüz boynundan yanaklarına doğru ilerlediğini hayal ediyorum. Yüksek sesle sik dediği için zihinsel olarak kendine küfrediyor. Ve bir noktaya değinmek için bir *sürü şeyle* devam etmesi gerektiği için. Bu eğlencenin en iyisi.

O daha geri dönmeye teşebbüs edemeden, Jaden kafasını personel odasından çıkarıyor ve son egzersizle hafifçe kayan dizimdeki desteği inceliyor.

"Dyl," diye acele ediyor.

Ona Dyl diyecek kadar rahat hissediyor mu?

Dyl?!

Adam kesinlikle onu istiyor.

İçeri girene kadar iyi adamı oynuyor. Belki de girmiştir? Belki kız onunla bir şeyler denemiştir. Belki de gizli gizli sevişiyorlardır. Masaj masasının olduğu arka odada. Bahse girerim kimse bakmazken onu oraya koyar, kapıyı kilitler, sevimli küçük spor sütyeninden başka bir şey giydirmez ve o kalçaları açar.

"Bugün canın çok yanmış olmalı," diye fısıldıyor, hayali düşünce sürecimi kırarak bana bakıyor, arkasındaki Jaden'ı duymuyor bile. "Şu anti-enflamatuarları almalısın."

O zaman küçük hayalim yüzünden dişlerimi gıcırdattığımı fark ediyorum.

"Dyl!" Jaden ofisten dışarı çıkıyor, kapının çerçevesini tutuyor ve telaşlı görünüyor.

Yakınlığımızı kıskanıyor. Belli ki onu benden uzaklaştırmak için eski telefon görüşmesi bahanesini kullanmaya çalışıyor. Bunu görüyorum ve çok komik buluyorum. Tabii ki onun gibi bir adamı tehdit ediyorum. Ben Lake Decker'ım, o da Jaden, ikinci olan fizyoterapist.

"Telefon sana. Acil bir durum var."

Kıçımın acili. Kim bir futbol yıldızıyla çalışırken sabahın dokuzunda acil bir telefon alır ki? *Eski* futbol yıldızı.

Paniklemiş bir halde Jaden'a doğru koşuyor ve aniden yanından geçip gidiyor. Sanki ahizeyi kaldırmadan önce telefonun diğer ucunda ne olduğunu biliyor gibidir.

OceanofPDF.com

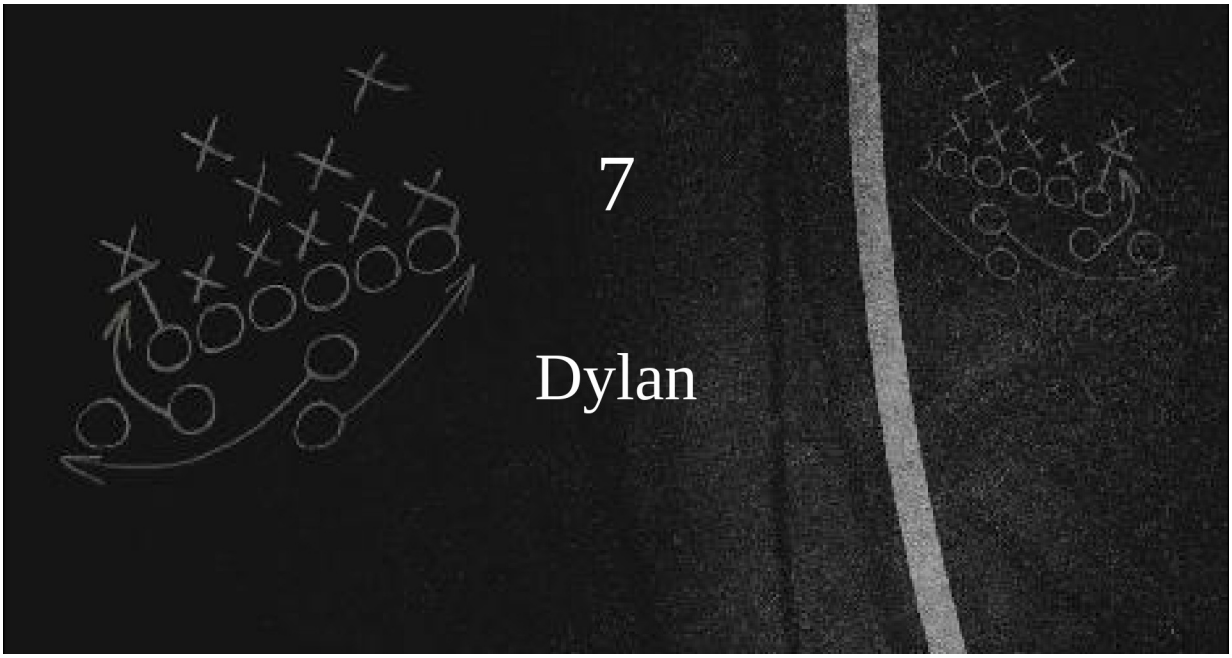

7

Dylan

"Miss Crawford, yine yapıyor." Maureen'in sinirli tonu kulağıma doluyor ve yüzünü dağıtma arzusu baskın geliyor yüksek.

Kahretsin. İşten arandığım anda ne olduğunu anladım. Kardeşlik içgüdüsü, belki?

"Peki, nerede o? Onunla konuşabilir miyim?!" Histeri numarası yaparak sordum. "Telefonu ona vermeyi dene!"

"Personel odasının bir köşesinde ellerini kulaklarına götürmüş sallanıyor."

Allah kahretsin. Sinir krizi geçiriyor.

"Peki, ne oldu?! Onu ne tetikledi?"

"Bayan Crawford, ben psikolog değilim. Ya da doktor. Yerel Piggly Wiggly'de asgari ücretle çalışan bir tezgâhtarım. Tek bildiğim sizi aramak." Telaşlı sesi beni sinirlendiriyor.

Öfkelendim. "Hemen geliyorum."

Ben bir profesyonelim. Evet, profesyonelim. Öyleyim. Ama bu benim kontrolüm dışında. Başka kimse bunu benim için halledemez ya da halledemez. Bu durum tam da bu yüzden onun

birincil bakıcı. Sadece biz varız. Sadece ben varım.

Ofisteki telefonu kapatıyorum ve isteksizce hâlâ köşede duran Jaden'a bakıyorum. Başını eğiyor, yüzü sempatik, her şeyi duyduğunu ima ediyor.

"Lütfen Jaden. Sana imzalı Giannis Antetokounmpo şapkamı ya da 2013 Golden State Warriors Finalleri Şampiyonluğu imzalı basketbol topumu vereceğim, ne istersen..."

Kıkırdıyor ve duvarı iterek bana yaklaşıyor. "Dur. Git getir onu. Ben Bay Hotshit'in işini bitirmesine yardım edeceğim."

İç çektim. "Teşekkür ederim." Kollarımı boynuna dolayarak ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve dolaptan çantamı almadan önce ona kocaman sarılıyorum. "Çok teşekkür ederim. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Suçlu hissediyorum. Profesyonel olmadığımı hissediyorum. Herkesi bir çırpıda terk ettiğim için kendimi boktan hissediyorum. Bu hiç iyi bir duygu değil. Ama Colin'in bana ihtiyacı var ve bir daha bizi ayırmalarına izin vermeyeceğim.

"Özür dileme, Dyl. Olur böyle şeyler. Lütfen dikkatli sür. Endişeli olduğun zaman nasıl davrandığını biliyorum."

Kardeşim için buradan son kez kaçışımdan bahsediyor. Colin'in otobüsü onu yanlış durakta bırakmıştı. Beni arayıp otoyolda yürüdüğünü, kaybolduğunu ve apartmanın yolunu bilmediğini söylediğinde histerik bir haldeydim. O kadar histeriktim ki, yolda bir arabaya arkadan çarpmıştım. Güzel zamanlardı.

Sırt çantamı omzuma atıp sokak ayakkabılarımı giyerek ofisten çıkıyorum. Gözlerim hemen Lake'inkilerle buluşuyor. Halter sehpasında öylece oturmuş, seanstan kaçtığımı zaten biliyormuş gibi bana bakıyor.

Öyle bir şey değil. Hiç de öyle değil, ama bunu ona açıklayamam.

"Uh... Çok özür dilerim. Normalde bunu yapmam ama..." Elimde anahtarlarımla ona yaklaşırken alnımdaki dağınık saçlarımı gergin bir şekilde tarıyorum. "Benim gitmem gerek. Jaden bugün seninle işini bitirecek."

Yüzü boş ama gözleri beni sorguluyor. Ani ayrılışımı zihinsel olarak değerlendirdiğini hissediyorum. Onun onaylamamasıyla örtülüyorum ve bu berbat bir duygu.

Bu saçmalığa katlanacak bir tip değil. Üst düzey atletler fırçalanmakla iyi başa çıkamazlar. Para kazanmak için yeni bir yol bulmam gerekecek. Belki Greg'e Pampered Chef partisi verip veremeyeceğimi sorarım. Bilmiyorum. Siktir et. Detayları sonra düşüneceğim.

Binanın cam kapısını iterek çıkmak için döndüğümde arkamdan adımı seslendiğini duyuyorum.

Açıklamalar için zamanım yok.

Ona verebileceğim bir cevabım yok. Sadece Colin'e ulaşmam gerek.

I Düşündüğümden de kötüymüş.

Süpermarketin arka tarafına doğru koşarken Colin'in uğultulu çığlığını şimdiden duyabiliyorum.

Müşteriler alışveriş yapıyor, gözleri geziniyor ve bu müşterilerin her birinden yayıldığını gördüğüm her kısa onaylamama bakışı beni daha da derinden yaralıyor. Anlamıyorlar. Asla anlamayacaklar. Yargılıyorlar

ve varsayıyorlar. Küçümseyerek bakarken kafalarından geri zekalı, deli, psikopat kelimeleri geçiyor.

Kardeşim bunların hiçbiri değil. O olağanüstüdür. Sevgi dolu. Umutlu. İlham verici. Yürek doludur ve NASCAR gerçekleriyle doludur. Sizinle bir kez tanıştıktan sonra kullandığınız arabanın marka ve modelini ezbere söyleyebilir. Ama değişiklikleri ya da sosyal ortamları idare etmek? Bu onun için zor.

Personel odasının girişine doğru koşturuyorum ve kapıda Maureen'e çarpıyorum.

"Yine elleriyle oynuyordu, müşteri beklerken benim için poşetleme yapmıyordu, sonra koşmaya başladı. Susmuyor, bazı şeyleri kırdı ve şimdi de kafasını duvara vuruyor." Ben etrafından dolanmaya çalışırken ellerini geniş kalçalarının üzerine koyuyor ve ince dudaklarını bana doğru sallamaya devam ediyor. "Stacy çok kızgın. Çantası düştü ve tüm ilaçları bu iğrenç halının üzerine döküldü. Değiştirilmesini istiyor-"

"İyi, sadece..." Ellerimi kaldırıyorum, az önce bana s ö y l e d i ğ i her şeyi onu kırmadan işlemeye çalışıyorum. "Onunla bir dakika yalnız kalmama izin ver, lütfen!"

Başını sallıyor, kısa, seyrelmiş gri saçlarını kaşırken sonunda artritten muzdarip vücudunu etrafımda sallıyor. Nihayet yolumdan çekildiğinde kapıyı kapatıyorum, yukarıdaki parlak floresanları kapatmadan önce yakındaki küçük vestiyerin ışığını açıyorum.

"Col, ben Pickle," diyorum sakince, masanın altındaki köşede çömeldiği yere yaklaşarak.

Kafasının tepesine vururken mırıldanarak ağladığı şeyi yapıyor. Odayı hızlıca taradım. Çantasını fırlatmış, içindekiler gerçekten de yere saçılmış. Çantasının askıda asılı olduğunu görüyorum.

Yakınlarda, sanki kıpır kıpır oyuncağını sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi fermuarı aşağı çekti.

Bu manzara beni yıkıyor.

Bir şey onu tetikledi ve Maureen'in dediği gibi ellerini oynatmaya ya da kıpırdatmaya başladı. Bu çok fazla hale geldiğinde ve parmaklarını çaprazlamak rahatsızlığını hafifletmeye yardımcı olmadığında, başka bir öz düzenleme kaynağı olan kıpırdanmasını bulmak için sırt çantasına doğru yol aldı. Erimenin eşiğinde olduğunu biliyordu ve danışmanının önerdiği süreçten geçti, ancak bu yeterli değildi.

"M-my... durdur şunu. Çekil!"

Yüksek sesle çığlık atıyor, kafasını duvara vuruyor ve ellerini kulaklarına götürüyor. Garip bir nedenden ötürü, ona daha önce hiç görmediğim yeni bir büyük boy Piggly Wiggly tişörtü giydirdiklerini fark ediyorum. Bu sabah ona giydirdiğim tişört, ceketinin altında kırışmış bir şekilde yerde yatıyor.

"Colin! Colin! Sorun yok," diyorum ve masanın altına girip kolundan tutarak onu duvardan uzaklaştırıyorum.

Agresif bir şekilde kendi kafasına vurmaya başlar, ardından arkaya uzanıp boynunun arkasına vurur.

Hemen tişörtünü çıkarmak için harekete geçtim. Bu aptal personelin bilmediği bir şey var ki o da kardeşimin tişört etiketlerine karşı aşırı hassasiyeti olduğu ve bu yüzden eve döndüğünde tüm gömleklerindeki etiketlerin çıkarılması gerektiği. Onun için, duyuları aşırı hızlanırken sırtından bıçaklanıyormuş gibi hissettiğini hayal edebiliyorum.

Bu eskiden dehşet vericiydi. Çocukken onun sinir krizleri beni korkuturdu. Annem ve babamın onu "sakinleşene" kadar tek başına odasına kilitlemelerini pek çok kez izledim. Ama sadece annemle babam bakmıyorken gizlice odasına girdikten sonra, ağabeyimin

kendine zarar verdiğinde, onu kendi kafasından daha hızlı çıkarmanın kendi yolunu keşfettim. *Kanye.*

Gömleğini başından çekiyorum, uzamış saçları alnına düşüyor ve görüşünü engelliyor. Sırtındaki deri lekeli ve kırmızı.

Onu hızla göğsüme geri çekiyorum, kollarımı etrafına sararak sıkıca kucaklıyorum. Kollarını elimden geldiğince aşağıda tutarak bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve ona arkadan sarılıyorum.

İşte bu yüzden egzersiz yapıyorum. Karşı koyuyor, kucaklamama, ama ben ona doğru eğiliyorum, çenemi omzuna yerleştirirken kavramamı sıkılaştırıyorum.

Yüzümü boynunun kıvrımına yaslayarak sakince şarkı söylemeye başlıyorum: "Çalış, yap, yap, bizi daha sert, daha iyi, daha hızlı, daha güçlü yapar-"

Bir kolunu serbest bırakıp kafasına vurmak için sallıyor ama onun yerine benimkine çarpıyor. Gözümün altındaki bölge yanınca irkiliyorum ama onu tutmaya devam ediyorum çünkü nasıl çalıştığını ve onu sakinleştirmenin en hızlı yolunu biliyorum.

Doğru yol bu mu? Kim bilir? Pek çok otistik insan kendisine dokunulmasını istemez ama Colin tüm güvenlik hissini kaybettiğinde bu onun için işe yarıyor. Ben onun kişisel battaniyesiyim.

Nefes almak için hareketlerini durdurmak zorunda kalacak kadar nefes nefese kalana kadar çırpınmaya devam ediyor. Daha da sıkıyorum, ona sertçe sarılıyorum.

"Şimdi bu beni öldürmez... sadece beni daha güçlü yapar..." Şarkı söylemeye devam ediyorum.

Tüm havayı dışarı atarken göğsü kabarıyor ve dövüşünü hafifletiyor.

"Acele etmeni istiyorum... çünkü Pickle daha fazla bekleyemez." Elleri ön kollarımın etrafında kıvrılıyor ve nazikçe iki kez sıkıyor.

"Şu anda haklı olmam gerektiğini biliyorum... çünkü Pickle daha fazla yanılamaz.

Dostum, bütün gece bekledim. O kadar uzun zamandır peşindeyim."

Nefesini içine çekiyor ve tekrar dışarı veriyor. Vücudunun sonunda benimkine gömüldüğünü hissediyorum.

"Şu anda sana ihtiyacım var," diyor çatlak bir ses tonuyla.

"İşte böyle Col," diyorum güven verici bir şekilde. "Ben buradayım dostum. Buradayım."

Kalp atış hızının yavaşladığını hissedene kadar yaklaşık beş dakika bu şekilde oturduk. Tutuşumu gevşetip ona arkadan sarılıyorum.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" Sonunda soruyorum, yutkunduğunu hissettiğimde çenem hâlâ omzunda duruyor.

"T-Terry çantayı aldı. Çantayı Colin'den aldı. Çantayı Terry aldı." "Terry," diyorum kendi kendime, onu serbest bırakıp vücudunu bana bakacak şekilde çevirirken.

"Çok özür dilerim. Başımı belaya sokamayacağımı biliyorum. Colin doğru çantayı almazsa işini kaybedecek. Söylediler. Söylediler ve ben de duydum. Colin işini kaybedecek. Çok üzgünüm, Pickle. İşimi kaybedemem. Üzgünüm, Pickle."

"Hayır Colin. Sorun yok. Asla üzülme. Pickle her zaman burada. Sakın üzülme. Bu senin hatan değil, Colin. Olur böyle şeyler ve ben sadece iyi olduğun için mutluyum." Onu kendime çektim, saçlarına tutunurken yüzünü göğsüme yaklaştırdım. "Her şey yoluna girecek."

Derin bir nefes alıp yavaşça bana doğru bıraktığında gözlerimde yaşlar birikiyor ve ben de hızlı, sert bir bakışla onları geri sıkıyorum. *Seni çok seviyorum Colin.*

Terry de kim ve neden poşetçiden poşet alıyor?

Colin'in kalkmasına yardım ettikten ve etiketsiz eski Piggly Wiggly tişörtünü giydirdikten sonra yenisini alıp kasaya yöneliyorum. Koruyucu içgüdülerim devreye giriyor ve içimde yükselen öfkenin beni savunmacı bir hiddetle ısıttığını hissediyorum.

Maureen'i bulup bazı cevaplar almak üzereyim.

OceanofPDF.com

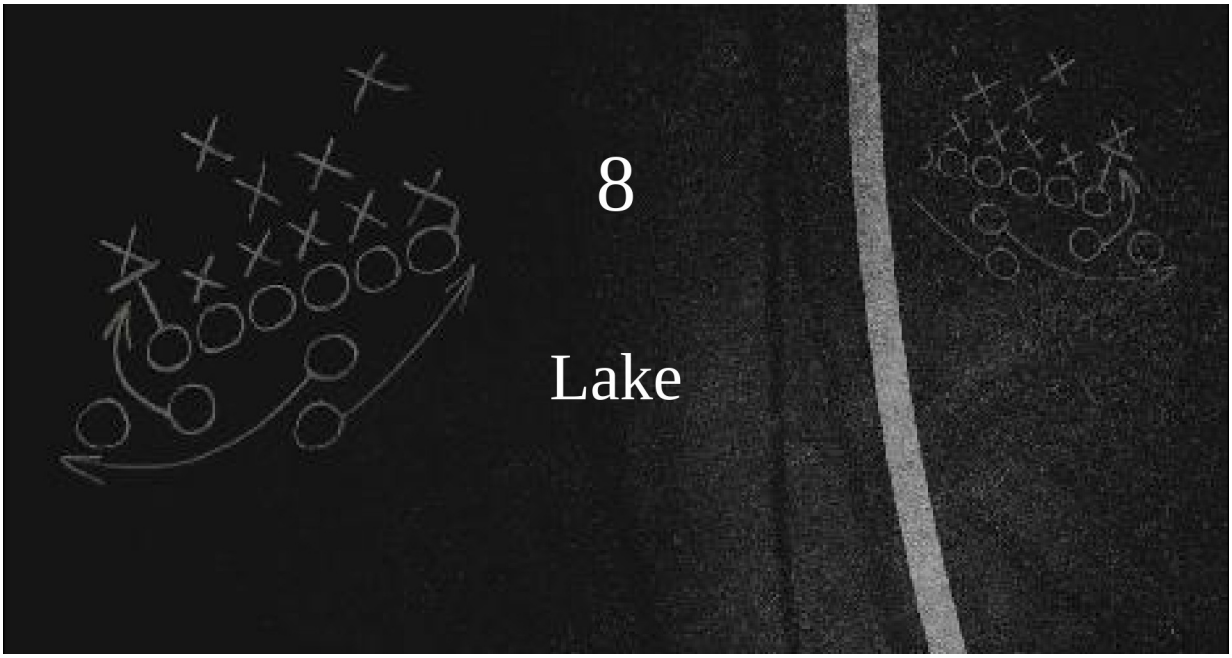

8

Lake

"Ona, oğlun Lake'in bir süreliğine görevden alındığını söyledim. Ayrıca, gerçekten ihtiyacı olan şey ellerini iyi kullanan bir adamdı. Yaşamak için dikdörtgen şeyleri tutmakta uzmanlaşmış bir adam."

Yüzümü telefona doğru çeviriyorum, ne yazık ki hâlâ dinliyorum.

"Ve tahmin et ne dedi?"

Yanıt vermemi istediği için içimden inliyorum.

"Ne var, Candy?"

Aşırı dramatik bir duraklama için oyalanıyor.

"Onunkilerin artık dikdörtgen olmadığından emin olmak için iyi para ödediğini söyledi," diye mırıldanıyor.

İstem dışı bir öksürük göğsümde kendine yer buluyor ve ben gülmeye başlıyorum.

"Bu yüzden seviştik, köpek stili olduğunu da eklemeliyim, işimiz bittiğinde o ve küresel silikon göğüsleri gitti. O zamandan beri ondan haber almadım."

Başımı sallıyorum ve tezgahın arkasında bana çantamı uzatan kadına hızlıca başımı sallamak için duraklıyorum. Anadilinde bir şeyler söylüyor ve ben de minnetle gülümseyerek yiyecek poşetini alıyorum. Dönüyorum

Küçük restoranın cam kapısını omzumla iterken bir koltuk değneği üzerinde topallayarak ayrılıyorum.

"Cal için Jimmy'yi yedek bıraktıklarına inanabiliyor musun?" diye sorarak sohbetin konusunu tamamen değiştiriyor.

"Evet, yapabilirim."

"Yapamam," diye karşı çıkıyor. "Jimmy bir efsane."

"Jimmy yaşlı," diyorum gerçekçi bir şekilde. "Onun zamanı geçti. Herkes gibi onun da bunu kabul etmesinin zamanı geldi."

"Lanet olsun, evlat." Candy dudaklarının arasından hava üflüyor. "Bugün gerçekler konusunda çok acımasızsın."

"Hayır, Candy. Ben gerçekçiyim."

Evet, belki kulağa sert geliyor ama bu meslekte hepimizin karşılaştığı bir gerçek. Zamanın, kariyerleri oynayan bu adamların çoğunun kalbinden daha hızlı bitiren bir tik tak saati olduğunu biliyorum. Ama dediğim gibi, ben bir realistim. Çoğu zaman kendi geri dönüşümü sorgulayan bir g e r ç e k ç i y i m . Özellikle de bugünkü gibi terapi seanslarından sonra.

Acı veriyordu. Zihinsel olarak kendimi yaparken gördüğüm şeyleri yapabilecek kapasitede değildim ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Dylan bunun bir sprintten çok bir maraton olduğunu söylemişti ama ben bu fikirle mücadele ediyorum. Bunun dışında hayatın her alanında bir sprinterim. İyileşme sürecinde sabırlı olmak benim için iyiye işaret değil.

Zihnim, seansın ortasında kaçarak beni şaşırtan o gizemli, kontrollü ama kaotik kadına geri döner dönmez, Dylan'ın içinde bulunduğum küçük alışveriş merkezinin otoparkında çılgınca yürüdüğünü görüyorum. Eğer mümkünse, saçları bir saat öncesine göre daha dağınık görünüyor.

"Ben... seni geri aramalıyım, Kane," diyorum ahizeye, gözlerim onun düzensiz hareketlerine odaklanmış halde.

Kalçaları arabaların arasında, defans oyuncularıyla dolu bir sahada koşan bir koşucu gibi ileri geri dönüyor. Beynim futbol moduna o kadar alışmış ki başka türlü düşünemiyorum.

"Hey!" diye bağırıyorum, bir kolumun altındaki koltuk değneğimle ona doğru topallayarak ilerliyorum. Telefonumu spor ayakkabımın cebine atıyorum, diğer elim de Çin yemeği paketimi tutuyor. "Dylan!"

Olduğu yerde duraklıyor, uzaklara bakarken gözleri panikle irileşiyor.

"Dylan!" Tekrar bağırıyorum.

Sanki sahadaki oyunculara yaptığım gibi bana nasıl çalım atacağını düşünüyormuş gibi, sonunda oflayıp puflayarak yüzünü bana dönene kadar kafasında dönen çarkları görüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Kıçımın üzerinde ona doğru topallayarak soruyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir araba park yerinde yavaşça aramıza girmeden önce korna çalıyor. Arkasından dolanarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Uh, sadece evde..." diye cevap veriyor, arkasına bakarken eşofmanının altını kavrıyor. "Sadece bir şeyi halletmem gerekiyordu, hepsi bu."

Daha yakından incelediğimde, gözünün üstünde kırmızı bir iz fark ettim. Biri ona vurmuş gibi görünüyor. Biri mi vurmuş?! Gururlu bir kadın olduğunu biliyorum ama en güçlüler bile kötü muameleye maruz kalabilir. Birden içimde garip bir rahatsızlık hissettim. Koruma dürtüsü. Ağzım açık kalırken gözlerim kısılıyor. Ona ne olduğunu soracaktım ama önce o bir şey söyledi.

"Ben ve *kız arkadaşımın* sık sık gittiğimiz Çin lokantası..." Gözleri elimdeki çantaya takılıyor ve dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "İyi seçim."

Dudağımı ısırıyorum, az önceki yorumumdan dolayı utanıyorum. Hafifçe kıkırdıyor, bu yüzden onu kırmamış olmam gerektiğini biliyorum. Şaka yapıyor. *Vay be.*

"Arkadaki aşçı beni Chicago'nun düşmüş atleti olarak tanıdığı için bedava yumurtalı ekmek verdiler." İrkildim.

"Lanet olsun, Junjie bir gangster."

Bu yorum karşısında başımı eğdim. Tabii ki aşçının adını biliyor.

"İstiyorsun-" Başparmağımla arkamdaki restoranı işaret ediyorum.

Belki de şu anda bir tür kaçışa ihtiyacı vardır. Büyük, doe benzeri gözleri çılgınca etrafa bakıyor, neredeyse bir şeyin ya da birinin onu beklediğini ima ediyor. Benim görmemi istemediği biri.

"Hayır, gitmem gerek," diye araya giriyor, gözleri yine arkasına kayıyor.

Hareketlerini inceliyorum. Bakışlarındaki endişeyi, yüzünün yumuşak derisine kazınmış endişeyi, gözünün üstündeki kırmızı lekeyi. Şimdi hepsi bir araya geliyor.

Geriye doğru yürüyor ve devam ediyor: "Yarın görüşürüz."

Park halindeki bir arabaya çarpıyor, utanç içinde gözlerini kısmadan önce dönüp arabaya bakıyor. Sonunda kirpiklerinin arasından bana bakıyor, kaşlarını kaldırmış, kabul etmemi bekliyor.

Şu anda davranışları çok garip. Bu hatunu çözemiyorum ama bu yüzden bazı şeyleri sorgulamaya başladım.

"Ah, evet. Yarın," diyorum, hala ona tam olarak birleştiremediğim bir bulmaca gibi bakıyorum.

Bana hızlıca sahte bir gülümseme veriyor ve gülümsemesi düşüp benden uzaklaşmadan önce başını sallıyor.

Otoparkta aceleyle ilerleyişini ve sonunda gözümün önünden kayboluşunu izliyorum. Onu ne kadar çok görürsem, o kadar çok soru biriktiriyor gibiyim.

Bilmek istediğim daha çok şey var.

OceanofPDF.com

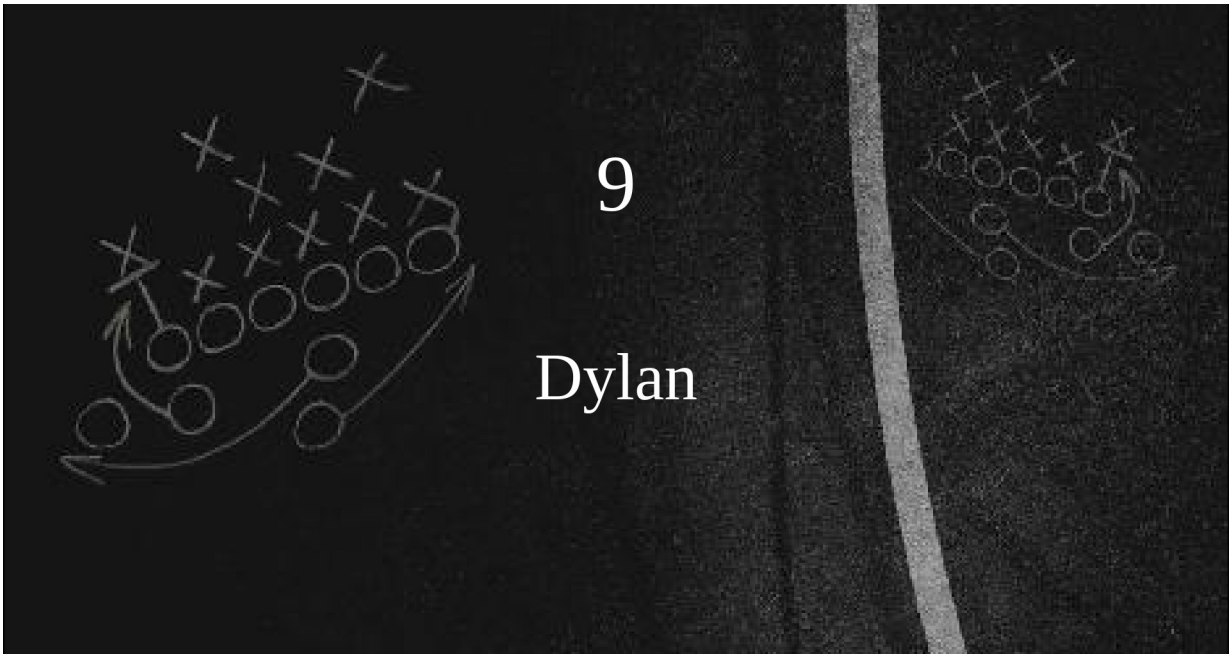

9

Dylan

Colin nihayet kanarya rengindeki odasının sıcak sarı tonlarıyla çevrili koltuğunda arkasına yaslanıyor. Bir yarış kaseti taktım ve

Sarı çizgili düğmeli ceketini giymesine yardım ederken sesi rahat bir seviyeye indiriyorum.

"Sana biraz şehriyeli tavuk çorbası yapacağım, tamam mı?"

Başını sallıyor, parmaklarını çevirip çözerken göz teması kurmuyor.

"Seni seviyorum, Col." Eğildim ve başının üstünü öptüm. "Her şey yoluna girecek."

Utanmış hissediyor. Utanıyor, biliyorum. Piggly Wiggly'de Maureen'e yeni bir göt deliği açarken arkamdan özür dilemeyi kesmedi. Evet, ona huysuz amcık dediğimde abartmış olabilirim ama hey, bu gerçek bir bilgi.

Agresif davranışlarımın onu sakinleştirmek için hiçbir işe yaramadığını fark ederek onu arabaya kadar geçirdim. Sonra tekrar içeri girdim, Maureen'e ve diğer çalışanlara birkaç kelime daha söyledikten sonra yeni gömleği yere fırlattım ve dramatik bir şekilde binadan çıktım. Tam benim şansıma.

Tam çıkarken, Piggly Wiggly'nin hemen yanındaki alışveriş merkezindeki Çin restoranından çıkan Lake Decker'dan başkasını görmüyorum.

Ona en tuhaf, en kaotik insan gibi görünüyor olmalıyım, ama durumu başarıyla atlattım ve hiçbir şey açıklamaya gerek kalmadan mümkün olduğunca çabuk oradan çıktım. Yine Cedric'le çalışmak zorunda kalacağım, bunu biliyorum. Mamut gibi kalçalar.

Ocağın üzerinde tavuk suyunu karıştırırken, Colin ve iş gücündeki geleceği ile ilgili yeni bir plan yapmak için Easterseals'deki danışmanı aramayı aklıma not ediyorum. Belki de bakkaldaki gibi müşterilerle yüz yüze iletişim kurması gerekmeyen başka bir yerde daha uygun bir iş vardır. Bu senaryolar çok öngörülemez görünüyor ve değişikliklerle başa çıkma yeteneğini zorluyor. Ayrıca, orada hiç kimse onu anlamaya ya da ona yardım etmeye çalışmıyor gibi görünüyor.

Kapımın çalınması beni ürkütüyor ve çorba kaşığımı tencereye düşürmeme neden oluyor. Gözetleme deliğine gitmeden önce ellerimi ocağın üzerinde asılı duran havluya siliyorum.

Carl.

Başımı geriye atıp gözlerimi kapattıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve karnımda bir ağrı hissediyorum. Soluğumu bırakıyorum, sonra neşeli, toparlanmış moda geçiyorum.

"Carl, merhaba," diyorum kapıyı açarken. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Borçlu mu?" diye soruyor sert ses tonuyla, konuşurken çift çenesi altından sallanıyor. "Komik bir kelime seçimi, Bayan Crawford. Bana geçen ayın kirasını *borçlusunuz*."

Bayat sigara ve ter kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve yüzümün hevesle bürünmek istediği iğrenme ifadesini göstermemek için elimden geleni yapıyorum.

Dalgınca yüzümün yan tarafını kaşıyorum. "Sen... ah, çekimi almadın mı?"

Ben harika bir oyuncuyum. Oscar'a layık.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, şişmiş karnının üzerine ancak ulaşabiliyor. Devam etmemi beklerken yünlü tırtıllar gibi kalın, kıllı kaşları kalkıyor. Kapı koluna tutunuyorum, hala sahte bir şaşkınlıkla dolu bir yüzle ona bakıyorum.

"Çekini almadığımı biliyorsun. Hafta sonuna kadar ödemeni yap yoksa bu sefer seni gerçekten tahliye ederim. Tanrı biliyor ya, yeterince gürültü şikayetiyle uğraşıyorum."

Arka dişlerimi gıcırdatıyorum. Ne yazık ki Colin'in gece geç saatlere kadar volta atmasını dinleme zevkine sahip olan 1C'deki altımdaki yaşlı kadının şikayetlerinden bahsediyor. Ya da belki de 2D'de oturan ve sürekli kaşlarını çatmaktan alnında kalıcı bir çukur oluşan ve Colin'in sinir krizi geçirirken kafasını yatak odasının duvarına vurduğunu duymaktan zevk alan emekli çöpçüyü kastediyordur. Bu duvarları inşaat kağıdıyla yapmaları ya da genel gelir artmazken kira fiyatlarının fırlaması benim suçum değil.

"Tamamdır, Carl." Ona hızlıca sırıtıp göz kırpıyorum ve kapıyı yüzüne kapatıyorum.

Sırtımı kapıya dönüp yere doğru kayarken koridorda ayak seslerini duyuyorum.

Sorun yok. Bunu çözeceğim. Bunu yapacağım. İyi olacağız.

Panik atağın eşiğindeyim. Gözyaşları birikiyor ve beni terk etmeye çalışıyorlar, ittiğim duyguları haklı çıkarıyorlar. Zayıf düşemem. Yapamam.

kendime acımaya başladım. Tekme üstüne tekme yiyorum ve hala ayağa kalkıyorum. Bunu aşmalı ve mantıklı düşünmeliyim.

Cep telefonum cebimde titriyor. *Greg.*

İki elimi de başıma götürüp gözlerimin üzerine koyduktan sonra yüzümden aşağı doğru çekiyorum. Bir gün içinde yönetebildiğim stres miktarı limitimi fazlasıyla aştı.

"Alo?" İç çekerek cevap veriyorum.

"Hey, Dyl, ben Greg," diye gürleyen sesi kulağıma çarpıyor.

"Hadi canım, Greg."

"Ha, arsız..." diye esprili bir şekilde yorum yaparken ben gözlerimi deviriyorum. "Sadece bir dakika konuşabileceğimizi umarak aramıştım."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, bugün Lake'i ektiğim için yiyeceğim dayağı bekliyorum. Eminim seanstan sonra ya da belki de alışveriş merkezindeki garip karşılaşmadan sonra onu aramış ve terapistinin ne kadar profesyonellikten uzak ve tuhaf olduğundan yakınmıştır. Neden uyuşturucu kullandığımı düşündüğü şimdi daha iyi anlaşılıyor.

"Lake seni gelecek hafta Arizona'ya çağırıyor."

Şok oldum. "Uh, ne?"

"Takım Pazartesi gecesi Cardinals ile oynamak üzere Arizona'ya gidiyor."

"Hayır...hayır, Greg, yapamam-"

"Özel jete binmeyi, sadece sizin için bir otel süiti tutmayı ve yoldayken terapisine devam edebilmeniz için size tonla para ödemeyi teklif ediyor."

Bok gibi para. Bana bir ton paranın ne kadar olduğunu söyledi ve evet, NFL'deki herhangi bir antrenörün alacağını hayal ettiğimden daha fazla. Ama neden?

Colin'in odasına doğru bakıyorum. İhtiyacımız yokmuş gibi değil. Ama Katia'nın gelecek hafta ona göz kulak olmak için müsait olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Mümkünse ayarlamalar yapın. Bu kendini pazarlamak ve büyük liglere adım atmak için harika bir fırsat, Dyl."

Greg'e bunun mümkün olup olmadığını anlamak için birkaç şeyi halletmem gerektiğini söyledikten sonra telefonu kapatıyoruz. Dairemizin pis halısının üzerinde önümde uzanan bacaklarıma bakıyorum. Uyumsuz çoraplarım benimle daha da alay ediyor, neredeyse bir gardiyan olarak yetersizliklerimi azarlıyor. Soldaki parlak gülen surat, başıma gelen talihsizliklere gülüyor.

Ama o gece bizi evde yalnız bulduklarında ona iyi olacağımıza dair söz verdim. Arkalarında yanıp sönen ışıklarıyla üniformalarıyla kapımızı çaldılar ve basit bir cümleyle her şeyi değiştirdiler. Ebeveynlerimiz o kazada öldü ve bizi bozuk bir sistemde kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktılar. Küçük bir kız kardeşin, onu anlayan tek kişinin yasal vasisi olacak yaşta olmadığı bir sistem.

Bu korkunç olay beni bir serap gibi görünen bir umuda, yeniden birlikte olabilmemiz için bir yol bulmaya doğru durmaksızın yüzmeye, aramaya itti. Paraya aç avukatlar tarafından sahte vaatlerle dolandırıldığım için dağ gibi bir borcu yönetmiştim.

Ve şimdi kendimi, inşa etmeye çalıştığım bu barajın her çubuğunu sökmekle tehdit eden aynı suyun üzerinde başımızı tutmanın bir yolunu bulmak için yorulmadan ilerlerken buldum.

OceanofPDF.com

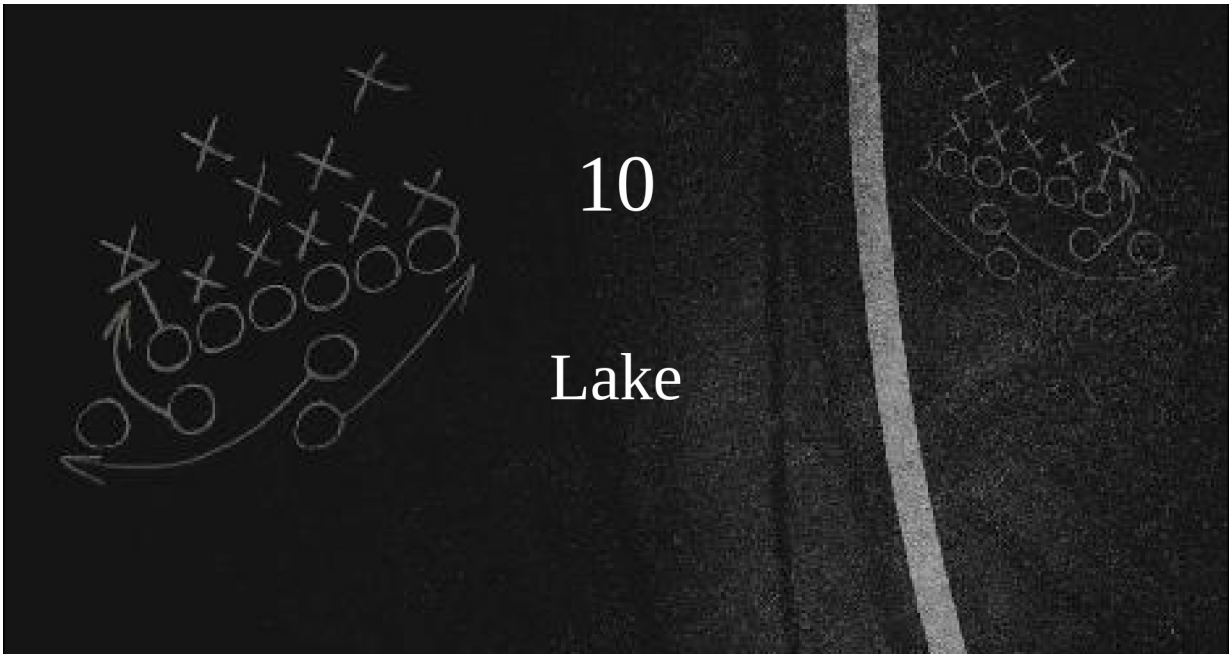

10

Lake

Takımla birlikte tekrar yola çıkmak, sakat ve kırık formuma yeniden hayat veriyor.

Tekrar erkeklerle takılmak, uygunsuz şakalar, soyunma odası konuşmaları, erkek arkadaşlığı... Kaçırdığımı bilmediğim her şey. Takımdan uzakta olduğumda yumuşuyorum. Düşünmem gerekmeyen yabancı kızları düşünüyorum, otoparklarda peşlerinden koşuyorum, deplasman maçlarında bana katılmalarını sağlamak için arıyorum.

Onu getirmeme gerek yoktu. Kahretsin, bana ömür boyu yetecek kadar egzersiz evrakı verdi. Ayrıca, NFL'de her ihtiyacımızı karşılayacak antrenörlerimiz yok değil. Ona burada ihtiyacım yok. Ben yumuşak biriyim.

Benim ilgilendiğim

iyileşme. Dylan değil.

Hayır. Aslında oldukça garip biri.

İyileşmek ve daha iyi olmak benim işim, böylece en iyi yaptığım işe geri dönebilirim.

Annem, sadece kenarda olsam bile yüzümü tekrar televizyonda göreceği için ne kadar heyecanlı olduğunu yineledi. Onun bunu dört gözle beklediğini bilmek bile, ekrana geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapmak istememe neden oluyor.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, otel komodininin üzerinde çalan telefonu açıyorum.

"Hey," diye nefes alıyorum ahizeye. "Nasıl hissediyorsun?"

Onu daha dün, uçağıma binmeden birkaç saat önce görmüş olmama rağmen hemen durumunu sordum. Aynı uçuşta fizyoterapistim bana katılmamaya karar vermişti. Greg'in bu konuda bir telefon aldığına inansanız iyi olur. Yani, cidden, kim Chicago Bears'ın en iyi, en efsanevi oyuncularından bazılarıyla özel bir jet yolculuğunu reddeder ki? Belli ki deli bir insan.

"Selam tatlım. İyiyim," diye yanıtlıyor, sesi biraz soluk soluğa geliyor. "Arizona nasıl?"

Otel odamdaki kraliçe yataklardan birine oturup rahatlamaya çalışırken "Kuru" diye cevap veriyorum.

Gülüyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Eminim öyledir. Özellikle de Florida'daki evimle kıyaslandığında," diye yorum yapıyor ve kaşlarım şaşkınlıkla aşağı iniyor. "Memleketin ılık ve nemli sıcağını hep sevdin, değil mi?"

Kafası karışmış. Dale. Dale Florida'dan.

"Anne, biz Florida'da hiç yaşamadık," diye cevap veriyorum temkinli bir şekilde. "Indiana'da doğduk ve büyüdük."

"Oh." Sinirli bir şekilde kıkırdamadan önce hafif bir duraksama oluyor.

Telefona karşı bir sürtünme sesi geliyor ve arka planda yumuşak sesler duyuyorum. Sonunda, cızırtılı ses geri çekiliyor.

"Hey Lake, ben Dale," diyor annemin ortağı telefonda. "Üzgünüm, Lydia'nın kafası şu anda biraz karışık. Kullandığı yeni ağrı kesici ilaç yüzünden."

"Ne?" Sertçe sordum.

"Doktor ağrıyı uzak tutarken doğru dozu bulmaya çalışıyor ve öyle görünüyor ki-"

"Gitmemem gerektiğini biliyordum." Sözünü kestim. "Neden ilaçlarını değiştiriyorlar? Nerede yaşadığımızı bile bilmiyor mu?!"

Şimdi öfkeliyim, midem düğümleniyor.

"Lake, o sadece yorgun. Dinlenmeye ihtiyacı var," diyor sakince.

İç çekiyorum. Bir yanım onun için burada, yolda olmak istiyor ama diğer yanımın da onun yanında olması gerekiyor. Onun durumunu bilerek uzakta olmak zor. Her gün onun son günü olabilir ve bu düşünce beni tekrar karanlık yerime çekiyor.

"Buradayım, onun yanındayım. Seni arayacağımı

biliyorsun..." Bu cümleden nefret ediyorum.

Sanki kaçınılmaz olana yer bırakıyormuş gibi açık uçlu

bırakmasından nefret ediyorum. Kaçınılmaz olanı istemiyorum.

Zaman önemli ve onunla ne kadar az zamanım kalırsa kalsın, onu kendime yakın tutmalıyım. Zamandan bahsetmişken, yatağın yanındaki komodinin üzerindeki elektrikli saate bakıyorum ve dik oturuyorum.

"Gitmem gerek," diye acele ettim. "Beni ara. Ne zaman

istersen. Her şey için." "Arayacağımı biliyorsun," diye

cevap veriyor Dale.

Telefonu kapattım ve kalbim kırıldı.

OceanofPDF.com

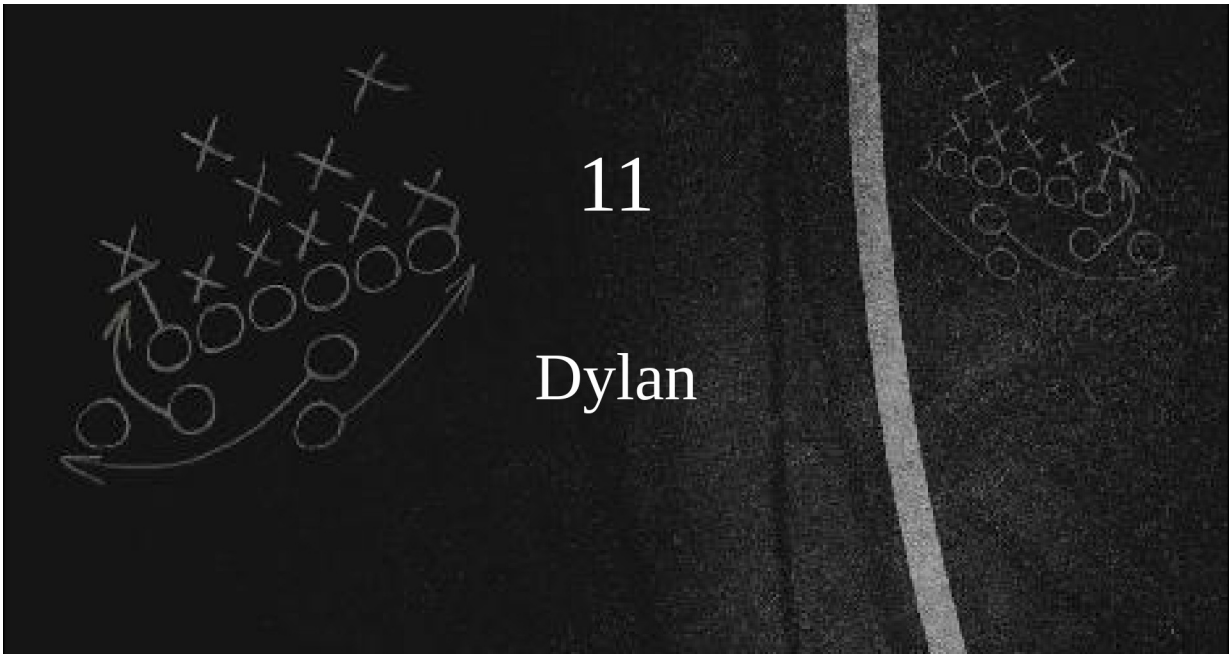

11

Dylan

Ellerim kucağımda kral boy yatağın ucunda oturuyorum. Burada herhangi bir şeye dokunmaya neredeyse korkuyorum. Hiç bu kadar büyük bir oda görmemiştim. Bu yüzden

Mobilyalı. Çok pahalı.

Altımdaki yatağın düz bir çarşafı olduğunu biliyorum. Siktiğimin Eric'i çok kıskanırdı. Alet.

İlk terapi seansımın başlangıcına yetişebilmek için aktarmalı kırmızı göz uçuşu yapmaktan yorgun düştüm. Katia hafta sonundaki son vardiyasını bitirene kadar evimden çıkamadım ve bu da beni dün gece buraya getirecek olan çok uygun özel jeti kaçırmama neden oldu. Havaalanına vardığımda çantamı geç teslim etmem de işe yaramadı çünkü Colin ben ayrılmadan önce yine sinir krizi geçirdi. Değişiklikler, özellikle de rutin değişiklikler onun için zor oluyor.

Şimdi, son kontrol edilen çanta kayıp görünüyor ve ben burada, en az üç aileyi barındıracak şekilde tasarlanmış bu muhteşem ve devasa süitte, kirli siyah yırtık kot pantolonum ve eski, büyük boy Nirvana gömleğimle oturuyorum.

Sanırım yıkanmış bir rockçı gibi görünebilirim.

Saçlarım, grup kızlarıyla parti yaptığım bir geceden sonra alem yapmışım gibi görünüyor. Sadece bu da değil, sanki davulcumla bir kız yüzünden kavga etmişiz gibi görünüyor. Bakkalda yaşadığım olaydan kalan morluk da tüm bu sarhoş rock yıldızı görünümünü tamamlıyor.

Benimle birlikte Arizona'ya ulaşabilen tek şey, içinde banyo malzemelerim, egzersiz bantlarım ve şu an göz ucuyla baktığım aptal katlanabilir atletik masanın bulunduğu sırt çantam oldu. Tanrıya şükür uçuşa yetişti, değil mi?

Ayağa kalkıp sabah seansına hazırlanmak için masayı kurmadan önce uyanmak için yüzüme bir tokat atıyorum. Yaklaşık yirmi dakika geçiyor ve sonunda kapının çalındığını duyuyorum.

Bu oda benimmiş gibi burada olmak garip hissettiriyor. Özellikle de hayatım boyunca böyle bir şeye asla sahip olamayacağımı bilerek. Düşünebildiğim tek şey, Colin'in yarışlarını duvardaki bu devasa ekrandan izlemeyi ne kadar çok seveceği ya da bu mini buzdolabını ve elinin altındaki bol miktarda şeker ve atıştırmalık stoğunu çoktan yağmalamış olacağı.

Odanın kapısını açtığımda onun sert gözleriyle karşılaşıyorum. Mavi renk tonunun yeterince saldırgan olmadığını düşündüysem, ateşli bir bakışla eşleştirildiklerinde daha da çarpıcı oluyorlar.

Kızgın olsa bile, hala ateşli. O kadar çok ki, neredeyse sinir bozucu. Her nasılsa, Arizona onu daha da ateşli yapıyor. Arizona Lake'i seviyor çünkü Arizona bir çöl ve çöller suyu sever. Bu yüzden olmalı.

Jeoloji hakkında düşünmekten kendimi kaybettiğimi fark edince, kendimi çılgın ve uykusuz düşüncelerimden kurtarmak için başımı sallıyorum.

"Merhaba," diyorum kayıtsızca, kapıyı daha geniş açarak.

"Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktın mı?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Herhangi biri olabilirdim."

Gördüğüm kadarıyla sert tonu ve boktan tavrı günün havasını belirliyor.

En iyi sahte gülümsememi sunuyorum, içeri girmesine izin vermek için yoldan çekilmeden önce kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ama yine de o sensin," diye homurdanıyorum.

Onu morarmış gözüme bakarken görüyorum. Gözleri vahşi görünüyor, sanki şok mu, üzgün mü yoksa kızgın mı olması gerektiğini anlayamıyor ve bu benim kafamı karıştırıyor. Bunu çözmeye çalışamayacak kadar yorgunum. Ağzını açıyor ve bu konuda bir şey söyleyeceğini biliyorum ama beni şaşırtıyor.

"Pantolon giyiyorsun," diyor kesin bir ifadeyle, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Bu rastgele ifade karşısında göğsümden sert bir kahkaha yükseliyor. "Bu seni şaşırtabilir ama çalışırken her zaman pantolon giyerim."

Benim alaycı tavrım karşısında yüzünü buruşturdu ve kapıdan içeri girdi, geniş yaşam alanına doğru ilerlerken sessizdi. "Kastettiğim bu değildi," diye omzunun üzerinden atıyor.

"Bu oda çok saçma bu arada," diye yorum yapıyorum, onu izlerken. "Tek bir oda yeterli olurdu... bu değil"-Elimi sallıyorum

-"Büyüklük."

Süitimde bir misafir odası var. Bir misafir odası. Sanki ben çalışırken sekiz kişilik bir ailenin beni ziyarete gelmesi için alana ihtiyacım varmış gibi. Tam boy mutfak ve pencere duvarının aydınlattığı geniş oturma odası da gereksiz.

Böyle bir odanın gecelik fiyatının ne kadar olduğunu ve bu paranın Colin'le beni ne kadar uzağa götürebileceğini düşünmeden edemiyorum. Belki de resepsiyona gidip paramı geri alıp alamayacağıma bakmalı, sonra da normal bir insan gibi normal bir odaya yerleştirilmeliyim.

Koltuk değnekleriyle iri cüssesini topallaya topallaya ilerletiyor, sonra durup omzunun üzerinden bana bakıyor. "Gördüğüm kadarıyla güzel şeyler için minnettar değilsin." O

kaşlarını kaldırır ve yüzünü buruşturur.

"Minnettar olmadığımdan değil," diye karşılık veriyorum, arkasından yakından takip ederek. "Sadece benim için gereksiz. Eğer anlamadıysan, ben mütevazı bir insanım." Elimi saçlarımın ve kıyafetimin üzerinde gezdiriyorum.

Beni tekrar içine alma fırsatını kullanarak dikkatini çekiyor. Çenesinin gerilmesini kaçırmıyorum ve bunu ona neyin yaptırdığını bilmek istiyorum. Tiksinti mi? Hoşnutsuzluk mu?

"Biliyorum. Terlemeleri gördüm."

Bir an ona baktım, "*Nazik ol" diye* bağıran zihnimin yüzünde kalıcı bir parıltı vardı. *Lütfen, kardeşinin aşkına, söylemek istediğin şeyi söyleme.*

Siktir et onu. Eski eşofmanlar daha rahattır. Güzel ve yıpranmışlar. İş için mükemmel.

"Ayrıca, bu senin için değil," diyor soğuk bir şekilde. "Bunun için."

Temizlenmiş misafir yatak odasında kurduğum masayı işaret ediyor.

Onun dışında her yere bakıyorum, anında kendimi aptal gibi hissediyorum. Tabii ki benim için değil. Terapi için bir alan.

"Pekâlâ," diyorum, garipliği üzerimden atma ihtiyacı duyarak. "Pekâlâ, hadi başlayalım."

Lake başını sallıyor, sonra koltuk değneğini duvara bırakıyor ve yırtık pantolonunu sıyırarak altındaki dar, siyah atletik şorta benzeyen Nike şortunu ortaya çıkarıyor. Derin kesiklerle oyulmuş kaslı kalçaları, tepe noktasına yaklaştıkça kalınlaşan koyu renk kılların hafif tozuyla dörtlülerini sergiliyor ve dudağımı tekrar çiğnememe neden oluyor. Lanet olası kontrolsüz vücut tepkileri.

Chicago Bears sweatshirt'ünü çıkarıyor ve altından geniş göğsüne doğru uzanan dar bir Under Armour atleti ortaya çıkıyor. Siyah koltuğa oturmak için

Kurduğum masaj masasında, alt yarısını oturur pozisyona getirirken pazılarının ve trisepslerinin şişkin kaslarının esnediğini görüyorum. Parmak eklemleri masanın kenarını kavrıyor ve bir an için beni tuttuğunu hayal ediyorum.

Gözlerini bana dikiyor, bakışlarımı hızla başka yöne çevirdiğimde alnı kırışıyor. Şimdi çıplak beyaz duvara bakıyorum. Neden oraya bakayım ki? Çünkü ben bir aptalım. Ensemdeki hayali bir kaşıntıyı kaşır gibi yapıyorum, sonra boğazımı temizleyip masaya yaklaşıyorum. Profesyonel moda geri dönüyorum, ellerimle dizini değerlendiriyorum ve desteğin doğru şekilde yeniden yerleştirilmesine yardımcı oluyorum.

"Peki, en azından iyi uyudun mu? Büyük yatağında?" diye soruyor alaycı bir tavırla.

Cevabımı düşünerek dizime dokunuyorum. "Ben... hayır. Ben yapmadım."

Gözümün ucuyla kaşları birbirine çarpıyor ve belirsiz cevabın onun için işe yaramayacağını biliyorum.

"Yeni geldim. Chicago'dan kırmızı gözle geldim."

"Kırmızı göz mü?" diye soruyor, başını eğerek. "Üç saatlik bir uçuş mu?"

"Öyle olmalı," diye başlıyorum, dizini usulca okşayarak. "Ama indirimli uçuşunuz sizi dört saatlik beklenmedik bir aktarma için Minneapolis'e götürdüğünde, bu bütün gece süren bir etkinliğe dönüşüyor."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de bunu sorun etmiyorum. Şu anda onun fikirlerini duymamayı tercih ederim. Burada olmak için kıçımı yırttım ve şimdi bunu biliyor.

"Daha iyi görünüyor." Hâlâ aşağı bakıyorum, yukarı bakamayacak kadar gerginim. Gözlerini yüzümde hissedebiliyorum ve bu kadar yakın olduğumuz için biraz tedirgin edici. Neden normal sosyal işaretleri anlayamıyor? İnsanlar tam tepenizde dururken onlara bakmazsınız. Bu oldukça kaba bir davranış olarak kabul edilir. "Çantamda başlayabileceğimiz egzersiz bantları var, ancak diğer ekipmanlar şu anda MIA'da." Geri çekiliyorum

ve köşedeki çantamı aldım.

"Neden? Nerede o?"

"Bilseydim sana söylerdim." Yine iğneleyici bir sesle karşılık veriyorum.

Egzersiz bantlarını alıp yüzümü ona dönüyorum. Bu mesafeden, yapabileceğimi hissediyorum.

"Çantalarınızı mı kaybettiler?" diye soruyor, noktaları birleştirerek.

Ses tonu meşru bir endişeyi yansıtıyor ve bu bana yabancı geliyor. Birinin benim iyiliğim için meşru bir endişe duymasının bana yabancı gelmesinden nefret ediyorum, çünkü bu sadece ne kadar yalnız olduğumu pekiştiriyor.

"Her şey yoluna girecek. Havayolu şirketiyle temasa geçtim bile. Halledilecek." Elimde bantlarla ona doğru yürüyorum ve hemen yanındaki masanın kenarına yaslanıyorum. "İzini sürüyorlar, bu yüzden söz veriyorum bir sonraki seansımızda en azından daha uygun giyinmiş olacağım. Profesyonellik eksikliğim için özür dilerim."

"Hayır." Bacaklarını açık ve yanlardan sarkacak şekilde çeviriyor. Sağlam dizi uyluğuma sürtünüyor ve bu basit temasın son derece farkında olmaktan nefret ediyorum. "Özür dileme. Ben sadece... Kendimi çok kötü hissediyorum." Başını sallıyor, kalın siyah kirpikli kobalt mavisi gözleri tekrar benimkilerle buluşana kadar aşağıya bakıyor.

Derin bir nefes çekiyorum, yavaşça bırakmadan önce istemeden onun kokusunu içime çekiyorum. *Kahretsin, çok güzel kokuyor. Tütsülenmiş* meşe gibi, tabii meşe tütsülenebilirse. Seksi bir orman yangını gibi kokuyor ama onu söndürmek için Göl'e ihtiyacım var.

"Neden ekiple birlikte uçmadın? Bu asla o l m a z d ı .
Greg bana uçağı neden kaçırdığınıza dair bir neden söylemedi."

Ellerime bakıyorum, ağzım bir şeyler söylemek için açılıyor ama kelimeler çıkmıyor. Üzerimdeki vasiliğimin karmaşıklığını açıklayamıyorum.

Colin, ben de istemiyorum. Ne onun benim durumumu yargılamasını ne de benim durumumun bu işten uzaklaşmasını istiyorum. Bu paraya ihtiyacımız var.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Şehirden ayrılmadan önce birkaç şeyi halletmem gerekiyordu."

İfadem karşısında sustu, ben de tekrar bakışlarını buldum. Çok doğrudan. Göz teması. Neredeyse fazla doğrudan. Bir şey anlamış gibi yutkunuyor ve hafifçe başını sallıyor. Bakışları beni delip geçerken boğazının düğümlenmesini izliyorum. Onun yakınlığı ve bu özel alanda sesin olmaması, odanın kitleselliğini havasız ve mikroskobik gösteriyor.

O gözler yine yüzümü değerlendiriyor, ifadesindeki merak daha önce hiç hissetmediğim bir çekicilikle birleşiyor. Çenesini kaldırıp dudaklarını yavaşça ayırırken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Elimdeki bantları alıp göz temasını kesmeden yavaşça benden alırken ve yere bırakırken kafasından neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yok.

Sert avuç içleri kollarımdan yukarı doğru kayıyor, sırtımı nazikçe kavrıyor ve beni bacaklarının arasındaki açık alana çekiyor.

OceanofPDF.com

12

Lake

Benim yanımda gergin görünüyor ki bu yeni bir şey.

Sanki nefes alamıyor gibi. Sanki nefesini tutuyor, bizi içimize çeken bu şey her neyse onun sarhoşu olma korkusuyla.

Bu duyguyu bilirim.

Yine de benim cevabım onunkinden farklı olabilir. Benimki, bu küçük ateşin merakla daha fazlasına ihtiyaç duymamla ilgili bir şey. Zeki, tutkulu ve kendini tamamen işine adamış biri. Yani sabahki terapi seansımıza yetişmek için bütün gece uçtu mu? Gerçekten kendimi kötü hissediyorum. Ama ben bencilim ve ona burada ihtiyacım var.

Tavrı ve kıvrak zekasıyla verdiği yanıtlar ilgimi çekiyor ve onunla geçirdiğim zamanın, terapi kısmı fiziksel ve zihinsel olarak ne kadar zor olsa da, gerçekten dört gözle beklediğim bir şey olduğunu fark ediyorum.

Ve saklamak için çok uğraşsa da oldukça güzel olduğundan bahsetmiyorum bile. Daracık bir vücudu ve içinizi yakan gözleri var. Aşırı kıyafetlerin ve gelişigüzel atılmış saçların altında saklanan bir cadaloz.

Şimdi önümde duruyor, göğsü eskisinden daha hızlı inip kalkıyor ama hâlâ gözlerimin içine bakmayı reddediyor.

Anlıyorum.

Anladım.

Ben onu çok az tanıyorum, o da beni çok az tanıyor.

Yine de o kadar yakınımda ki, bacaklarımın arasında durmuş, görünüşte mahrem bir pozda, vücut ısımız bu aniden küçülen, daracık odada birbirine karışıyor. Gerçekleri onu içten içe yok ederken, kadınsı kokusu duyularıma doluyor.

Beni boğan genel cazibe karşısında garip bir koruma duygusu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Acılarını inkar eden güçlü kadınlar gördüm. Huzuru korumak için kendilerine yapılanı kabul ettiklerini gördüm. Beni koşulsuz seven kadının, kendi başına mücadele edebilecek duruma gelene kadar yapması gerekeni yaptığı bir evde büyüdüğüm için bu senaryoyu çok daha iyi biliyorum. Ama istismar burada bitiyor.

"Burada güvende olduğunu biliyorsun, değil mi?" Fısıldıyorum, kollarım kollarının arkasını kavrayana kadar dirseklerinin arkasından yukarı kayıyor.

Onu biraz daha yaklaştırıyorum. Bu her ne kadar konuşması için ona güvenli bir alan açmaya çalışmamla ilgili olsa da, ellerime değen yumuşak teninin verdiği hissin tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum. *Bunu yapmamalıyım. Özellikle de o savunmasızken.*

Gözleri kısılıyor ve göğsüme bakıyor. Bir yanıt bulmaya çalışırken kafasında dönen çarkları görüyorum. Belki de kalmak için sebepler bulmaya çalışıyordur. Belki de bana aslında o kadar da kötü olmadığını açıklamak istiyor. Bu bir hataydı. Bir kazaydı. Böyle şeyler normalde olmaz. Sadece iş onun için stresliydi. Sadece kötü bir gece geçirdi.

"Buna geri dönmek zorunda değilsin," diye devam ediyorum.

O kehribar rengi gözler sonunda benimkileri buluyor ve gözlerindeki ifade beklediğim gibi değil. Dehşete düşmüş görünüyor.

Hala inkar ediyor.

"Ben aptal değilim Dylan. Anlıyorum." Ellerimi tekrar kollarından aşağı kaydırıyorum, soğuk tenindeki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum. Teni soğuk.

Üşüyor ve onu ısıtmam gerek.

Hayır, Lake. Hayır, Lake.

Ellerim daha da kayıyor ve onunkileri buluyor. Onlar da soğuk. Onları elimde tutup hafifçe, güven verici bir şekilde sıkıyorum.

Hâlâ bir şey söylemedi, ben de devam ettim: "Yalnız hissetmeni istemiyorum."

Dehşete düşmüş bakışı mizahi bir bakışa dönüşüyor. Kıkırdıyor, sonra tekrar gülmeden önce yutkunmak için duraklıyor. Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor.

Nefes alarak ellerimi sıkıyor, neredeyse benim onu rahatlattığım gibi o da beni rahatlatıyor. Gözleri beni sadece takdir ya da empati olarak tanımlayabileceğim bir şekilde inceliyor. Dili dudaklarında geziniyor, onları parlak bir parlaklıkla ıslatıyor ve ben başka tarafa bakamıyorum.

Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

"Lake," diye fısıldıyor ve adım daha önce hiç duymadığım bir şekilde dilinden dökülüyor.

Dudaklarım seğiriyor ve içimi garip bir his kaplıyor. Ona doğru daha fazla eğiliyorum, elim yüzünü kavrayacak şekilde uzanıyor. Başparmağım elmacık kemiği boyunca uzanan sararmış morluğun üzerinde geziniyor, gözlerim onunkilere ulaşıyor, konuşmaya devam etmesini mi istiyorum yoksa onu durdurmak için istediğimi mi yapmalıyım emin değilim. *Onu öpmek istiyorum.*

Bana böyle bakarken saniyeler kısa geliyor. Bu kız. Benim için tam bir gizem ama yine de bir şekilde tamamen uyum içinde olduğumuzu hissediyorum. Kirpikleri aniden dalgalanmadan önce bakışları ağzıma düşüyor ve beni öpmenin nasıl bir his olacağını düşündüğünü biliyorum. Dudaklarına nasıl bir tat vereceğimi merak etti. Ben de gördüm.

Ama sonra arkasına yaslanıyor. Şimdi gülümsüyor. Neden gülümsüyor?

"Lake," diyor yine, ama bu sefer farklı. Neredeyse sempatik. "Yanlış anladın-"

Kapının sertçe çalınması ikimizin de sıçramasına neden oldu. Sanki Dylan içinde bulunduğu trans halinden uyanır gibi oldu. Benden uzaklaşıyor, odanın öbür ucuna kadar, neredeyse komik bir şekilde. Sanki yapmaması gereken bir şeyi yaparken neredeyse yakalanıyormuş gibi.

"Hey, Wheels!" Kapının diğer tarafından Candy'nin sesini duyuyorum. "Abi, beni içeri al!"

Dylan kapıya bakıyor, sonra endişeyle bana bakıyor. Belli ki kapıya doğru acele edemem, bu yüzden aralıksız vuruşlara doğru yürüyor.

"Yemin ederim Decker, eğer burada bana bahsettiğin o bayat terapiste aletini yalatıyorsan, ben-"

Dylan kapıyı açarak hepimizin az önce duyduğu cümleyi yarıda kesiyor.

Dirseğimi sağlam dizimin üzerine koyup yüzümü avucumun içine gömüyorum. *İzleyemiyorum.*

"Oh..." Dediğini duyuyorum ve Dylan'ın yüzündeki ifadeyi ancak hayal edebiliyorum. "Burada olduğunu düşünmemiştim... Ben... Ben sadece-"

"Kane, kıçını kaldır da buraya gel, seni salak," diye emrediyorum diğer odadan.

Kane onun yanından geçerken parmaklarımın arasından yukarı bakıyorum. Beni gördü, başını salladı, sonra geri döndü, Dylan'ı utanmadan aşağı yukarı süzerken

ona ters ters bakıyor. Dudaklarını yalıyor, başını yana eğip çenesini avuçluyor ve keçi sakalını okşuyor. *Ona katlanamıyorum.*

"Tanıştığımıza memnun oldum..." diye duraksıyor ve diğer elini ona uzatıyor. "Dylan," diye karşılık veriyor, o da kendi elini uzatıyor.

Elini tutup dudaklarına götürüyor.

"Bayan Dylan, o zevk bana ait," diye sızlanıyor. "Adım Kane, ama bana Candy derler, çünkü komik bir nedenden dolayı herkes tadımın tatlı olduğunu söyler."

"Herkes mi?" Yüzünde acı dolu bir ifade belirmeden önce gözleri kısılıyor. "Eesh..." Kahkahamı bastırıyorum.

"Şey, hayır... herkes değil. Ama... Yani, bazıları yapıyor, sanırım..." Candy'nin yüzü hayal kırıklığıyla kırışıyor. "Ben gerçekten *öyle* biri değilim."

Dylan'ın yüzü rahat bir gülümsemeye dönüşüyor ve Dylan kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Uh-huh."

Kane sanki kendi pisliğinden kurtulmasına yardım etme şansım varmış gibi bana bakıyor ama ben sadece ellerimi kaldırıp başımı sallıyorum.

"Hadi," diyor omuz silkerek, aniden onun onayına garip bir ihtiyaç duyduğunu hissederek.

Anlıyorum Candy, gerçekten.

"Nasıl olduğunu bilirsin. Işıklar, şöhret, oyun."

Gülümsemesi genişliyor ve alaycı şımarıklığı sevimli b i r hızla dışarı sızıyor.

"Evet."

Kaşlarını çatarak ona bakıyor, onunla **d a l g a g e ç t i ğ i n i** biliyor.

"Lake, bu genç kadına benim dik duran bir adam olduğumu ve yanlış bir şekilde varsaydığı gibi bir erkek fahişesi olmadığımı söyle."

Dylan başını ona doğru eğiyor, o da karşılık veriyor ve şakacı alaylarına devam ediyorlar.

Masadan kalkıyorum, duvardan koltuk değneğimi alıyorum ve oturma odasının yanında onlara katılmak için topallayarak ilerliyorum.

"Bu adam hiç seks yapmadı. Bir kez bile," diyorum, bu feci yalan karşısında yüz ifadem tamamen nötr.

Candy'nin gözleri büyür. "Şaka yapıyor. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

"Ben de öyle duydum." Dylan ona hızlıca başını sallıyor. "Şimdi eğer Kane, Lake'in seansına geri dönmesi gerekiyor. O yüzden çabuk ol."

Bununla birlikte, bize konuşmamız için biraz zaman tanıyarak dönüp banyoya doğru yöneldi.

Candy başını sallar. "Ooooh, Lakey. O bir tabanca, ha?"

Dudaklarımdan hava üflüyorum. Artık bu hatunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. "Onun gibi bir şey."

"Kahvaltı için aşağıya inecektim, gelmek ister misin diye bakacaktım ama görüyorum ki meşgulsün" diyor.

"Evet, ben iyiyim. Burada işimi bitireceğim. Sonra toplantıda görüşürüz."

"Pekala dostum," diyor, elini kolunu sallayarak. "Odan güzelmiş, şanslısın.

Lanet olsun. Benimkinin sadece banyosu var ama senin burada koca bir dairen var." Koridordan aşağı bakıp yaşam alanını inceliyor.

"Aslında bir kat aşağıdayım," diyorum temkinli bir şekilde, hemen anlayacağını bildiğimden.

Sesini alçaltarak içeri doğru bir adım atarken gözleri kısılıyor. "Yani... normal bir odada mısın?"

Dylan istemeden de olsa bize doğru bakarak banyodan çıkıyor ve biz sessizce arkamıza bakarken sessiz sohbetimiz kesiliyor. Onu temizliyor

boğazını sıkıp özür diliyor ve atletizm masasının kurulduğu misafir odasına giriyor.

Candy'nin iri gözleri onu takip ediyor ve sonra noktaları birleştirirken benimkilere dönüyor. "Ona odanı mı verdin?!" diye fısıldıyor.

"Şşşt!" Onu susturuyorum, görüş alanından çıktığından emin olmak için arkama bakıyorum. "Bu terapi amaçlı. Sakin ol."

"Mhmm..." Yüzünde bir sırıtışla geri çekiliyor. "Seni hiç bu kadar *türden*."

O kelimeye karşı çok hassas.

Gözlerimi deviriyorum, elimi ensemde gezdiriyorum. *Ben nazik biriyim. Herkese karşı naziğim. Bu özel bir durum değil.*

Kapının kolunu tutuyor ve bana umursamaz bir baş selamı veriyor. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Candy gittikten sonra odanın ağırlığı geri dönüyor. Dylan bantları farklı köşelere yerleştirirken, onunla birlikte gelen dört parçayla bir tür derme çatma spor salonu yaratmaya çalışırken, topallayarak misafir odasına geri dönüyorum.

Odadaki fillerden bahsetmiyoruz, ne kadar çok olsalar da. Ondan Kane'e açıkça bahsettiğimi ya da odamı ona verdiğimi bildiği gerçeğini gündeme getirmiyor ve ben de masada paylaştığımız ve neredeyse tüm sırlarını bana itiraf ettiği o samimi anı kesinlikle gündeme getirmiyorum.

Huzur içinde çalışıyoruz, her ikimiz de rahatsız edici olana değinmeden kendi hedeflerimize doğru ilerlemekten mutluyuz, her ne kadar bu imkansız hale gelse de.

OceanofPDF.com

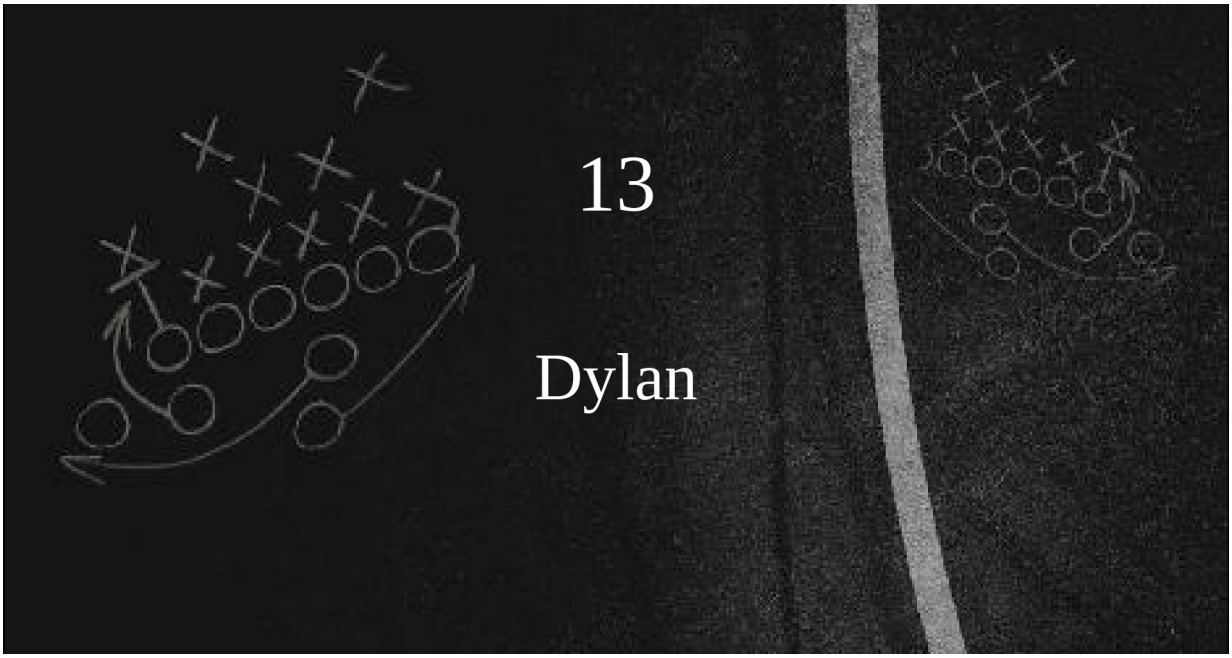

13

Dylan

"Her şey yolunda Dyl," diye beni rahatlatmaya çalışıyor Katia. "Gerçekten, eğleniyoruz. Bana araba koleksiyonunu gösterdi ve ben de şimdi Ford ve Ferrari'nin tarihi hakkında bu hayatım boyunca öğrenmem gerekenden daha fazla şey biliyorum."

Ahizeye doğru gülümseyip kıkırdıyorum, onu her zamankinden daha çok özlüyorum.

"Gerçekten, eğleniyoruz. Yaptığın dondurulmuş lazanyayı fırına koydum ve televizyonda The Midwest Car Show'un tekrarlarını izlemek üzereyiz."

"Pickle! Selam Pickle!" Arka planda Colin'in sesini duyuyorum ve kalbim eriyor.

"İşte, seninle konuşmak istiyor," diyor Katia.

"Turşu!"

Bu çok saçma, gerçekten. Onu göreli daha bir gün bile olmadı ve şimdiden sesini duyunca üzülüyorum.

"Hey, Col!" Duygularımı dizginleyerek cevap veriyorum.

"Pickle, Kat Carroll Shelby'ye GT40'ı savaşır hale getirmesi için sadece aylar verildiğini bilmiyordu," diyor.

"Yapmadı mı?" Alay ettim. "Herkesin bunu bildiğini sanıyordum."

"Hayır! Hayır!" diye devam ediyor. "Eğleniyorum. Ona arabaları öğretirken eğleniyorum. Eğlenceli."

Tanrım, onu özlüyorum.

"İyi, güzel. Seni seviyorum Col. Yakında döneceğim," diyerek ona güven veriyorum. "Beni istediğin zaman arayabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kapının çalındığını duyuyorum ve komodinin yanındaki saate bakıyorum. Henüz kimse gelmemiş olmalı. Çocukların hepsi takım toplantısındalar. Lake'le yaptığım ve ikimizin de etrafımızdaki rahatsız edici havaya değinmeyi reddettiğimiz antrenman seansının garip sessizliğinden sonra, bana takımın daha sonra akşam yemeği için yeniden toplanmayı planlamasından önce bir toplantı yaptıklarını söyledi. Burada kim olabilir?

"Arayacağım. Arayacağım, böylece Pickle kendini iyi hissedecek," diyor Colin, telefonla iletişim kurmaktan nefret ettiğini bilmeme rağmen.

Yani Pickle iyi hissettiriyor. Kalbim ısınıyor. Katia'nın yanında bu kadar rahat olduğu için çok mutluyum. Benim için hayat kurtarıcı oldu.

"Tamam, sonra konuşuruz dostum."

Katia ile birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapatıyorum ve kapıya yöneliyorum. Lake'in daha önceki sözlerini hatırlayarak gözetleme deliğini kontrol ediyorum ve kimseyi göremiyorum.

Ne oluyor lan?

Kapıyı açıp koridora baktıktan sonra yerdeki bir yığın kutu dikkatimi çekiyor. Onları odaya geri getirerek en üstteki notu çekiyorum.

Kapıyı açtınız, gözetleme deliğinde kimseyi göremediniz.
Güvenli değil! Bu akşam takım yemeği için. 6'da hazır ol, Şef.

-Lake

Yüzümde beliren o aptal sırıtışı kontrol edemiyorum. Açtığım hediyelerle ilgili bile değil. Bedenime uygun Nike eşofman takımları, Calvin Klein iç çamaşırı ve sütyen setleri, hatta hiç de gerekli olmayan iki yeni Nike antrenman ayakkabısı. Pahalı salon markalı şampuan ve saç kremi seti ya da saç fırçası ve diğer tuvalet malzemeleri bile değil.

Not bu.

Bu onun garip ama sevimli, benimle ilgilenme ihtiyacı.

Çantalarımın henüz gelmediğini biliyordu, bu yüzden bana kıyafet ve diğer gerekli şeyleri alması için birini gönderdi. Normalde insanlardan hediye alamayacak kadar gururlu bir tipimdir. Birinin benim için güzel şeyler yapmasına izin vermeyecek kadar gururluyum, özellikle de beni bir tür istismarcı ilişkiden kurtaran parlak zırhlı şövalyem olduğunu düşündüğünü bilerek. Evet, bunu henüz açıklığa kavuşturmadık. Ama buradaki şey çok güzel.

Ciyaklıyorum ve büyük pelüş şiltenin üzerine yüzüstü düşmeden önce büyük boy yatağın üzerinde küçük bir dans yapıyorum. Dönüp tavana bakıyorum, notu kaldırıp tekrar okuyorum.

Bunu yazan o büyük, güçlü elleri düşünerek parmağımı el yazısının üzerinde gezdiriyorum. Kollarımın arkasında gezinen ve bana yapmamam gereken şeyleri hayal ettiren elleri. O aptal, pembe dudaklar boynumu bulurken bileklerimi başımın üstünde tutmaları gibi. Tüm o kocaman, erkeksi sıcaklığı beni masanın üzerinde kendine çekiyordu ve bir an için kucağına atlayıp onu sertçe öpme dürtüsüyle savaştım. O kadar sert öpecektim ki adını unutacak ve hatırlamak için formasının arkasına bakması gerekecekti.

Ama neyse ki, her ne hata olacaksa onu durduracak gücü bulduğum anda sözümüz kesildi. O gözler bir daha üzerime dikilirse, onun varlığında zaten alev almamış olan giysilerimi yakabilirdim.

Bu alanda beni ciddiye almaları için kafamı dik tutmam gerekiyor. NFL'in büyük liglerinde gelecek vaat eden bir kariyer şansım var... tabii kedimi pantolonumun içinde tutabilirsem.

Bekle. Takım yemeği mi?

Dik oturuyorum.

Personel genellikle bu tür şeylere gitmez bile.

Öyle mi?

Teknik olarak bir personel bile değilim. Temelde, efsanenin yaralı bacağının dışarıdan tedarik edilen, yüceltilmiş bir kişisel asistanıyım.

Saate tekrar bakıyorum, sonra tekrar yatağa uzanıyorum. Hızlı bir şekerleme ve duş için yeterli zamanım olduğunu düşünerek uzanıyorum, sonra o kocaman kuştüyü yorganın altına kıvrılıyorum ve midemde tuhaf bir hisle uykuya dalıyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, bu biraz korkutucu.

Kurallara aykırı bir şey yapabileceğimi düşündüren bir his. Benim için tamamen marka dışı bir şey.

Sanırım o aptal çocuğa aşık oldum.

OceanofPDF.com

14

Lake

SO sadece bir kız. Hayatının zor bir döneminde yardım ettiğim bir kız. İyi davranıyorum. İnsanlar için güzel şeyler yapıyorum. Candy'nin ne olduğu umurumda değil.

lanet diyor. Çok abartıyor. Ben iyiyim.

Hayır kurumlarına bağış yapıyorum. Statümü etkinliklere ev sahipliği yapmak, bağış kampanyaları için para toplamak ve benzeri şeyler için kullanıyorum. Hatta önümüzdeki hafta sonu bir etkinlikte değerli vaktimi gönüllü olarak harcayacağım. Bu yıl Şikago'da düzenlenecek olan Özel Olimpiyatlar'da jüri üyeliği yapacağım. Gördün mü? Güzel.

Artık bir süreliğine kenarda durduğuma göre, Koç bazı olumlu hareketlerle ilgi odağı olmamın daha iyi olacağını düşündü. Yüzü haline geldiğim topluma olan sevgimi gösteriyorum.

Belki de terapistime karşı fiziksel çekiciliğimi çok belli ediyorumdur? Bunu azaltmalıyım. Candy'nin ya da başka birinin yumuşak ya da odaklanmamış olduğumu düşünmesini istemiyorum. Özellikle de şimdi. Hele de bu kadar zayıfken.

Ulaşmam gereken gerçek bir hedefim var ve hiçbir şey bunun önüne geçemeyecek. Özellikle de evde kendi hayaletleri olduğu belli olan bir kız. Hayır, asla. Asla.

On dakika erken geldim.

Otelin koridorunda koltuk değneğimin üzerinde dengede durarak birkaç dakika daha beklesem mi yoksa kapıyı mı çalsam diye düşünüyorum.

Kapı açıldı ve benim kararımı elimden aldı.

"Hey," diyor biraz nefes nefese, kapının aralığından bakarak.

İlk fark ettiğim şey morluğun gitmiş olması. Makyaj onda harika görünüyor, ama aynı zamanda burnunda saydığım küçük çilleri de kapatıyor.

Yüzünü düzeltip dudağının kenarını ısırmadan önce, ışıltılı gülümsemesi içimde parlıyor ve kalkanımı eritmekle tehdit ediyor. Uzun, kumral saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, sanki beni görmenin onu ne kadar heyecanlandırdığını bilmemi istemiyormuş gibi.

Beni görmeye hevesli görünüyor. Memnun. Sanki beni bekliyormuş gibi. Ona öğrettiğim gibi gözetleme deliğinden dışarı bakıyor, endişeyle beyaz atlı prensini bekliyor.

Spor defterine isimlerimizi birlikte mi karalıyordu?

Çok şirin, ama Candy'nin yorumları aklımın bir köşesinde, rahatsızlıktan kaşınmama neden oluyor.

Benden hoşlanmamalı. Yani, neden hoşlandığını anlıyorum ama bizim hakkımızda yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Evet, onun arkadaşlığından hoşlanıyorum ve benim için çalışırken neye ihtiyacı olursa yardım etmek için buradayım, ancak dördüncü aşama yapışkanlar her yerde ve fiziksel bir etkileşimin ötesinde hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Duygularla kaybedecek ne zamanım ne de enerjim var. Özellikle de sık sık yanımda olacak bir terapistle.

İş ile zevki karıştırmak geçmişte beni yaktı ve geleceğim de bir istisna değil.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor endişeyle, kapının arkasından çıkarak. "Çantalarım hâlâ kayıp, bu yüzden kıyafetler için gerçekten minnettarım. Havayolu şirketi onları gerçekten kaybetmiş gibi görünüyor."

Ona bakmayacağım.

Ona bakmayı reddediyorum.

Bu onun daha fazla şey varsaymasına neden olur. Kadınlar doğal olarak onları eşitsizliklerinden kurtaran erkeklere aşık olurlar. Eğer parlak zırhlı bir şövalye arıyorsa, onu burada bulamayacak.

Kahretsin, gözlerimi kontrol edemiyorum. Bu gece giymeyi seçtiği yeni Nike kıyafetiyle onu tepeden tırnağa izliyor, susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu içime çekiyorum.

Seçtiği kıyafet, tıpkı sipariş verdiğimde ve temsilcime aldırdığımda hayal ettiğim gibi, onun daracık bedenine bir eldiven gibi oturuyor. Kalçalarının kavranmak için yalvaran kıvrımlarını sergiliyor. Fermuar belini içine çekiyor, ancak göğüs dekoltesinin dışarı fırladığı ve serbest bırakılmak için yalvardığı üst kısımda patlamaya hazır gibi görünüyor. Saçları aşağı indirilmiş ve düzleştirilmiş, pürüzsüz ve kaygan görünüyor ve elbisenin çikolata tonları gözlerindeki altını ortaya çıkarıyor.

Tanrım, spor kıyafet giymiş, Lake. Sakin ol.

"Kendini özel hissetme. Bunu herkes için yaparım," diye geveledim, sesim amaçladığımdan daha soğuk çıkmıştı.

Burnundan hafif bir kıkırdama çıkarken gözleri kısılıyor. Bir süre bana bakıyor, neredeyse içimi görmeye çalışıyor. "Doğru."

Bir ışık düğmesi gibi, mutlu ve gergin enerjisi değişiyor.

"Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim," diyorum, asansöre doğru topallayarak.

Tüm yolculuk boyunca tamamen sessiz. Gözlerim asansörün uzak ucundaki pozisyonuna bakıyor, ama onunkiler öndeki çelik kapıya kilitlenmiş durumda

ondan.

Az önce göründüğüm gibi soğuk bir pislik gibi görünmemek için bir konuşma başlatmayı düşünüyorum, ancak bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Havadan sudan konuşabilir miyim? Bu kabul edilebilir bir havadan sudan konuşma, değil mi?

"Kuru havayı sever misin?"

Siktiğimin salağı.

Başını bana doğru çeviriyor, kaşları çatılmış, çatık kaşları yerinde. "Arizona'nın havası Chicago'nun havası gibi değil," diye yutkunuyorum.

Ezik. Moron. Aptal.

Elimi önce başımda sonra boynumda gezdiriyor, asansördeki rakamların salyangoz hızıyla düşüşünü izliyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken vücudunu bana doğru çeviriyor. Bu hareket göğüslerini birleştiriyor ve yüksekliğimden tişörtünün altını görebiliyorum, giydiği Calvin Klein sütyeninin kenarlarını hayal edebiliyorum. O eşofmanın altında ne olduğunu çok iyi biliyorum ve nasıl oturduğunu görmek için can atmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Benim için biraz *bayat,*" diye karşılık veriyor, çenesini yukarı kaldırıp doğrudan bana bakarak.

Gözlerim açılıyor. *Evet. Burada ölüyorum.*

Boğazımı temizliyorum. "Biliyorsun, ben-"

"Ah, şuna bakar mısın," diye araya giriyor, tam olarak çıkaramadığım bir ses tonuyla, asansörün kapılarının açılmasını izliyor. "Sonunda başardım."

Her zamanki gibi kuru olan yorumu, yolculuğun benim istemeden yaptığım kadar rahatsız edici olduğunu gösteriyor. Beklediğim minnettar övgü bu değildi.

Akşam yemeğimiz ve sunumumuz için kurulan dairesel masaların etrafında kaynaşan her pozisyondan oyuncular ve koçlarla dolu yemek salonuna doğru yürüyoruz.

Her ne kadar bütün gece kıçımda olmasına ihtiyacım olmasa da, en azından ona nereye oturacağını göstermek zorunda hissediyorum. Ona bilgi vermek için yüzümü ona döndüğümde arkamda kimsenin olmadığını görüyorum. Diğer tarafımda olduğunu düşünerek diğer yöne dönüyorum ama hayır, gitmiş.

Ne oluyor lan?

"Decker!" Koç yanıma yaklaşıp koluma bir tokat attı. "Nasılsın evlat? Toplantıdan sonra konuşma fırsatı bulamadım."

Birkaç dakika konuşuyoruz ve ona ilerlemem hakkında bilgi veriyorum, bu arada hevesli gözlerim Dylan'ı aramak için etrafına bakmaya devam ediyor. Tam da büyük odanın diğer tarafındaki birkaç oyuncunun arasından kumlu saçlarını fark ettiğimde başka bir sohbete dalıyor.

Elbise pantolon ve düğmeli gömlek giyen uzun boylu bir adamla hararetli bir şekilde konuşuyor. Herkes gündelik spor kıyafetler içinde. *Bu herif kim olduğunu sanıyor?* Takımda bile değil. Gözlerimi kısarak kim olduğunu görmeye çalışıyorum ama onu tanıyamıyorum.

Bazı takım arkadaşlarımla sohbete daldım ve ne olduğunu anlamadan Koç mikrofonun başına geçti ve herkesin yerine oturmasını istedi.

Hücum oyuncularının yanına oturuyorum, adamım Candy sağımda. Brandt, bir başka geniş alıcı, masamıza yaklaşıyor, solumdaki sandalyeyle göz göze geliyor, ama o oturmadan önce, kıç bacağımı üzerine koyuyorum.

"Üzgünüm dostum, yüksek tutmam gerek." Ona sahte bir gülümseme verdim.

Herkes yerine otururken Dylan'ın konuştuğu adamın yanındaki sandalyeye oturduğunu görüyorum. Belli ki onun için ayırdığım yanımdaki sandalyeye değil. Eğitim kadrosunda olduğunu tahmin ettiğim ya da muhtemelen bir

Ajan, onu savunma hattımızdaki bazı adamlarla tanıştırmaya başladı. Ayağa kalkıp yuvarlak masanın üzerine eğilmesini, etrafta dolaşıp ellerini sıkarken sıkı kıçını dışarı çıkarmasını uzaktan izliyorum.

"Bu gece pek bayat görünmüyorsun, değil mi Wheels?" Candy'nin sinir bozucu sesi kulağıma saldırıyor.

Alay ediyorum, sonra bakışlarımı Dylan'a çeviriyorum.

"Demek sen Gregor Dixon'sın? Erkekleri domino taşı gibi deviren büyük siyah boğa?" Candy, Dylan'ın Dixon'la yaptığı konuşmayı uzaktan aktarıyor.

Dixon'ın ağzı hareket ederken derin ve erkeksi bir ses tonuyla, "Kesinlikle öyleyim tatlım," diye devam ediyor. "Alt bacağımda bir stres kırığı var. Daha sonra bakmanız gerekebilir."

"Olamaz! Stres kırığı mı?!" diyor tiz ve dramatik bir ses tonuyla.

"Evet," erkeksi ses tonu geri geldi. "Belki daha sonra odama uğrayabilirsin? Bana bu koca kemiği nasıl düzelteceğimi gösterirsin bebeğim."

"Daha iyi olması için her *şeyi* yaparım," diye sızlanıyor nefes nefese, kadınsı bir iniltiyle.

"Herhangi bir şey."

"Daha da iyisi, bu gece büyük süitinize uğrayacağım." Derin ses geri döndü. "Icy-Hot'u güzelce kayganlaştır ve benim büyük boy süitime hazır ol-"

Göğsüne bir şaplak atarak bu iğrenç rol yapma sahnesini aniden sona erdiriyorum, sonra masaya bakarak yakınımızda oturan kimsenin onu duymadığından emin oluyorum. Candy gülerek başını geriye atıyor, gözlerim onu tekrar bulduğunda yanıma bir dirsek atıyor. Adamlardan birinin söylediği bir şeye gülüyor, saçlarını tekrar kulağının arkasına atıyor ve gözlerinin içi parlayarak konuşmaya devam ediyor Gözü.

Masa onun büyüsüne kapıldı. Sanırsınız ki bu adamlar daha önce hiç bir kadınla tanışmamışlar. Hepsi onun üzerinde. Oldukça iğrenç,

Aslında. Profesyonelce değil. Bu adamlar hayvan gibi davranıyor.

Savunma koçumuz mikrofona atlıyor ve yemek öncesi kısa sunumuna başlarken herkesin dikkatini çekiyor. Bir önceki maçımızda en çok gelişme gösteren savunma oyuncusu hakkında konuşurken gözlerim ona kayıyor.

Beni aramadı bile.

Kızarmış tavuk kuru ve buharda pişmiş sebzeler hiç tuz görmemiş. Suyun tadı bile doğru değil. Candy ve Brandt'in geçen hafta antrenmanda olan bir şey hakkında konuşurken attıkları sinir bozucu kahkahalar kulaklarımda çınlarken yemekleri itip kakıyorum. Her şey beni rahatsız ediyor.

Brandt dikkatimi çekerek, "'Sakatlık beni üzgün bir çocuk yapıyor' lafını anlıyorum ama bu surat asma işi sana çok acıklı görünüyor Deck," diyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak yerime oturuyorum ve masanın karşısından ona kaşlarımı çatıyorum. Bu kadar yeter. Herkesin arasına karışıyor ve onu buraya getirdiğimden beri benimle tek kelime konuşmadı. Bu çok kaba.

Sandalyemden kalkıp koltuk değneğimi kolumun altında sallıyorum ve onun masasına doğru ilerliyorum. Elimi sahiplenici bir şekilde sandalyesinin arkasına koyduğumda birkaç savunmacı adam başlarını kaldırıp hızlı bir merhabayla varlığımı onaylıyor. Saçlarını arkaya doğru savuruyor ve adamların şu anda baktığı şeye dönmeden önce saçları yumuşak bir şekilde parmak eklemlerime değiyor.

Sert gözlerim ona dik dik

bakıyor. "Hazır mısın?"

Başını yana eğerek varlığımı sorguluyor.

"Ah, işte bu adam bu kadın hazinesini hepimizin elinden alıyor," diyor Suit-man.

Koltuğuna geri oturuyor, bir bacağını diğerinin üzerinden rahatça geçirirken bana gülümsüyor.

"Affedersiniz?" Sertçe sordum. "Az önce ne dedin
sen?" Dylan bana ters ters bakıyor, neredeyse
gözleriyle beni azarlıyor.

Dixon yüzünde boktan bir sırıtışla onu işaret ederek, "Evet, buradaki başka bir şey," diyor.

Dylan gülümseyerek, "Bu yoga konusunda şaka yaptığımı sanıyorsun Gregor, ama yemin ederim tüm oyununu değiştirecek," diye yanıtlıyor.

Neden bu kadar güler yüzlü?

"Seni geri götüreyim," diyerek konuşmayı kestim.

Takım elbiseli adamın kaşları çatılırken bir bana bir Dylan'a bakıyor.

"Hadi ama Deck," diye araya giriyor defansif yan hakemimiz Jakwon. "Dylan çok komik ve işini biliyor. Neden bu hatunu bizden saklıyorsun?"

"Bana iltifatlarla yağ çekmenin bir zamanlar Green Bay Packer oyuncusu olduğunu unutturacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun Jakwon. Bu benim unutmayacağım türden bir bilgi," diye karşılık verince Dylan masadakileri kahkahaya boğdu.

"Söyle ona, Dyl!" Dixon, Jakwon'un omzuna yumruk atarak bağırır.

Dyl mi? Olamaz. Çok rahatlar.

"Dürüst olmak gerekirse Lake, önümüzdeki hafta birkaç seans için onu çalmamın bir sakıncası olmaz, değil mi?" Dixon devam ediyor. "Dylan siyatiğime gerçekten yardımcı olabilecek birkaç egzersiz açıklıyordu-"

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde, anlatmaya çalıştığı şeyi
yarıda keserek. Kafasını çevirip bana baktı.

"Beni sahalara geri döndürmek için yapması gerekenleri yapana kadar onu özel olarak işe aldım. Sadece benim için terapi sağlayacak. Ondan sonra herkes ona sahip olabilir."

Ağzı seğiriyor ve kehribar rengi gözleri öfkeli sıcaklığıyla içimde delikler açıyor.

Evet, bu biraz yanlış oldu, değil mi?

"Peki Dylan, o gün gelir gelmez seni arayacağım," diyor Jakwon ona rahat bir gülümsemeyle. "Dürüst olmak gerekirse, benim için bir zevkti. Yakında birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum."

Hayır. Hayır. Ve lanet olsun hayır.

Gülümsüyor ve masadan kalkıp yanımda durmadan önce cümlelerini bitiriyor. Elimi uzatarak yol gösteriyorum. Gözleri elime takılıyor, sonra tekrar bakışlarıma dönüyor. Bana attığı öfkeli bakışı genellikle sadece sahada beni yok etmeye çalışan savunmacılarda görme zevkine eriştiğim için neredeyse kıkırdayacağım, işi iyileştirmek olan tatlı küçük hanımlarda değil.

Tam yemekten birlikte çıkarken, ben ona yetişmeye çalışırken aceleyle yanımdan geçiyor ve asansöre ulaşana kadar benim ve koltuk değnekli bedenimin üç adım önünde rahatlıkla yürüyor.

Şansıma, ben oraya varana kadar asansörün kapısı açılmadı. Ona ulaştığımda hayal kırıklığı içinde ofluyor, ama her neyse. Benim sorunum değil.

İkimiz de içeri giriyoruz ve o önce bir yumrukla benim katımın düğmesine basıyor, sonra da kendi katınınkine. Sessizlik bu küçük alanda beni yiyip bitiriyor, öfke ise patlamaya hazır bir volkan gibi ondan yayılıyor. Küçük meydanın en uzak köşesine yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, kapıların açılmasını izliyor. Kıpırdamadan duruyorum. benim katımda.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ses tonunda bir ısırıkla, ellerini bırakıp bana doğru dönerek.

"Seni kapına kadar geçiriyorum," diye açıklıyorum sakince.

"Benimle kapıya kadar yürümene ihtiyacım yok, Lake." Adımı sanki ondan iğreniyormuş gibi söylüyor.

"Peki, yapacağım." Ben de karşılık verdim.

Kapılar onun katına açılıyor ve dışarı çıkıp kapısına doğru on adım yürüyor. Elleri çantasındaki eşyaları karıştırırken telaşlanıyor. Sonunda oda anahtarını buluyor ve çantayı ayaklarımızın arasından yere atıyor.

"Biliyor musunuz? Hayır." Kendi kendine gülüyor. "Senden hiçbir şey *istemiyorum.*"

Üstünün fermuarını agresif bir şekilde açıp ceketini çekerek sütyenini ve karnını bana gösterirken şaşkınlıkla izliyorum.

"Size yanlış bir izlenim vermek istemem." Kollarını çıplak kollarından aşağı çekmeye devam ediyor. "Sana ya da iyiliğine *ihtiyacım yok* Lake. Benim için kahraman değilsin."

Ceketini çıkarıp bana doğru fırlatıyor. Bir elimle yakalıyorum ve pantolonunu çıkardığını görmek için tam zamanında ceketi yüzümden aşağı çekiyorum.

Lanet olsun.

"Dylan, dur."

Artık çok geç. Beyaz Calvin Klein sütyeni ve tanga takımından başka bir şey giymeden önümde dururken çenem yere çarpıyor. Güzelliklere bakmanın sırası değil ama Tanrım, o karın. O göğüsler. Şu lanet kalçalar. Birden açlıktan ağzım sulandı, bu otelin koridorunda önümde soyunurken bu ateşli öfkeyi serbest bırakan bu şımarık küçük cadaloza karşı ağzım sulanıyor.

Ardından pantolon yüzüme çarpıyor ve kapı arkasından çarparak odaya girerken görüşümün geri kalanını engelliyor.

Omzumda asılı Nike ceketim ve koltuk değneğime takılı pantolonumla tam bir şok içinde kapıya bakıyorum.

Kapı çatırdayarak açıldığında ağzım hala açıktı ve yüzüme sütyen ve tanga çarptı.

Ve kapı gece için kapanmadan önce gördüğüm son şey, onun elinin beni terslemesi oluyor.

OceanofPDF.com

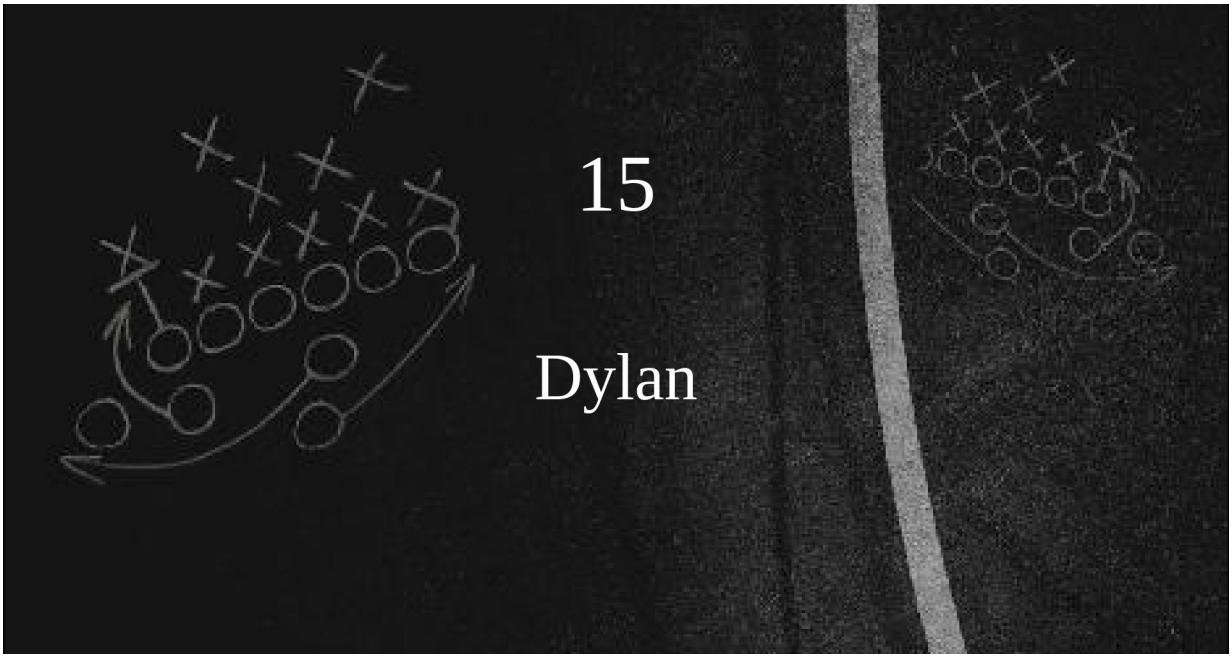

15

Dylan

Decker Gölü'ne aşık olduğum o beş dakikayı hatırlıyor musun?

Evet, o bok öldü ve gitti.

Onu karşılamak için kapıyı açar açmaz, tüm o soğuk enerjisinin kokusunu aldım. Tavrındaki ani değişiklik beni şaşırttı. Notta çok tatlı ve şakacı görünüyordu, bana Şef diyor ve gözetleme deliği konusunda beni azarlıyordu. Ama kapı açıldığında, kabuğuna çekildi.

Gözlerimin içine bile bakmadı. Sanki yüzüme bakınca 26 yıllık hayatım boyunca aradığım ruh eşinin o olduğunu anlayacakmışım gibi. Siktir et hepsini.

Henüz öğrenemediği bir şey varsa o da benim olmadığım. Bu aptal oyunları oynamıyorum ve kesinlikle bunu bekleyen ukala sporculara kanmıyorum. Hayatım yeterince kaotik zaten. Nihai avcıyla karmaşık bir kedi fare oyunu oynamak benim oyun kitabımda yok.

Ben bunun için fazla yetişkinim. Bir avuç yıl içinde büyümek, gerçek sorumluluklarla uğraşmak ve okulu kendi başıma bitirmek zorunda kaldım.

Ben yüksek lisans derecesi olan, kurul sertifikalı bir PT'yim. Beni burada oturup parmaklarımı oynatırken ve Lake Decker'ın benden hoşlanmasını umarken bulamazsınız.

Onun nezaketini daha fazlası sanmıştım, evet bu doğru. Ama o masada bana dokunurken, sert elleri kollarımdan yukarı kayarken, arkalarında sıcak arzu dalgaları yaratırken, muhteşem mavileriyle gözlerimin içine bakarken, dudaklarından çıkan sevgi sözcükleri... şey, farklı hissettirdi.

İlgi, beni anlama ihtiyacı, koruyuculuk, kıyafetlerin, iç çamaşırlarının, ayakkabıların siparişi söz konusu olduğunda detaylara gösterilen özen ve dikkat...

Kahretsin! Ayakkabılar!

Otelin nazikçe verdiği beyaz kaşmir bornozdan başka bir şey giymeden kapıya yaslanıyorum ve keşke oraya geri dönüp Nike spor ayakkabılarımı geri alabilseydim diyorum. Çok güzellerdi ve o serseriyle olan herhangi bir kaçamaktan çok daha uzun süre dayanırlardı.

Bir an için bile olsa onun gerçek bir insan olabileceğini düşünmek benim hatamdı. Paralı insanlar hakkında hatırlamanız gereken şey, hediye almanın onlar için hiçbir şey olmadığıdır. Çöplükteki bir kıza birkaç dolar vermenin onun için hiçbir sakıncası yok. Lake, "*Kendini özel hissetme."* dedi. *Bunu herkes için yaparım.*

Ve bayat mı?! Bana bayat dedi. Bayat mı? Bu da ne demek oluyor?!

Yemek salonuna girdiğimiz anda, Dr. Shelby'nin yakındaki bir masada durduğunu görünce neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım.

Dr. Clark Shelby, Chicago Bears'ın yeni spor hekimliği direktörüydü. Aynı zamanda üniversitedeki hocalarımdan biriydi. Görünüşe göre, Carey Mackenzie emekli olduktan sonra işi kabul etmiş ve tüm antrenör ve terapistlerin sorumluluğunu ona bırakmıştı.

Kucaklayabileceğim tanıdık bir yüz görmek beni heyecanlandırdı ve Lake'i küçük kayıp evcil hayvanını ararken bıraktı. Evet, onu odanın diğer ucundan bakarken gördüm. Savunma takımındaki oyuncularla birlikte saklanırken gözleri durmadan beni arıyordu. Sanırım onun kıçında olmamı bekliyordu.

Beni asıl etkileyen şey, masaya yaklaştığında sergilediği iğrenç bölgesel alfa erkeği tavrıydı. Sanki gözlerine bile bakamadığı kadın üzerinde bir tür hak iddia ediyordu.

Ama *bu adamın işini bitiren* şey, ben tam karşısında otururken yaptığı kaba yorum oldu. *Ondan sonra, herkes ona sahip olabilir.*

Ne boktan bir geceydi, boktan bir adam sayesinde. Bundan çıkan tek iyi şey, en azından kendimi biraz pazarlayabilmiş ve bazı yeni bağlantılar kurabilmiş olmamdı. Dr. Shelby beni bir sonraki muayenehanedeki tüm terapi personeliyle tanıştıracağına söz vermişti ve ben de o kapıdan içeri adımımı atmak için sabırsızlanıyordum.

Ama şimdi, koridorda soyunduktan sonra bu devasa odanın zemininde, üzerimde bir bornoz ve elimde cep telefonumdan başka bir şey olmadan çıplak bir şekilde oturuyorum.

Çenesini yerden kaldırdıktan sonra kapıyı çalmasını ve belki de hareketleri ve ifadeleri için özür dilemesini beklerdim. Evet, yüzüne tanga vurması benim için bile biraz aşırıydı. Ama onun özür dileyecek bir tip olmadığını unutuyorum. Onu düzgün bir adam sanıyorum.

Telefonumdan saate bakıyorum, içimden Colin'i arayıp hayatımı normale döndürmek geliyor ama saat farkından dolayı muhtemelen uyuduğunu fark ediyorum. Bunun yerine yatağa uzanıp el çantamdaki müstehcen aşk romanımı okuyorum. Dürüst olmam gerekirse, muhtemelen yolculuğa çıkmamı sağlayan en önemli nesneydi.

Gerçek bir erkeğin nasıl olması gerektiğine dair fantezinin tadını çıkardığım yaklaşık bir saatin ardından telefonum yanımda titriyor. Kitabı bıraktım, dizlerime kadar baharatlı bir sahneye dalmıştım ki bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı gördüm.

Lütfen kıyafetler sende kalsın Dylan.

Ew. Yok artık. Numaramı nasıl aldı?! Siktiğimin Greg'i. Greg olmalı.

Birkaç şey düşündüm.

Basit bir *F U yazan bir* mesaj yazıyorum ama sonra onu silmeye karar veriyorum çünkü profesyonellik.

Senin ya da bir başkasının beni kurtarmasına ihtiyacım yok, pislik herif, şeklinde bir yanıt daha yazıyorum ama onu da siliyorum.

Orada oturup o altı küçük kelimeye bakıyorum ve ona söyleyebileceğim tek bir güzel şey olmadığını fark ediyorum. Belki de en iyisi budur. Cevabımı hak etmiyor. Sessizlik. Ona sessizlik vereceğim.

Kalkıp yatmadan önce makyajımın geri kalanını temizlemek için banyoya doğru ilerlerken telefonum tekrar titriyor.

Sen bir yalancısın.

Mesaja inanamayarak bakıyorum. Bu adam ölmek mi istiyor? Gerçekten, bu yardımlı intiharın garip bir şekli mi? Çünkü onu ve efsanevi kariyerini bitirmeye bu kadar yakınım.

Telefon tekrar titriyor.

Çalışırken hep pantolon giydiğini söylemiştin.

Okurken kapım çalındı.

Saçlarımı hızlıca at kuyruğu yapıyorum ve bornozu belime doluyorum. Göt herifin önerdiği gibi gözetleme deliğinden baktığımda, bir koluyla kapının pervazına dayanmış, diğer kolunun altında giysileri ve ayakkabıları, elinde beceriksizce tuttuğu koltuk değneğiyle beni bekleyen Lake Decker'dan başkasını görmüyorum.

İçimi çekip alnımı kapıya yaslıyorum. "Ne istiyorsun Lake?"

"Terapi," diye yanıtlıyor diğer taraftan. "Kapıyı aç."

Şu anda ciddi mi? Bu, durum üzerindeki kontrolünün bir başka göstergesi. Sanırım bana odayı verdiği için, terapi için istediği zaman uğrayabileceğini ve saat 10'dan sonra bile olsa beni istediği gibi kullanabileceğini düşünüyor.

Kapıyı açıp nefesimi içime çektim. Orada duruyor, yeni yıkanmış saçları ve tanrısal erkeksi çerçevesiyle üzerimde geziniyor. Yine çok güzel kokuyor ve zihinsel olarak aptal koku nöronlarıma lanet ediyorum.

Gözlerinin kıyafetlerimi hızla tarayışını izliyorum, beyaz kumaş boyunca sürükleniyor ve sanki yakıcı bakışlarıyla kıyafetimin içini görebiliyormuş gibi hissettiriyor. Kollarımı kavuşturup içime kıvrılıyorum ve gözleri nihayet benimkilere ulaştığında öfkeleniyorum. "Kıyafetlerin." Ayakkabıların üzerinde olduğu katlanmış giysi yığınını uzatıyor. Üstte.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Dramatik çıkışları anlamıyor musun? Orta parmak benim iyi geceler dememin güzel bir yoluydu."

Dudaklarını yalarken koridora bakarak sırıtıyor. "Kötü yolu görmekten nefret ediyorum. "

Alay ediyorum. "Şirin."

"Olabilirim." "Üzerimde denemeni istediğim bir şey var." diye devam ederken sırıtışı derinleşiyor ve sesi alçalıyor.

Gözlerim açılıyor, kulağa çok seksi gelen kelimeleri tekrar hatırlıyorum. *Hâlâ o romanın içindeyim.* Zamanın içinde donmuş, onun devam etmesini bekliyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve içeri girmek istercesine başıyla odamın içini işaret ediyor. Her ne kadar kapıyı suratına çarpmak istesem de, giysi ve ayakkabı yığınını ondan alıp içeri girmesine izin veriyorum, eşyaları ana süitteki yatağın üzerine yerleştirdikten sonra tekrar kapının yanında ona katılıyorum.

Koltuk değneğiyle içeri girerken arkasındaki yerden büyük, spor çantasına benzer bir çanta alır ve omzuna atar.

Kapıyı arkasından kapatırken alaycı bir şekilde, "Yirmi dört saat bakım için kaydolduğumu bilmiyordum," diye mırıldandım.

Duraklıyor ve kendinden emin bir sırıtışla bana bakıyor. "Beni geri almak için ne gerekiyorsa yapacaksın Dylan. Gündüz, gece, programıma ne uyarsa. Sana ne zaman ihtiyacım olursa."

Kibirli pislik.

"Uykunun iyileşmek için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?" Bir ısırıkla soruyorum. "Belki de bunu denemelisin."

İç çekiyor, yakışıklı kirli sakallarında bir gülümseme beliriyor. "Uyuyamadım. Bir kadın koridorda soyundu ve büyük bir olay yarattı, işte buradayız."

Gözlerimi deviriyorum, kıvrak zekâsından duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemeye bile çalışmıyorum. Kıs kıs gülüyor, sesi gelmiş geçmiş tüm kötü adamları anımsatıyor ve ben sinirden kaşınıyorum. Evet, olmak istediği yere, derimin altına geri döndü.

Misafir odasına gidiyoruz, masa hâlâ orada. Büyük çantayı yanına koyuyor.

"Pekâlâ, bunu eski PT'miz Carey'den aldım." Çantanın fermuarını açtı ve ben hemen tanıdım. "Post-op dedi-"

"NMES!" Çığlık atıyorum. "Greg'e bunu benim için sipariş etmesini söylüyordum!" Makineye hayranlıkla bakarken elinin üst kısmını hızla tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

Heyecanımla eğlendiği her halinden belli olan bir kahkaha dudaklarından dökülüyor.

"Çıkardıkları en iyi NMES sistemi bu," diye devam ediyorum, gözüme kestirdiğim üniteyi paketinden çıkarırken.

Ben inekler gibi eğlenirken onun gülümsemesinin yüzüne yayıldığını görüyorum.

Nöromüsküler Elektrik Stimülasyonu ünitesi, fizyoterapistler tarafından ACL rekonstrüksiyonu sonrası dörtlü inhibisyonla mücadele etmek için kullanılan bir araçtır. Maliyeti en az üç bin dolar olan bu özel ünitenin tüm kablolarını ve bağlantı parçalarını çıkarıyorum. Şekerci dükkanındaki çocuk gibiyim.

"Sende kalabilir" diyor.

Yüzümü ona döndüğümde ellerim durdu.

Gülümsemesi genişliyor ve üst kesici dişinde daha önce fark etmediğim küçük bir çentik görüyorum. Ama işte orada. Dişi kırılmış. Büyük ihtimalle kötü bir darbe almış. Her nasılsa, her ne kadar istemesem de, bu kusursuz adamın küçük bir kusuru olmasını garip bir şekilde sevimli buluyorum. Daha da hoşuma giden şey ise dişini hiç yaptırmamış olması.

"Cidden," diye devam ediyor ve ben hâlâ ona baktığımı fark ediyorum. "Sende kalsın. Bundan sonra ihtiyacım olmayacak ve Carey emekli olduğu için onun da ihtiyacı yok."

"Evet, haklısın." Alay ettim. "Senden başka bir şey almayacağım. Sanki bunu başımın üstünde tutmana ihtiyacım varmış gibi."

Açtım ve ayarlarla oynamaya başladım.

Söylediklerim karşısında sustu ve umarım aniden göründüğü kadar suçlu hissediyordur.

"Bana Carey'nin bilgilerini ver, ben de ona parasını ödeyeyim. Belki bir ödeme planı üzerinde çalışabilirim."

"Dylan..." diye başlıyor, sonra başını sallıyor.

"Arkana yaslan," diyorum ona bakarak.

Gözleri hızla aşağı bakmadan önce göğsüme düşüyor.

Birdenbire üzerimde sadece altında hiçbir şey olmayan bir bornoz olduğunu fark ediyorum. Bu yeni oyuncak bana her şeyi unutturuyor. Çıplaklığımı unutuyorum, gece geç saatlerde odamda olan adamı unutuyorum, üzerinde sadece kolsuz bir tişört ve devasa şişkinliğini eriten bir çift dar şortla avuçlarını masaya dayamış oturan adamı unutuyorum.

Müstehcen okuma seansımın ortasında böyle durumlar ortaya çıktığında işleri profesyonelce yürütmek zor oluyor.

Elektrotları açıkta kalan kalçasına bantlıyorum, ellerim istemeden de olsa boşluğu açmak için şortunu daha da yukarı itiyor. Bölgeye hafifçe masaj yaparak kuadrisepslerine uygun yerleşimi buluyorum. Bandı sabitlerken tavana bakıyor, masanın kenarını beyaz parmak eklemleriyle kavrıyor. Çenesi seğiriyor.

"Canını yakıyor muyum? Acımıyor, değil mi?" Cevabıyla kafam karışarak sordum.

"Hayır," diye dişlerinin arasından cevap veriyor, hâlâ yukarı bakıyor.

"Pekâlâ. Bu acıtmamalı, sadece karıncalanmalı." Elektrotları kontrol ediyorum, dört ayak boyunca ve diz kapağının üzerinde olduklarından emin oluyorum. "Amperleri yükselteceğim ve beş saniye boyunca kasılmanı, ardından on saniye boyunca gevşemeni istiyorum. Bu seti yaklaşık yirmi dakika boyunca yapacağız ve sonra normal rutinimize ekleyeceğiz. Anladın mı?"

Başını sallıyor, başının üstündeki ışığa bakıyor ve yutkunurken boğazının döndüğünü görüyorum.

Bacaklarının arasında yere diz çöküyorum, ellerim yine kalın kalçasını buluyor. Makinenin klik sesini duyduğumda dörtlüsüne dokunarak kasılmasını söylüyorum. Sonunda dinlendiğinde, gözlerimi yukarı çekiyorum.

Doğrudan yüzümün önünde, şortunun diğer bacağından aşağı inen ve uyluğu boyunca uzanan devasa ereksiyonu duruyor. Şortun altındaki çıkıntıların ve ucun dış hatlarını tam anlamıyla görebiliyorum. Kalın ve uzun ve kuru malzemeye öfkeyle bastırıyor, neredeyse bir tür müdahale için yalvarıyor.

Şimdi, bazen bir fizyoterapistin ya da hatta bir masaj terapistinin dokunuşunun bir hastanın tahrik olmasına neden olabileceğini anlıyorum. Bizi bu tür durumlarla nasıl başa çıkacağımız konusunda eğittiler. Profesyonelliğinizi koruyun ve potansiyel olarak utanç verici bir duruma dikkat çekmeyin. Konuşmayı tekrar iyileşmeye yönlendirin. Ama şu anda doğrudan ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Donup kaldım.

Bu benim için çok fazla. Hem gerçek hem mecazi anlamda. Tekrar ona bakmadan önce gözlerim endişeyle uzaklaşıyor. Midemin içimde doğuştan gelen bir arzuyla çalkalandığını hissediyorum, neredeyse ona susamışım. Ağzım açık ve aniden hayal ettiğim o mecazi çöl gibi kurudu.

Makine tekrar vızıldıyor ve beni penisle olan bakışmamdan uyandırıyor.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," diyorum hızlıca, ayağa kalkıp kapatıyorum.

Sonunda bakışlarını tavandan ayırıyor, kobalt mavisi gözleri aniden kararıyor ve cüretkârlaşıyor. Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor.

burnundan. Tüm aurası kaçamadığım bir sis gibi etrafımı sarıyor, üzerime kapanıyor ve net bir şekilde görmemi imkansız hale getiriyor.

Gözleri açık kalan bornozumun boynuna kayıyor, dikleşmiş meme uçlarım kumaşın arasından dışarı çıkarken göğüslerimin üst kısımlarını ortaya çıkarıyor. *Tanrım, bu hiç profesyonelce değil.*

Gözlerimi kapatıp bakışlarından uzaklaşıyorum. Gözlerim kapalı, "Yarın saat kaçta?" diye soruyorum.

Ayağa kalkıyor ve elektrotların o mükemmel yontulmuş kalçadan söküldüğünü duyuyorum. Üzerimde dururken vücudunun sıcaklığını yakınımda hissediyorum ve yutkunuyorum. Artık nasıl davranacağımı bile bilmiyorum. Çocuk gibi davranıyorum, gözlerimi kısıyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Ama bu hayatta kalmakla ilgili.

Eğer bakarsam, düşerim. Ve Göl'e düşmek, asla geri dönemeyeceğim bir şeydir.

"Sekiz." Derin sesi göğsümde gümbürdüyor.

Uzun süre tepemde dikildikten sonra nihayet ayrılıyor, gitmek için koltuk değneğiyle kapıya doğru yürüyor. Sadece kapıyı geçip ana süite doğru ilerliyor.

Odanın karanlığında kayboluşunu izlerken gözlerim kısılıyor. Bu küçük durumla ilgileneceğimi bir an bile düşünmese iyi olur.

İstemediğimden değil. O ağız sulandıran çubuğu şu anda kendi ihtiyaçlarımı karşılamak için kullanmayı çok isterdim, ancak beni gerçekliğe geri gönderen ünlü Lake Decker'ın beklentileri.

Odanın içinde kayboluyor, ancak birkaç saniye sonra elleri bana verdiği kıyafetlerle dolu olarak geri dönüyor. Çapkın bir yüz ifadesiyle bana döndü.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, dili dolgun yastıkların üzerinde kayıyor, sonra bornozuma bir kez daha bakıyor ve gitmeden önce beni içine çekiyor.

Zekamı bana karşı kullanıyor ve beni pantolonsuz bırakıyor.

Ağır kapı çarparak kapanıyor ve ben misafir yatağına uzanıyorum, kendi sırıtışım dudaklarımı tehdit ederken başımı sallıyorum.

İğne.

OceanofPDF.com

16

Lake

Elimi duş duvarına dayayarak sikimin uzunluğunu okşadım, sonunda kendimi ve hayal kırıklıklarımı kanalizasyona boşalttım gırtlaktan gelen bir iniltiyle. Öne doğru düşerken nefesim kesiliyor, alnım ön koluma dayanmış, akan suyun altında dinleniyorum.

Seni mahvediyor, Lake.

Önümde soyunup beni hayranlık içinde bıraktıktan sonra odaya dönmem uzun sürmedi. Tapınılması gereken vücutlardan birine sahipti. Cinsel çekiciliğini bilmeden. O kapının diğer tarafında, çırılçıplak ve çıplak olduğunu bilmek bile beni mahvediyordu. İçeri geri döneceğimi biliyordum. Dönmek zorundaydım. Gece terapisiydi.

Zorlu biri olduğunu biliyordum ama bu kadar alıngan ve ukala olacağını hiç beklemiyordum. Beni alt etmesinden bu kadar keyif aldığım için kendimden iğreniyorum. Kıvrak zekâsı, çenemi sıkmama neden olan şımarıklığı. Onun işkencesi için bir çeşit mazoşist oldum.

Elleri kalçamdan yukarı kayarken, bornozun altında çırılçıplakken profesyonel kalmaya çalışmasını izlemek beni inanamayacağım kadar heyecanlandırdı.

Başka bir şey düşünmenin o şişliği indirebilme ihtimali yoktu.

Sonra kalçalarımın arasına çömeldiğinde bornozunun kenarı açıldı ve göğüslerinin kabarıklığı ortaya çıktı. Pembe meme ucunun kenarı beni Tanrı'ya dua etmeye, acımı dindirecek ilahi bir müdahale için yalvarmaya itti. Açıldığından haberi yoktu. Odak noktası, aktif olarak üzerimde kullanması gereken yeni oyuncağıydı. Her ne yapıyorsa tamamlarken gözlerim tavana kilitlenmiş, at kuyruğunu kavrama ve o akıllı ağzıyla ona bir şeyler yapma arzumu maskeliyordu.

İstemeden de olsa, onu masanın üzerine eğdiğimi, yumuşak pembe meme uçlarının soğuk siyah yüzeye baskı yaptığını, o dayanıksız bornozu yukarı ve yuvarlak dolgun kıçının üzerine çevirdiğimi ve terapiye ihtiyaç duyana kadar onu becerdiğimi hayal etmiştim.

Aniden ayağa kalkıp yirmi dakika dolmadan seansı bitirdiğinde ereksiyonumu gördüğü çok açıktı. O durur durmaz kararımı verdim. Kıyafetleri istemiyor muydu? İyi o zaman. Giderken onları da yanımda götürürdüm. Yarın sabah üzerinde bu bornozdan başka bir şey olmamasını istiyordum. Sapık bir psikopat gibi buna ihtiyacım vardı.

Sapık bir psikopat olsa yüzüme fırlattığı iç çamaşırını geri vermeden önce koklardı. Ama ben psikopat değilim, her ne kadar o yumuşak pamuğu yumruğumun içine alıp öyle olmayı dilemiş olsam da. Daha sonra onun çekici kokusunu içime çektikten sonra bir sapık olarak kaderimi kabullenmiştim.

Zihnim yarışıyordu, dürtülerim her yerdeydi. Üzerimdeki bu garip büyüyü bozacak bir şeye ihtiyacım vardı, böylece tekrar kendime gelebilecektim. Gerçekten önemli olan şeylere odaklanmak için. *Bir kızı* becermek için duyduğum ezici ihtiyaca değil.

Kapıyı tıklatıp çantamı omzumda yeniden ayarlayarak sessiz koridora bakıyorum.

Birkaç dakika cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldım. "Dylan, ben Lake-"

Kapı açıldı ve panik içindeki yüzü benimkiyle karşılaştı. Ne yazık ki karşımda giyinik bir kadın vardı. Siyah yoga pantolonu, dar bir sweatshirt ve saçlarını topuz yapmış. Telefonunu kulağına dayamış, parmağını ağzına götürerek beni susturuyor.

"Hı-hı... evet, bu harika!" diyor ahizeye, sesi alışılmadık derecede neşeli çıkıyor.

Beni elleriyle içeri buyur ediyor, terapi odası olarak belirlediğimiz odayı işaret ediyor, sonra da ana odada kayboluyor.

Onun yerine mutfağa geçip çantamı tezgâhın üzerine koyuyorum. Bullet blender'ı çıkarıp uzmanlık alanım olan protein karışımlarına başlıyorum. Meyveleri dilimlemek için çekmeceden bir kesme tahtası çıkarırken, göz ucuyla hemen dikkatimi çeken bir kitap görüyorum. Beni asıl çeken kapağındaki dört çıplak gövde.

Peki, burada ne var?

Kitabı elime aldığımda meraktan yatak odasına bakıp onun hâlâ içeride olduğundan emin oluyorum. Kitabın adı *Ayı Sırtı Dağında Kır Beni ve* sadece adı bile homurdanmama neden oluyor. Sayfaların çeşitli köşelerinin katlanmış olduğunu görüyorum.

bir tanesine bakmaya karar verdim. Sayfayı açtığımda bir tür pornografik edebiyatla karşılaşıyorum. Birden fazla yarak bir kadını önden ve arkadan dolduruyor, kontrolsüz bir zevkle çığlık atıyor, erkekler kadını doruğa çıkarırken serbest kalmanın eşiğinde titreşen bir kedi - bu da ne böyle?

Bir sonraki köşeli sekmeye gidiyorum, sayfaları açıyorum ve başka bir seks sahnesini gözden geçiriyorum. Bu hatun tüm seks sahnelerini sekmiş! Bu sahnede bir kadın bir adamla öpüşüyor, iri ve damarlı aletini okşarken adam da kadının çakıllı meme uçlarıyla oynuyor. Erkek kardeşi çarşafın altında rahatça meşgul, dili kadının ağrıyan klitorisini çevreliyor.

Vay anasını. Utancın dibine vurdum.

Küçük Bayan Profesyonel'in yaramaz bir tarafı var. Gün ışığında çok şık ve düzgün davranıyor, sonra da bütün gece bu büyük odada büyük boy yatağında oturup, gözlerden uzak bir kır evinde, cinsel sapkınlardan oluşan bir ailenin onu sırayla becererek boyun eğdirmesini hayal ediyor.

Hemen, kitabı tutarken kendisiyle oynadığı görüntüler aklıma geliyor. Kıvrılmış köşesine dokunuyorum, ıslak parmaklarının onu becerdikten sonra katladığını hayal ediyorum. Bu düşünce kitabı aniden bırakmama ve karşıdaki tezgâha yaslanmama neden oluyor. Sabahın bu erken saatinde başka bir sertle burada olamam.

Konuşmasına devam ederken kapının diğer tarafından mırıldandığı kelimeleri duyuyorum. Kapıya yaklaşmış olmalı çünkü telefonu kapatmadan önce duyduğum son şey "Ben *de seni seviyorum"* oluyor.

Ben de mi seni seviyorum?

Ben daha fazla düşünemeden kapıyı açıyor ve ortaya çıkıyor. Bana doğru yürümeden önce hızlı bir nefes aldığını, neredeyse kendini sıfırladığını görüyorum.

"Bunun için üzgünüm," diyor çenesini omzuna değdirerek. "Bir telefon görüşmesini bitirmek üzereydim."

"Sorun değil," diye basitçe cevap veriyorum.

Tezgâhın üzerindeki meyve ve protein tozu setine bakıyor.

"Shake mi yapıyorsun?"

"Gerçekten de öyle," diyorum ve blender'ı çalıştırıyorum. "Umarım çilek seviyorsundur!" Gürültü üzerine bağırıyorum.

Gözleri parlıyor ve tezgâhın karşı tarafındaki bar taburesine oturuyor. Yakınlardaki kitabı gördüğünde heyecanı hemen yerini dehşete bırakıyor. Bana bakıyor ve endişesi yüzünden okunuyor. Avucuyla kitabın kapağına vurup tezgahın üzerinden ona doğru kaydırırken yüzüme yayılan şeytani gülümsemeye engel olamıyorum. Ayağa kalkıyor ve yatak odasına doğru geri geri giderken kitabı arkasına koyuyor.

"Sadece-" Diğer eliyle arkasını işaret ediyor.

Onu odanın köşesine fırlatıyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Yüzünü bana döndüğünde burnu kırışıyor ve sevimli bir şekilde acı çekiyormuş gibi bir ifade takınıyor.

Shake'leri karıştırmayı bitiriyorum, ona bakarken sırıtışım sıkıca yerleşiyor, bir tanesini ona doğru itiyorum ve tezgahın kenarına yaslanıp benimkini içiyorum, bu rahatsız edici anın her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim," diye başlıyor usulca. "Bu çok... düşünceli bir davranıştı." Başımı salladım. "Bearback Dağı'ndaki kardeşler gibi mi?"

İçkisinin içine öksürüyor, neredeyse boğuluyor.

"Mason tam bir romantik," diye devam ediyorum, onun utanması için yaşıyorum. "Paylaşmak gerçekten önemsemektir, değil mi?"

"Kahretsin, senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor nefesinin altından, titremesinin bir kısmı dudağından aşağı damlıyor.

Derin ve içten bir kahkaha patlattım, başım geriye düştü.

"Özür dilerim." Tekrar kıkırdıyorum. "Mecburdum."

Başparmağıyla ağzının kenarını siliyor, sonra ucunu emiyor.

Bunu yapmaması gerekiyor.

"Hikayenin bir konusu var," diye açıklıyor edebi pornoyu haklı çıkarmaya çalışarak.

"Eminim vardır." Başımı salladım. "Belki sekmelerden biri? Olay örgüsü orada mı *kalınlaşır* mı?"

Utancından gözlerini kısarken yanakları kızarıyor ve bir elini alnına götürüyor. Onun rahatsızlığı için yaşıyorum.

"Ama kıyafetlerinin geldiğini görüyorum," diyerek rahatsız edici konuyu değiştiriyorum. "Bornoz hoşuma gitti. Belki de onu yeni iş üniforması yapmalıyız diye düşünmüştüm, ama görüyorum ki artık böyle bir seçeneğim yok, ha?"

Saklamayı çok sevdiği karın bölgesinin en küçük görüntüsünü bana veren dar kazağına bakıyorum. Yanakları kızarıyor ve koltuğunda kıpırdanıyor.

"Neyse ki evet. Resepsiyon bu sabah erkenden bavullarım için beni aradı."

Tezgâhta öne doğru eğildim, avuçlarım aramıza dikildi. "Bu çok utanç verici," diyorum tüm ciddiyetimle.

Ben onun karşısında durmuş, aramızda buzdolabının motor gürültüsünden başka bir şey olmadan yudumlarken protein shakelerimizi sessizce bitiriyoruz. Narin parmaklarını tezgâha vuruyor. İkimiz de başka tarafa bakmadan önce gözlerimiz birleşiyor. Sırıtışım yüzümde tekrar beliriyor. Ben ona tekrar bakarken onun gözleri de tekrar bana bakıyor. İkimiz de gülümsemelerimizi tutmaya çalışıyoruz.

"Ne?" diye soruyor, önce gülümsemesi çatlıyor.

Ben de sırıtarak başımı sallıyorum. "Hiçbir şey"

Ne olduğunu anlamadan ikimiz de kahkahalarımızı tutmaya çalışıyoruz. Dürüst olmak gerekirse neye güldüğümüzü bile bilmiyorum ve onun da bildiğini sanmıyorum. Karşı cinsin yanında nasıl davranacağını bilmeyen bir çift aptal genç gibi davranıyoruz. *Flört mü ediyoruz?*

"Telefondaki erkek arkadaşın mıydı?" Ani bir açıklama ihtiyacı duyarak ağzımdan kaçırdım.

Salak.

Kesinlikle beklemediği bu soru karşısında kaşları kalkıyor. "Hayır,"

diyor temkinli bir şekilde.

"Anne? Baba?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

Neden bilmiyorum ama kimi sevdiğini söylediğini bilmem gerekiyor. Bu kız için kimin önemli olduğunu bilmek istiyorum. Yüzüne yumruk atan kişiyle hâlâ bir ilişkisi olup olmadığını bilmek istiyorum. Bu garip korumacılık hissi hâlâ derimin altında, ona el kaldırmayı doğru bulana karşı misilleme yapmak için kaşınmama neden oluyor.

Kaşlarını indirdi ve gözlerini bana dikti.

"Hayır, ailem ben neredeyse on dört yaşındayken öldü."

Kadınlarla havadan sudan konuşmak bana göre değil.

"Kahretsin. Ben...çok üzgünüm-"

"Yapma," diye araya giriyor. "Ben daha iyiyim. Peki ya sen?"

Daha iyi durumda mı? Ailesi olmadan mı? Neler yaşamış bu kız?

"Peki ya ben?" Ailesinin öldüğünü bu kadar açık ve duygudan yoksun bir şekilde söylemesine tamamen takılmış bir şekilde soruyorum.

"Ailen mi?"

Yutkunuyorum. "Sadece annem. Babam hapse girip çıkan küfürbaz bir ayyaş. Onu muhtemelen on iki yaşımdan beri görmedim ve ben...28

Şimdi mi? Yani on altı yıl mı?"

Ağzı aralanıyor ve kehribar rengi gözleri bana odaklanıyor, kasvetli görünüyor. "Bu konuşma berbat, ha?" Boynumun arkasını ovuşturarak soruyorum.

"Evet," diyor usulca.

"Çocukluk travmaları." Başımı sallıyorum. "En azından ortak bir noktamız var, değil mi?" Onun boş bardağını alıp benimkiyle birlikte lavaboya koyuyorum.

"Sanırım öyle." Hafifçe gülümsüyor. "Senin hakkında bunu asla tahmin edemezdim. İnanılmaz derecede derli toplu ve başarılısın. Bunu asla bilemezdim."

"Her zaman kolay değildi. Siz de benim gibi tek çocuk musunuz? Travmayla tek başına mı başa çıktın? Yoksa sırtını yaslayabileceğin erkek ya da kız kardeşlerin olduğu için şanslı mıydın?" Yıkarken sırıtarak soruyorum, fincanları kuru bir havlunun üzerine baş aşağı koyuyorum. "Çünkü dürüst olacağım, duygusal yükü paylaşacak birinin olması güzel olurdu."

Omurgası dikleşir ve odadaki hava değişir.

"Muhtemelen bugünlük havadan sudan konuşmayı iptal etmeliyiz," diyerek konuşmayı tamamen geçiştiriyor.

Ona bakıyorum, anlamaya çalışıyorum. Yani, anlıyorum. Travmatik geçmişlerimizi tartışıyoruz. Çok heyecan verici değil. Ama en azından bir şey tartışıyorduk. Sanki benimle basit bir konuşma yapmak hasta/terapist sınırını aşmakmış gibi davranıyor. Sanki birbirimizi tanımak onun için her zaman masanın dışındaymış gibi.

Ellerini masaya vuruyor ve ayağa kalkıyor. "Hadi işe koyulalım ki bu akşamki maçtan önce takımla fotoğraf çektirebilesin."

Pazartesi gecesi futbolu.

Sabah eve uçmadan önce buradaki son gecemiz. Açıkçası oynamıyorum ama takımla birlikte kenara çekiliyorum ve annemin evde izlemesi için ekranda görünüyorum.

Seansımızla meşgul oluyoruz, Dylan bana eskileriyle birlikte uygulayabileceğim bazı yeni egzersizler gösteriyor. Sessizce çalışarak diz kaymalarında bana yardımcı oluyor, ardından topuğumun altına bir otel yastığı koyarak pasif diz esneme hareketini uyguluyor. Seanslarımıza her geçen gün daha da yavaşlayarak devam ederken gücümün geri geldiğini zorlukla hissediyorum. Bu sıkıcı bir süreç ve benim sabrım yok. Sabrım şimdiden tükeniyor ve terapistim bana neredeyse hiç dokunmuyor bile.

Bugün çok temkinli. Bugünkü seansa başladığımızda bunu hemen fark ettim ve bundan nefret ediyorum. O bir profesyonel, değil mi? Müşteri kim olursa olsun yöntemlerini değiştirmemeli. Bana dokunmalı. Elleri üzerimde. Düzgün iyileşmeyi sağlamak için.

Bir saat boyunca birbirimize bakış attıktan, yanlışlıkla birbirimize sürtündükten ve karşılıklı flörtöz sırıtışları görmezden gelmeye çalıştıktan sonra masaya geri döndüğümüzde, dün gece denediğimiz elektrot güçlendirme seansına başlamak üzereydi. Şortumu kalçama kadar sıyırıyorum, yerleştirmeye hazırlanmak için avuçlarıma yaslanıyorum ama elektrotları kucağıma atarak beni şaşırtıyor.

"Geçen sefer nereye gittiklerini hatırlıyor musun?" diye soruyor, makineyle uğraşırken göz teması kurmuyor.

Ne yaptığını biliyorum ve bundan kurtulmasına izin vermeyeceğim. Artık vermeyeceğim.

"Hayır," diye cevap verdim.

İç çekiyor, başının arkasını kaşıyor, parmakları onu istemeden de olsa seksi gösteren kum rengi dağınık topuzunda geziniyor.

"Bilmiyorum," diye devam ediyorum omuz silkerek.

Gözlerini deviriyor, dili dudaklarında geziniyor ve bu beni çatlatıyor.

"Bana dokunmalısın Dylan," diyorum boğuk bir sesle.

Sesimin tonuyla gözlerini kırpıştırıyor ve odanın sıcaklığı değişiyor. Kehribar rengi gözlerinde sıcaklık yükseliyor, büyük olasılıkla benimkini yansıtıyor. Aramızdaki bu cinsel gerilimi halletmemizi ve yatağa atmamızı istiyorum. Bizi yatağa atmak. Göğsü genişliyor ve daralıyor, sanki nefes almak onun göründüğü kadar zorlaşmış gibi. Bu kız beni öldürüyor.

"Dokun bana," diyorum.

"Lake..." diye fısıldıyor nefes nefese, sanki sadece benim adım bile ona acı veriyormuş gibi.

Sanki hayatım buna bağlıymış gibi yüzünü inceliyorum. O dudaklar beni çağırıyor. Onu öpme dürtüsü artık kendimi inkar edemeyeceğim bir şeye dönüşüyor. Belki de bunu sistemimden atmam gerekiyordur. Sadece bir kez.

Parmaklarının ucundan tutarak onu tekrar kendime doğru çekiyorum. Bacaklarımın arasındaki boşluğa düşüyor, duruşu bu masadaki ilk karşılaşmamızı çok anımsatıyor.

"Lake, bu-"

Onu susturmak için parmağımı dudaklarına bastırıyorum, o pelüş, pembe yastıkların şanslı parmağa karşı hissinin tadını çıkarıyorum. Parmağımı yavaşça aşağıya doğru sürüklüyorum, çenesinden aşağı inerken alt dudağının yukarı kalkmasını sağlıyorum.

"Eğer şu anda bana dürüstçe durmamı istediğini söylersen dururum," diye fısıldıyorum, doğrudan onun muhteşem, yanan gözlerine bakarak.

Cevap vermesini bekliyorum ama öylece duruyor, ayrık dudaklarının arasından nefes alıyor, gözleri benimkilerden ayrılmaya korkuyor, neredeyse başka tarafa bakarsa ikimizin de hissettiği şeyin başladığı gibi aniden biteceğini biliyor.

"Kimseye söylemek zorunda değiliz." Onu tekrar kalçalarımın arasına çekiyorum, böylece kalçaları dayandığım masanın kenarıyla buluşuyor. "Eğer endişelendiğin buysa."

Ben kimim ki? Ben böyle şeyler yapmam. Kimseye söylemek zorunda değil miyiz?

"Kimse bilmeyecek." Ellerini tutup her ikisini de arkamdaki masanın üzerine koyarak devam ediyorum. Bu hareket, ben ellerim arkamda, dizlerim masadan sarkacak şekilde otururken onu üzerimde öne doğru eğilmeye zorluyor.

"Kimse yok mu?" diye fısıldıyor.

"Asla," diye yineliyorum başımı sallayarak. İç geçiriyor. "Bu kötü bir fikir Lake."

"Ama sen istiyorsun," diyorum, kafasının içindeki cevaba ulaşmaya çalışarak. "Sen istemiyor musun?"

Onun tatlı kokusu burnuma çarpıyor ve ben deliye dönüyorum, her yerimde ona ihtiyaç duyuyorum. Gözlerinin burnumdan dudaklarıma, boynuma ve sonra göğsüme doğru ilerleyişini izliyorum. Bakışlarıyla bana dokunduğunu neredeyse hissedebiliyorum. Onun dokunuşu için yanıp tutuşuyorum.

"Sana şunu sorayım," diyorum, başımı arkaya eğip ağzının kıvrımına ve gözlerinin içine bakarak. "Eğer beni bir geceliğine tamamen kendine bağlayabileceğini bilseydin, bunu kabul eder miydin?"

Avuçlarının üzerinde sonuna kadar öne eğiliyor, göğsü benimkine sadece santimetrelerce yaklaşıyor. Dudakları yavaşça kulağıma doğru ilerlerken nefesini boynumda hissediyorum. Tenimdeki o tatlı dudakların hissine hazırım, onun yakınlığıyla sarhoş olmuş durumdayım ve sonunda kaçınılmaz olanı kucakladığı gerçeğini seviyorum.

"Benimle geçireceğin bir gece senin için asla yeterli olmaz Decker," diye kulağıma nefes veriyor.

Kaşlarım bu ifade karşısında kalkıyor ve sertçe yutkunuyorum.

Yüzünde *Touché bitch diye* bağıran bir sırıtış belirirken kaşlarını kaldırarak geri çekiliyor ve odadaki enerji şehvet dolu bir arzudan kendi kibrinde boğulan bir adama dönüşüyor.

"Şimdi şu lanet elektrotları tak da işimizi bitirelim," diyerek elektrotları kucağıma atmak için doğruldu.

Yerimde donup kaldım.

"Odak noktanız iyileşmek olsun, iğnenizi bir sonraki batıracağınız yer değil, o zaman belki çime biraz daha hızlı vurursunuz" diyor memnun bir gülümsemeyle.

Dünyam sarsıldı.

Onu çatlatmak üzere olduğumdan çok emindim.

Ama görünüşe göre, okuma odaları konusunda cahilim.

OceanofPDF.com

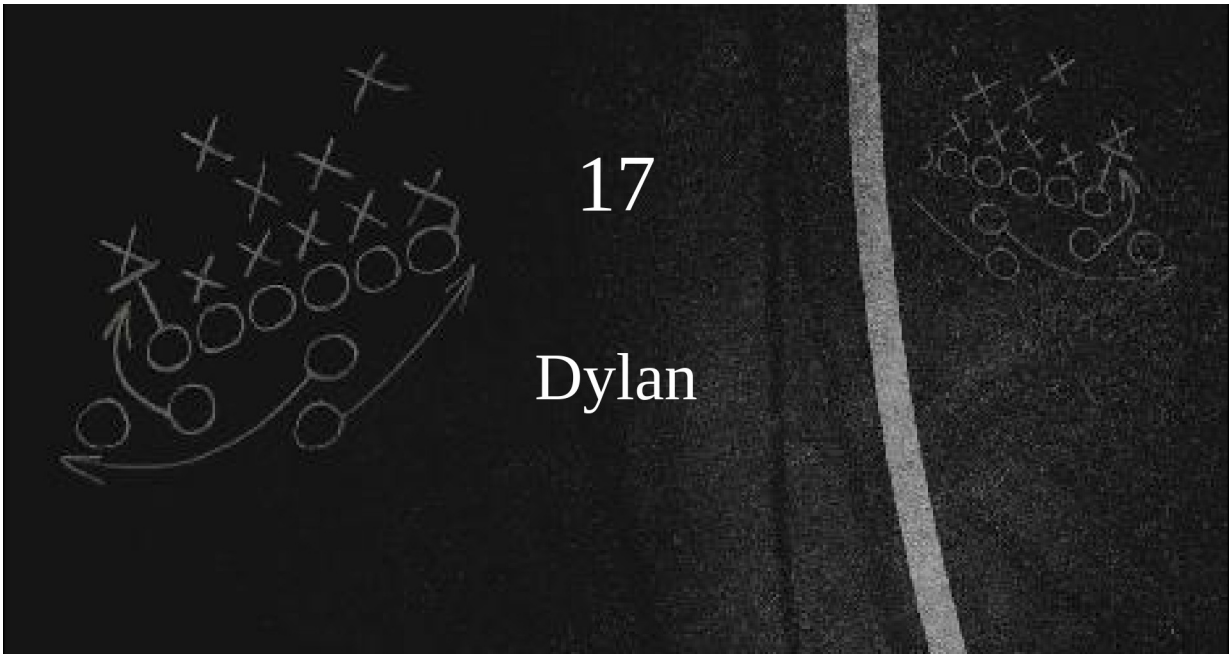

17

Dylan

TO gözlerin içimi kavurması, bir şekilde bacaklarımın arasındaki ağrıyan yere doğrudan bir şok dalgası göndermesi ve dudaklarının ayrılmış, sadece dilimi karşılamak için bekliyor- hepsi beni altına çekiyor. Ona tekrar dokunmak için duyduğum bu sarhoş edici arzu beni boğuyor.

Ama ne pahasına olursa olsun bundan kaçınıyorum. Kaçınmak zorundayım.

Tam yüzümün önünde duraklıyor, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor, nefesi benimkiyle buluşuyor. Gözleri, hayatının diğer yönlerinde de taşıdığını hayal edebildiğim hesaplı bir güvenle içime işliyor.

Sahada, çimde ve diğer sahada. Skorun gerçekten önemli olduğu saha. Yatak odası.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, nefeslerim kısa ve kesik kesik. Oksijenim sadece Lake ile dolu olmayan odalardan geliyor. Lake'in olduğu odaların boğulmak gibi olduğuna karar verdim.

Belki de isminin sebebi budur. Onun varlığında, artan basınç ve havasızlıktan kaynaklanan ezici bir boğulma hissi var.

Keskin, saldırgan mavi gözleri her santimetremi incelerken benimkilerden ayrılıyor. Kirpiklerimi, burnumun ucunu, dudaklarımın en ufak kıvrımını. Temas olmasa bile hepsini hissedebiliyorum. Üzerimi örtüyor, bu ağırlığı yaratıyor, kaçamadığım her parçama dokunuyor.

Beden. Zihin. Beden. Zihin.

Bu destansı savaşı kim kazanacak?

Bedenimin sinir bozucu zihnimi kapatmak için her yolu denediği çok açık. Bunun iyi olmamasının tüm nedenlerini tekrarlamaya çalışıyorum, cümleleri tekrar tekrar tekrarlıyorum, sadece vücudumun kendi düşüncelerini içeri çekmesini sağlıyorum.

Lake benim hastam. *Ama kimsenin bilmesine gerek yok. Kendisi söyledi.*

Lake bir playboy, kadınları beceriyor. *Bağlılık zaten ihtiyacın olan bir şey değil.*

Lake ile seks yapmak çok eğlenceli olurdu. Lake vücuduna hissetmek istediğin şeyleri hissettirebilir. Bırak gitsin. Lake kolaydır. Seks ve bağlanma yok. Mükemmel bir tuzak.

Lanet vücut kazanıyor.

Colin. Kariyerim. Para. Standartlar.

Bu kadar. Akıl kazanır.

En azından bana bir saniye güç vermeye yetti ve elektrotları kucağına fırlatarak kucağından çekilmemi sağladı.

Ondan uzaklaştıktan hemen sonra, bu su kütlesinin yüzeyinden bakabiliyorum ve kendimi tükettiğim oksijenden bir nefes alabiliyorum.

Uzun zamandır birine bu kadar çekildiğimi hissetmemiştim. Bileğimden tutmuş, bildiğim ve sevdiğim her şey yüzeydeyken beni kendi derinliklerine sürüklüyor. Suyun üstündeki şeyleri kontrol edebilirim. Onun serin, tüyler ürpertici yüzeyinin altındaki dünyasında ise yüzemiyorum. Suya bile basamıyorum. Altımda bacaklarıma ihtiyacım var. Makinemi hareket ettirmek için sert bir yüzeye.

Seansımızın ardından bir süre oyalandı, sanki bu garip notla ayrılmak onu benden daha fazla etkileyecekmiş gibi. Büyük gösteri başlamadan önce onunla ve ekiple öğle yemeğinde buluşmayı kabul ettim. Fotoğraflar, maç öncesi röportajlar, günün geri kalanında hepsini silip süpürecek olan kaos.

Lake'ten önceki öğle yemeğinde, Candy olarak da bilinen Kane'in yanına oturdum ve o da beni masadaki diğer arkadaşlarla tanıştırdı. Marques Thomlinson, defansif uç; Julian Cohen, sıkı uç; DJ Brown, yedek köşe bekçisi; ve Beckham Brooks, koşucu. Gerçek hayatta beni Tolkien dünyasındaki alçakgönüllü bir hobbit gibi hissettirecek kadar devasa olmalarının yanı sıra, gülünç derecede iyiydiler. Küçük dünyaları beni büyülemişti, Candy anlattıkça onların esprilerine gülüyordum. Ne olduğunu anlamadan baş antrenör Mike Hensky yanıma geldi ve kendini tanıttı.

Biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim, ancak adamın babacan bir havası vardı, şefkatli ve koruyucu olduğunu söyleyebilirim. Ekibini ve buradaki çocukları çok seviyordu ve herkesle konuşmaktan gurur duyuyordu. Karizmatik bir adam.

Nazik gözleri, altın gibi bir kalbi, kararlılığı ve altta yatan gücü olan biriydi. Çocukların onu nasıl örnek aldıklarını kolayca görebiliyordum ve içlerindeki en iyiyi ortaya çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söyleyebilirdim.

Burada tamamen aşık olduğum belli bir sihirleri var. Kurdukları bu yoldaşlıkta çok güçlü bir şey var ve onlardan sızan titreşen enerjiyi hissediyorum.

Lake Decker'ın odaya girdiğini hissettiğimde bu enerji tamamen değişiyor. Burada olduğunu anlamak için dönüp onu görmeme bile gerek yok. Masadaki iki adam hemen arkama bakıyor ve onlardan yansıyan saygı, az önce ellerini sandalyemin arkasına koyan kişi hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Deeeeck!" Julian lafı uzatıyor. "Tembel kıçını o koca yataktan kaldırıp kahvaltıda bize katılmanın zamanı gelmişti."

Gözlerimi kontrol edemiyorum. Hemen Candy'ye bakıyorum, o da zaten bana bakıyor. Sırıtıyor ve Lake'in oda değiştirdiği gerçeğinin pek bilinmediğini biliyorum.

"Biraz zamanımı aldı. Merdivenleri kullandım." Koltuk değneklerini sandalyenin yanına yere bırakırken boğuk sesi göğsümde titreşiyor.

Masadakilerin hepsi kıkırdıyor.

"Her zaman en iyisini yapıyorsun, değil mi Lakey?" Candy araya giriyor.

"Senin aldığın yeri geri almak için çok çalışıyor Beck." Marques Beckham'a dirsek atar.

Beckham gülümseyip Lake'e bakıyor ve ben ikisi arasındaki çözülmemiş gerilimi hemen fark ediyorum.

Candy masaya bakarak yavaşça, "Deck için Beck," diyor. Yukarı bakıyor ve yüzünde aşırı dramatik bir şok ifadesi beliriyor. "Çocuklar, kafiyeli oldu!"

Lake'in arkadaşının keşfine yan gözle baktığını görmek için tam zamanında başımı kaldırıp üstümdeki Lake'e bakıyorum. İç geçiriyor ve bana bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Karmakarışık saçları alnında mükemmel bir şekilde uzanıyor, kafa derisine yakın tutamlar sanki yeni duş almış gibi hala nemli. Ona çok yakışıyor.

"Günaydın Şef," diye fısıldıyor, kollarını sandalyemin kenarına dayayarak esniyor.

Sesi, selamlaşmanın samimi hissedileceği kadar alçak. Gözleriyle gülümsüyor. Çenesinin keskinliğini çevreleyen saat beş gölgesi, kaslı boynu ve onu üzerimde tutan güçlü omuzları içimi yeniden çalkalıyor. Üstümde iyi görünüyor.

Hay sikeyim.

Sesimi bulabilmek için nefesimi içime çekiyorum.

"Günaydın," diye cevap veriyorum usulca, güçlü bir kadın gibi konuşmaya çalışıyorum, onun huzurunda eriyip gittiğim sıvı halim gibi değil.

Boğuluyorum. Havaya ihtiyacım var.

"Dylan, saha kenarında yanımda olmanı istiyorum," diyor DJ, dikkatimi Lake'ten çekerek. "Maç boyunca senin yorumlarına ihtiyacım var." Odağı Lake'e dönüyor. "Bu hatun NFL istatistikleri ve gerçeklerinden oluşan bir cephanelik gibi."

Lake'in terli avuçlarının arkamdaki sandalyenin metalini daha sıkı kavradığını ve dönerken çıkardığı gıcırtılı sesi duyabiliyorum. Garip bir nedenden ötürü bu ses midemi bulandırıyor ve yankısının derimin altına sızdığını hissediyorum.

Bu duygudan sıyrılarak, "Aslında maça gelebileceğimden emin değilim" diyorum.

"Ne?!" Kane çığlık atıyor. "Beni izlemeyecek misin? Kabul edilemez."

"Orada olacaksın. Sana ihtiyacımız var," diyor Beckham, sevimli bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Birdenbire onlara tezahürat yapmamı istemelerine gülümsüyorum. Kendimi dahil hissetmemi sağlamak için harika bir iş çıkarıyorlar ve bunu muhtemelen bildiklerinden daha fazla takdir ediyorum.

"Neden başaramayacakmışsın?" Lake sorar, sesi biraz tehditkârdır.

Dönüp tekrar ona bakıyorum. "Ben, uh... sadece bitirmem gereken bazı işler var. Bazı önemli görüşmeler... diğer birkaç müşterimle."

Neden bahsettiğimi bilmiyorum. Kıçımdan anlamsız kelimeler dökülüyor. Gerçek şu ki, bugün Colin'le iletişim kurabileceğim tek zaman bu ve işe döndüğü ilk günün nasıl geçtiğini bilmem gerekiyor.

Onun yanında olamamak beni öldürüyor. Onu köşeye sıkıştıran, kafasını duvara vurmasına neden olan işe geri dönme fikri, neredeyse bir araba kiralayıp ona geri dönmek için kilometrelerce yol gitmeme neden oluyor. Easterseals'deki bayan, Colin'i daha uygun bir işe yerleştirmek için yaptığım telefon görüşmesine henüz geri dönmedi, tabii eğer uygun bir iş varsa.

Katia beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı, servis durumu hakkında endişelenmek yerine oraya gideceğini ve onu alacağını söyledi. Ayrıca huysuz amcığın vardiyasında çalışmadığından emin olmak için kontrol etti. Neyse ki Byron'dı, daha önce orada tanıştığım ve Colin'e karşı her zaman nazik davranan genç bir çocuk.

Lake'in çatık kaşları içimi yakıyor.

"Endişelenmeniz gereken tek müşteri benim ve ben de yan tarafınızda olacağım."

Yutkunuyorum, gözlerimi ondan ayırdığımda masadaki diğer adamların konuşmamızdan tamamen büyülendiğini görüyorum. Sanki bizi izliyorlarmış gibi.

Bir tür film sahnesi oynanıyor, ona ne cevap vereceğimi görmek için bekliyorlar. Kırılmalarını ya da işimde veya takımlarını destekleme konusunda ciddi olmadığımı düşünmelerini istemiyorum.

"Ah, evet," diyorum gergin bir şekilde, dudağımın kenarını çiğneyerek. "Başka ayarlamalar yapacağım. Bunu kaçırmayacağım."

Yeni ikilemim karşısında içimi kaplayan paniği maskeleyerek gülümsüyorum ve çocukların hepsi rahatlamış görünüyor.

"Güzel," diyor Julian başını sallayarak. "Davidson Montgomery'nin geçen yıl geçirdiği sakatlık hakkında daha fazla şey duymam gerekiyor ki onu can evinden vurabileyim."

"Ufak bir beyin sarsıntısı," diye cevap veriyorum, istatistikleri hatırlayarak. "Yani kurnazlık yapıp kasktan kaska hücum etmeden kafa vurmanın bir yolunu bulman gerekecek." Ona göz kırpıyorum.

Oturduğu yerde kıpırdanıyor, yüzü heyecanlı bir sporcununki gibi parlıyor. "Acımasız, Dyl. Bayıldım buna."

Metal arkamda tekrar gıcırdıyor ve sandalyenin üstündeki çubuk ikiye ayrılmak üzereymiş gibi ses çıkarıyor.

Kırılmak üzere olan metalin bükülmüş, çığlık atan sesinin midemde belirli bir duyguya neden olmasından nefret ediyorum.

Harekete geçildiğinde ciddi sonuçları olan bir duygu.

Yavaş ama emin adımlarla beni her geçen gün daha da güçsüzleştiren bir his.

OceanofPDF.com

18

Lake

Geri döndüm.

Pek sayılmaz. Hayır, hâlâ uyumsuz oyuncaklar adasındayım ama nihayet aksiyonun ortasına döndüm ve hiç bu kadar evimdeymişim gibi hissetmemiştim.

Yanıp sönen ışıklar, kükreyen kalabalık, havada agresif, erkeksi bir sporun heyecanı. Pazartesi Gecesi futbolu tüm hızıyla devam ediyor ve dünyanın dört bir yanındaki erkekler ve kadınlar, Amerikan Futbolu dediğimiz tarihi dansta vücutların birbirine çarpmasını görme şansı için ağzı sulanıyor.

Çocuklar ve ben, Koç'un müthiş bir moral konuşmasının ardından dolaplardan sahaya koştuk. Tamam, onlar sahaya koştu; ben topalladım. Gündelik Bears kıyafetleriyle sahaya çıkmak benim için yeni bir görünümdü ve kendimi rahat hissettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Giyinmek için can atıyordum. Topu elime almak için sabırsızlanıyordum. Hiçbir şey beni durdurmuyormuş gibi savunmacıların arasından koşmak için can atıyordum. Ama beni durduran bir şey vardı ve sakatlıktan sonraki ilk maçım bana bunu gerçekten hatırlattı.

Yalan söylemeyeceğim, pişmanlık ve başarısızlığın ağırlığını hissediyorum. Belki de diğer yolu seçmiş olsaydım, hala sahada olurdum, reklamları toplardım, ölen Kral hakkında sürekli konuşmak yerine artan efsanevi yarda sayımı öven manşetlerde adımı görürdüm. Şanslıydım ki Dylan bunu kaçırmak için bulmaya çalıştığı aptalca fikri bir kenara bıraktı ve sahaya benim yanımda çıktı.

Burada olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında mı? Işıkların altında, oyunun büyüsünün ortasında? Hiçbir şey bundan daha önemli olamazdı. Diğer "müşterilerinden" sanki Chicago Bears ile *saha* kenarında oturma şansından daha önemlilermiş gibi bahsetmesi delilikti.

Yine de bir şeyin ya da birinin onu hâlâ kontrol edip etmediğini merak ederek durakladım. Sadece bu düşünce bile beni sinirlendiriyordu. Stadyumun parlak ışıkları altında dudağının kenarını ısırarak sahada bir aşağı bir yukarı bakarken, sağındaki, solundaki ve arkasındaki kameraları dikizlerken ona baktım. Endişeli görünüyordu ve umarım sadece çevrenin büyüklüğü onu bu deneyime karşı kayıtsız hissettirmiştir.

"Hey," diye sesleniyorum ona, oyuncuların ısındığı saha kenarına doğru yürürken dikkatini çekiyorum.

Yeni Chicago Bears fermuarlı ceketi ve ona uygun eşofman altıyla iyi görünüyor. Lacivert şapkasını alnına kadar indirmiş, böylece sadece kehribar gözlerinin ışıltısı parlıyor, at kuyruğu ise şapkanın arkasına sığıyor. Onun bu halini seviyorum. Zahmetsiz ama bir şekilde seksi.

Mavi ve turuncu. Herkese yakışıyor.

"İyi misin?" Esprili bir şekilde soruyorum, onun vahşi gözlerinin etrafımızdaki stadyumu incelemesini izliyorum.

Hayranlarının çığlıkları arasında "Harikayım!" diye cevap veriyor. "Bu... delilik!" Her şeyi içine çekmeye devam ederken usulca kıkırdıyor.

Gözleri bir çocuk gibi parlıyor ve onu böyle görmek şaşırtıcı derecede sevimli. Normalde çok sert ve hesaplıdır. *Gördün mü, sadece sinirleriydi. Sen hâlâ onun önceliğisin Lake.*

"Buraya gel," diyorum boştaki elimi uzatarak.

Elini uzatıyor ama yumuşak eli benimkine değmeden hemen önce, yeni spor hekimliği direktörü Clark Shelby yan taraftan ona yaklaşıyor.

"Clark! Hey!" diye haykırır, onu görünce yüzü parlar.

Şimdiden ilk isim mi? Fishy.

"Dylan! Başardın!" Onu kucaklıyor.

Sarılıyorlar mı? Şu an yaptığımız şey bu mu? Birbirimize uygunsuz şekilde dokunuyoruz. Profesyonelce değil.

"Gel, seni herkesle tanıştırayım," diyerek elini ona uzatıyor.

Heyecanla başını sallıyor, sonra kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bana bakıyor. İçimde uyandırdığı gülümsemeyi kontrol edemeyerek bir kez başımı sallıyorum ve onu takip ederken omuzları heyecanla zıplıyor.

Benimle kontrol etti. Önce bana sorması hoşuma gitti. Burada önceliğin kimde olduğunu bilsin.

Gevşek dudaklarından bir nefes süzülüyor ve onu uzaklaştırırken gözlerim başının arkasına kayıyor. Saniyeler sonra DJ yanıma kayıyor ve bir kolunu omzuma doluyor.

Dylan'ın uzaklaşmasını benimle birlikte izlerken, "Bok gibi kız," diyor.

Arkasını dönüp heyecanlı bir şekilde gülümsüyor ve bu bana garip bir şey yapıyor. İçim kasılıyor ve kendimi ona hayran bir sırıtışla karşılık verirken buluyorum. DJ bu gülümsemeyi hemen bir cümleyle kesiyor.

"Beckham ona çıkma teklif etse ne hissederdin?"

"Affedersiniz?" Yüzümü ona dönüyorum, elini çekiyorum ve kolunun aramıza girmesine neden oluyorum.

"Bilmiyorum dostum. Sanırım yemekten sonra Julian'a bahsetti." Omuzlarını rahatça silkiyor. "Bu akşamki maçtan sonra onu görmek istiyor. Sanırım spordan falan konuşarak anlaşmışlar," diye devam ediyor. "Yine de şaşırmadım. Herkes onu sever. Dışarıdaki en iyi kız gibi. Spor konusunda bilgili, futbolu seviyor, aktif, çok seksi-"

"Evet, bu benim için işe yaramayacak," diye sözünü kesiyorum, ses tonum bıçak gibi keskin.

İçimde ateş yükselirken burun deliklerimin alevlendiğini hissediyorum. Kiminle takıldığı ya da takılmadığı umurumda değil, yeter ki buradaki hedefe odaklansın. Ben ve tedavim.

"Terapi sürecimi sekteye uğratabilir ve Beckham küçük aletini ıslatabilsin diye bunu mahvetmek istemiyorum," diye mırıldandım. "Ona geri çekilmesini ve aşırı gururlu kıçını tekrar saha kenarına dikmeye hazır olmasını söyle."

DJ bir an bana baktı. "Kahretsin, Deck. Pekâlâ." Gülüyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Eğer orada bir şey varsa, o zaman elbette... *iyileş*."

Bununla nereye varacağını anlıyorum ve bunu durdurmak zorundayım.

"Hayır, dostum. Hiç de öyle değil. Ona karşı bir ilgim yok. Sadece... bu oyun." Tekrar tarlaya bakıyorum. "Geri dönmeliyim." İç çekiyorum. "Ve hiçbir şey benimle o çim arasına giremeyecek."

Başını sallıyor, benimle birlikte sahaya bakıyor. "Seni anlıyorum."

"Buradan nefret ediyorum," diyorum dürüstçe, ısınma hareketlerine bakarak. "Orası dışarıda." Boştaki elimle işaret ediyorum. "Olmam gereken yer orası."

"O zaman tam olarak orada olacaksın, Deck." Güven verici bir gülümsemeyle omzumu okşadı ve savunmanın yanındaki bazı adamlara doğru ilerledi

Tezgah.

Bir an için düşüncelerimle baş başa kalıyorum ve kalbim o anda sanki bir yumruk tarafından sıkıca sarılmış gibi hissediyor. Zaman tükeniyor. Annem evde, ağrı kesici ilaçlarla uyuşturulmuş bir halde kanserin kırılgan yapısından geriye kalanları yiyip bitirmesine izin veriyor. Belki de beni oynarken görmek için asla geri dönemeyecek. Küçük oğlunun rekorlar kırarak ve herkesi şok ederek başkalarına ilham vermesini izleme umutları, zamanında geri dönemeyeceğim bir sakatlık yüzünden elinden alınıyor.

"Decker Gölü. Ne güzel bir manzara."

Arkamdaki kişinin sesini tanıyorum. Yüzümü ona dönmeden önce duygularımı ait oldukları yere gömmek için elimden geleni yapıyorum.

"Lindsey Lane," diye cevap veriyorum abartılı bir iç çekişle. "Bu ne sürpriz."

Orada, hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayan, fazlasıyla dar lacivert pantolon takımının içinde duruyor. Parlak sarı bukleli saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve bronzlaşmış göğüs dekoltesi dar ceketinin üstünden taşıyor. Vanilyalı cappuccino gibi kokuyor, geç saatlere kadar kalmam için yalvardığı geceleri hatırlatıyor.

"Konuşma vakti mi?" diye soruyor hevesli bir sırıtışla, kameramanı arkamda dolaşıp hazırlıkları yaparken.

"Bu sefer kesinlikle iş, Linds," diye uyarıyorum.

Bana ateşli bir gülümseme fırlatırken kirpikleri titriyor. "Şimdi, Lake, ikimiz de biliyoruz ki iş zevkle eşleşir."

Ben cevap veremeden profesyonel moda geçti. Bir düğmeyi çevirir gibi, plastik yüz zaten plastik olan yüzünü kaplıyor ve görüşme süreci başlıyor.

OceanofPDF.com

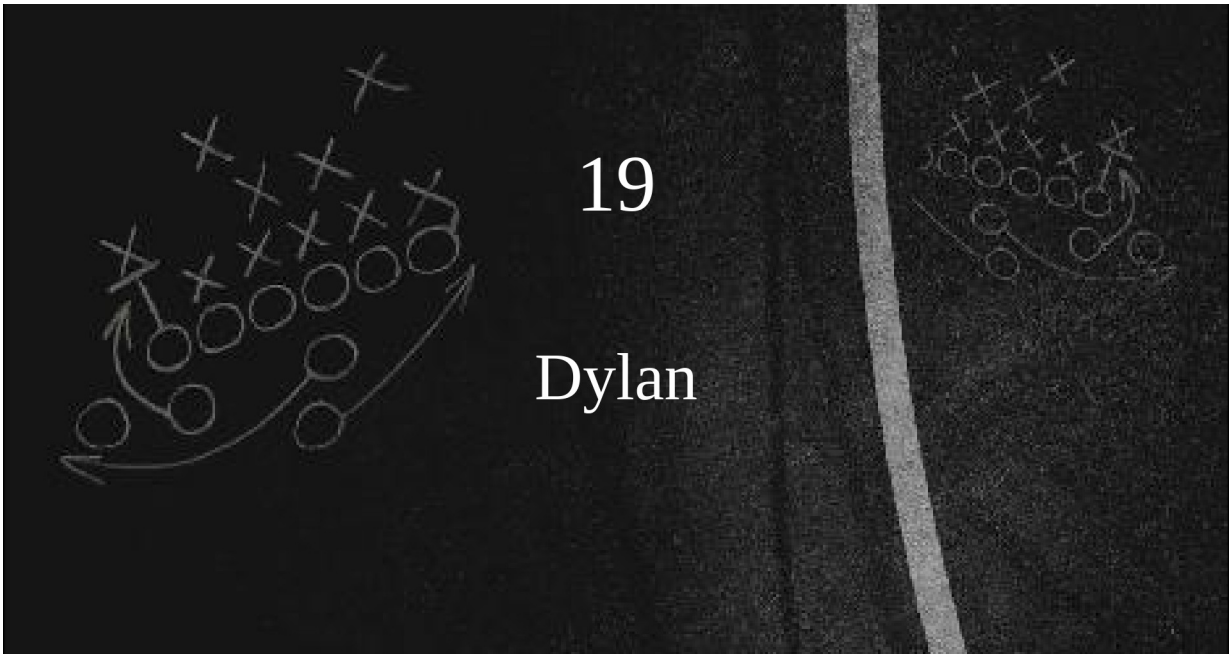

19

Dylan

Cep telefonum pantolonumda bir delik açıyor.

Yeni pantolonum. İtiraf edeyim, yeni kalıbı sevdim. Kendimi resmen bu takımın bir parçasıymışım gibi hissediyorum, oysa gerçekte hala dışarıdan bakan biriyim.

Clark beni sahada çalışan personelle tanıştırdığında, minnettarlık duygusuyla dolup taştığımı hissettim. Bu, bir zamanlar kendim için hayal ettiğim bir kariyer ve geleceğe bir bakıştı. Göreceğimi hiç düşünmediğim bir gelecek. Buraya kadar kendi başıma geldim ama doktoramı yapmak için okulu bile başlangıçta umduğum gibi bitiremedim. Her şeyi kendi başınıza yaptığınızda fonlar hızla tükeniyor. Öğrenci kredisi üzerine kredi o kadar birikti ki, Greg'in yanında işe girmeseydim, evimizi tutmaya asla gücüm yetmeyecekti. Avukat ücretleri, kredi kartı borcu, genç yaşta yapılan mali hatalar yüzünden hala zar zor ayakta duruyorum. Yolum düz bir yol olmaktan çok uzak.

Ama işte yine buradayım, her zaman ulaşamayacağım bir geleceğe bakıyorum.

Isınma hareketleri bittikten sonra takım saha kenarında yeniden toplanıyor ve oyuncular Pazartesi Gecesi Futbolu için canlı yayında Arizona Cardinals'ı ezmek için gereken kafa yapısına giriyorlar.

Lake'i aramama gerek yok. Onun gülünç derecede yakışıklı yüzü stadyumun büyük ekranında üstüme yapışmış durumda. Onun sakatlanmasıyla Cardinals'ın zayıflamış takıma karşı nasıl bir şansı olduğundan bahsediyorlardı ama onun kardeşler takımına olan inancı bununla tamamen çelişiyor gibiydi. Uzaktan gözleri daha hafif, gülümsemesi çok kolay ve rahat görünüyor, ama yakından o gözlerin ne kadar karanlık olabileceğini, o kolay sırıtışın altında o çentikli dişin ne kadar seksi göründüğünü biliyorum. Bunların benim düşüncelerim olmasından nefret ediyorum. Ayrıca önemsiz olmalarından da nefret ediyorum. Ona ya da adımı söylediğinde midemi nasıl bulandırdığına odaklanamam. Daha önce hiç kimsenin tenimi onun gibi ellerini üzerimde hissetme arzusuyla karıncalandırmadığı ya da gülümsemesinin bilmediğim yanlarıma ulaştığı gerçeğine odaklanmamalıyım.

var.

Hevesli bir muhabirle yaptığı röportaja doğru yürürken yüzündeki o yakışıklı sırıtış hâlâ devam ediyor. Oyundan, sakatlığından, iyileşmesinden ve hatta terapistinden ve gelişiminden bahsederken uzun formunu uzaktan izliyorum. Muhabir hak ettiğini düşündüğü tüm ilgiyi görüp görmediğini sorduğunda kıkırdıyor, açıkça günün adamıyla flört ediyor. Ancak, aksiliklere rağmen ayağa kalkmak ve istediğin şey için savaşmakla ilgili ilham verici bir mesajla bunu geçiştiriyor.

Destekleri anlayabiliyorum. Yakışıklı, genç, oyuna aç, azimli ve bir şekilde cana yakın görünen biri. Muhabirle hararetli bir şekilde konuşurken onun bu role büründüğünü görebiliyorum, ancak dış görünüşünün altında benim daha derin bir parçama hitap eden bir şey var.

Bunun daha büyük bir sebebi var. Öncelikli hedefi sadece bir efsane olmak değil, değil mi? Kalbi gerçekten bu işin içinde ama sadece oyun sevgisi için mi?

Röportajdan sonra, güzel muhabir kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde yüzü tekrar sertleşir. Sırıtıyor ve alt dudağını çiğniyor. Bu etkileşim çapkınca görünüyor ve ben sadece onun cazibesine kapılan pek çok kadını hayal edebiliyorum.

Bu düşünce, aptalca küçük aşkımın önünü kesmek için daha da büyük bir sebep. O tek kadınlı bir adam değil. Hayır, kadınlar onun gibi erkeklere akın ediyor, sonsuza dek seçeceği kişi olmayı umuyorlar. Ama onun gibi erkeklerin aşkta seçim yapmasına gerek yok. Seks onlara tepside sunulur. Aşka neden ihtiyaç duysunlar ki? Lake gibi bir Yunan Tanrısı için ilişkiler enerji kaybıdır.

Muhabir onun kaslı omuzlarını kavrayıp boynuna doğru bir şeyler fısıldarken, oyuncu ve antrenör kalabalığı arasında gözleri bir şekilde benimkini buluyor. Yüzünü ona dönmek için geri çekildiğinde muzip gülümsemesi geri dönüyor. Adamdan seks fışkırıyor ve görünüşe göre Küçük Bayan Muhabir de bu son gelişmenin farkına varmış. Gözlerimi hızla kaçırıyorum, bakmamam gereken bir şeye bakarken yakalanmışım gibi hissediyorum.

Lake'in işi bu. Onun hayatı bu. Spor ve kadınlar.

Kenar çizgisi boyunca uzanan sağlık çadırlarından birinin arkasına saklanıp yakınlardaki tribünlerde tezahürat yapan taraftarlara bakıyorum. Bana el sallayan genç bir çocuğa gülümsüyorum. Sıcak Arizona günbatımında üzerinde bir Bear tişörtü var, kolunu onu gururla tutan babasının koluna dolamış. Colin'in de benim de hayatlarımızda sahip olmayı hak ettiğimiz bir şeyi görmek beni irkiltiyor. Bizi biz olduğumuz için seven, birlikte deneyimler paylaşan ve ömür boyu sürecek anılar biriktiren ebeveynler. Ama hayır, biz değil.

Telefonumu cebimden çıkarıp hemen Colin'i aramaya çalışıyorum. Teknik olarak hâlâ çalışıyordu ama belki bir ihtimal onu yakalayabilirim diye düşündüm. Telesekreter açıyor ve ben iç çekiyorum, ağabeyim için karmakarışık bir sinir yumağı hissediyorum.

Bu gece onunla konuşmalıyım, buradan erken kaçmak anlamına gelse bile. "Burada ne işin var?" Lake'in sesi gürleyerek beni irkiltti.

Telefonu hızla kulağımdan çekip yan cebime yerleştiriyorum. Fark ettiğini sanmıyorum.

"Bu maçı benimle izlemeye hazır mısın, değil misin?" diye soruyor, sert gözlerini bana dikmiş.

Nefesimi içime çekip gülümsemeye çalışıyorum. "Evet, tabii ki."

Oyuncuların arkasında durup maçın başlamasını izlerken bacaklarım huzursuzca kayıyor. Gözlerim sahaya odaklanmış durumda ama aklım Colin'de. Telefonum her bildirimle çaldığında, çok fazla şüphelenmeden dönüp kontrol ediyorum. Hayır April, küçük oğlunun haftalık fotoğraf çekimi umurumda değil. Hayal kırıklığı içinde iç çekerek bildirimi kapatmak için tıklıyorum.

"İyi misin?" Lake bana şüpheyle bakarak soruyor.

"Harikayım Lake. Sürekli kontrol ettiğin için teşekkürler." Her şeyimle ilgileniyor.

"Meşgul görünüyorsun," diyor, sesi sinirli geliyor.

"İyiyim," diye karşılık veriyorum ve telefonumun tekrar çaldığını hissediyorum. Hemen çıkarıp bildirimlerimi kontrol ediyorum. Çenesi geriliyor ve başını yanımda sallıyor.

Sorununun ne olduğunu anlamıyorum. Ben buradayım, değil mi? Bu işim için bir gereklilik değildi. Burada, saha kenarında esneme hareketleri ya da yeni güç egzersizleri üzerinde çalışmıyoruz. Burada olmak için para almıyorum. Beni yanlış anlamayın, burada olmaktan bile onur duyuyorum

ve minnettarım.

bunun bir parçası, kapıya ayak basma olayı, ama gerçek hayatımın, Colin'le evdeki hayatımın herhangi bir bölümünü kontrol edebileceğini düşünmesi... şey, onu bir sürpriz bekliyor.

"Eğer planın Beckham'la ya da diğer oyunculardan biriyle yatmaksa, bunu sessiz yaptığından emin ol," diye homurdanıyor, gözlerini sahaya dikerek. "Terapistimin bacak bacak üstüne atmayı beceremediği için kovulmasını istemiyorum."

Yaptığı yorum karşısında gözlerim açılıyor ve sadece oyuncularla yatmak için burada olduğumu ima ettiği için ağzım açık kalıyor. Deli mi bu adam? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorlar? Ve Beckham?! Bu da nereden çıktı şimdi? Bu yorum göğsümü delip geçiyor ve beni istediğimden daha fazla etkiliyor.

Ağzım dolu bir şekilde dönüp onu yola getirmeye hazırlandım, ancak onun çoktan diğer adamlara doğru topalladığını gördüm.

Burnumdan hava alıp kafasının arkasına bakarken içimi iğrenç bir ağlama dürtüsü kaplıyor. Yüzünde bir gülümsemeyle biriyle el sıkışmaya başlamıştı bile, ama ben arka dişlerimi birbirine geçirip her şeyi içime atıyorum. Hiç bu kadar evde olmak istememiştim. Onun yanında kendimi küçük hissetmekten nefret ediyorum. Ben böyle biri değilim. Elimden geleni yapıyorum. Her şeyin yolunda gitmesi için elimden geleni yapıyorum.

-Kariyerim, mali durumum, Colin'in bakımı. Ama bu tür yorumlar beni gerçekten derinden yaralıyor.

Lake'in sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var. Ayrıcalıklı hayatında bir kez olsun ikinci olmaya alışmak zorunda kalacak, ya da

Benden bu kadar.

OceanofPDF.com

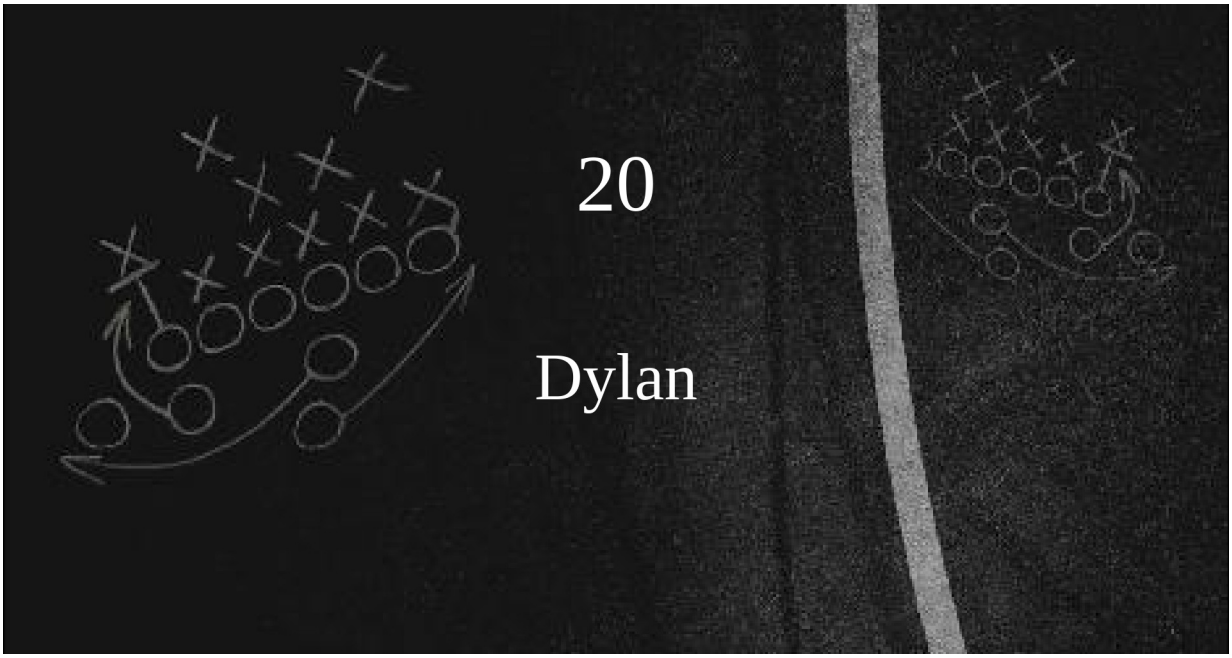

20

Dylan

Otel odasının kapısını kaybedince at kuyruğumu koparıp şapkamı köşeye fırlatıyorum ve alnımı odanın pürüzsüz yüzeyine dayıyorum. Kapının arkasına.

Ne fırtınalı bir gündü. Öğle yemeğinde ekibi tanımaktan keyif almaktan, gerçek bir aidiyet duygusu hissetmekten, kendimi oyundan çıkmaya zorlamaya kadar çünkü zehirli müşterim beni kızdırmak için her yolu deniyor.

Devre arasında sahadan ayrıldım ve Lake'in gittiğimi bildiğinden bile şüpheliyim. Bacaklarımı çapraz tutmamla ilgili kaba yorumundan sonra gitti ve takım arkadaşları ve arkadaşlarıyla kaynaştı, bir kez bile beni kontrol etmedi ya da bana doğru bir bakış bile atmadı.

Umurumda değildi. Ondan sonra işim bitmişti. Düşünceler kafamda bir araya geldi. Parçalar yerine oturuyordu. Buraya kadar tek başıma gelmiştim. Lake olmadan yapamayacağımı kim söyleyebilirdi? Bu iş sadece bir işti. Bir işti. Colin'in aramalarını kaçırmama ya da egoist, kadın düşmanı bir ünlüyü ailemden veya kendimden önce düşünmeme değmezdi. Başka bir yol bulabilirdim.

Ben de ayrıldım.

Şimdi buradayım, başımın arkası otel kapısına dayanana kadar alnımı kapı boyunca yuvarlıyorum. Dizlerim bükülene ve bacaklarım yere fırlayana kadar kapıdan aşağıya doğru kayıyorum.

Ayrıldıktan hemen sonra Colin'i aradım, böylece geri döndüğü ilk gün hakkında onunla konuşabilecektim. Ona göre çok fazla endişeleniyorum ve her şey gerçekten çok iyiydi. O ve Byron boş zamanlarında yeni Tesla Model S hakkında konuştular ve görünüşe göre poşetleme konusunda ona zorluk çıkaran hiçbir müşteri yoktu. Evine döndüğünde koltuğunda, her zaman söylediği gibi mutlu rengiyle -güneş ışığıyla- çevrili bir şekilde, tüm yarışlardaki en yakın finişlerden birine sahip olduğunu bildiğim 2003 Carolina Dodge Dealers 400'ü izliyordu.

Onun güvende ve mutlu olduğunu ve Katia'nın ben yarın eve dönene kadar ona çok iyi baktığını bilmek beni çok rahatlattı. O uçağa binip şehirden ayrıldığımdan beri nihayet biraz nefes alabildiğimi hissettim.

Ta ki beni boğan su kütlesini düşünene kadar. Göl.

Kendimi onun varlığından kurtarmalıyım. Onu zihnimden silmeliyim. Kendimi yerden kaldırıp duşa giriyorum ve günü temizliyorum.

Haşlayan su üzerime vururken, o otel sabununu ve beyaz kareli havluyu alıp, sanki bana yanlış yapmış gibi cildimde şehre gidiyorum.

Onun tuhaf koruyucu eğilimlerini düşündükçe keseleniyorum, arkamdaki sandalyeye tutunuşunu hatırladıkça yanana kadar pul pul dökülüyorum, Clark beni götürürken yüzündeki o tatlı, iyi kalpli sırıtışı gördükçe kollarımı ve omuzlarımı yırtıyorum.

Tenimde sadece onun yaratabileceği o hissi silmek istiyorum. Bedenimin onun varlığında alıştığı farkındalığı. Gitmesini istiyorum.

Çünkü neden orada olsun ki? O bir pislik.

Kırmızı ve aşırı temiz, hafif bir atlet ve ipek gecelik şortumu giyiyorum. Sadece ben ve Bearback Dağı'nın kardeşleriyle baş başa bir gece geçirmeye hazırım. Gerçek dünyayı siktir et. Bu gece kurgularımın içinde kaybolacağım.

Gelmekte olduğum sahne en sevdiklerimden biri. Genç, naif ana karakter Mara, sonunda o dağda gücünü buluyor, en büyük erkek kardeş Cagen ile ona karşı olan gerçek hisleri hakkında yüzleşmek üzereydi. Onu duygularıyla yüzleşmeye zorluyor, sahne, en ateşli, en tutkulu seksle biten epik, drama dolu bir an. Görünüşte zayıf bir kızın gücünü bulması ve kendine aşırı güvenen, ukala bir adama haddini bildirmesi gibisi yoktur.

Komik bir şekilde bağdaştırabiliyorum.

Yalnız kaldığım zamanın tadını çıkarırken romanın içinde kayboluyorum. Kelimelerdeki ateş ve tutku beni tamamen büyülüyor. O kadar ki, ana kapının vurulması beni sıçratıyor ve elimi şu anda göğsümde atan kalbime tutarken nefes nefese kalmama neden oluyor.

Kitabı fırlatıp ayağa kalktım, elimi nemli ve sıcak boynumda gezdirdim. Az önce okuduğum şeyin beni tahrik ettiğini inkâr edemem. Telaşlı ve karmakarışık bir halde hızla toparlanmaya ve karnımdan yukarı kayan atletimi düzeltmeye çalışıyorum. Kapıya doğru ilerlerken tahtaya vuran yumruğun ürkütücü sesi devam ediyor.

Pisliğin önerdiği gibi gözetleme deliğinden bakmayı düşünüyorum, sonra vazgeçiyorum. Neden rastgele bir yabancıyı yatak odama buyur etmeyeyim? Belki Dağ'daki kardeşlerden biri olur. Sadece bir kez yaşarsın, değil mi?

Kapıyı açtım ve öfkenin kişileşmiş haliyle karşılaştım.

Orada duruyor, öne doğru eğilmiş, 1.80 boyunda, avuçlarını kapının çerçevesine dayamış. Çenesinin keskin kenarı seğirirken pazılarının şişkin kasları üzerimde esniyor. Başı öne eğik, ama o silah metali gözler, patlayıp önüne çıkan her şeyi eritmeye hazır, azgın bir volkanın sıcaklığıyla bana bakıyor.

"Ofis kapalı. Mesai saatleri içinde gelin," diyorum ve kapıyı onun yontulmuş, mükemmel, aptal suratına kapatmak için itiyorum.

Ayağını kapıdan içeri sokuyor.

Gözlerimi devirerek iç çektim. Bunun sağlığı için ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil mi? Aletinin yumruklanmasına sadece bir ukala yorumu kaldı.

"Sen gittin." Ses tonundaki acı, içimde inkar ettiğim o parçaya çarpıyor.

Avucumu göğsüme koyarak şaşkın bir yüz ifadesi takındım. "Çevik ve anlayışlı mı? Aman Tanrım."

Başını bir kez sallıyor, görünüşe göre darbeyi alıyor, gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor.

"Gitmen gerek," diyorum, kapıya saplanmış Nike'ına bakarak.

Kaşlarımı kaldırarak yukarı bakıyorum ama o öylece duruyor,

bakıyor.

"Neden gittin Dylan?" diye soruyor sertçe. "Bu

ciddi bir soru olamaz." Hafifçe gülüyorum.

Kımıldamıyor ya da bir şey söylemiyor.

Elimi nemli saçlarımda gezdirerek ona en iyi kaşlarımı çatıyorum. Taş gibi soğuk gözleri sonunda benimkilerden ayrılıyor ve vücudumda geziniyor. İfadesi öfkeden, daha fazla öfke neye benziyorsa ona dönüşüyor. Burun delikleri alevleniyor ve nefes alış verişi yoğunlaşıyor. Vahşi bir hayvan gibi, kontrolden çıkmış ve huzursuz, odak noktası benim üzerimde. Çoklu kişilik bozukluğu olsaydı, sonunda diğer kimliğiyle tanıştığımı söylerdim.

Futbol Gölü.

Ben ona Flake derdim.

Bir kar tanesi gibi. Sadece karın güzel tarafı gibi yumuşak ya da kabarık değil. Hayır, onda yanlış olan her şey var. Soğuk, sefil, temas halinde acı veren karıncalanma hissine neden olur ve uzuv kaybıyla sonuçlanır.

Bir şeyi ya da birini kırmaya hazır görünüyor.

Karşımdaki omzumu tutmak için kolumu göğsümün üzerinden geçiriyorum ve üzerimde sadece pijamalarımın olduğunu fark ediyorum. Tekrar hissetmek istemediğim şeyleri hissediyorum. Tenim uyanıyor ve omzumdaki kendi elimin hissi bile çok fazla geliyor. Öfkeli bakışları altında tüylerim diken diken oluyor ve cızırdıyor.

"Ayrıldım çünkü sen bir pisliksin." Sesim soluk soluğa bir fısıltı gibi çıkıyor ve kelimeleri söylemeden önce boğazımı temizlemediğim için nefret ediyorum.

Sesim zayıf geliyor.

"Bir pislik" diye tekrarlarken göğsü kabarmaya devam ediyor.

Başını sallıyor, dudaklarını büzüyor ve kalçalarımı fazlasıyla açıkta bırakan gecelik şortuma bakıyor.

Şu anda benden ne istediğini bilmiyorum. Hiçbir şey söylemiyor, orada öylece duruyor, kapıma neden getirildiğinden bile neredeyse emin değil.

"Kapıyı aç Dylan," diyor, gözleri artık benimkilere sabitlenmiş.

Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Konuşmamız gerek."

"Sekreterime bir not bırakın. Seni de yazmamız gerekecek." Kapıyı ayağıyla itiyorum, ama lanet olası yerinden kımıldamıyor.

Sıkılı dişlerinin arasından, "Kapıyı ikiye bölmeden önce aç," diye homurdandı.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve birbirimize dik dik bakıyoruz. Bu destansı bir yüzleşme gibi hissettiriyor. Hazırlıklı olmadığı bir savaş. Bunun bir savaşla ilgili olduğunu anladığını sanmıyorum.

listesine ekleyebileceği bir başka kayıp olacak.

"Peki," diyorum kapıyı sonuna kadar açarak. "Ama uyarayım, bu bir kariyer kaybına yol açabilir."

"Senin mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak, ses tonunda bir kibir var.

"Hayır," diye tatlı tatlı gülümseyerek geri çekiliyorum. "Seninki. Otel odama zorla girdiğin için diğer dizini de tekmelediğimde."

Koltuk değneğini kolunun altına alarak odaya giriyor, kapıyı arkasından kapatıyor, bakışları benimkilerle temasını hiç kesmiyor. Doğrudan. Fazla doğrudan.

"Odanın hâlâ benim adıma olması büyük talihsizlik, değil mi?" diye alay ediyor, ağzının kenarında bir kırışıklık oluşuyor.

Ondan nefret ediyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Ben geri geri yürürken o bana doğru yaklaşıyor ve beni geldiğim odaya geri götürüyor. *Neden beni yatak odasına doğru götürüyor?*

Otel odamdan geçip doğrudan ana odaya girerek rahatına bakarken ona şüpheyle bakıyorum. Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi etrafı tarıyor. Dolapta duran çantamdan yerde toplanmış kıyafetlerime kadar her şeyi inceliyor.

"Ne arıyorsunuz?" Ani bir mahremiyet eksikliği hissederek soruyorum. "Gerçekten Lake, burada ne işin var?"

"Dikkatin dağınık," diyor, gözleri kuştüyü yorgan ve çarşafların darmadağınık dağınıklığı üzerindeki kitabıma düşene kadar etrafına bakınıyor. "Odaklanman gereken yerde değilsin."

Bu saçmalıkla alay ediyorum. "Bu kadar başarılı olmana rağmen, tanıdığım en aptal insanlardan biri olmalısın."

Yorumumu duymazdan geliyor, koltuk değneğini yere atıyor ve kıçını yatağın kenarına koyuyor. Kitaba uzanmak için hamle yaptı ama ben onu kapmak için atladım.

ondan. Belli ki elit atlet kadar hızlı değilim, bu yüzden kitabı okuduğum sahneye doğru açarken utanç içinde yüzüstü yatıyorum.

"Geri ver onu!" Bağırıyorum.

Etrafından dolanarak elindekini almaya çalışıyorum. Ama unutuyorum, bu adam kelimenin tam anlamıyla savunmacıların nesnelerine tutunmak için para alıyor. Denemelerimi kolayca savuşturuyor ve okumaya başlıyor.

"Bana bir daha asla dokunamayacaksın, Cagen! Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu itiraf edene kadar olmaz!" diye yüksek sesle okur.

"Ver şunu bana!" Bir dirseğinin üzerine düşene kadar onu iterek çığlık atıyorum.

Bir eliyle kitabı tutuyor, diğer eliyle başımın üstünü avuçlayarak beni zayıf bir çocuk gibi geride tutuyor. Kitaba ulaşmak için elimden geleni yaparken saçlarım alnıma dağılıyor. Kanat açıklığı çok uzun.

"Sana hiç ihtiyacım olmadı! Cagen cevaplıyor. İhtiyacım olan sadece bacaklarının arasındaki o sıcak, daracık küçük noktaydı!" Lake devam eder, sonra güler.

Lake'i itiyorum, kitabı ondan alamayacak kadar güçsüz olduğumu fark ediyorum. Bana eziyet etmeye ve utandırmaya devam ederken topuklarımın üzerinde, ona çapraz olarak oturuyorum.

Neden burada bulunma hakkını kendinde görüyor, beşinci sınıftaki bir çocuk gibi benimle alay ediyor, anlamıyorum.

"Bu bir şaka olmalı." Başını sallıyor. "Kadınlar bu saçmalığa nasıl kanıyor?"

Kitabı elinden kapıyorum ama bu sefer gerçekten izin verdiği için. Yatağın ucuna oturuyor, sakat bacağı kenardan sarkarken diğer bacağı büyük boy şiltenin üzerinde uzanıyor. Her nasılsa

Böyle daha da büyük görünüyor. Daha seksi. Dirseğiyle başını rahatça elinin arasına alıyor ve alnı kırışıyor. Mükemmel yontulmuş yüzünde ukala bir sırıtış, ona cevap vermemi bekliyor.

Lake yatağımda
yatıyor. Nefes al,
Dylan.
Öfkeye odaklan.

Utanç duygusunu kabullenmeye ve bu iyiliğe karşılık vermeye karar veriyorum, bunu onun için olabildiğince garip hale getiriyorum. Dudaklarımı yalıyorum, saçlarımı omuzlarımın üzerinden atıyorum ve atletimin askısının omzumdan hafifçe aşağı kaymasına izin veriyorum.

Gözleri hemen ona çekilir.

Tüm ağırlığımı bir avucumun üzerine verirken, bacaklarım yana doğru bükülmüş, ayak bileklerim çapraz olacak şekilde pozisyon alıyorum. Omuzlarımı içeri kıvırıp köprücük kemiklerimi vurgulayarak boynumu uzatıyorum, yana doğru eğiyorum ve saçlarımın omzumun üzerinden düşmesine izin veriyorum. Tam pin-up pozisyonunda, belirli bir sahneye doğru sayfayı çeviriyorum.

"Beni boğmasından hoşlandığımı fark ettim," diye yumuşakça başlıyorum ve Lake'in gözleri üzerimde sertleşiyor.

Sanki o tek cümleyle odadaki tüm havayı emmişim gibi.

"Bunun bir kontrol meselesi olduğunu düşünüyor, sanki o bir canavar ve ben de onun iradesine boyun eğen bir avmışım gibi. Ama fark etmediği şey, bunu ona karşı kullandığım. Onun gücünün tadını çıkarıyorum. Nasırlı avuçlarına karşı her inleyişimde gücünü ondan çekip alıyorum."

Beni izlerken göl rüzgarsız su kadar durgun. Nefes almadığından oldukça eminim. Elim boynumu buluyor ve okumaya devam ederken parmaklarımı yavaşça köprücük kemiğime kadar takip ediyorum.

"Beni sıkıca kavradıktan sonra tutku dolu gözlerimin içine bakıyor. Bacaklarımı kendi bacaklarıyla aralayarak şişmiş, sertleşmiş sikini sıcak, ıslak yarığım boyunca gezdiriyor. Bedenimin açık, damlayan ve ona boyun eğmeye hazır halinden kaybedeceğini biliyor. Bunun hiçbir parçası ona ait değil. Benim olacak."

Lake'in boğazı düğümleniyor.

"Gözlerinin ardında savaşın öfkesiyle beni itiyor. Önünde parçalanan bir savaş, ufkunda kayıp. En derin yerimi doldururken, ondan önce hiç kimsenin yapmadığı ve ondan sonra hiç kimsenin yapamayacağı gibi beni esnetirken, coşkuyla çığlık atıyorum. Gece boyunca beni sahipleniyor, sanki yarın asla gerçekleşmeyecek bir serapmış gibi beni acımasızca beceriyor."

Gözlerim kitabın üzerinden Lake'e kayıyor. Kitabı kapatıp aramıza bırakırken ona küçük bir sırıtma fırlatıyorum. Dudakları hafifçe aralanmış, tüylerimi diken diken eden bir sessizlikle bana bakıyor.

Dostumu kontrol et.

Dudaklarını kapatırken gözleri kısılıyor. Çenesini sıkıyor, burun delikleri tekrar açılıyor ve kapıda bulduğum öfkeli adam geri dönmüş gibi görünüyor.

Kitabı tekrar kaptı. "Gördün mü? Dikkatim dağıldı. Fanteziler içinde yaşıyorsun. Senin gibi bir kız elindeki fırsata odaklanmalı. Ondan yararlanmalı. Hayali bir adamın sana neler yapabileceğinin hayalini kurmamalısın."

O bir çocuk. Garip bir nedenden ötürü hak ettiği ilgiyi görmediğini düşünen kuruntulu bir erkek çocuğu. Benim tüm ilgimin onun için neden bir anlam ifade ettiği başlı başına bir soru. İnsanların geçit töreninde ona övgüler yağdırması. Onun için kendini açan hevesli kadınlardan oluşan kalabalıklar.

Gülüyorum. "Seni gerçekten rahatsız eden ne, Lake? Hayali erkeklerle geçirdiğim zamandan seninle geçirdiğim zamandan daha çok keyif almam

mı? Yoksa seninle olan randevum mu?

Beckham bu gece aklınızda ne var?"

Bu gece Beckham'la randevum yok. Ama maçtaki önerisi beni bu küçük fikri üretmeye itti.

İnançsızca bakıyor.

"Buraya ilk geldiğinizde aradığınız kişi bu muydu?" Soruyorum. "Çok *büyük olduğu için onu* saklamak biraz zor-"

"O kadar da büyük değil," diye araya giriyor Lake. "Ve tek ilgilendiği şey kasabadaki yeni oyuncağı becermek, o yüzden düğün çanlarıyla ilgili fanteziler kurarak küçük umutlar beslemeyin."

Dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum, keşke onu gözlerimle korkutabilseydim. Tanrım, bu harika olurdu. Buruşuk bir Lake yığını şu anda kulağa harika geliyor.

"Üzgünüm, doğru" dercesine sırıtarak omuz silkiyor. Ayağa kalkarken kitabı kolunun altına sıkıştırıyor.

Oh, hayır yapamazsın. Bu sefer değil, pislik.

Ayaklarının üzerinde duramadığını bildiğim için tekrar üzerine atlıyorum ve kolunun altındaki kitabı çalmaya çalışıyorum. Kitabı daha sıkı kavrayıp bana karşı koyarken tökezliyor. Ama ben ellerimi kitabın etrafına doladım. Kitabı benden uzaklaştırmak için hareket edince beni kendine doğru çekti.

Şimdi öfkeliyim, onunla bu yüzleşmeye tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacım var. Bundan besleniyorum. İntikam için çaresizim. O günkü gerginliğim, onun müstehcenlik için verdiği mücadeleye karşı serbest kalıyor.

İkimiz de bunun için mücadele ediyoruz, ama o hızla ileri doğru itiyor ve beni yatağa sırt üstü çeviriyor. Kitabı benden koparıyor ve her iki bileğimi de bir şekilde kavrayıp başımın üzerinde tutarken nefes nefese kalıyorum. Kalçalarını içime bastırmadan önce bir kalçası benimkinin arasında olacak şekilde üstümde pozisyon alıyor.

beni altımızdaki yatağa sabitledi. Etrafta çırpınıyorum, sahip olduğum her şeyle onun t u t u ş u y l a savaşıyorum, ama yeterli değil.

Topal bir bacakla bile onun gücünün üstesinden gelemem.

"Çekil üstümden," diyorum nefes nefese, nabzım kulaklarımda zonkluyor.

Sıcak, sert vücudu bedenime yapıştıkça zayıflıyorum. Terinin altında sertleştiğini hissettiğimde, içimden sarhoş edici sıcaklık dalgaları yayılıyor.

O sert. Öfkeliyim, cinsel olarak hüsrana uğramış durumdayım ve bu duygular birbirine karışarak bu tuhaf, çıldırtıcı şehveti oluşturuyor.

Bana cesurca bakıyor, koyu kahverengi saçları üzerimde seksi bir karmaşa içinde sallanıyor, nefeslerimiz aynı hizada.

"Beni mahvettin, Dylan."

Kaşlarım çatılıyor ve dudaklarımı aralayarak nefes alıyorum.

Bir an için küçük tartışmamız sırasında onu gerçekten incitmiş olabileceğimden endişelendim ama kızgın gözlerindeki bakış aksini söylüyordu. Kelimeler dilinden dökülmüş, sıkıntıyla oyulmuştu. Sadece inkâr ettiğimiz yerlerde ortaya çıkabilecek türden.

"Daha az umursayamazdım," diye cevap veriyorum, çenemi

ona doğru eğerek. İrkiliyor, sonra bileklerimi sıkıca kavrıyor.

"Bu bir yalan," diye fısıldıyor.

Bir karşılık bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Zihnim karmakarışık ve onun ağırlığı üzerime çöktükçe oksijenim azalıyor. Boğulurken düşünemezsin. Sadece batarsın.

"Bana bunun yalan olduğunu söyle," diye yalvarıyor, gözlerime bakarak.

Cevap vermiyorum. Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. İçinde bulunduğumuz bu durumla ilgili her şey çok yanlış. Yine de düzeltmek için kendimde zerre kadar güç bulamıyorum. Yumuşatılmış tonu ve doğrudan bakışları, çok iyi canlandırdığı pisliğin altındaki ihtiyaç içindeki ham adamı ortaya çıkarıyor.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum Dylan." Gözleriyle yalvarıyor, bana yalvarıyor.

Ses tonu titrek ve bir zamanlar var olan güvenin yerini bakışlarında belli bir özlem almış. Ciddiyet, hiç olmadığı kadar mevcut.

Göğsüm aramızda dalgalanıyor, meme uçlarım onları tutan basit pamuğun arasından dikleşiyor. Odağı, altındaki kısıtlanmış halimle bedenimi tarıyor ve boğazından hafif bir inilti çıkıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve o izliyor, çenesi kendini dizginlemek istercesine sertleşiyor.

"Lütfen. Lütfen bana seni öpebileceğimi söyle." Dudaklarımdan geriye doğru bakarken boğuk sesi acısını yansıtıyor.

Bileklerimi tutmaya devam ederken öne doğru eğiliyor ve dirseklerini bana dayıyor. Birbirimizi dikkatle incelerken kalçaları kalçalarımın arasına yerleşiyor, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve onun tadına bakma ihtiyacım artıyor.

O anın ağırlığında kayboluyorum. Aramızdaki gerilim çok yoğun ve ezici derecede güçlü. Savaşamıyorum çünkü bedenimin hiçbir parçası savaşmamı istemiyor. Zihnimi lapa haline getiriyor ve hormonlarım bu gemiyi yönetiyor. Kalbimin kükreyen atışı, beynimin bunun yanlış olduğunu söyleyen her parçasını boğuyor. Ve ereksiyonunun bacaklarımın arasında onu arzulayan o boşluğa baskı yaptığını hissettiğim an, daha başlamadan kaybettiğimi biliyorum.

Bunu onun için kolaylaştıramam ama artık kendim için de bu kadar zorlaştıramam.

Yutkunuyorum, sadece bu seferlik bedenime teslim oluyorum ve o üzerime çökmeden önce hafifçe başımı sallıyorum.

OceanofPDF.com

21

Lake

A Dudaklarım onun dudaklarına çarpınca hiç vakit kaybetmeden dostça davranmaya başladık.

Tatlı dudaklarını dudaklarımın arasına alıyorum, o beni öperken ben de o yumuşak, tatlı yastıkları öpüyorum. Öpücük ateş gibi, içimi yakıp kavuruyor. Sıcak, ıslak ve daha fazlasını istemek beni delirtmiyorsa ne olayım. Bu çılgınca bir duygu.

Dylan beni öpüyor.

Dylan, benim huysuz terapistim.

Dylan, bu masum kadın beni herkesten daha fazla çıldırtıyor.

Vay anasını. Bunu yapıyoruz.

Hevesli dilim alt dudağında hafifçe geziniyor, o kadar inatla reddettiği erişime ihtiyaç duyuyor. Ağzını bana açıyor ve buna izin veriyor.

Dillerimiz birbirine değiyor ve o

inliyor. O inliyor ve ben tuğla gibi

oluyorum.

Kendimi kontrol edemiyorum.

Konu ona gelince okul çocuğu gibi oluyorum. Tanrım, saniyeler önce öptüğüm dudaklarıyla sik dedi. Sik dediğini duydum ve ergen bir çocuk gibi sertleştim. Ve ıslak yarık?! Uzun zamandır bir kadının ağzından böyle iğrenç şeyler duymamıştım. Pornoyu saymazsak tabii.

Ne yazık ki bu kısa okuma seansı beni büyülemişti. Bunu da bilerek yaptı, benim alaycı taktiklerimi bana karşı kullandı ve çok işe yaradı.

Siktiğimin ukalası.

Bir elim ince bileklerini başının üzerinde tutuyor, diğer elim ise çürük atleti ile kıçına kadar eriyen ipek şortunun arasındaki deri parçasını buluyor. Parmaklarım gömleğinin altından kayarak belinin pürüzsüz tenini nazikçe avuçluyor. Tüm elim neredeyse onun fit küçük bedenini sarıyor.

Kıvrımları kapıda gözüme çarptı ve salyalarım akmaya başladı. Beni içeri almazsa kapıyı kıracağımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Bana hiç bu kadar seksi görünmemişti ve bunun nedeni hiç çaba göstermemesiydi. Saçları açık, üzerinde neredeyse hiç olmayan bir atlet ve ellerimi bekleyen o sıkı, seksi bacaklar.

O çok güzel. Bu noktada inkar edilemez, ama onun tavrı katalizör. Bu benim için çok fazla. Onunla alay etmek, onunla dalga geçmek, onu alt etmek için her yolu denemek beni çıldırtıyor. Ona hükmetmek. Göğsümüzü açmış, dövüşmeye hazır alfalar gibiyiz. Ama ağızlarımız birleştiğinde, dillerimiz kusursuz bir şekilde birlikte hareket ettiğinde, birbirimize yapabileceklerimizle alay ettiğimizde, kimse kazanmıyor. İkimiz de bu oyunu kaybediyoruz ve bunu düşündüğüme bile inanamıyorum ama kaybetmeyi hiç bu kadar sevmemiştim.

Bileklerini serbest bırakıyorum, avucumu kolundaki tüyleri diken diken edecek şekilde kaydırarak başımın arkasına uzanıyorum ve sırtımdaki gömleği iki elimle kavrıyorum.

kürek kemikleri. Öpücüğü kesip çekiyorum ve kendimi tekrar onun üzerine bırakıyorum. "Tanrım, Dylan," diye mırıldanıyorum, temas sırasında hafif bir sersemlik hissederken
tekrar dudaklarına giden yolu bulacağım.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Bir saniye önce iki aptal gibi bu aptal kitap için kavga ediyorduk ve bir saniye sonra onu yatağa doğru bastırıyordum, tavrını sikip atmaya hazırdım.

Öpüşmemiz devam ederken elleri çenemin kenarını buluyor ve kalçalarımın hareketine engel olamıyorum. Ona doğru sertçe bükülüyorum, sertleşmiş sikimi merkezine doğru itiyorum ve nefes nefese inlemesi başımı boynunun kıvrımına düşürmeme neden oluyor.

"Lake," diye inliyor.

Onun tatlı sesleri beni öldürecek.

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek beni dudaklarına geri götürüyor ve dillerimiz sorunsuzca birbirine dolanmaya devam ediyor. Saçlarımı avucunun içine aldığında boğazımdan bir inilti çıkıyor. Elim kalçasını buluyor, kendimi ona sabitlemek için yukarı ve sırtımın etrafına çekiyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar zorlanmamıştım.

Terapimiz başladığından beri gözüme kestirdiğim her yerini öpmek istiyorum. O ince boynunu, o muhteşem çenesini, mükemmel, ağır göğüslerini. Keşfedilmemiş topraklara öncülük eden lanet bir kaşif gibi dudaklarımla her şeye dokunmam gerekiyor. Öptüğüm her yeri kendime mal ediyorum.

Dudaklarından geri çekiliyorum, her yerini tatma ihtiyacım artıyor. Dilim boynunun pürüzsüz derisini buluyor, hassas bölgeyi öpüp yalıyor ve tekrar adımı inliyor.

Adımı inliyor. Tanrım, içine girip çığlığını duymak için sabırsızlanıyorum.

"Göl," diyor tekrar.

"Mhmm," diye mırıldanıyorum boynuna karşı, kulağının altını öpüyorum. "Lake, dur."

Oh, kahretsin. Şu kelime.

Dirseklerimin üzerine basarak duraklıyorum, endişe yüzüme kazınıyor. Bana bakarken nefesi kesiliyor. Yarı kapalı gözleri bana bunun onun için de ne kadar sarhoş edici olduğunu söylüyor ve ben onun altımdaki görüntüsüne bayılıyorum.

"Bunu yapamayız," diyor, eli yukarı uzanıyor, parmakları göğsümü sıyırıyor.

Onun sözlerini dinleyerek kendimi bir tahta gibi kaldırıyorum, o vücuduma bakarken ben de aşağıya bakıyorum. Dur dedi. Dudağının kenarını ısırarak göğsümdeki eli yavaşça karnımdan aşağıya iniyor ve bunu yaparken her bir bacağımın üzerinde geziniyor.

"Bu profesyonel davranış kurallarını çiğnemektir," diye devam ediyor, nefesleri hala kesik, gözleri hala üstündeki bedenimde.

Aramızda asılı duran eşofmanımdaki büyük gerginliği görünce ağzı açık kalıyor ve gözleri hafifçe açılıyor.

"Sen... emin misin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Sözleri ve hareketleri birbirini tutmuyor. Eli eşofmanımın kenarını buluyor ve pantolonumun üzerinden sikimi avuçlamadan önce üzerinden geçiyor. Gözlerimi kısarak kapatıyorum ve bu his karşısında nefes veriyorum. Şimdiden harika hissettiriyor.

Daha sana dokunmadı bile.

"Evet. Ayrıca, sen bir pisliksin." Gözlerimi tekrar açtığımda bana bakıyor. "Bunu hak etmiyorsun."

Siktir. Siktir. Siktir.

Beni okşarken sesim titreyerek, "Ben sadece beni deli ettiğin için bir sikim," diye açıklıyorum. "Seni istiyorum ve sen hiç umursamıyorsun, hatırladın mı? Bu beni çileden çıkarıyor."

"Yani istediğin şeye sahip olamadığın için çocuk gibi mi davranıyorsun?"

"Evet," diye inliyorum zayıf bir orospu gibi, taşaklarımı avucunun içine alıp parmaklarını üzerlerinde gezdirdiğinde. "Ben lanet olası bir çocuğum."

Ne söylediğime odaklanamıyorum. Pantolonumun üzerinden beni böyle okşarken söylediği her şeyi kabul edeceğim. Olağanüstü bir his.

"Doğru," diye onaylıyor. "Öylesin."

Onun bu küçük şakasını anladığımda sırıtışımı tutamıyorum.

Lanet olsun, bu kız.

"Üzgün olduğunu söyle," diyor, dili dudaklarında gezinirken bir yandan da eşofmanımın üzerinden sikimi okşamaya devam ediyor. "Bugün bana nasıl davrandığın için."

Başımı salladım. "Çok özür dilerim."

Tekrar üzerine düşüyorum, dudaklarım tekrar yumuşakça onunkilere değiyor.

Hızla sırtüstü dönüyorum ve bana yaslanana kadar onu yanımda taşıyorum. Dizlerim için daha kolay, ama dürüst olmak gerekirse, onu sadece bu açıdan görmek istiyorum. Hevesli ellerim kalçalarını buluyor, beline gelene kadar yumuşak etinde geziniyor. Nefes nefese üzerime oturuyor.

"Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum," diyor. "Bence bunu devam ettirmek için elinden geleni yapıyorsun."

"Hem evet hem hayır," diye cevap veriyorum, ellerimi kalçalarından aşağıya ve sonra tekrar beline kadar takip ederek, kıvrımlarına takıntılı bir şekilde. "Sana karşı bir pislik gibi davrandığım için gerçekten üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse bu benim karakterime aykırı. Ama bunun devam etmesini de istiyorum, bu yüzden kelimenin tam anlamıyla her şeyi yaparım."

Ellerini göğsüme koyup onu tutarken dudakları sırıtıyor. Yine de karşı koyuyor, bu yüzden kendimi açıklamam gerekiyor.

"I..." Kelimeleri bulmaya çalışarak oyalanıyorum. "Sahiplenici oluyorum, sanırım?" Kaşlarını çatıyor, kalçalarını üzerimde döndürüyor ve neredeyse bükülüyorum. "Senin olmayan bir şeyi nasıl sahiplenebilirsin?"

Çünkü sen benim olacaksın. Sadece henüz bunu bilmiyorsun.

Eğer gerçekten de diğer erkeklerle görüşmesini, hatta Beckham'la çıkmaya çalışmasını sorun etmeyeceğimi düşünüyorsa, düşündüğümden daha deli demektir. Buna izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

"Ben senin değilim," diye cevap veriyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. Kaşlarım kalkıyor. "Biliyorum."

"Ve sen benim değilsin," diyor usulca, kalçalarını tekrar öne doğru yuvarlayarak. Odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama bunun onu üzüp üzmediğini ya da beni nazikçe hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını anlayamıyorum. Onu hiç anlayamıyorum. O tüm suların en bulanık olanı ve ben bir göl kadar berrakım.

Genelde etrafımda olan kadınlara hiç benzemiyor. İnanılmaz derecede korunaklı. Dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Burada tehlikede olan çok şey var, özellikle de onun için. İşini kaybedebilir ve ben, futbol yıldızı, sırtını sıvazlayabilirim.

"Peki, ne yapacağız?" Merakla soruyorum.

Elleri göğüs kaslarımdan yukarı kayıyor ve omuzlarımın üzerinden geçerek boynumun yanındaki boşluklara yerleşiyor. Üzerime eğiliyor ve bu pozisyonda bana bindiğini hayal edebiliyorum, dolgun göğüsleri önümde sallanıyor, saçları etrafında dalgalanıyor. Çok güzeldi.

Böyle ciddi konuşmalar yapamam.

"Birbirimizi kullanıyoruz," diye fısıldıyor üzerime doğru. "Bir gece için.

Birbirimizi kullanıyoruz ve sadece sistemlerimizden atıyoruz."

Kalçalarını tekrar içime sokuyor, sikimin uzunluğu boyunca kayıyor ve gözlerim başımın içine dönüyor.

"O zaman işimize geri dönelim. Bundan bir daha asla bahsetme."

Evet, haklısın.

Bunu unutmamın imkanı yok. Onun her kıvrımını ezberledim bile. Dudaklarının tadına aşık oldum. Bunu tekrar yapmayı düşünmeyeceğimi sanıyorsa başım ciddi belada demektir. Ama üstesinden gelebilirim. Beni tekrar içeri alması için birçok kişiyi ikna ettim.

"Ciddiyim Lake. Benim için işe yarayan tek şey bu," diyor, hareketlerini durdurarak.

Gözlerim daralıyor, yüzüne sabitleniyor. *Benim için işe yarayan tek şey?*

Bu, ilgilenmediğim bir kıza söyleyeceğim bir şey gibi. Sanırım geçmişte tam olarak bu kelimeleri kullandım. *Yapabileceğim tek şey bu. Üzgünüm, Tina. Şimdi yola koyul. Geldim. Bitti artık.*

"Aynen," diyorum onun yerine.

Başını sallıyor, aynı fikirde olduğuma şükrediyor ve ben bundan nefret ediyorum. Benimle ilgili sevmediği şey ne? Ama o haklı. Bu geceden daha fazlası işleri zorlaştıracak. Kahretsin, bu gece bile işleri karmaşıklaştırıyor, ama belki aramızdaki bu gerginliği kırar, böylece onun varsaydığı şeyi yapabiliriz; yeniden odaklanabiliriz. Tekrar odaklanmaktan başka bir şey istemiyorum.

Sebepsiz yere onun üzerine atlayan, odasına dalıp başka erkekleri arayan sahiplenici bir adam olamam. Büyük ihtimalle onu çoktan boşaltmış bir kitaptaki kurgusal karakterleri kıskanan bir adam. *Ne var biliyor musun? Bearback Mountain'ın kardeşlerini sikeyim.* Bunu düşünmek bile beni ateşlendiriyor.

"Cagen'i sikeyim."

Kahretsin.

"Ne?" diye soruyor, başı öne eğik.

Bir şeyler bul, seni aptal.

"Ha?"

Oh, seni lanet moron.

"Az önce ne dedin sen?" diye tekrar soruyor.

"Cagen'i sikeyim," diye mırıldanıyorum, kendimi kurtarmaya çalışarak. "O olduğumu farz et. Sana saygısızlık eden o dağ adamını becerdiğin gibi becer beni. Bu gece beni kullan."

Alt dudağını ısırıyor, ama boğazından hafif bir kıkırdama çıkmadan önce seksi küçük bir sırıtışa dönüşüyor.

"Asla başka biriymişsin gibi davranmam," diyor, kalçalarını tekrar yuvarlıyor, gözleri içime bakarken o küçük şortunu sikime sürtüyor.

Evet, böyle konuşmayı bırakmalı. Bu kelimeler benim gibi bir adama garip şeyler yapıyor.

Öne doğru eğiliyor, dudakları boynuma değene kadar yüzünü çene çizgimde gezdiriyor. Başımı çeviriyorum, ona istediği her şeyi yapması için gereken tüm alanı veriyorum. Kulağımın altına birkaç yumuşak öpücük yerleştiriyor, sonra kulak mememi sıcak dudaklarının arasına alıyor. Ellerim onun dolgun poposunu bulana kadar aşağı doğru kayıyor. Yukarı doğru iterken sıkıyorum, tekrar inliyorum, içine kaymayı hayal ediyorum.

"Seninle geçireceğim gecenin tadını çıkaracağım, Lake." diye fısıldamadan önce nefesi kulaklarıma değiyor.

Oh, kahretsin. Acı verici derecede sert.

"Öyle mi?" Kalçalarını tekrar benimkilere sürttüğünde soruyorum.

Dudakları benimkilerin santimetrelerce üzerinde olacak şekilde kayıyor, nefesleri dudaklarıma düşüyor.

"Sanki sahip olduğumuz son geceymiş gibi." Dudaklarımı usulca öpüyor ve ben daha fazlası için çenemi yukarı kaldırıyorum ama o geri çekiyor. "Çünkü öyle."

Kalbim göğsümde çarparken hâlâ ona bakıyorum. Ses tonunda kesin bir şeyler var ve Dylan'ın kişiliği hakkında bildiğim bir şey varsa o da genellikle sözünün arkasında durduğudur. Başkaları onu A tipi olarak görürken, ben onu D tipi, yani diktatör olarak görüyorum. Yarına kadar bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğunu anlamayabilir, ama en azından bu gece için ona sahip olabilirim.

Yutkunuyorum, parmaklarım kum rengi saçlarının arkasına girene kadar elim boynundan yukarı ve çevresine kayıyor.

"Peki o zaman," diye başlıyorum, dudaklarından gözlerine bakarak. "Buna değse iyi olur."

OceanofPDF.com

22

Dylan

O Yüce İsa, boynumu öpüyor. Lake Decker boynumu öpüyor.

Ona sarılıyorum. Elleri beni ona doğru çekiyor. Ve Lake Decker'ın ağzı boynumda.

Fangirling değil çünkü...iğrenç. Sanki zaten büyümüş olan kafasını şişirmek için buna ihtiyacı varmış gibi. Buraya nasıl geldiğime inanamıyorum. Bir ömür önce çok güçlüydüm.

Sorumluluklar. Etik. Kurallar... O diliyle o şeyi yaparken düşünemiyorum.

"Bundan emin misin?" diye mırıldanıyor boynuma karşı.

Onu aniden itiyorum. *Hayır, emin değilim. Bana bu saçma soruyu sormaya nasıl cüret edersin! Tüm bunları durdurmak için tek bir bahaneye, bir ana, bir nedene ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyorum.*

Kıçımı sıkıca kavrıyor, sertleşmiş sikiyle bana doğru itiyor ve ben sıvı formuma indirgenerek onun içinde eriyorum.

"Konuşmayı kes, Lake. Ağzını kapat. Başka kelime yok. Yaptığın şeyi yapmak için kullanmaya devam etmen dışında."

Kıkırdıyor, iri ellerinden biri boynumun arkasını bulana kadar yavaşça omurgamdan yukarı doğru kıvrılıyor. Beni göğsüne doğru çekerek, boynumdaki bir noktayı öptüğü o şeyi yapıyor, ağzını açıyor ve dişleri deriyi sıyırmadan önce dili o bölgede büyük bir hassasiyetle titreşiyor.

"Tanrım," diye inliyorum, dişlerini içimde hissediyorum.

"Beni çok sertleştiriyorsun," diye mırıldanıyor, derin sesi boynumun derisinde gürlüyor. "Sürekli çıkardığın o küçük sesler..."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, parmaklarımı tekrar göğsünün yan taraflarında gezdiriyorum, kaya gibi sert vücudunu ve dalgalanan karnını hissetmeye doyamıyorum. Dilimin şu araba reklamlarındaki gibi tepelerin vahşi arazisinde bir test sürüşü yapmasını istiyorum, ama ben onu aşağı doğru çekerken onun tutuşuna kilitleniyorum.

Hafifçe irkildi ve ben de tıbbi müdahalede bulundum.

"Rahat mısın? Acı vermiyor, değil mi?" Ondan uzaklaşıp yere bakarak soruyorum.

Tanrım, ben bir aptalım. Terapistle düşünmekten kendimi alamıyorum. Kendini yeniden yaralamasını ya da benimle olan ilerlemesinde geriye düşmesini istemiyorum. Sonsuza dek terapist.

"Oh, acı verici." Bana gülüp geçti.

Kaşlarım endişeyle kalkıyor, ama ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, bizi kabaca ters çeviriyor, böylece tekrar pelüş yorgana sırt üstü yatıyorum. Sırt üstü uzandığımda göğüslerim çürük atletimin altında zıplıyor ve gözleri doğrudan onlara gidiyor.

"Dylan, Dylan, Dylan..." Başını sallıyor. "Kapalı."

Atletimi göğsümden kavrıyor ve üst tarafımı yataktan yüzüne doğru çekiyor. Ani güç karşısında nefes nefese kalarak

Kalçalarımı birleştiriyorum ama sadece kendimi onun kalçalarına doğru sıkıştırıyorum, onu tüm doğru yerlerde hissediyorum.

Kollarımı kaldırıyorum ve o da kolsuz bluzumu kaldırarak beni karşısında üstsüz bırakıyor.

Doğal olarak ellerimle üzerimi örtmeye çalışıyorum ama o daha hızlı davranıp ellerimi savuşturuyor. Avuçlarım tavana bakıyor ve dudağımı ısırıyorum.

"Tanrım." Parmakları kaburgalarımda usulca ilerliyor, sonra beni geniş avucunun içine alıyor, göğsüm onun altında gerginlikle inip kalkıyor.

Bir erkeğin önünde bu şekilde çıplak kalmayalı uzun zaman olmuştu. Sanki yatacak vaktim varmış gibi. Eric ne yazık ki sonuncusuydu ve o da bir yıl önceydi. Genelde güvensiz bir insan değilimdir. Sadece doğal görünüşümü değiştirmek için çok uğraşmam.

Ama böyle anlar her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor. Daha fazla makyaj yapmalıydım. Birkaç mekik daha çekmeliydim. Geçen hafta Colin'le o kadar McDonald's yememeliydim. Tavana bakarken güvensizliğim çığlık atıyor ve daha özgüvenli birinin şimdilik bedenimi işgal etmesini diliyorum.

Utanç verici düşüncelerimi duymuş gibi, çenemi işaret parmağı ve başparmağı arasında kavrıyor ve başımı ona bakacak şekilde aşağı çekiyor.

"Aklını başına topla," diyor bana bakarak. Dudaklarını yalarken kaşları birbirine çarpıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Sinirlerimi yutuyorum, bakışlarıyla bana iltifat ederken gözlerinin içine bakıyorum. Hareketleri yavaşlıyor ve başparmağı dikleşmiş meme ucumu sıyırıyor, sıkıca çimdiklemeden önce hafifçe fiske vuruyor. Gözlerimi kapatıyorum, onu kucaklıyorum. Altında kıvranıyorum, meme ucumdan klitorisime giden ve umutsuzca daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyan doğrudan hattı hissediyorum.

Beni yakından inceliyor, dokunuşunun beni nasıl etkilediğini izliyor. Sanki beni tatma ihtiyacına kapılmış gibi, ağzı hassas tomurcuğu buluyor ve dudakları onu çevreliyor. Öpüyor, emiyor, sonra nazikçe ucunu ısırıyor, eli karnımdan şortuma doğru inmeden önce göğüslerimle oynamaya devam ediyor. İpek kumaşın üzerinde parmakları baskı uyguluyor ve bölgenin ne kadar nemli olduğundan utanıyorum.

"Ah evet," diye inliyor Lake, şimdi tenime karşı kayganlaşan, üzerime keçeleşen ve uyarılmışlığımı sergileyen malzemeye bakarak. "Bu çok seksi, Dylan."

Başka bir şey söylemeden karnımdan aşağıya doğru öpücükler konduruyor, her şeyin tadına bakmak için acele etmiyor.

Tekrar yutkunuyorum, tavana bakıyorum, nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Sakin ol, Dylan.

Şortumu kalçalarımdan aşağı indirirken titrek bir nefesle dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Elleri tekrar kalçalarımı bulmadan önce onları soyup odanın diğer ucuna fırlatıyor. O kadar zor nefes alıyorum ki bayılabilirmişim gibi hissediyorum. O koyu, tunç mavileri benimkileri bulmadan önce yeterince alamıyormuş gibi her yerime bakıyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana aç bakıyor, sonrasında bile daha fazlasını arzulayacağını biliyor.

Zihinsel olarak hayati değerlerimi ölçerken kalbim göğsümde çarpıyor. *Kan basıncı: 180/110. Nabız: 140 ve yükseliyor. Sıcaklık: Erimiş lav. Prognoz: Yakın ölüm.*

Decker Gölü kalçalarımın arasında!

Dudakları dizimin iç kısmından uyluğumun üst kısmına doğru bir çizgi çiziyor ve bu çizgi boyunca ağzı açık öpücükler konduruyor. Birikim o kadar fazla ki, kalçalarımı başının etrafında sıkarak kalçalarımı ağzına doğru yuvarlıyorum.

Usulca kıkırdıyor, koyu kahverengi dalgaları gözlerinin içine düşerken bana bakıyor. "Sabır, D."

Bana "D" derken sabır vaazı mı vermek istiyor?! Lake Decker kalçalarımın arasında!

Dili klitorisimle buluştuğunda her düşünce yok oluyor. Dünyam kendi ekseninde kayıyor ve düşüncelerim farklı bir boyutta kalıyor.

"Lake," diye fısıldıyorum nefes nefese, ellerim uzanıp başımın altındaki yastığı kavrıyor.

Dudakları beni çevrelemeden önce dili uzunluğumda nazikçe geziniyor ve ağzıyla benimle sevişiyor. Tatlı işkencesine devam ederken dudaklarımdan tanımadığım sesler çıkıyor. Dili ihtiyacım olan her yere nazik bir hisle mükemmel bir baskı arasında gidip gelirken her saniye daha da ıslandığımı hissediyorum. Saf ısı, kontrol edilemeyen şehvet ve ihtiyaç, bacaklarımın arasındaki ateşi cennetten gelen diliyle yavaşça körüklerken artıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor kendi kendine, parmağı partiye katılıp heyecanımı kaplarken. Dili klitorisimi okşamaya devam ederken yavaşça içime giriyor ve sırtım yataktan kalkıyor.

Parmağını 'gel buraya' hareketiyle pompalıyor ve alevler kontrolden çıkıyor. Usta ağzının beni bütünüyle yutmasını izlerken kalçalarım diliyle buluşmak için yükseliyor. Varlığının yarattığı nefes alamama hissiyle beni boğmayı amaçlayan adam, şimdi beni tanıma noktasını aşacak şekilde ısıtıyor.

"Lake, ben-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan parmağını hızla çekiyor. Başını kaldırıyor ve alnı kırışıyor, dudakları benim tahrikimle kaplanıyor.

Temas eksikliği beni inletiyor, beni yok etmenin eşiğinde olan bu orgazm için tamamen çaresiz görünüyorum.

"Özür dilerim." Başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. "İlk önce seni etrafımda hissetmem gerek," diyor, ayağa kalkıp eşofmanını yontulmuş bedeninden aşağıya çekiyor. "Mecburum."

Orgazmımı onun etrafında hissetme ihtiyacı, beni daha da fazla beklenti içinde bırakıyor.

Ama üzerime sürdüğünü düşündüğü çocuklarla dolu okul otobüsüne bakarken korku bu beklentiyi çabucak bastırıyor.

"Lanet olsun, Lake." Kendini tabandan uca okşayan elinin görüntüsünü alırken gözlerim açılıyor.

Ona sürtünürken hissettim ama karşımda görünce? Tamamen gözüm korktu. Kusursuzca şekillendirilmiş V'sinden aşağıya doğru inen kızgın damarları var ve vücudundaki tüm kanı şimdiye kadar temas ettiğim en mükemmel şişmiş penise gönderiyor. Şimdiye kadar yattığım en çekici adam.

O bir Tanrı. Erkek güzelliğinin arketipi. Kim bu efsanevi mükemmellik adamı, ve hangi lanet alemden geldi?! Yaralı bacağına ihtiyacı yok. Siktir et. Kes şunu. Sadece bu ikisiyle bile oynayabilir ve yine de olmak istediği efsane olabilir.

Atılmış eşofmanı kapıyor ve cüzdanından bir prezervatif çıkararak cebine uzanıyor. Deri kareyi yakındaki masanın üzerine fırlatıyor ve nedense göğsümde bir sızı hissediyorum.

Bu benim fikrim olsa bile, başka bir numara olmak istemiyorum. Her zaman hazırlıklı ve sevişmeye hazır geldiğini görmek, 438 numarayı çekmişim gibi hissettiriyor.

"Yavaş yavaş başlayacağız." Sırıtıyor, yavaşça bana doğru yürürken prezervatifi takıyor.

Dudaklarım aralanıyor ve o dikkatle üstüme tırmanırken nefesimi içime çekiyorum; o karanlık maviler cüretkârca içime bakarken geniş omuzları ve pazuları sinsi bir aslan gibi esniyor.

Onun avı olamam. Onun fethi olamam. İçimdeki Mara'yı Ayı Sırtında Kır Beni'ye yönlendirmeli ve Cagen'e yaptığı gibi gücünü ondan almalıyım, yapabileceğim tek yol bu.

Ön kolumu dışarı çıkararak, sabitlenmiş kolunun iç tarafına sıkıca bastırıyorum ve yan tarafına yuvarlanmasına neden oluyorum. Momentumu kullanarak onu sırt üstü yuvarlıyorum. Arka cebimden çıkardığım güreş hareketi karşısında gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Yavaş yavaş *başlayacağım,*" diyorum, bileklerini başının üzerinde tutarak üzerine çıkıyorum.

Kontrol bende. Burada kontrol bende, Lake.

Tekrar kıkırdıyor, seksi bir sırıtış takınıyor ve beni kıran o çürük dişini tekrar gösteriyor.

"Bunu yaparken beni öptüğün sürece," diye fısıldıyor, gülümsemesi yerini ciddiyete bırakıyor.

Diğerlerinden daha önemli olduğunu hissettiğim bir saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. Kalbim küt küt atıyor. Gürültülü atışlar kulaklarımı dolduruyor. Başımı sallıyorum, kendimi yenik düşmüş ve onun şartlarını tekrar kabul etmiş buluyorum. *Lake içime girerken beni öpmek mi istiyor?* Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Lütfen, D," diye yalvarıyor büyük bir ihtiyaçla, çenesini yukarı kaldırıyor, dudakları ayrılmış ve bekliyor.

Gücümü geri kazanmaya çalışsam bile onun yanında zayıfım. Yapamıyorum. Solgunum. Onun varlığında eriyen bir sıvı. Onun içine düşüyorum, serin oluyorum,

O karanlık su. Son nefesimi verirken, suya dalmadan önce tutunduğum toprağı bıraktım.

Üzerine eğilip onu zapt etmeye çalışıyorum ama kollarını benim zayıf tutuşumdan çekip çıkarıyor, dudaklarımı kendine çekerken yüzümü ellerinin arasına alıyor. Beni yutuyor, dili dudaklarımın arasından kayıyor, kontrolsüz bir doğayla beni öpüyor. Tadı kendine has bir şekerli kurabiye karışımı. Tatlı ve iç açıcı. Evden uzaktaki bir ev gibi.

Elleri kollarımın altından kayıyor, kalçalarımla buluşana kadar kaburgalarımdan aşağı iniyor. Kıçımı kavrıyor, ıslaklığımı yavaşça üzerine kaydırıyor. Beni şişmiş, ağrıyan sikinin başına doğru iterken hâlâ beni öpüyor ve içime giriyor.

Bu bağlantı çok bunaltıcı. Her şeyiyle. Duygular. Sesler.
Manzaralar. Duygular. Her şey.

Artık kim olduğumu bilmiyorum.

Ben yavaşça ona doğru ilerlerken o da beni yavaşça geriyor, ağzı benimkinden hiç ayrılmıyor. Birbirimizin iniltilerini ve homurtularını yutuyoruz, hızımızı ayarlayana kadar birbirimizin hissine yavaşça alışıyoruz.

Sarhoşluk bile kesmiyor. Onun içinde tamamen kayboldum ve artık beni karaya bağlayan hiçbir şey yok. Kalçalarının her itişinde denize doğru çekiliyorum. Boğazından çıkan her iniltiyle yüzeyin altına çekiliyorum. Hiç kesilmeyen göz temasıyla oksijensiz kalıyorum.

Zorla yukarı iterken üzerine oturuyorum ve elleri göğüslerimi avuçlarken yaptığı yüz ifadeleri beni nefessiz bırakıyor, zevkle haykırıyorum. Çok odaklanmıştı. Çok yoğun. Birleşirken vücutlarımız birbirine çarpıyor ve zevk seslerimiz devasa ana süitte yankılanıyor.

Ellerim göğsünde, tırnaklarımı gergin karnında gezdirirken ona biniyorum. Arkama yaslanıp ikimizin de nefesini kesecek açıyı buluyorum. Benim

Göğüslerim havada zıplıyor ve güvensizlikler uzak bir anıya dönüşüyor. Ya işemem gerektiğini ya da alışveriş merkezlerini yok edebilecek bir dinamitle içten içe patlayacağımı hissettiren büyülü bir noktaya vurmasının zevkinde kayboluyorum.

Altımda sertleşiyor, elleri kıçımı sıkıca kavrarken gözlerini kısıyor.

"Kahretsin, Dylan." İnliyor, mırıldandığı cümleler eşliğinde başını yatağa yaslıyor. "Sen benim için çok fazlasın. Çok uzun zaman oldu. Bu çok iyi."

Kollarımı kavrıyor, beni tekrar göğüs göğüse çekiyor ve beni sıkıca tutuyor, içime girmeye devam ederken beni öpüyor. Onun büyüklüğünün bana çarpmasının acısı yakıyor. Ama bu en iyi acı türü.

"Yani."

Öptüm.

"Lanet olsun."

Dilinle öp.

"Güzel," diyor hırıltılı bir ses tonuyla.

"Lake, oh Tanrım," diye haykırıyorum. "Geliyorum."

Bir kolunu belime doluyor, diğer kolunu boynumun arkasına geçiriyor ve ben onun etrafında kenetlenirken dudaklarımın onunkilerde kalmasını sağlıyor. Kendimi kaybediyorum, şimdiye kadar yaşadığım en şaşırtıcı, en akıl almaz orgazmlardan birini yaşarken dudaklarına inleyerek ağlıyorum.

Gözlerimin arkasında havai fişekler patlıyor ve ayak parmaklarımın kendi içine kıvrılmasına neden olan omurga karıncalanması zevkiyle sakat kalıyorum.

Sonunda benimkileri tekrar açacak gücü bulduğumda gözleri bana odaklanmış, daha önce hiç hissetmediğim bir konsantrasyonla bana bakıyor. Nefes nefese, başı yatağa doğru düşerken dudaklarından derin bir gırtlak homurtusu çıkıyor ve ardından, kendini prezervatifin içine boşalttığını ve benden hemen sonra bitirdiğini bilene kadar bana verdiği her itişte kulağa en seksi gelen inlemeler geliyor.

Sanki ağzımdan ayrılmak onun için çok fazlaymış gibi, tekrar nefes alabilmek için beni dudaklarına geri çekiyor. Beni öylesine tutkuyla, öylesine sahiplenerek öpüyor ki, sanki hala içimdeyken sahip olamayacağı bir şey üzerinde hak iddia ediyor. Daha önce hiç kimse tarafından bu kadar istendiğimi, bu kadar değer verildiğimi, bu kadar ihtiyaç duyulduğumu hissetmemiştim, özellikle de seks sırasında. Burada her ne olduysa beni dehşete düşüren tarif edilemez bir bağlantı var.

İkimiz de nefesimizi kontrol etmeye çalışırken alnımız birbirine değiyor. Hafif bir gülümseme oluşuyor ama kelimeler macun gibi, şekillenemiyor.

Bunun bir sevişme olması gerekiyordu. İkimiz de biriktirdiğimiz cinsel gerilimi dışarı çıkaracak ve ateşe atacaktık. Ama aramızda olanlar sadece ateşi körüklüyor, altta yanan kömürlere daha fazlasını ekliyor. Bir şeyleri tutuşturmak ve inkar ettiğimiz alevlere gaz vermek gibi güçlendirmek. Geri dönüşü olmayan hasarlar oluşmadan önce derhal söndürülmesi gereken alevler.

Lake Decker benimle sevişti.

Beni becermesine gerek yok. Kendimi becermek için başarılı bir yol buldum.

OceanofPDF.com

23

Dylan

Bu minderli koltukta otururken onu hâlâ içimde hissedebiliyorum.

Belki de başından beri plan buydu. Beni öylesine tüketmekti ki, bugün ve ertesi gün ve daha ertesi gün gecemizi hatırlayacaktım.

Geceyi bir daha asla yapmayacağımız şeyler yaparak geçirdik. Bir kez yeterli değildi. Sınırlarımızı test ettik, birbirimizin düğmelerine tekrar tekrar bastık, ta ki o kadar bitkin düşene kadar... Uyanıp eve dönecek enerjim bile yoktu.

Yatak odasına süzülen ilk ışıkla uyanmıştım. Yönümü bulduğumda, onun ağır kolunu üzerimde, yanağımı göğsüne yaslamış, ikimiz de hâlâ çıplak ve bacaklarımız çarşafın altında bükülmüş halde buldum. Huzur içinde uyurken ona baktım. Dudakları eskisinden daha somurtkan görünüyordu, yüz ifadesinden her türlü gerginlik silinmişti. Saçları hâlâ bıraktığımız dağınıklıkla alnına savrulmuştu.

Kalbim göğsümde sıkıca sıkıştı, bunun son olduğunu biliyordum. Böyle olmak zorundaydı. Keşfettikten sonra hala terapisti olmamı isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum.

birbirimize yaptığımız gibi. Kariyerimi bu kadar dikkatsizce ateşe atmam beni çileden çıkarıyor.

Evde beni bekleyen gerçek sorumluluklarım varken bu kadar umursamaz davrandığım için kendimde hayal kırıklığı yaşıyorum. Colin'in geleceği benim kararlarıma bağlı ve ben bencil, sik meraklısı bir fahişe olarak onları tamamen mahvettim.

Lake ile yatmak bana sadece sorun yaratır. Ona değil ama. Bu onun hayatını zerre kadar etkilemez. Devam edebilir, işi bitirmek için kolayca yeni bir terapist bulabilir ve ben hiç olmamışım gibi yerime geçebilirdi.

Cedric'i görmeye ve Greg'e ek para için Pampered Chef partilerine ev sahipliği yapıp yapamayacağımı sormaya geri dönecektim. Bu iş, para, hayallerimdeki kariyere açılan kapı, hepsi gitmişti. Çünkü Lake'in dediği gibi, bacaklarımı kapalı tutamıyordum.

O hâlâ uyurken otel odasından koşarak çıktım ve ileride ne yapacağımızı merak ediyordum. Bekleyip soramazdım. Bana vereceğini bildiğim red cevabını hissetmek istemiyordum. Beni terapisti olarak reddettiğinde gözlerindeki bakışı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Sis dağılmış, gözlerimdeki şehvet perdesi kalkmıştı ve bir kaçışa ihtiyacım vardı.

Şimdi bu ucuz havayolu şirketinde ekonomi sınıfında oturuyorum ve insanlar uçağa binip yerlerini bulmaya çalışırken gergin bir şekilde parmaklarımı çıtlatıyorum. Yanımdaki koltuğun henüz dolmamış olmasına sevinerek derin bir oh çekiyorum. Kokan bir yabancının yanına oturmak zorunda kalmaktan daha kötü bir şey olamaz.

Yaşlı bir kadın sıramın üstündeki numarayı kontrol ederken şansım yaver gitmiyor. Bana gülümsüyor, ben de ona zoraki bir sırıtışla karşılık veriyorum. Çantasını başüstüne doğru iterek yüzümün önünde gaz çıkarıyor. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve eşofmanımı mümkün olduğunca göze çarpmayacak şekilde burnumun üzerine çekerken inliyorum.

Bir başka gaz kokusu bana çarptığında yerine oturuyor.

Özel bir jette kendi yatar koltuğunuzda uçmak, şampanya eşliğinde abartılı yemekler servis edilmek ve rastgele bir yabancının gazını solumak zorunda kalmamak güzel olmalı. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama aklım yine Lake'e gidiyor.

Dün geceden sonra, o geceyi sık sık hatırlayacağıma dair bir his var içimde. Beni yutarken kalçalarımın arasından sarkan koyu renk saçlarını görmek. Bacaklarım birbirine kenetleniyor, şafak sökmeden hemen öncesine kadar içime acımasızca giren adamın acısını hâlâ hissediyorum.

Koridordan aşağı bakarken, daha üç saat önce bacaklarımın arasında olan dağınık paspas gibi saçları olan bir adamın, hâlâ içeri süzülmekte olan insan kuyruğunda uçağa doğru yürüdüğünü görüyorum.

Delirmiş olmalıyım.

Bir şeyler görüyorum. Onları tezahür ettiriyorum.

Yaklaşmasını izliyorum ve benzerlik tekinsiz. Koltuğumda daha yüksek bir yere oturuyorum, ayağa kalkıp elindekini başüstüne koyan adamın arkasından yüzünü görmeye çalışıyorum ama her fırsatta görüş alanımın önünde başka biri duruyor.

Kalabalık dağılıyor ve ben onu gün gibi

görüyorum. Decker Gölü.

Lake uçakta. Lake lanet olası uçakta. Oh, kahretsin. Lake neden benim ticari uçuşumda?! Çoktan takımla birlikte Chicago'ya dönmüş olmalıydı.

Geniş omzuna astığı çantasıyla, önündeki insanlar yerlerine otururken, seksi yüzünde sevimli bir gülümsemeyle sabırla sırada bekliyor. Üzerinde siyah bir sweatshirt ve eşofman altı var, uzun gövdesini küçük uçağın içine doğru eğerken dokulu saçları mükemmel bir şekilde dağılmış. I

baharatlı kolonya ve tıraş losyonu gibi koktuğunu biliyorum. Hala dilimde onun tadını alabiliyorum.

Kalbim dakikada bir mil atıyor. *Burada olduğumu biliyor mu? Beni görüyor mu? Saklanmalı mıyım? Saklanmalıyım.*

Koridorumun yanında durduğunu hissettiğimde yere çömelmiş, çantamdaki eşyaları karıştırıyor, dudak parlatıcımı arıyormuş gibi yapıyorum.

"Affedersiniz, hanımefendi." Derin, seksi sesi kulaklarımı dolduruyor, içime giriyor, yanımdaki kadınla konuşurken bağırsaklarımın çukuruna iniyor. Ortadan kaybolmak istiyorum. "Acaba benimle yer değiştirme nezaketini gösterir misiniz?"

Sesi kadife gibi, zavallı, mütevazi yaşlı kadının üzerinde geziniyor ve onunla birlikte oluyor. Zavallı yaşlı kadın bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Gördüğünüz gibi, bu sabah yaptığım kahvaltıdan dolayı midem rahatsız ve hasta olma ihtimalime karşı tuvaletlere daha yakın olmayı tercih ediyorum."

Aman Tanrım. Acınası. Asla almayacak.

"Ah canım! Elbette tatlım. Seni çok iyi anlıyorum," diyor yaşlı kadın ve ayağa kalkıyor. "Benim midem de sabahlardan nefret eder."

O kadarını zaten biliyorum.

Dudaklarımı birbirine sürterek bu saçmalık karşısında başımı sallıyorum. Kadın eski deri çantasını karıştırıyor ve ben hemen göz ucuyla Lake'e bakacak gücü buluyorum. Gözlerindeki muzip pırıltıyla bana bakıyor ve midem yine o rahatsız edici kıvrımı yapıyor.

"Senin için biraz Tums, canım," diyor ve ona birkaç yuvarlak tablet uzatıyor.

"Siz benim hayat kurtarıcımsınız," diye cevap veriyor ve ona biletini uzatıyor. "Nezaketiniz için çok teşekkür ederim. Umarım koltuğun keyfini çıkarırsınız."

Bilete baktığında gözleri açılıyor ve sanırım birinci sınıfa gittiğini yeni fark ediyor. Bu havayolu şirketinde birinci sınıf olmasına bile şaşırdım.

Lake çantasını ve koltuk değneğini başının üzerine atıyor ve kadının çantasını almasına yardım etmek için başının üzerine uzanıyor. Siyah sweatshirt'ü yükseldiğinde eşofmanının kenarının hemen üzerinde bir deri parçası görüyorum. Kalçalarını kavrayıp onu lanet bir lolipop gibi emme isteği geliyor içimden ve gözlerimi kısıyorum.

Başını aşağı eğip hâlâ üstümdeki taşıyıcıya tutunduğunda, yeniden oksijene ihtiyaç duyarak derin bir nefes çekiyorum. Kaşlarını kaldırıp alnını en seksi şekilde kırıştırırken gözleri benimkilerle birleşiyor. O dokulu ses tonuyla bana fısıldıyor: "Yerimi tut."

Onu takip ediyor, koridordaki koltukları koltuk değneği olarak kullanarak topallaya topallaya tekrar uçağın ön tarafına doğru ilerliyor. Adamın, kadının koltuğuna oturmasına yardım edişini izliyorum; kadın destek için adamın kolunu tutuyor, sonra da çantasını baş üstü bölmesine yerleştiriyor. Adamın elini iki eliyle tutuyor ve zarif bir şekilde ayrılmadan önce ona çok teşekkür ediyor.

Bunu yapmasını beklemiyordum. Yaşlı bir kadına gösterdiği nezakete tanıklık ederken göğsümde bir çarpıntı hissetmeyi beklemiyordum. Ama işte oldu.

Dönüş yolunda, sonunda onu ünlü bir sporcu olarak tanıyan birkaç kişiye uğrar. Onlara gülümseyip konuşuyor, el sallamadan önce birinin uzattığı bir şeyi imzalıyor ve uçağın arkasına doğru ilerlemeye devam ediyor.

Esmer bir kadının gözleri onu bir şahin gibi takip ediyor, o geçerken kafası neredeyse şeytan çıkarmış gibi 360 derece dönüyor. Ama o fark etmiyor. Bakışları benimkileri buluyor ve koltuğa ulaşana kadar orada kilitli kalıyor,

yanıma oturdu. Kendini ayarlıyor, iç çekip başını rahatça bana doğru sallamadan önce kötü bacağını koridora doğru tekmeliyor.

"Günaydın Şef." O aptal, seksi sırıtışıyla sırıtıyor.

Lanet olsun.

Pencereden dışarı bakmak için dönüyorum, aynı anda hem nefes alamıyor hem de onunla göz teması kuramıyorum.

Normal ses çıkar. Lütfen normal konuş.

"Günaydın," diye ciyaklıyorum.

Yüzü öne dönük, sessizce otururken bile gülümsemesi hiç kaybolmuyor. Başı dönüyor ve çok mutlu. Burada sadece benim hissedebildiğim garip bir gerilim var. Sanki aramızdaki bu sessizlik normalmiş gibi davranıyor. Sanki bu uçağa bilet alması normalmiş gibi. Sanki ekonomi sınıfında oturması normalmiş gibi. Sanki ormandaki vahşi goriller gibi seviştiğimiz bir gecenin ardından burada birlikte oturmamız normalmiş gibi.

"Neredeyse unutuyordum!" diye cıvıldıyor, sesi sabah sabah benim hoşuma gitmeyecek kadar neşeli çıkıyor. "Sana bir şey aldım."

Büyük eşofmanının cebini karıştırıyor ve ciltsiz bir kitap çıkarıyor. Gözlerim dikkatle onunkilere kayıyor. Sırıtarak kitabı uzatıyor. Aşağı bakıyorum ve elinde Markie Lawson'ın *Use Me in Yorkshire kitabının* bir kopyasını görüyorum.

Onun en sevdiğim kitaplarından biri. Faturaların ödendiğinden emin olduktan sonra satın almak ve koleksiyonuma eklemek için Amazon alışveriş sepetimde bulunan bir kitap. Öyle bir noktadayım ki, uçağa binmeden önce karnımı doyurmaya bile gücüm yetmiyor. İsteklerim en son gelir ve ben bunu hep sorun etmedim. Bununla başa çıkabilirim. Ama bu, uzun zamandır ellerimde tutmak için can attığımı bilmediği bir şey. Çok küçük. Çoğu kişi için anlamsız ama benim için çok anlamlı.

Gülümsemesi artık solmuş olan Lake'e bakıyorum. Kalın, siyah kirpiklerinin çevrelediği muhteşem mavileri bedenimi kavuruyor ve serin, amansız gücünü her santimimde hissettiriyor.

"Uçuş için okuyacak yeni bir şeyler istersin diye düşündüm." Orantısız bir sırıtışla hafifçe omuz silkiyor. "Sorduğumda havaalanındaki kitapçıda genç bir kadın tavsiye etti," diye mırıldanıyor.

Havaalanındaki kitapçıya gidip benim için iyi bir aşk romanı mı istedi? Eve dönerken ticari uçuşumda yanımda oturabilsin diye mi? Bununla başa çıkamıyorum. Neler olduğunu anlamıyorum. Göğsüm ağırlaşıyor. Burada oturup ona bakıyorum, aptal gibi göz kırpıyorum.

"Teşekkür ederim... Lake, gerçekten çok naziksin." Kekeleyerek söyledim, kafam her zamanki gibi karışıktı.

"Bir şey değil." Koltuğuna geri oturmadan önce tekrar sırıtıyor ve kendi spor dergisini çıkarıp gelişigüzel bir şekilde karıştırıyor.

Yola çıktık ve ilk yirmi dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık, ikimiz de birbirimizin yanında kitap okuyorduk. Kalçalarını ayarlıyor, bacaklarını daha da açıyor ve dizi benimkine sürtünüyor. Ufacık bir dokunuş ama birbirimize bağlandığımız o küçük yerden kaynaklanıyor. Endişeli olduğumu hissetmiş olmalı ki dergisini kapatıp kucağına bırakıyor ve dönüp bana bakıyor.

"Özür dilerim, böyle iyi mi?" diye soruyor, benden birbirine bağlı dizlerimize ve geriye bakarak.

Hayır. Hayır, bu hiç iyi değil.

"Sorun değil," diyorum onun yerine. "Bu koltuklar senin boyundaki bir adam için yapılmamış."

Anında kızarıyorum, dün gecenin anıları tekrar zihnime hücum ederken büyüklük kelimesini kullandığımda yüzümün kızardığını hissediyorum. Yanaklarım bir anda

Sihirli okul otobüsüne bindikten sonra Bayan Frizzle'ın saçları. Onun devasa, mükemmel yontulmuş siki aklıma geliyor ve boğazım Mojave Çölü'nden daha kuru.

Göz ucuyla bana baktığını görüyorum, sanki dilinin ucunda bir şey varmış gibi. Daha yakına eğiliyor ve öpmek için yaklaştığını düşünerek nefesimi tutuyorum. "İyi miyiz?" diye fısıldarken dudakları kulağımın kenarına değiyor.

Yutkunuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Bana biraz yer açmak için biraz geriye yaslanıyor ama fazla değil. Burunlarımız birbirinden birkaç santim uzakta.

"Evet," diyorum nefes nefese, hızla sesimi yeniden bularak. "Çünkü olmak zorundayız."

Geniş gözlerle ona bakıyorum, neredeyse anlaşmaya sadık kalması için onu uyarıyorum. O da bana bakıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Birbirimizin zihnini okumaya çalışıyoruz. O beni ölçmeye çalışıyor, ben de onu ölçüyorum ama ikimiz de yetersiz kalıyoruz.

Daha fazla içeri eğiliyor, dudakları geri çekilmeden önce hafifçe aralanıyor. Beton gibi hareketsiz, onu yakından izliyorum. Dudaklarının köşesi bir sırıtışa dönüşüyor ve gözleri yine muziplikle parıldıyor.

"Seni öpmek istememe neden olan şey seni öpememek, anlıyor musun?" diye fısıldıyor alt dudağını ısırmadan önce.

"Şey, yapamazsın," diye cevap veriyorum, boğazımı temizliyorum ve yeniden ayarlanması gerekmeyen eşofmanımı yeniden ayarlamak için kucağıma bakıyorum.

"Ama yapabilseydim, yapmamı ister miydin?" diye soruyor, omzunu bana yaslayarak uçak baloncuğumu işgal ediyor.

Bu küçük uçakta alan yeterince dar. Oksijen almama izin vermeyen biriyle birlikte kendi küçük bölümümüze kapatılmak hiç yardımcı olmuyor. Derin sular, göğüs sıkışması, yanan ciğerler.

"Lake," diye uyarıyorum ses tonumu ısırarak. "Başlama bile."

"Sakin ol, D. Şu anda çok gerginsin," diyor esprili bir şekilde. "Sadece gerçekten bunu yapmamı isteyip istemediğini merak ediyorum. Diyelim ki uçakta sadece iki kişiydik. Lake ve Dylan değil. Birbirlerinden etkilendiklerini fark eden iki rastgele yabancı. Benim gibi bir adamın seni öpmesini ister miydin?"

Yumuşak, çatlak sesi, konuştuğunda muhteşem sulu dudakları, uyluğunun artık sadece dizime değil, benimkine de yapışmış olması - bu çok fazla.

"Hayır," diyorum ve kitabımı tekrar açıp yüzümü içine gömüyorum.

Kocaman eliyle sayfaların üst kısmını kavrıyor. Boynumun arkasını sıkıca kavrayan eli, içime girerken beni öpücüğünün içine çekiyordu. Kitabı kucağıma doğru çekti.

"Yalan söylüyorsun." Kıkırdıyor. "Artık ne zaman yalan söylediğini biliyorum. Burnunla şu şeyi yapıyorsun. Sanki ağzından dökülen yalanların kokusunu alabiliyormuşsun gibi burnunu şirin bir şekilde kıvırıyorsun."

"Ben bunu yapmam." Burnum seğirirken kaşlarımı çatıyorum.

Tekrar kulağıma doğru eğiliyor. "Sadece hoşuna gideceğini söyle, D. Varsayımsal olarak, sadece iki kişi burada otururken, birbirlerini hissederken. Seni öpmeme izin vereceğini söyle," diye fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı beni ürpertiyor. "Lütfen mi?"

Lütfen kelimesini kullanmasına izin verilmemeli. Bu adil değil. Bu sakatlayıcı. Sadece tek bir kelimeyle savaşları bitirebilirdi.

Başımı hafifçe çevirip onun bekleyen gözleriyle buluşuyorum. Sinir bozucu davranışından dolayı hayal kırıklığı içinde iç çekerek, bu aptalca konuşmayı bitirmeyi umarak başımı sallıyorum. Tek anladığı bu. Ona cevabımı seslendirerek tatmin olma fırsatı vermeyeceğim.

Yüzü değişti. Bana sanki az önce en akla gelmeyecek şeyi itiraf etmişim gibi bakıyor. Boğazımda safranın yükseldiğini hissediyorum. Utanç yanaklarımdan taşıyor

Gülümsemesi geri gelmeden önce.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyor. "İhtiyacım olan tek şey buydu."

Bana ne kadar zayıf olduğumu kolayca itiraf ettiren bu pisliğe akıllıca bir şeyler söylemek üzereyken, güçlü elini çenemde hissettiğimde şaşırıyorum, ardından yumuşak, yastık gibi dudakları hiç ayrılmamış gibi tekrar dudaklarıma yapışıyor.

OceanofPDF.com

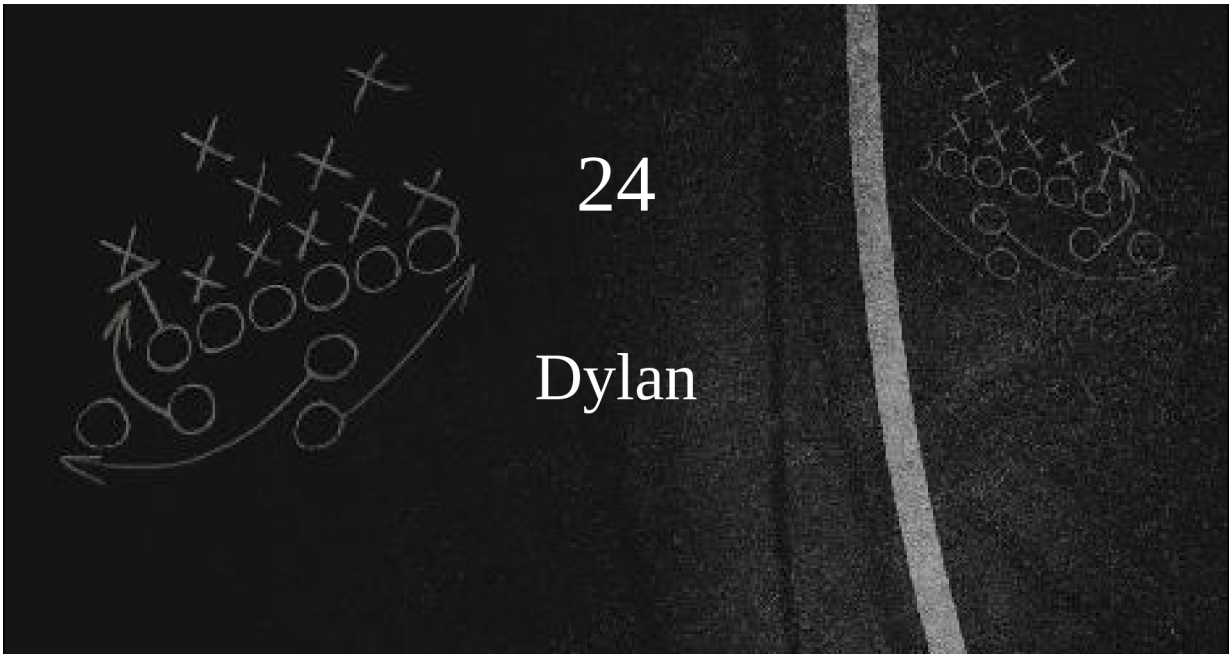

24

Dylan

I Naneli tadı içime dolunca sertleşiyorum. İri eli yüzümüzü kapatırken dili dışarı çıkıp benimkinin üzerinde kayıyor. Bir kez daha eriyorum, ağzım onu öpmek için hareket ettiğinde geri kalanımı aldatıyor. Bu yumuşak bir öpücük, dün geceki ateşli tutku gibi değil. Hayır, bu öpücük özenle sarılmış.

Yumuşak, tatlı, narin bir özen. Dili hafifçe benimkine çarpıyor ve eli Boynumun yan tarafını kavrayana kadar çenem boyunca yavaşça kayıyor.

Bu öpücük asla sahip olmak istemeyeceğiniz türden. Var olduğunu bilmediğiniz yerlerde hissedersiniz. Bunu ve sizi nasıl değiştirdiğini sonsuza dek hatırlayacak parçalara uzanır. Yaşlandığınızda dönüp baktığınız o anlardan biri olacağını bilirsiniz, zamanla pekişir.

Bu öpücük öyle. Tanımlanabilir. Her yerde hissediyorum. Ve hiçbir şey daha kötü acıtamaz.

Elini boynumun arkasına koyarak vücudunu bana doğru çeviriyor. Şefkatli dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve muhtaç bir inilti beni terk ediyor. Bir sonraki öpücüğünde onu yutuyor, sonra benden bir tane daha istiyor, boynumun arkasındaki elini iki eliyle başımı tutana kadar sıkıyor. O

O şeyi tekrar yapıyor. Onun için doyumsuzmuşum gibi beni yiyip bitirdiği şeyi.

Geçmişi silikleştiren öpücükleri, zamanı durduran anları anlatan o kitaplara hiç inanmamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Etrafımızdaki her şey bir şekilde bulanıklaşıyor ve tanınmaz hale geliyor ve sadece biz uçağın bu küçük cebinde, bizim için tamamen yanlış olan bu şekilde bağlanıyoruz.

Uçak türbülansa girdiğinde emniyet kemeri işareti yanıyor. Beni bu kendini yok etme kâbusundan uyandırmak için ihtiyacım olan çalar saat. Dudaklarını geri itiyorum, onu ağzı açık ve gözleri hala kapalı bir şekilde asılı bırakıyorum. Yüzümü pencereye dönüyorum ve baş dönmesinden kurtulmak için derin bir nefes alıyorum.

"Bunu yapmamalıydın," diye fısıldıyorum başımı sallayarak.

Benimle böyle oynayamaz. Duygularımla oynuyor ve onun yanında yeterince güçlü olmadığımı fark ediyorum. Kontrolün bende olması gerekiyor, tıpkı onun da önemli olan başka şeylere odaklanması gerektiği gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ciddiyetle ve bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Başımı sallayarak buna evet demiyordum." Elimi alnıma bastırarak üzerimde oluşan baskıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Sertçe yutkunuyor.

"Gerçekten üzgünüm Dylan," diyor tekrar, yüz hatlarına panik boyanmış bir halde. "Düşündüm ki, yani, varsayımsal olarak söylediğimi biliyorum, ama sen de beni öptün. Ben senin-"

"Bu işe ihtiyacım var, Lake." Yüzümü ona döndüm, ses tonum sertti. Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. "Bu işe ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Bu sefer burnum seğirmiyor. Bu gerçeklerden başka bir şey değil. Gözlerimden yayıldığını hissettiğim acıyı gizleyemiyorum. Her şey gözümün önünde canlanıyor-Colin,

Korkunç geçmişimiz, yastığıma tutunduğum, bir şeylerin ters gittiğinden endişelenmesin diye ağlamalarımı olabildiğince yumuşak bir şekilde bastırdığım bitmek bilmeyen geceler.

Buna çok fazla güveniyorum. Şimdi katlanamam.

Sanki anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Belki de her şeyi bir araya getirmeye çalışıyor - morarmış gözüm, sürekli kontrol etme ihtiyacım, kasabadan ayrılmadan önce işleri bağlama ihtiyacım. Ama sorularını yutuyor ve sadece başını sallıyor.

İkimiz de koltuklarımıza geri dönüyoruz ve garip sessizliğin tüm uçağı tekrar doldurmasına izin veriyoruz. Kitabımı elime aldım ve bir satır okudum. Aynı satırı tekrar okudum. Normal olmaya çalışarak nefes alış verişimi düzenlemeye çalışırken göğsüm hâlâ kabarıyor. Normal her ne ise. Cümleyi tekrar tekrar okuyorum ve içine giremiyorum. Kafam karmakarışık ve kendimi kaybediyorum. Kitaba bakarak, zihnim hayatımdaki hiç bitmeyen yapılacaklar listesini hesaplarken yaklaşık on dakika okur gibi yapıyorum.

Lake'in dizi şimdi benimkinin yanında zıplıyor, uzun parmakları kafasındaki görünmez bir ritimle uyluklarına vuruyor. İri kalçası tekrar tekrar bana çarparken ben de onun davul çalışına bakıyorum.

Adam yerinde duramıyor.

Sanırım bu da mantıklı. Gerçek anlamda hıza ihtiyacı var ve doğası gereği istediği şekilde hareket edememesi muhtemelen ruhunu sandığımdan daha fazla etkiliyor.

Çenesini tekrar omzuna çevirip bana bakıyor.

"Çocukken Jeff Gordon'ın arabasıymışım gibi davranırdım," diyor rahat bir şekilde.

Sözleri karşısında kalbim göğsümde durdu. Evime çok yakındılar. Hikaye ondan dökülürken kitabıma bakmaya devam ediyorum.

"Eskiden hıza ve yarışlara o kadar takıntılıydım ki sürücü Jeff Gordon olmayı tamamen bir kenara bırakıp Gökkuşağı Savaşçısı'nı canlandırmak

istedim,

arabası."

Göğsümde çok fazla baskı var. NASCAR hakkında ne kadar çok şey bildiğim hakkında hiçbir fikri yok. Kitabımı kapatıp kucağıma koyuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Hangi çocuk araba gibi davranır ki, değil mi?"

Kendisiyle alay ediyor, bir elini o mükemmel, gür saçlarında gezdiriyor. "Ama annem küçük yaşta bile hız takıntımı biliyordu. Oyun parkındaki en hızlı çocuk olmak istediğimi, herkesin etrafından hızla geçmek istediğimi biliyordu. Her zaman Fikirlerim ne kadar aptalca olursa olsun tutkularımı kucakladı." Anılar onu ele geçirirken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Bu ceketi bana o yaptı." Duraksıyor, gülümsemesi güzel yüzünden yavaşça kaybolurken başını sallıyor. "Bir sürü süslü elbisesini, sahip olduğu tek tasarımcı takımını parçaladı, o gittikten sonra sahip olduğu tek elbiseyi söktü, arabanın tüm renklerine uymasını sağladı. Mutfak masasında dikiş makinesiyle saatler geçirdi, benim için 24 numaralı Chevy'ye tıpatıp benzeyen bu ceketi bir araya getirdi."

Konuşurken onu izliyorum ve tüm bunları bana neden anlattığını merak ediyorum. Çok kişisel, kalbe çok yakın, çok... özel görünüyor. Sanki bu onun hakkında başka kimsenin bilmediği bir şeymiş gibi.

Bana sırlarını veriyor.

"İçine girdiğimde cennetteydim. O şeyin içinde rüzgar gibi koştum." Hatırladıkça kıkırdıyor. "Beni daha hızlı yaptığına yemin edebilirim. Ceketin, küçük dal bacaklarımın hızını artıran bir tür süper gücü vardı."

Tekrar bana dönüyor, arkamdaki küçük oval pencereye odaklanmadan önce gülümsemesi azalıyor.

"Ama süper güç yoktu." Bana bakıyor, gülümsemesinin yerini şimdi ciddi bir ifade almış. "Ceket sadece dokunmuş bir demetti

Kumaş, güzel görünmekten başka bir işe yaramayan canlı renklerden oluşuyordu. Hiçbir özel yanı yoktu."

Duygular üzerine yağmur gibi yağarken çenesi geriliyor. Serbest bırakmaya çalıştığı acıyı kaşlarını çatarak uzaklaştırıyor. Çocukluğunun bu bölümünü anlatışını dinlerken kalbim parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum.

"Uyumak isteyen serseri bir çocukken beni her sabah kalkmaya zorlamadı. Eyaletteki en iyi okullara gidebilmem için üç işte çalışarak beni desteklemedi. Gece geç saatlerde mutfak masasında tek başına ağlamadı, karşılıksız çekler yazmadı. O ceket, bugün olduğum kişi olabilmem için hiçbir zaman özverili fedakârlıklarda bulunmadı."

Yüzünü bana dönüyor, gözlerini benimkilere dikiyor. Amansız bakışlarına karşılık veriyorum, ruhunu bana dökerken dinlemeye devam ediyorum.

"Ceket değildi." Sözleri dudaklarından zahmetsizce dökülürken yüzünü uçağın ön tarafına döner. "O yaptı."

Ağzımı açıyorum ve tamamen ona odaklanıyorum. Hızla atan kalbimin ritmi kulaklarımda çınlıyor.

"O süper güçtü." Boğazındaki yumruyu yutuyor, sesi hafifçe kırılıyor.

Hikaye gözlerimi yaşarttı. Annenin özverisi, mücadelesi, oğluna olan bağlılığı... Colin'le olan hayatımla ilgili her şeyi anlatabilirim. Annesi onun bugün olduğu kişi olması için özverili fedakarlıklar yaptı ve en iyisi de bunu takdir etmesi. Bunun farkında.

Onun haberi olmadan, bu hikaye benim henüz bilmediği bir parçama ulaşıyor. Benim 'nedenlerimi' bilmesi mümkün değil. Şimdiye kadar tanıştığım hiçbir erkek, ağabeyimin birincil bakıcısı olduğum gerçeğiyle başa çıkamadı. Eric, Colin'in içine beni kaybetme korkusunu yerleştirerek hayatımıza bir erkek sokma şansımı yok etti. Durmadan Colin'i koyacak bir yer aramaya çalıştı.

Onu. İlişkinin onun için yürümesi için bizi tekrar ayırmak. Sanki Colin bakıma ihtiyacı olan bir köpekmiş gibi.

Rolümü ve ona verdiğim sözü kabul etmiştim ve bir daha asla kimsenin bizi ayırmaya çalışmasına izin vermeyecektim. Ondan sonra tekrar çıkma fikrini reddettim. Biz bir çiftiz, Pickle ve Col, ve bu asla değişmeyecek bir şey değil. Dedikleri gibi, benim yaşımdaki erkekler bu *yükü* istemezler. Kolay olanı istiyorlar ve benim hayatım hiç de öyle olmadı.

Ancak Lake'le ilgili olan şey, arkasındaki sebep ne olursa olsun, azim ve adanmışlığın farkına varmasıdır. Çabalarımı görüyor ve bu her şeyden daha önemli. Ünlü futbol yıldızı görüntüsünün ardındaki gerçek adama bu bakış beni tökezletti. Ve tökezlemek düşmenin başlangıcıdır.

"İşini asla tehlikeye atmam Dylan," diye devam ediyor. Sesindeki acı dolu ton fark edilmiyor değil. "Sana saygıdan başka bir şey duymuyorum."

Düşmek için yalvaran gözyaşı bulutunu göz kırparak uzaklaştırıyorum. Pişmanlık dolu gözler üzerimde gezinirken nefes almak için elimden geleni yapıyorum. Sanki sonunda kendi dürtülerini ve düşüncelerini yok sayıyormuş gibi başını sallıyor. Yaşadığı şeyler yüzünden bana aynı şekilde bakamayacağını biliyormuş gibi.

Bunun nihai olduğunu hissediyorum; kısa süreli kaçamağımızın ya da her ne olmaya çalıştıysa onun bittiğini. Bir an için bile olsa Lake Decker'ın beni bu geceden daha fazlası için isteyeceğini düşündüysem kendimi kandırıyorum demektir. Böyle bir şey olamaz. Olmayacak.

Anlaşma için isteklerime saygı duyuyor.

İhtiyacım olan her şey var.

Anlayamadığım şey, neden istediğim bir şey olmadığı.

OceanofPDF.com

25

Lake

Sürüşten daha fazla saygı duyduğum bir şey yoktur.

Kararlılık. Ulaşılacak bir hedef. Fethedilecek bir görev. Hedeflere ulaşma konusunda her şeyi bilirim. Ben bu işin kralıyım. Bana bir çıta verin ve ben o çıtayı herkesin ulaşamayacağı kadar yükseğe koyayım. Ben buyum. Yaptığım şey bu.

Ve gözümün önünde gerçekleştiğini gördüğümde onu tanıyorum.

Bu işi annemden öğrendim. Dylan'a hikayeyi uçakta anlatmak planladığım bir şey değildi. Onun sözlerini duymuştum ve içimi parçaladılar. *Bu işe ihtiyacım var. Bu işe ihtiyacım olduğunu biliyorsun.*

Beni derinden yaraladı, geçmişimden tutunduğum bir parçayı kesip attı ve daha önce hissettiğim tanıdık bir ağrının ortaya çıkmasına neden oldu. Geçmişimden gelen o sözlerin yankısını duyabiliyordum.

Babamdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, okula gidemeyecek kadar hasta olduğum için annem bir vardiyayı kaçırdı. Kreş masraflarını karşılayamıyordu ve ben de onun gözünde bütün gün evde yalnız kalacak kadar büyük değildim. Çok canlı hatırlıyorum. Komodininin yanındaki duvara yaslanmıştı. Yırtık bir bordo abajurla süslenmiş altın lambalı olan. Vücudu o kadar küçüktü ki

sessiz olmaya çalışıyordum. Ama duydum. Bunun peşini bırakmaları ve bu seferlik ona yardım etmeleri için yalvardığını duydum. Yatak odasından gelen çığlıkları boğuktu ama biliyordum.

Her zaman yaptığı şeyi yaptı, gözyaşlarını sildi ve acısını bastırdı. Bir kase çorba ve kocaman bir gülümsemeyle bana döndüğünde, bütün gün film izlemeye hazır bir şekilde benimle birlikte kanepeye uzanırdı.

Annem babamdan ayrılmanın zor olacağını biliyordu. Bekâr bir anne olmak ve iki yakasını bir araya getirmenin yollarını bulmak onu yıkabilirdi ama o asla yıkılmadı. Bir kere bile. Benim için kırmadı. O eğildi. Başarılı olmamız için nasıl olması gerekiyorsa öyle oldu. Başka türlüsünü istemezdi.

Dylan güçlü, kendine güvenen ama bu konuda incelikli bir kadın. Ne istediğini biliyor ve gidip onu elde ediyor ve ben buna hayranım.

Anlamadığım şey, ne istediğini bilen ama bunu elinin tersiyle iten bir kadın.

Dylan'la otel odasında geçirdiğim gece beklediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Çok fazla hırpalanmış sporcu beynim bunu tanımlamak için doğru fiilleri bile işleyemiyor. Tüm dünyamı alt üst etti. Beni öylesine döndürdü ki, ondan ve etrafımda hissettiklerinden, tadından başka bir şey düşünemez oldum. Hepsi hala dilimin ucunda, daha fazlası için bu ihtiyaç.

Bunun aramızda tekrar yaşanmayacağı bir gelecek göremiyorum.

Onunla bir gecenin yetmeyeceğini söylerken benimle dalga geçmiyordu. Yetmez. Bu yüzden neden bekar olduğunu anlayamıyorum. Bekar mı? Eski sevgilileri hayatına geri dönmek için bekliyor olmalı.

Çekingenlikler, güvensizlikler ve kendinden şüphe etmek o gece geçmişin hayaletleriydi. Belki de bir parçası buydu. Sadece bir gecemiz olduğunu biliyorduk. Biz

bir şeyleri kanıtlama, o birkaç saat içinde yaşayabileceğimiz her şeyi yaşama ihtiyacı hissettik. Ve öyle de yaptık.

Bana bir tat verdi ve şimdi onu bütün olarak yutmam gerekiyor.

Farkında olmadığı şey, benim Lake Decker olduğum. Eğer bir şey istiyorsam, gidip onu alırım. Hakkım var mı? Belki, ama sadece istediğim şey için kıçımı yırttığım için. Ve benim istediğim Dylan'la bir gece daha geçirmek.

Şimdilik onunla birlikte oynayacağım. Profesyonel olmak istiyor. Tabii, anlıyorum. Onun kariyerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam ve bunu söylerken ciddiydim. Ama onu benden uzak tutan tek şey bu değil. Onun da sırları var. Dylan'ın geçmişinde onu orada tutan çirkin bir şey var ve ben bunun kaynağına inecek kadar meraklıyım.

Ertesi sabah erkenden gideceğini biliyordum. Sadece uçağa yetişmek için değildi. Uçağın ne zaman kalkacağını biliyordum. Kimse o kadar dakik değildir. Oradan çıkmak ve ertesi sabah benimle yüzleşmenin garipliğiyle uğraşmak zorunda kalmamak istiyordu. Kaçınılmaz olanla bu kadar çabuk yüzleşmek zorunda kalmasını sağlamam çok kötü oldu. Garipliği severim. Bundan zevk alırım.

O uçağa bindiğimde yüzündeki şoku görmek sıkışık bacak odasına değerdi. O öpücük sıkışık bacak odasına değerdi. Siktir, o öpücük. O dudaklar. Kendime engel olamadım. Ona açtım ve sahip olamayacağımı bilmek daha çok istememe neden oldu. O dudakları tekrar üzerimde görmek için neler yapabileceğimi bilmiyor. Onları üzerimde tutmak için ne kadar ileri gideceğimi. Yeni kötü alışkanlığım olduğunu söyleyebilirim ama bunda kötü bir şey yok. Dylan'ı öpmek iyi bir şey.

Şimdi Chicago'ya geri döndüm, yüksek binamda, elimde kahvemle aşağıdaki şehrin canlı ışıklarına bakıyorum ve şimdiden o lanet kızı özlüyorum.

Telefonumu çıkarıp menajerimden gelen mesajlara cevap verdikten sonra deri koltuğuma oturup beni mahveden gizemli kadını internette aramaya başlıyorum. Kapının çalınması beni böldü.

"Aç!" Kanepeden bağırıyorum.

Candy kalçasında bir kova tavuk ve diğer elinde Gatorade şişelerine benzeyen bir çanta ile içeri giriyor. Ben telefonumda yazmaya devam ederken o yanımdaki kanepeye oturuyor. Kumandayı kaptığı gibi ESPN'den Netflix'e geçiyor ve hemen *Friends'i* bulup bir bölüm seçiyor.

Koltuğuma yerleşip sehpanın üzerindeki kovayı alıp kucağına koyarken ve ağzına bir parça kızarmış tavuk götürürken ekranımdan ona bakıyorum.

Kendini evindeymiş gibi hissetme yeteneğine bakıyorum. Benim

dairemde. "Ee... nereye gittin?" diye soruyor ağzı dolu bir şekilde,

gözleri hala dizide. "Ne?"

"Uçağı kaçırdın. Nereye gittin?" diye tekrar sorar ve Rachel'ın Chandler'a söylediği bir şeye güler.

Düşünmek için durakladım. "Sadece zamanım, mekânım ve terapistim varken bir seans daha yapmak istedim."

Sonunda kafasını bana doğru çeviriyor ve yüzündeki sırıtış şimdiden tüylerimi diken diken ediyor. Tavuğunu kovaya bırakıp sehpanın üzerine koymadan önce bir saniye bakıyor ve bana dönüyor, bir dirseği kanepenin arkasında, kaşları oynaşıyor.

"Bana daha fazlasını anlat,"

diye şarkı söylüyor. Kaşlarımı

çatıyorum.

"Hadi ama Deck," diyor. "O sahaya geri dönmek için kendini ne kadar adadığını herkesten daha iyi biliyorum, ama sahada yeterince adanmışlık yok.

özel bir jeti özletecek bir dünya. Manşetlerden anladım. Otobüsle gitmişsin! Birinci sınıf bile değil mi?"

Görünüşe göre birisi uçuşta imza dağıtırken çektiği bir fotoğrafımı paylaşmış. Birisi ayrıca yaşlı kadına koltuğuna oturması için yardım ederken de fotoğrafımı çekmiş. Bu reklam umurumda değil. Bana faydası oluyor. Neyse ki kimse dilimi Dylan'ın boğazına sokarken fotoğrafımı çekmedi.

"Hey, ben koça binecek kadar alçakgönüllüyüm Candy. Hepimiz sen ve kız kardeşin gibi şımarık küçük zengin veletler değildik."

"Ha!" diye gülüyor. "Aniyah'ı bunun dışında bırak. O bir fahişe."

Göğsümden kahkahaya dönüşen bir öksürük çıkıyor. Candy ve kız kardeşi yağ ve su gibiler. Zıt kutuplar. Onun hakkında kötü konuşmasına bayılıyorum, çünkü içten içe onu gerçekten sevdiğini biliyorum. Hayatımda böyle bir ilişkiyi özlememe neden oluyor. O bağı. Ona sürtük diyebilir ama takım arkadaşlarından biri onun hakkında konuşmayı aklından geçirdiği an? Onları bir çırpıda bitirir. Delicesine güzel, 1.80 boyunda bir manken olması da yardımcı olmuyor. Bu onun Aşil topuğu.

"Sadece buna değip değmediğini bilmek istiyorum. Seks ateşli miydi, değil miydi?" diye soruyor gözlerinde heyecanla, eğilerek.

"Onunla öyle değil," diye karşılık veriyorum, telefonuma tekrar bakıyorum ve arama sekmemde imleç yanıp sönerken onun adını görüyorum. "Hiç de değil."

Başını kanepeye yaslayarak alay ediyor.

"O zaman onu geri kalanımızdan rehin tutmayı bırak, seni açgözlü pislik."

Telefonu çalıyor ve kafası pantolonuna gidiyor. Cebinden çıkarıp başparmağıyla kaydırmaya başlıyor ve aptal gibi sırıtıyor.

"Ama durum gerçekten böyleyse," diye söze başladı, hâlâ telefonuna bakıyordu. "O zaman aşağıdaki küçük ballar yukarı gelmek isterse sorun olmaz değil mi?"

Kanepenin üzerine eğilmiş, bana göğüsleri dik duran, uzun sarı ve kahverengi saçları aşağıya sarkan ve makyajları lanet olası bir düğün için yapılmış gibi görünen iki çekici kadının fotoğrafını gösteriyor. Fotoğrafın altında "*Aşağıdayız!" yazıyor. Bizi yukarı çıkarın!*

"Ciddi misin Candy?" İnledim.

Gülüyor. "Ne?! Her yerdeler dostum ve ben de biraz beyaz ete açım," diyerek bir kova tavuğu işaret ediyor. "Bu butlar ve göğüsler kesmiyor. Adamın açlıktan ölüyor." Dudaklarını yalıyor ve ellerini birbirine sürtüyor.

Başımı salladım. "Tamam, yukarı gönder."

Kızlar geldi ve tam da tahmin ettiğim gibi oldu. Güzeller. Şöhrete aç. Cehennem kadar hevesliler. Biri Candy'ye yapıştı, diğeri de bana çok yakın oturdu. Bana viral TikTok videosundan bahsediyor ve ne kadar izlendiğini gösteriyor. Başımı sallıyorum, videoda göğüsleri zar zor giydiği kıyafetinin içinde zıplarken yapmaya çalıştığı tuhaf dansa gülümsüyorum ama burada değilim.

Adını mevcut tüm sosyal medya platformlarına yazdım. Instagram yok. TikTok yok. Snapchat yok. Face

yok- Tamam, bir Facebook hesabı

var.

Dylan Crawford; Northwestern. Bu o. O olmalı. Kirli tişörtü görmüştüm.

Candy kızın üzerinde tuttuğu tavuğu kemiğinden bir ısırık alıyor. Yağlı tavuk kızın yüzünde kayarken, dişleri sarkan eti kemirirken yüzüm bozuluyor.

"O kemiği temizlemen lazım kızım," diyor sırıtarak, dişlerini alt dudağına bastırmış onu izlerken.

Lanet olası ucube. Adamın garip sapkınlıkları var. Kanepemi lekelemeyi vaat eden kıvrımlar. Başımı sallıyorum, telefonuma bakarken iç çekiyorum.

Ekran.

Lanet kızın hesabı gizli olarak işaretlenmiş, bu yüzden profil resmi dışında hiçbir şey göremiyorum. Ama beni en çok korkutan da bu. Koltuğun kenarına oturup dirseklerimi dizlerime koyarak daha yakından bakıyorum. Kafasının arkası olduğunu tahmin ettiğim bir siluet fotoğrafı. Yanında bir adam var. Kollarını birbirlerine dolamışlar, bir uçurumun kenarından uzaktaki gün batımına bakıyorlar.

Bir erkek arkadaşı olması ve o otel odasında yaptığı her şeyi yapması mümkün değil. Değil mi?

Ben onun küçük kirli sırrı mıyım?

Candy ve kadını arkadaşça davranmaya başladılar ve yanımdaki kız lüks dairemin etrafında ihtiyacı olan tüm selfie'leri çektikten sonra çok sıkılmış görünüyor. Onu hiç eğlendirmedim. Aslında burada oturmuş başka bir kadın bulmak için internette araştırma yapıyorum. Ben onları kovamadan Candy kızlardan evine dönmelerini istiyor. Birlikte gidiyorlar, gecelerine devam etmeye hevesliler ve ben Netflix ve yarısı yenmiş bir kova tavukla kalakalıyorum.

Arkadaşlık isteğine tıklamaya karar veriyorum ve beni kabul edene kadar bekliyorum.

Ona bir mesaj göndermeyi düşünüyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu durum çok garip. Normal değil. Bir şey paylaştık ve şimdi onu paketleyip hiç olmamış gibi davranmayı mı bekliyoruz?

Bunu yapmanın düşündüğümden daha zor olduğunu fark ettim.

OceanofPDF.com

26

Lake

Tanrı'ya şükür odak noktam terapi.

Takım arkadaşlarıma ya da koçuma geri dönmem gerektiği bile şüpheli gelmiyor. Ona geri dön.

Geçtiğimiz hafta takım toplantılarım ve antrenmanlarım arasında terapi iyi geçti. Şişlik ve ağrımda tam bir azalma oldu ve iyileşen dizimde tam bir aktif ve pasif ekstansiyon oldu. Rehabilitasyonumu gerçekten ilerletiyoruz ve bunu beni elimden gelenin en iyisini yapmaya zorlayan bu kız olmadan yapamazdım. Beni mahveden geceden bu yana geçen hafta sessizce benimle çalışan ve bundan bir kez bile bahsetmeyen kız. Onu Facebook'ta arkadaşlık isteğinde bulunduğumdan ve beni beklemede bıraktığından bir kez bile bahsetmeyen kız.

Ben, Lake Decker, beklemedeyim.

Kesinlikle daha mesafeli. Geçtiğimiz hafta bir basın toplantısı için bir randevuyu ve şu anda çok daha iyi görünen annemle Dale'e yardım etmek için başka bir randevuyu yeniden planlamak zorunda kaldım ve Dylan aynı anda devam eden bir şey için beni iptal etti. Seanslarımız, biz

sessiz ve ciddiler. Eskiden var olan şakalaşma yok oldu. Onun için her şey yine iş. Kişiliksiz bir diktatör olmaya geri döndü.

Ama onun da dediği gibi ben bir çocuğum ve sabrım yok.

Sabahları beni ilk gördüğünde yüzünde beliren içten gülümsemeyi görmemiş gibi davranmaktan bıktım. Topuz yaptığı kumral saçlarıyla ne kadar güzel göründüğünü söylediğimde yanaklarının kızarmasını görmezden gelmeyi bıraktım. Yeni bir egzersiz sırasında yakınlaştığımızda kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığını hissetmiyormuşum gibi davranmayı bıraktım. Bu sabah spor salonunun dışında imza almak ve fotoğraf çektirmek için etrafımı saran kadın sürüsündeki gibi kıskanç bakışlarını hayal etmekten bıktım.

Onlara baktığını gördüm. Kendini kıyaslıyordu. Ama sen, D, beni kendine bağladın.

Benim numaralarım var. Bizi tekrar o alana sokmanın bir yolunu bulacağım. Kendini bana mümkün olan her şekilde açtığı yere.

"Bu Lake'i aldın. Hadi, bana iki tane daha ver. Gerçekten zorla," diyor, bacak pres makinesinin kenarında duruyor, ben son birkaç tekrarla uğraşırken bana bakıyor.

"Ne istersen vereceğim Şef," diye inledim, sonunda son ikisini de ittim. "Siktir!" Ağırlığı bırakıyorum ve dişlerimin arasından hava emerek bacağımı tutuyorum.

"İyi misin?" Makinenin etrafından dolanıyor, bacağımın yanına eğiliyor ve bana attığını fark etmediği o sik beni gözleriyle bakıyor. "Kahretsin, ne oldu?!"

Onun ilgisi ihtiyacım olan her şey.

"Diz arkası kirişim, çok sıkı." Tekrar inliyorum, ona uzanıyorum, gerçekten sağıyorum.

"Tamam, tamam." Endişeyle başını sallıyor. "Seni mindere yatıralım, ben de seni esneteyim."

Masanın bulunduğu arka odaya doğru yöneliyor ve benim sırıtışım Cheshire kedisi gibi yayılıyor.

"Kulağa mükemmel geliyor," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Ben topallayarak StairMaster'daki bir adamın yanından geçerken o da önümdeki odanın ışıklarını yakıyor. Kaşlarını çatması beni daha da gülümsetiyor. Beni Dylan'la çalışırken görmekten nefret ettiğini biliyorum. Sanırım ben gelip onu almadan önce onunla çalışıyordu. Şimdi kıskanıyor ve ben de onunla birlikte arka odaya girerken başımı sallayıp göz kırparak onu havalara uçuruyorum.

Neyse ki sabahın bu erken saatinde burada sadece üçümüz varız. Jaden ve Greg geç saatlere kadar gelmiyorlar, fark ettim. Şimdi düşünüyorum da, güvenebileceği bir erkek olmadan burada olması fikri hoşuma gitmiyor. Bu yağlı, kilolu, iniltiler ve garip inlemelerle dolu kokuşmuş domuz yağı asla onunla yalnız bir odada olmamalı. Eminim ona harekete geçmek için beklediği odunu vermiştir. Greg'i bu konuda aramam gerekecek.

"Arkana yaslan," diye talimat vererek mavi minderi işaret ediyor. "Susuz kaldın mı?"

Küçük, şirin, uyumlu gri kazağı ve pantolonuyla çömelmiş, saçlarını dağınık bir şekilde tepesinde topuz yapmış, küçük parçaları mükemmel boynunun etrafından aşağı sarkarken arkama yaslanıyorum. O boynu tek elimle daire içine alabiliyorum-

"Lake!" diye bağırarak beni eğlence dolu fantezilerimden çekip aldı. "Arkana yaslan!"

Bana ne sorduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadığını fark ederek başımı sallıyorum ve tek bacağımı tavana doğru kaldırarak arkama yaslanıyorum. Yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum

Baldırımı omzuna koyuyor ve ellerini sağlam dizimin etrafına sarıyor. Öne doğru eğilirken bacağımı yavaşça düzeltiyor.

Dört ayağım hiç gergin değil. Hiç ağrım yok. Sadece bu arka odada ellerini tekrar üzerimde görmek istedim.

"Nasıl hissediyorsun? Bu çok mu zor?" diye soruyor küçük adımlarla öne doğru eğilmeye devam ederken.

Çocukça tepkimi geri alıyorum, "*Öyle olsaydı bilirdin!" diye* bağırmayı çok istiyorum.

"Daha fazla," diyorum, tam üstümden ona bakarak.

Ona gözlerimle meydan okuyorum. O kehribar rengi güzelliklerin altında bir ihtiyaç ya da istek belirtisi görmek için yalvarıyorum. Göz göze geldiğimizde dolgun dudakları hafifçe aralanıyor. *Beni istiyor olmalısın.*

Saçlarının bir kısmı aşağı sarkıyor ve bana doğru yaklaştıkça kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor. O daha da ileri iterken ağzım açık kalıyor. Bu pozisyon birlikte geçirdiğimiz geceyi çok anımsatıyor -yumuşak teni bana tutunuyor, bal kokusu duyularıma doluyor, beni derinlere çekerken güzel yüzü benimkinin üzerinde.

"Oh, evet." Gerilmeye karşı inliyorum, bu ereksiyonu önlemek için gözlerimi kapatmam gerekiyor.

İç çekiyor ama sesi daha çok alay ediyormuş gibi çıkıyor. Esneme hareketini bırakıp ayağa kalkıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve bana dik dik bakıyor.

"Lütfen bunu garipleştirmeyi bırak," diye yalvarıyor, gözlerini kapatıyor ve bir elini alnına koyuyor. "Gerçekten deniyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Özür dilerim, sadece esnediğimizi sanıyordum? Nerede Bunu *ben* mi garipleştiriyorum?"

Gözleri kısılıyor ve öfkesini hissediyorum. *Evet, bunu yüzüne vurdum Diktatör Dylan.*

"Cidden Lake, kes şunu," diye azarlıyor ve içindeki ateşin yanmaya başladığını hissediyorum.

"Pardon?! Bu konuyu açarak garip davranan sensin Dylan." Minderden sıçrayıp avuçlarımla şortumu düzeltiyorum. "Bunu çoktan unutmuştum."

Ben tam bir şımarığım. Ama ondan bir şey istiyorum, tek alabildiğim öfke olsa bile. Karşımdaki duygusuz beygirden duygu istiyorum.

Dudaklarını yana doğru bükerek burun kemiğini sıkıştırıyor. "Haklısın. Özür dilerim."

Hayır. Hayır, bu şekilde cevap vermemeliydin.

"Bitirmeye hazır mısın?" diye soruyor usulca, yere bakarken başparmağıyla omzunun üzerinden spor salonunu işaret ediyor.

Bana bakmıyor bile. Kabul edilemez.

"Hayır," diye çıkıştım. "Bu kasığımdaki düğümü çözmek için masaj yapmana ihtiyacım var. Beni öldürüyor. Sanırım telafi etmeye çalışırken aşırı zorluyorum." Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Onu tam istediğim yere getirdim. Terapistim olarak bunları yapmak zorunda. Greg öyle diyor.

"Tamam, masaya atla," diyor isteksizce. "Bir göz atacağım."

Siyah masaj masasına spor şortumla yüzüstü uzanıyorum ve onun titrek bir nefes alıp verdiğini duyuyorum. *Evet tatlım, o ellerini kalçama koyacaksın ve beni iyice ovacaksın.*

Çok uzun zaman oldu. Ellerimin sikimin etrafına dolandığı, onu nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalıştığım çok fazla gece. O kadar kaygan ve ıslaktı ki, içinde beni hissetmek için yalvarıyordu. Sabrımı kaybediyorum ve onun dokunuşu için umutsuzluğa kapılıyorum. Sahte bir düğüm yeter.

Arkamda duruyor ve o sert küçük elleri bacağımın arkasındaki eti bulduğu anda yüksek sesle inliyorum. Başparmaklarını kaslarıma bastırarak hamstring boyunca çalışıyor. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor.

"Düğümü hissetmiyorum," diyor usulca, hâlâ içime doğru itiyor. "Bu nasıl bir his?"

"Yeterince derine inmiyorsun," diye mırıldanıyorum masaya doğru. "Sanırım biraz daha kaldıraca ihtiyacın var. Ellerin zayıf. Zıpla ve daha sert bastır."

Dedikoduyu reddediyor ve gücünü kanıtlama ihtiyacı onu ele geçiriyor.

Beni masaya yatırdığını hissettiğimde gülümsememi bastırıyorum. Kalçaları etrafımı sararken omuzlarını koyuyor, ellerini bacaklarıma geçiriyor.

"Bu çok iyi. Ah, evet, bu iyi," diyorum tıslayarak.

Ellerini geri çekiyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek onun altında dönüyorum, masanın üzerinde bana sarılana kadar yuvarlanıyorum. Atlamak için hamle yapıyor ama kollarından tutup onu yerinde tutuyorum.

"Benim de dörtlüde buna ihtiyacım var. Bunun için burada kalabilirim." Dudağımı ısırıyorum, rahat davranırken ellerimi başımın altında birleştiriyorum.

"Lake..." diye uyarıyor, gözlerini bana dikerek. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çatıyor ama kıpırdamıyor. Kirpikleri titriyor ve kalbinin göğsünde coşkuyla çarptığını neredeyse duyabiliyorum.

"Bana yardım edecek misin yoksa işi bitirmesi için Jaden gibi bir profesyonel mi bulmam gerekiyor?"

Yüzü değişmeden ve boğazından bir kahkaha dökülmeden önce dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum.

"Harika bir fikir," diyor, ses tonunun altındaki alaycılık şiddetlenerek. "Senin işini bitirme şansına bayılacaktır."

Tuhaf ifadesi karşısında başım dönüyor ve üzerimden kalkmak için hamle yaparken dizi masanın kenarından kayıyor. Hızlı ellerim bana işimi kazandırdı ve hızlı ellerim onu düşmekten kurtardı. Bileklerini kavrıyorum, dizi yana düşerken onu öne doğru çekiyorum. Bu hareket onu kalçamın üzerinde durmaya zorluyor, üst yarısı üzerime düşüyor. İçime sertçe düşerken göğsündeki rüzgâr kesildi.

Şu anda tam üstümde ve yüzündeki ifade saf bir dehşet ifadesi. Üzerime düşmesinden bu yana geçen süre uzun gibi geliyor ama sadece birkaç saniye olduğuna eminim. Her iki durumda da, bundan büyük keyif alıyorum.

Onunkine bakarken dudağımın kenarını yalıyorum. Kahretsin, çok yakınlar. Sadece bir kez daha tatmak istiyorum. Kapalı kapıya bakmadan önce bana dikkatle bakıyor. Yüzünü tutup onu kendime doğru çeviriyorum.

"Sadece kısa bir tane, lütfen," diye yalvarıyorum, çenemi

hafifçe yukarı eğerek. "Ne?!" diye soluk soluğa kalıyor.

"Öp beni," diye fısıldıyorum.

"Lake, bana saygı duymaya ne oldu?! Anladığını sanıyordum!" diye bağırıyor bana kısık bir sesle. "Bu olamaz!"

"D, sana büyük saygı duyuyorum." Kaşlarım birbirine çarpıyor ve küçük bir sırıtış belirmeden önce ciddiyetimi ortaya koyuyor. "Bu, düğümün çözülmesine yardım ederken kazara dudaklarıma düşmenin bunu değiştireceği anlamına gelmiyor."

Göğsü koşu bandından yeni inmiş gibi kabarıyor, ben belini tutarken göğüslerini sert göğsüme yapıştırıyor. Gözlerimin ve dudaklarımın arasında ileri geri bakmaya devam ediyor ve bunu düşündüğünü biliyorum. Hatırlıyor.

Gözlerini kapatıyor ve en yumuşak iç çekiş dudaklarından ayrılıyor.

"Deliriyorum, D," diye fısıldıyorum. Bir elimle yüzünün yan tarafını tutuyorum ve aramızdaki boşluğu kapatmak için eğiliyorum. "Karmaşık hale getirme."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor, gözlerinin köşelerini birbirine sıkıştırıyor. Üstümde duraksıyor, bedeni zihniyle savaşıyor, ama daha bağlantı kurmaya fırsat bulamadan telefonu çalıyor.

"Kahretsin!" diye küfrediyor, üstümde sertleşiyor.

Üzerimden lanet bir kanguru gibi atlıyor ve telefonu almak için küçük siyah çantaya doğru koşuyor.

Hareketlerindeki panik beni ürkütüyor ve Jaden'ın onu 'acil' bir telefon görüşmesi için ofise çağırdığı günü hatırlatıyor. Telefonu kaptığı sırada çantasından bir şeyin yere düştüğünü görüyorum.

Bana dönerek, telefona cevap verirken bir parmağını kaldırıyor. Ona hızlıca başımı sallıyorum ama o çoktan odadan koşarak çıkıyor, aniden ayrılıyor. Oturmak için hareket ediyorum, başımı ve ellerimi silkeliyorum, bu şekilde davrandığım için biraz deli olabileceğimi fark ediyorum.

Terapistimi ağrıyan aletime yaklaşması için mi kandırıyorum? Oh, yüceler nasıl da düşmüş.

Masadan kalkıp odanın diğer ucuna, çantasına ve yere düşen her neyse ona doğru ilerliyorum. Ona olan merakım hiç bitmiyor ve şimdi de yere düşen şeyi görmek için üzerine eğiliyorum.

Biraz daha incelediğimde, kıvrılmış bir malzeme yumağı gördüğümde nefesim kesildi. *Düşündüğüm şey bu mu?*

Kapıya doğru bakarken, ofise yakın bir yerden sesini duyuyorum ve bu fırsatı değerlendirip elime alıyorum. Önümde uzatırken çenem yere düşüyor.

Siyah dantel külot mu?!

Dylan çantasına siyah dantel bir tanga mı koymuş? Otoparkta bir adamla mı sikişiyordu?! Eski sevgilisi mi? Şimdiki erkek arkadaşı mı? Fotoğraftaki adam mı? Bu da ne böyle?! Bunlar neden burada?!

Hayal ettiğim çılgınca senaryolar karşısında öfkelenerek külotu avucumun içine alıyorum ve yüzümü buruşturarak kapıya doğru yöneliyorum. Çenemi döndürdükten sonra külotu hızla spor şortumun cebine sokuyorum.

Facebook profil fotoğrafı, çürükler, külot? Bu kızın iskeletleri var, tamam.

Asıl soru şu: Kazıp çıkarmaya değer mi?

OceanofPDF.com

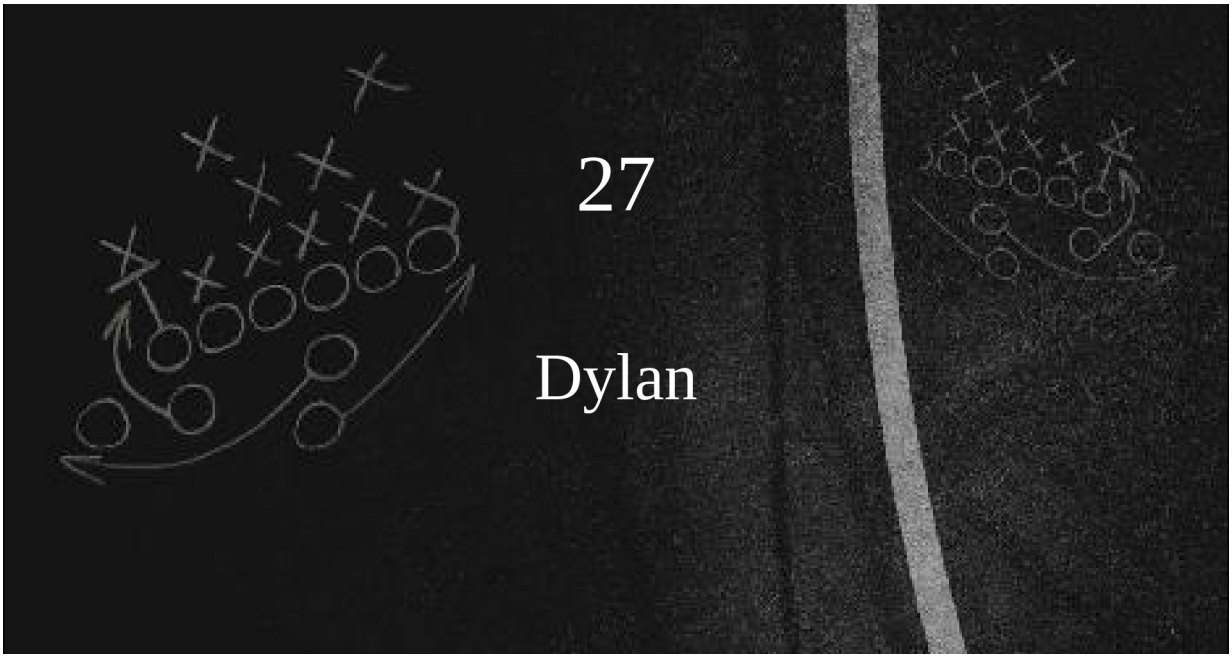

27

Dylan

Love.

Bana arazi lazım. Çok fazla arazi. Gölden uzakta bir sürü arazi.

Beni yavaşça derin sularına geri çekiyor, nefes alma yeteneğimi yok ediyor.

Onu öpmek istedim. Hayatım boyunca hiç birini bu kadar kötü öpme dürtüsü, iğrenç bir ihtiyaç duymamıştım ve bu beni çileden çıkarıyor.

Muhteşem, grimsi mavi gözleri, sıkı çenesi, iç bacaklarınızı her yönden okşayacak kadar kirli sakalı. Tanrılara benzetilerek yaratılmış o enfes vücuduyla üzerimde nasıl da yükseliyor. Onun varlığında canlanmamı sağlıyor, aldığım her nefesin üzerinde düşünüyor, bakışları altında ağzımın kurumasına neden oluyor, dilimi ıslatmasına ihtiyaç duyuyorum. Bedenim onun tarafından tekrar dokunulmak için can atıyor. Bir tür muhtaç kedi gibi ona sürtünmem için adeta yalvarıyor.

Kedimi kontrol etmek zorundayım.

Lake bana göre biri değil. O yürüyen bir kırmızı bayrak.

Onu öpmeyi fazla düşünmememi söyledi. Bayrak. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi birlikte geçirdiğimiz geceyi çoktan unuttuğunu söyledi. Bayrak. Muhteşem bir Instagram modeli daha dün gece onu sosyal medyada etiketlemiş, muhtemelen onun olan lüks bir evin kanepesinde öpüşüyorlarmış. BAYRAK.

Kendimi bir sapık olarak görmüyorum. Stalker'lar, sosyal medya platformlarında ağabeylerinin adıyla açtıkları uydurma hesaplar üzerinden ünlüleri arayan ve bu hesapları nasıl kullanacaklarını bile bilmeyen manyaklardır. Lanet olsun, ben bir sapığım.

Oh, pekala. Bunu kabul ettim. Onunla neye bulaştığımı bilmem gerekiyordu. Şimdi, elimizdeki gerçeklere dönelim. Lake seksten fazlasıyla ilgilenmiyor. Önemli olduğundan değil. Ben onun terapistiyim. Bu sınırların dışında. O bir şeyler isteyen ve onları elde eden sahiplenici bir adam. Hepsi bu. Öyle değil mi?

Ne zaman bu düşüncelere geri dönsem, annesinin hikayesi aklıma geliyor ve başlangıçta onun hakkında sahip olduğum klişeleri yıkıyor. Adamın bir kalbi var, bu çok açık. Ancak bunu nerede ve ne zaman kullandığı bambaşka bir konu.

Hayatımı anlamıyor. Asla da anlamayacak. Colin'e ve küçük durumumuza karşı çok korumacıyım, o kadar ki hayatımın bu kısmını güvenmediğim insanlara tamamen kapattım. Küçük çemberimize kimsenin girmesine izin vermiyorum. Bir daha asla Colin'in ona benim gibi değer verdiğini iddia eden biriyle yalnız kalmasına izin vermeyeceğim, özellikle de bu kişinin art niyetli ve bencil gerekçeleri varsa. Gitmesi için birini neden içeri alayım ki? bizim için dalgalar yaratıyor ve ben daha sonra bunu düzeltmekle sorumluyum.

Yine o lanet göle düşmeme ramak kalmışken tatlı kardeşim şans eseri beni aradı. Neyse ki ciddi bir şey değildi. Sadece arkadaşı Samson'ın bu hafta Özel Olimpiyatlar'da yarışan eski sınıf arkadaşlarından bazılarını izlemek için bizimle gelip gelemeyeceğini sordu.

Onu tekrar arkadaşlarıyla bir araya getireceğim için heyecanlıydım. Çoğunu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ben yüksek lisansımı bitirirken Colin de okul içi basketbol takımındaydı ama şehir dışına taşındığımızdan beri onlarla yeniden bir araya gelememiştik.

İleriye bakacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bir molaya ihtiyacım vardı... Lake'ten.

"Bama yeşil acıtıyor, Pickle. Ben sadece kanarya giyeceğim."

"Ama Colin..." Bunu üç kez açıklamaktan bıkmış bir halde iç çekiyorum. "Çizgili kanarya gömleğin yıkanıyor. Önüne barbekü sosu damlatmışsın. Onu giyemezsin dostum. Üzgünüm."

Kumaş ve malzeme konusundaki hassasiyetleri tarzımı gerçekten kısıtlıyor. Bu Colin'le girdiğim günlük bir savaş. Çizgili kanarya gömleğini her gün giyebilseydi, giyerdi. Çamaşır makinesini kaç kez gördüğü için gömleğin çözülüp bir ip parçasına dönüşeceği günden korkuyorum.

"Ben gidemem." Dönüp koltuğuna tekrar oturur. "Gitmeyeceğim. Bunu giymeyeceğim."

Tişörtü odasının diğer ucuna fırlatırken, arka dişlerimi gıcırdatıyorum, soğukkanlılığımı korumak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ve zaten hayal ettiğim gibi TV tepsisini çevirmiyorum.

Neden temizlemem gereken daha büyük bir karmaşa yaratayım ki?

On dakika daha tartıştıktan sonra, sonunda onu içinde kanarya esintileri olan tropik gün batımı Hawaii tarzı bir tişört giymeye ikna ettim.

Uzlaşma.

Güvenilir beyaz Ford Fusion'ımla yola çıktık, yolda Samson'ı da aldık. İkisi hemen Tom Brady ve Patrick Mahomes arasında kimin daha iyi oyun kurucu olduğunu tartışmaya başladılar.

Kendi kendime gülümsüyorum, nihayet Chicago şehir merkezinin eteklerindeki etkinlik otoparkına çekilmeden önce oldukça etkileyici gerçeklerle tartışmalarını dinliyorum.

Serin bir gün ve tozluklarım gölden gelen rüzgârı engellemek için pek bir şey yapmıyor. Eldivenlerimi büyük kabarık ceketimin ceplerine sokuyorum, antrenman stadyumuna girerken sweatshirt'ümün içine kıvrılıyorum. Bugün burada olmamaları gerekiyordu. Bu özel bir etkinlik, bu yüzden takımın büyük olasılıkla bugün Soldier Field'da toplantılarda ya da antrenmanlarda olduğunu bildiğim için minnettarım. İhtiyacım olan son şey psikopat bir sapık olma sebebimle karşılaşmak.

Adamları yürüyüş yolunda takip ederken ikisi de heyecandan zıplıyor, ana kapıya yaklaştığımızda birbirlerinin paltolarına tutunuyorlar. Uzaktaki bir arkadaşlarını ya da birini işaret ediyorlar ve Samson'ın "Burada olduğuna inanamıyorum!" diye bağırdığını duyuyorum.

Heyecanlarını anlıyorum. Bu etkinlikler beni çok rahatlatıyor. Buraya geldiğimizde kendimi evimde hissediyorum. Etrafımız farklı derecelerde istisnai özelliklere sahip insanlarla çevrili ve bunun güven verici bir aşinalığı var. Burası bizim güvenli yerimiz. Colin'in gerçekten kendisi olabileceği ve kimsenin ona iki kez bakmayacağı bir yer. Hayatlarımızı oluşturan farklılıklar için kutlandığımız yer.

Eğitim tesisine girerken hissettiğim sevinçli rahatlama, içeri girdiğimizde bir toz bulutu gibi buharlaşıyor. Hevesli ve hevesli bir kalabalığın arasından geçerken

Heyecanlı atletler, bir şekilde check-in masasının yanında eski sevgilimle göz göze geliyorum.

Havada uçuşan karnavalesk yemek kokuları ve Eric'i görecek olmanın sakatlayıcı endişesi midemi bulandırıyor ve boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

Korku ve kaçma arzusuyla boğulmuş durumdayım.

Colin ve Samson hızla bir grup arkadaşa yaklaşıyorlar ve ben birkaçının yüzünü hemen tanıyorum. Colin'in onu görmediğini bildiğim için rahatlamış bir şekilde Eric'e dönüyorum ve onun hâlâ bana baktığını görüyorum. Gözlerindeki umutlu bakıştan nefret ediyorum.

Sarı saçlarının tepesi daha uzun ve dalgalı. Bordo kazağı kesilmiş bedenine tam oturuyor ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor, sevdiği kahverengi İtalyan mokasenlerinin içinde dimdik duruyor, hepsi çatlamış ve yıpranmış.

Bir zamanlar ona bu kadar değer verirken, şimdi Colin hakkında gerçekten neler hissettiğini bilmekten nefret ediyorum. Bunun geri dönüşü yok. İstediği kadar özür dilesin, yaptığı şeyin lekesi sonsuza kadar ikimizin de peşini bırakmayacak.

Colin ve arkadaşlarına dönerek Eric'i tamamen görmezden geliyorum ve bu günü mahvetmesine izin vermemeye karar veriyorum. Aynı etkinlikteysek ne olmuş yani? Yetişkin kalabiliriz, değil mi?

Sonunda kapalı tribünde yer bulup bayrak futbolu maçını izlemeye hazırlanıyoruz. İlk birkaç maçta yüzümde kalıcı bir gülümseme oluşuyor. Yetişkinler, çocuklar, tribünlerdeki insanlar, herkes gülüyor ve şakacı bir şekilde eğleniyor. Tek odaklanmak istediğim şey tüm etkinliğin enerjisi. Heyecan, neşe, rahatlık hissi... canlandırıcı.

Colin bana dönüyor ve elini dizime koyuyor. "Bunun için teşekkürler, Pickle." Konuşurken sürekli dizimi okşuyor. "Colin'i aldığın için teşekkürler. Ben... Ben çok mutluyum!" diye haykırıyor ve ayağa kalkıp yumruğunu kaldırarak takımlara tezahürat yapıyor. "Futbol benim favorim. En sevdiğim."

Samson onun hareketlerini takip ederek ellerini havaya kaldırıp çığlık atarken kıkırdıyorum ve gözyaşlarımı engellemek için yanağımın iç kısmını ısırıyorum. Hayat Colin için çok zor olabiliyor. Bunun gibi anlara değer veriyorum. Hayatın tadını sonuna kadar çıkardığı anlar. Gülümsemesinin çok geniş olduğu, yüzünün yırtılacağından korktuğum anlar. Hak ettiği şey bu. Olduğu gibi kucaklanmayı. Tamamen sevilmek. İyisiyle, kötüsüyle.

Çantamı kucağıma koyup para bulmak için cüzdanımı karıştırırken Samson uzakları işaret ediyor ve tanıdığı birini gördüğünü haykırıyor. Sahadaki her kimse onunla meşgul ve heyecanlı olduklarını görünce, onlara turnuvadaki bir sonraki maçları izlememiz için atıştırmalık bir şeyler alacağımı söylüyorum.

Gergin bir şekilde yiyecek standına yaklaşırken, beni takip edebilecek gözlerden kaçınmak için bakışlarımı aşağıda tutmayı kendime görev ediniyorum. Arabamın borcunu ödedikten sonra elimde kalan tek parayla birkaç sosisli sandviç ve acılı peynirli patates kızartması alıyorum ve standlara doğru geri dönüyorum, hala başım önümde yürürken, çatlak İtalyan mokasenleri tam önümde beliriyor.

Omurgama elektrik çarpmış gibi hissediyorum. Bu yüzleşmeyle başa çıkmak zorunda olmanın acısı. Elleri cebinde, omuzlarını silkmiş, tatlı ve masum bir tavırla aynı duruşta dururken omuzlarımdaki gerginliği hissediyorum.

"Dylan," diyor kaşları kalkmadan ve yüzünde hafif bir gülümseme belirmeden önce usulca.

Ellerim sarkık beyaz tepsilerdeki sosislilerle dolu ve ne yazık ki saçlarımdan bir tutam tam yüzüme düşüyor. Burnumdan sümkürmek üzereyken Eric saçımı almak için uzanıyor. Bana dokunamadan kolunu savuşturuyorum, arkama yaslanıyorum ve yana doğru sallıyorum.

"Burada ne yapıyorsun Eric?" Yakınıyorum. "Burası tam olarak senin sahnen değil, değil mi?"

Dudaklarını yalıyor, koyu kahverengi gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce arkama bakıyor.

Onunla seviştiğime inanamıyorum, seviştiğimizi sanıyordum.
Ellerinin üzerimde olduğunu düşününce ürperiyorum.

"Seni burada görebileceğimi düşünmüştüm," diyerek omuz silkiyor.

"Neden? Kardeşim geri zekalı olduğu için mi?" Daha uzun duruyorum, ona doğru bakarken başımı yana eğiyorum. "Kullandığın kelime bu değil miydi?"

Başını sallar. "Ben öyle bir şey demedim."

"Lanet olası ağzından duymamış olsaydım, eski ben sana inanabilirdim."

"Dyl, hadi ama. Bunu yapmayalım," diye fısıldıyor, bir adım daha yaklaşarak. "Telafi etmek için buradayım."

Gözlerim bana yaklaştığı yere gidiyor ve aramızdaki mesafeyi koruyarak hızla bir adım geri çekiliyorum.

Ne yaptığımı görüyor ve bu onu hayal kırıklığına uğratıyor. Sanırım ben işteyken Colin'i kandırıp kendini bir tesise kaydettirdiği için onu affetmem gerekiyor. Böyle bir şey olmayacak. Asla olmayacak.

"Bana söylemek zorunda hissettiğin şey her neyse Eric, söyleme." "Lütfen, Dyl." Bir adım daha atar. "Bırak da konuşayım."

"Konuşmanı duymak istemiyorum." Bir adım geri çekildim. "Bana olan güvenimi kırdın, sonra da bir mesajla beni terk ettin." Güldüm, elimi sallayarak

baş. "Sözlerin artık bir önemi yok. Hareketleriniz çok şey anlatıyor."

Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor, dudaklarını tekrar yalıyor. İstediğini elde edemediği için sinirli olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Bu benim sorunum değil. Golf kulübüne geri dönüp annesinin memesini bulmalı. Garanti, hâlâ emziriyor ve annem sızdırmanın eşiğinde.

"Bizi özledim..."

"Aptalca bir şey söylemeden önce seni durduracağım," diye sözünü kesiyorum. "Biz diye bir şey yok. Bir daha asla biz olmayacağız. Ciddiyim, Eric. Bu her neyse... bunu aşmalısın, çünkü gerçekleşmesi çok uzak bir ihtimal."

Gözlerimde ona vermediğim bir şey ararken yüzü düşüyor.

"Şimdi izin verirseniz," diye devam ediyorum, sanki ona yolumdan çekilmesini söyler gibi kaşlarımı kaldırarak.

Etrafından dolaşmaya çalışırken tekrar önüme çıkıyor ve hareketlerimi durdurmak için kollarımın üstünden tutuyor.

"Dylan, dur. Lütfen."

"Eric. Çek ellerini üzerimden." Elimdeki yemeğe bakarak dişlerimi sıkıyorum.

"Yapmam gerekeni yaptım. İster kabul et ister etme, senin de buna ihtiyacın vardı. Ona sonsuza kadar bu şekilde bakamazsın. Özverilisin ve bunu anlıyorum ama bu senin özel hayatını çok fazla etkiliyor. Bizi etkiledi," diyor, elleri şimdi üst kollarımı sarmış.

Hala gözlerinin içine bakmayı reddederken göğsüm aramızda dalgalanıyor.

"Dur. Dokunmayı. Bana dokunmayı." Homurdanıyorum, sert bakışlarım sonunda ona bakmak için yukarı çıkıyor.

Hemen arkasına bakıyorum, tribünlerde Colin ve Samson'ın şaşkın ifadelerle bana baktıklarını görüyorum. Colin Eric'i görürse çılgına dönecek ve epik bir çöküşe neden olacak.

Colin'i bilmeden giriş yaptığı tesisten aldığımda titriyor, neredeyse korkudan kıvranıyordu. Onu bir daha asla ayrılmayacağımıza ikna etmek haftalar sürdü. Sırf onu bir daha o korkunç yere bırakmayacağımdan emin olmak için haftalarca onun odasında yerde yattım.

Öfke, panik ve endişe içimde vahşi bir tsunami gibi dönerken kalbim hızla çarpıyor.

"O zaman benden uzaklaşmayı bırak," diye tersledi Eric, elini sıkarak.

Tribünde yine Colin'i görüyorum. Samson onun yanında bir aşağı bir yukarı zıplıyor, beni işaret etmeden önce ellerini çırpıyor. Colin'in gülümsemesi şimdi heyecanla yüzüne yayılıyor ve neden bu manzara karşısında heyecanlı göründükleri konusunda kafam iyice karışıyor.

"Eric-"

Ben cümlemi tamamlayamadan iki el Eric'in göğsüne çarparak onu geriye doğru fırlatıyor. Ağır bir dalga gibi, Eric birkaç adım tökezledikten sonra beton zemine düşerken, uzun boylu, siyah saçlı bir adam gömleğini iki beyaz yumruğuyla kavrayarak onun tepesinde oyalanıyor.

"Dinlemiyorsun, değil mi?"

Bu ses göğsümde yankılanıyor ve midemdeki tsunamiyi tam bir fırtına dalgasına dönüştürüyor. Orada öylece duruyorum, ağzım bir 'O' harfi şeklinde, bir heykel gibi hareketsiz, Eric'i yerden bir bez bebek gibi kaldırıp, çırpınan bedenini solumuzdaki kapılara doğru sürüklemesini izliyorum.

Lake.

OceanofPDF.com

28

Lake

Düdüğe bastım ve Gabriel'i işaret ederek üfledim. "50'de aşağı!"

"Hadi, Lake! Mola vermiştim! Gol olmak üzereydi!" diye sızlanıyor, sıska kollarını havaya kaldırıyor.

Kıkırdayarak düdüğü göğsüme doğru indiriyorum. "Özür dilerim, dostum! Çok iyi gittiğini biliyorum ama Teddy seni 50'de yakaladı." Orada öylece duran Teddy'yi gösteriyorum, küçük tombul yüzünde gururlu bir sırıtışla Gabriel'in bayrağını tutuyor.

"Harika yakaladın Teddy!" Ona başımla selam veriyorum ve yüzü daha da aydınlanıyor.

Gabriel kemerine bakıyor, dar omuzları sarkıyor. Hayal kırıklığına uğramış.

Ona doğru koşarak kolumu omuzlarına atıyorum ve bayrağı almak için Teddy'ye doğru yürüyoruz. "Sende hız var dostum. Bir dahaki sefere sana doğru geldiğinde ona hızlı bir yan adım at, sonra dön ve parmak uçlarında havalan," diyorum ona hareketi göstermeden önce. "Güven bana."

Emin görünmüyor ama sırıtarak başımı sallıyorum ve onu elimden geldiğince cesaretlendiriyorum. Kaşları kararlı bir çatıklığa dönüşüyor ve o da başını sallıyor.

"Git o TD'yi al, Gabe." Sırtını sıvazladım ve tekrar yan çizgiye doğru ilerledim.

Bir sonraki oyuna hazırlanırken, Gabriel tekrar topla buluşuyor ve havalanıyor. Bir başka savunma oyuncusu ona doğru koşarken, Gabriel hızlı bir dönüş yaparak ayak parmaklarının ucunda vücudunun alabildiği en hızlı şekilde bitiş çizgisine doğru koşmaya başlıyor. Çimlerin üzerinde göbek atıp sırt üstü yuvarlanırken ve kutlama yaparken bacaklarını havaya kaldırırken takım da benim kadar zıplıyor ve çığlık atıyor.

Düdüğü çalıyorum, süre biterken gol işaretini veriyorum.

Bana doğru koşarken yüzüme gururlu bir gülümseme yerleşiyor.

"Bunu gördün mü?!" diye haykırıyor, hâlâ futbol topuna tutunuyor.

"Tabii ki yaptım! Onu öldürdün, dostum! Yapacağını biliyordum." Yumruğumu uzattım ve o da bana yumruk attı.

"Teşekkürler Lake." Sırıtarak topu bana fırlattı.

Bir elimle göğsüme bastırıp yakalıyorum, sonra hızla ona geri atıyorum. "Bu senin, dostum." Göz kırpıyorum ve gülümsemesi büyüyor.

Takım arkadaşlarının hepsi onun etrafında dönerek onu benden uzaklaştırıyor ve ben de yakınlardaki April ile göz göze geliyorum. Bana yaklaşmadan önce büyük bir takdirle gülümsüyor.

"Buraya gelip bu çocuklara yardım ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sana gerçekten tapıyorlar."

"Yok, önemli değil. Bu tür etkinliklere bayılıyorum," diye cevap veriyorum ve takımlar el sıkışırken gülümseyen yüzlere bakıyorum. Bunlardan daha iyi bir şey yok

çocuklar benim tutkuyla bağlı olduğum spor dünyasının tadını çıkarıyor. "Burada olduğum için mutluyum." İçimi çekiyorum, sonra ona minnettar bir sırıtış atıyorum.

April'in bu yıl bayrak futbolunda hakemlik yapmam için menajerimle temasa geçmesine çok sevindim. Bunlar, boş olduğum zamanlarda beni dolduran anlar. Herkesin günlük hayatın sorunlarını unuttuğunu ve benim de spor sayesinde bulduğum bu yoldaşlığın tadını çıkardığını görmek her şeydir. Bu oyun benim kalbimi fethetti.

İşimi bitirdikten sonra, imza için standa yerleşmeden önce stantta bir şeyler yemeye karar veriyorum. Kalabalığın arasında yürürken sık sık durup bir futbol topu imzalıyorum, bir fotoğraf çektiriyorum. Üzerinde imzam olan eski bir kolej futbolu fotoğrafını genç bir çocuğa ve babasına verirken sırıtıyorum. Kalemi geri vermek üzereyken parmaklarımın arasından kayıyor ve *onu* gördüğümde havada bırakıyorum.

Sanki o yanımdayken dünya hareketlerini durduruyor. Dönüşünü durduruyor ve ben ani durgunluktan düşmek zorunda kalıyorum. Sanki yeniden depar atıyormuşum gibi kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Ciğerlerim bu baskıyı kaldıramıyor.

"Özür dilerim," diyorum, eğilip alıyorum, bu garip tepkiyle nefes almaya çalışıyorum.

Vücudumun neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyorum. Ben gergin değilim. *Onun burada ne işi var?*

Son terapi seansımızda umutsuzca dikkat çekme çabam sırasında neredeyse öpüştüğümüzden beri onu görmedim ya da ondan haber almadım. Eminim şu anda görmek isteyeceği son kişi benim.

Kalemi geri verip insan kalabalığına bakıyorum ve Dylan'ı tekrar görüyorum. *Evet, serap değildi. Kesinlikle oydu*.

Kalın, kumlu saçları açık mavi sweatshirt'ünün arkasına dökülüyor. Güzel yüzüne derin bir kaş çatma ifadesi kazınmış ama nedenini göremiyorum. Daha fazla insanın arasından geçerek ona yaklaşmaya çalışıyorum, o sırada birisine kaşlarını çattığını görüyorum.

Bir adam.

Görünüşte yüzüne bakan bir adam.

Evet, bundan hiç hoşlanmadım.

Bir sütunun yanında durup, önümde gelişen her neyse onu şüpheyle izliyorum. Yapmam gereken son şey onun gizli erkek arkadaşıyla konuşmasını bölmek. Elindeki bir şeye bakarken onun etrafından dolaşmaya çalıştığını görüyorum. Ağzını çırpmaya devam ederken onun hareketlerini engelliyor. Gözleri ona bakıyor ve ben bu bakışı biliyorum. Eğer onu sadece bakışlarıyla öldürebilseydi, öldürürdü.

Öfkesinin buradan yayıldığını hissedebiliyorum. Çok ateşli.

Öfkeli.

Eğer bana yönelik olsaydı, muhtemelen biraz fazla hoşuma giderdi. Bu baharatlı tavrı seviyorum. Ama bana yönelik değil. Şu anda onun kollarını tutan adama yönelik.

Kollarını tutuyor.

Olmaz. Hayır. Sikeyim hayır.

Gördüğüm manzara karşısında damarlarımdan sıcak bir ateş dalgası pompalanıyor. Hemen, onun morluklarının anıları gözlerimin önünden geçiyor. Bu o adam. *Onu öldüreceğim.*

Düşünmeden duruma yaklaşıyorum, ona kendisinden uzaklaşmayı bırakmasını söylediğini duyuyorum. Onu dinlemediğini anlamak için daha fazlasını duymama gerek yok. Ellerimle göğsüne vurarak onu itiyorum, o da yere düşüyor ve kalabalığın arasında biraz olay çıkarıyor. Ben yapmıyorum

Duruma çok fazla dikkat çekmek istemem ama bu etkinliğin özel konuğu olmasaydım onu burada yere sererdim.

Onu cam kapılardan içeri sürükleyip yan tarafa doğru çekerken binaya giren seyircilerin gözlerinden kaçıyorum. Onu kayalık duvara doğru bastırırken, gitmesine izin vermememem konusunda söylenip duruyor. Sırtını sertçe duvara çarparak sessizliğini sağlıyorum.

"Ondan uzak dur," diye tükürdüm, kazağını tuttuğum için parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

Gözleri birazdan indireceğim darbeyi beklerken irkiliyor, tamamen sözsüz ve korku içinde donup kalıyor. Ama ona vurmuyorum. Zavallı kıçını altımızdaki toprağın üzerine bırakıyorum. Tüm bu durumla alay ederek, onun iyi olduğundan emin olmak için geri dönüyorum.

"Sana iyi şanslar," diyor yerden, ağzının kenarından toprağa tükürerek.

"Ne dedin lan sen bana?" Geri dönüyorum ve ellerini kaldırarak kendi içine kıvrılıyor.

Açık olan bir şey var. Bu yürüyen GAP reklamı bir korkak.

"Sana iyi şanslar dedim," diye tekrarlıyor. "Onun gitmesine asla izin vermez. Onu mahvediyor. O olmasaydı harika olurdu."

Ona dik dik bakarken, pek bir anlam ifade etmeyen sözleri duydukça kafam karışıyor. Kendi kendime tekrarlıyorum ama takıldığım tek şey, *o olmasaydı* kızın harika olacağını söylemesi.

Kim olduğundan emin değilim ama bu konuda yanıldığını biliyorum. Onunla ilgili şaşırtıcı olmayan hiçbir şey yok, sırlarıyla bile.

Fiziksel olarak saldırma ve bu adamın kafasını yarma dürtüsüyle savaşıyorum, sıkılı yumruklarımla öfkemi bastırıyorum. Çenem, içinde tuttuğum gerginlikten dolayı ağrıyor.

Dönerek, onu ve onu mahvettiğini düşündüğü şeyi bulmak için binaya geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

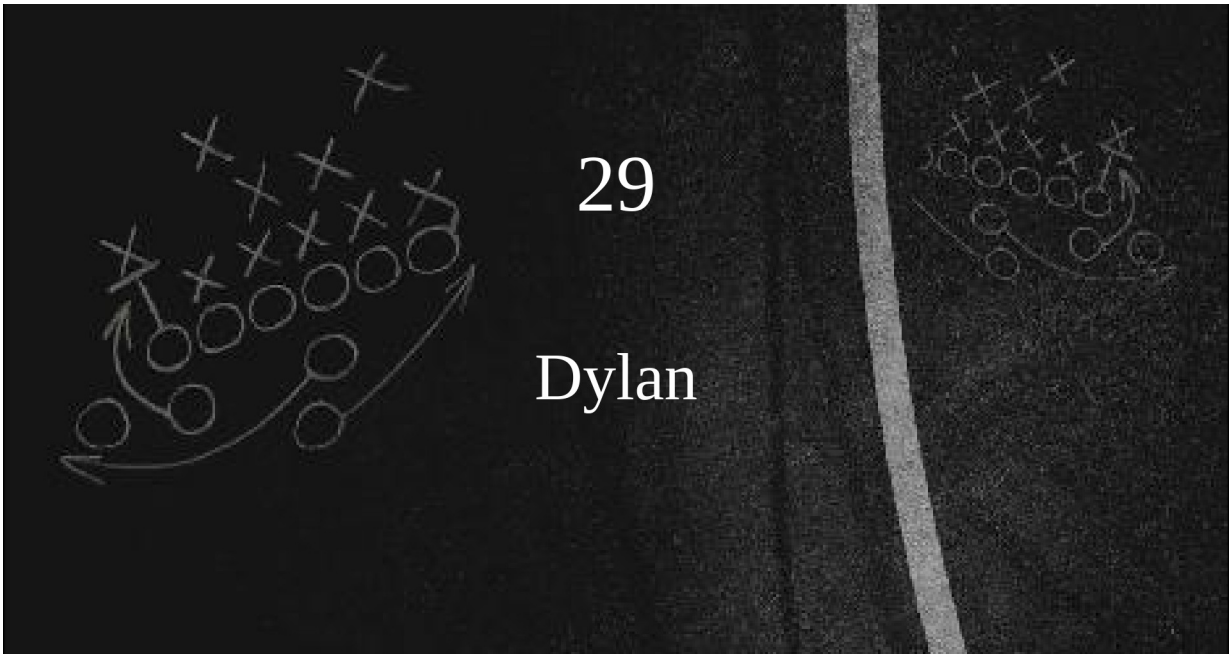

29

Dylan

Ağzım aralık, göğsümde tanıdık bir sızı ve altıma dökülen iki avuç yemekle orada öylece kalakaldım.

"Kahretsin!" Elimdeki her şeyi düşürdüğümün farkına bile varmadan küfrediyorum. Gri beton üzerinde büyük, parlak bir sıçrama halinde dağılan peynir kızartmalarını toplamak için eğildim. İnsanlar farkında olmadan yanımdan geçip gidiyor, ta ki yaşlı bir adam eğilip bana yardım etmeye başlayana ve bir yığın peçete uzatana kadar titreyen ellerimle yerden kazımaya çalışıyorum.

Titriyorum. Tanrım, Eric'in hâlâ bu tür bir öfkeyi ortaya çıkarabiliyor olması beni daha da çileden çıkarıyor. Lake bana katılırken kalbimin gümbür gümbür atması başımı döndürüyor. Az önce ona dışarıda ne yaptığını hayal bile edemiyorum.

Yardım ettiği için yaşlı adama teşekkür ediyor ve benimle birlikte kalan pisliği temizlemek için eğilirken onu kovuyor.

Ağzım kurudu ve kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne duyduğunu bilmiyorum. Sadece patates kızartmasına odaklandım, ellerimle bir şeyler yapabildiğime şükrediyorum.

Sessizce işimizi bitirdiğimizde Lake ketçaba bulanmış peçeteleri ve kirli sosisleri benim için çöpe götürüyor. Tekrar Colin'e bakıyorum ve onların tribünden çıkıp bize doğru yaklaştıklarını görüyorum. Endişem beni ele geçiriyor ve gözlerim tesisin etrafında çılgınca dolaşıyor, Eric geri gelirse Colin'i alıp kaçmam gerekeceğini biliyorum. Lake çöp kutusundan elinde yeni peçetelerle dönüyor ve birkaç tanesini bana uzatıyor.

Hızlıca sırıtmaya zorlayarak gergin ellerimle alıyorum. "Yardım ettiğin için teşekkürler.

Görüşürüz-"

"O senin erkek arkadaşın mıydı?" diye sözümü kesti.

Tabii ki biliyor. Bir açıklama yapmadan buradan kaçmama izin vermeyecektir. Bu çok kolay bir dünya olurdu. Benim dünyam asla kolay değildir.

"Hayır. Tanrım, hayır." Sinirli bir şekilde omzumun üzerinden arkama bakıyorum. "Eski sevgilim." Kaşlarımı çatıyorum. Eski sevgilim olmak bile Eric'in hak etmediği bir lüks. "Cidden, bunu yapmak zorunda değildin-"

"Gözünü morartan adam bu mu?" diye soruyor burun deliklerini açarak ve sanki kullanacakmış gibi parmaklarındaki son ketçabı silmek için ellerine bakarken bir kez daha sözümü kesiyor.

Sesi kalın ve çakıllı. Kızgın olduğunu söyleyebilirim. Eric bir alet. Boktan bir alet. Ama bana bir kez bile vurmadı. Lake'in böyle bir kötü muameleye katlanacağımı düşünmesini istemiyorum. Katlanmam. Aslında bugüne kadar bana hiç dokunmadı ve ellerim zar zor karşılayabildiğim yiyeceklerle dolu olmasaydı, ona hak ettiği kanlı burnu verirdim.

"Hayır! O bendim!" Colin arkamdan seslendi.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, endişe vücudumda dolaşıyor. Tepeden tırnağa, damarlarımda vızıldadığını hissediyorum, o kadar çok dönüyor ki fiziksel olarak hasta hissediyorum. Birbirinden ayrı tutmaya çalıştığım iş, ev hayatı ve seksten oluşan küçük dünyalarım olabilecek en kötü şekilde

birbirlerine çarpıyor.

"Pickle'ın gözünü mü morarttın?" Samson ona sorar.

Colin'in pembe dudakları kaşlarını çatarak Samson'a bakıyor ve başını sallıyor. İhtiyacım olan son şey Colin'in kontrol edemediği bir şey yüzünden kendini kötü hissetmesi.

"Ne?" Lake bir adım öne çıkıyor, gözleri arkamdaki Colin'e dikiliyor ve havayı temizleme ihtiyacı hiç bu kadar mevcut olmamıştı.

Aralarında bir adım atarak avuçlarımı Lake'in siyah-beyaz çizgili gömleğinin altındaki kabarık göğsüne yerleştiriyorum.

Bu bir hakem gömleği.

Maçları o mu yönetiyordu?

Ona bakarken, yakışıklı yüzünün arkasındaki büyük bir tabelaya yapıştırılmış olduğunu görüyorum: *Özel Konuk Lake Decker!*

Tabii ki. Eric ve benim gözlerimi yerden ayırmama ihtiyacım olmasaydı, onun bunca zamandır burada olduğunu bilirdim. Aslında, şimdi düşünüyorum da, çocuklar muhtemelen bu yüzden bu kadar heyecanlıydı. Onun burada olduğunu biliyorlardı. Geldiğini gördüler.

Parmaklarım güçlü boynundan sarkan düdüğü sıyırıyor, kaslı göğüs kaslarını ayıran derin olukta dinleniyor. Düdükle onu dudaklarıma çekme isteği içimi kaplıyor, taki şu anda kardeşimi bayıltmayı düşündüğünü fark edene kadar.

"Göl..." İç çekiyorum ve o da dikkatini bana çeviriyor. Ellerimin göğsünde olduğunu fark ettiğinde yüzü hemen yumuşuyor. Golf topu gibi hissettiğim şeyi yutuyorum. "Lake, bu... kardeşim, Colin."

Lake'in kaşları daha da alçalıyor ve gözleri benden arkamdaki kardeşime doğru gidip geliyor, yakışıklı yüz hatlarının her yerinde şaşkınlık var.

"Kardeşin mi?" diye soruyor usulca.

İhtiyacım olan nefesi alıyorum ve sanki şu anda beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi ellerim hâlâ göğsünde başımı sallıyorum. Bir süre bana bakıyor

Kaşları tekrar birbirine yapışmadan bir saniye önce, gözleri daha da daralırken aralarındaki kırışıklık derinleşiyor.

"Peki ya tanga?"

"Ne?!" Dehşet içinde çığlık atıyorum. "Ne tangası?!"

"Tanga mı?!" Colin arkamdan yüksek sesle "Tanga mı?" diyor ve ben irkiliyorum.

"Çantanda... siyah dantel tanga. Spor salonunda yere düştü." Fısıltıyla bağırmadan önce yüzü sertleşiyor, "Hâlâ o herifle yatıyor musun?"

Başımı öne eğiyorum, bu kas dağlarında saklanmak ve bir daha gün ışığını görmek için asla geri dönmemek istiyorum. Karla kaplı tepelere tırmanırken mutlu bir şekilde öleceğim ve çığın varlığımı gömmesine izin vereceğim.

"Bunu ben yaptım." Colin'in sesi gururla çınlıyor. "Tangalar iğrenç. Bakteri hapseden şeritler. Sağlıksız. Gerçekten sağlıksız."

Bakışlarımı Colin'e çeviriyorum, dudaklarım kendi içinde yuvarlanıyor.

"Ah," diyor Samson, nihayet konuşulanları anlayarak, başını yana eğerek. "Evet, şimdi düşününce biraz iğrenç olduklarını fark ettim. Sen onları giyiyor musun, Pickle?"

Nerede benim lanet çığım?

"Önce ben saklamazsam saklıyor," diye cevaplıyor Colin. "Sağlıksız olduklarını okumuştum. Sağlıksız. Vajinaya dışkı bulaştırıyorlar-"

"Pekala! Tamam!" Bağırarak sözünü kesiyorum. "Bu kadar tanga nefreti yeter!"

Lake'in yüzü mizahla aydınlanıyor, bu oyunu izliyor.

Bileklerimi tutup aşağı çekmeden önce hâlâ göğsünde olduğunu fark etmediğim ellerimin arkasına dokunuyor. Birden panikledim, muhtemelen ona dokunmamı istemediğini fark ettim. Ama o beni şaşırtarak

Parmaklarını ellerimden birinin içine kaydırıyor, beni adamlara doğru çevirirken tutana kadar parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Bu hamleye tamamen hazırlıksız yakalandım. Buzlarım eriyor. Elini Colin'e uzattı. "Selam dostum, ben La-"

"Lake Decker!" Samson onun yanında, Colin'in omuzlarına tutunarak bağırıyor. "Biliyoruz! 21 Numara!"

"Lake Decker, 3 Aralık 1993'te Fort Wayne, Indiana'da doğdu. Üniversite; Notre Dame. İlk tur draft seçimi. Boyu; 1.80. 40 yarda koşu süresi, 4.29 saniye. ACL'sini yırtıp onu yedek kulübesine gönderene kadar ligdeki en iyi çaylak koşucu." Colin, lanet olası bir Wikipedia sayfası gibi, özür dilemeden okuyor.

Onun hakkında bu kadar çok şey bildiğini bilmiyordum. Colin'in futbolu sevdiğini biliyorum. Her maçı izliyoruz. Sadece bu spora olan sevgisini hiç yarışlarda olduğu gibi dile getirmedi.

Lake önce Colin'e, sonra bana bakarken ağzı açık kalıyor. Kıkırdadı. "Evet, o benim."

Colin onun uzattığı ele bakar ama onun yerine Hawaii tarzı gömleğinin alt kısmını tutar. El sıkışma adamı değil. Bu durumu daha da garip hale getirmemek için Lake'in elini tutmak üzereyken, onun yerine Colin'in gömleğini işaret ediyor.

"Bu gömleği sevdim, Colin." Dudakları yarım bir sırıtışa dönüşüyor. "Nereden aldığını söylemen gerekebilir, böylece ben de bir tane alabilirim."

Kalbim, tepelerden kaçmaya çalışan bozuk kıçlı bir kar küreme makinesi gibi pıt pıt atıyor.

"İşte," diyor Colin, gömleğin düğmelerini açarak. "Bunu istiyor musun? Pickle giysilerimize dikkat etmemiz gerektiğini çünkü daha fazlasını karşılayamayacağımızı söylüyor ama Lake Decker bunu istiyor. Lake gömleğimi beğendi."

Colin sıska göğsünü ortaya çıkarırken onu durdurmak için Lake'in elini bırakmaya çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor.

"Hayır, dostum. Sana çok yakıştı." Gülümsüyor. "Sende kalmalı. Benzer bir tane bulacağım ve ikisini birlikte giyebiliriz."

Colin omuz silkip tekrar düğmelerini ilikliyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

"Aç mısınız?" diye soruyor hepimize. "Ben de tam yemek sipariş edecektim ki burada acılı peynirli patates kızartması olduğunu öğrendim." Gözleri benimkilere kayıyor ve dudaklarında sevimli, bilmiş bir sırıtış beliriyor. "Ben ısmarlıyorum," diye fısıldıyor bana, yüzü atıştırmalıkların dökülmesine yardım ettiği için özür diliyor.

Dudağımın kenarını ısırıyorum, öfkeli kalbimden patlamak isteyen duyguları tutuyorum. Normalde buna karşı çıkardım, sadakadan nefret ederdim ama zaten yiyecek aldıktan sonra üzerimde sıfır nakit var ve bu çocukların aç olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ederim Lake," diye fısıldıyorum, minnettar bir sırıtışla ona bakıyorum.

Elimi nazikçe sıkarken sessiz bir iletişim anını paylaşıyoruz. Her şey basit bir bakışta. Benden gelen, her şeyi göz önünde bulundurarak bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederken, onunki bir şekilde sana mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla hayranlık duyduğumu söylüyor.

"Bu iyi mi, Pickle?" Colin sorar.

Lake'in bunu üçüncü kez duyduktan sonra, gözleri anlayışla parıldamadan önce Pickle'ı kendi kendine söylediğini görüyorum.

"Peynirli çubuk kraker alabilir miyiz?"

Çok şey çok hızlı oluyor. Düşünemiyorum. Lake hala elimi tutuyor, bu da onun ötesinde var olma yeteneğimin neredeyse imkansız olduğu anlamına geliyor.

"Um..."

"Elbette," diye yanıtlıyor Lake. "Bir sürü çeşit getireceğim. Siz şuradaki masalara oturun, ben de hemen getireyim."

Colin ve Samson'ın gözleri birbirlerine cüretkârca bakmadan önce masaları buluyor. Hızlı bir hareketle masalara hücum ediyor, önümdeki koltuklara oturmak için birbirleriyle yarışıyorlar. Ben de onları takip ederek Lake'in elini bırakmaya çalışıyorum ama Lake parmaklarımı sıkıca tutuyor. Kollarımız aramızda gerilmişken kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum, dudakları yine o seksi yarım sırıtışa dönüşüyor. Yaramaz gözleri içimi ısıtıyor, dağımdaki tüm karları eritip ayaklarımın dibinde bir su birikintisine dönüştürüyor ve sonunda elini bırakıyor.

Neden midemde sarhoş kelebekler uçuşuyor anlamıyorum. Bunu dizginlemem gerek. Sakinleşmeye. Aptalca beklentilere girmemeliyim. O sadece hayatı darmadağın olmuş bir kıza iyi davranıyor.

Karnıma hızlıca bir yumruk atarak o kadınlara ayılmalarını söylüyorum.

OceanofPDF.com

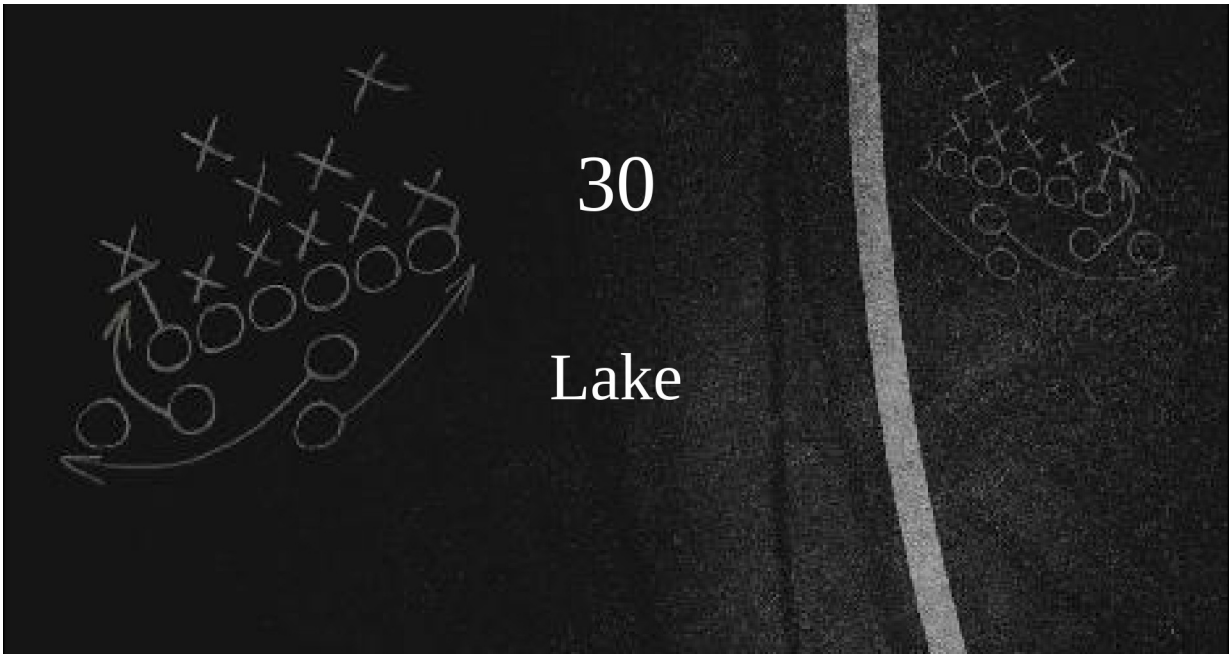

30

Lake

Sçok gergin.

O küçük beyaz peçeteyi elinde evirip çeviriyor, terli avuçlarıyla boğuyor. Zavallı şey, felç edici endişesine karşı savunmasız.

Yemek yerken gözlerini ondan ayırmamasını, kendi yemeğine neredeyse hiç dokunmamasını izliyorum. O lanet menüdeki her şeyi aldım. Bir şey beğenmemesine imkan yok. Her yerde çeşit var.

Colin ve Samson benimle Özel Olimpiyatlar'ın gelecek yılın başlarında düzenleyeceği gerçekten harika bir yarış etkinliği hakkında hararetli bir şekilde konuşurken Dylan dinliyormuş gibi yaparak alt dudağını çiğniyor.

O zavallı, yumuşak şeyin biraz tatlı ilgiye ve gördüğü kötü muameleden sonra bakıma ihtiyacı var.

Aklı başka yerde. Bu çok açık. Belki de onun hakkında ne düşündüğümden endişeleniyordur. Yargılayacağımdan endişeleniyor. Belki de onun hakkında farklı düşüneceğimden korkuyor.

Böyle düşünmekte haklı, çünkü ben de öyle düşünüyorum. Ailesinin ölümünün onu terk ettiğini, kendine bakması için yalnız bıraktığını bilerek burada oturamam.

ve erkek kardeşini farklı görmemeye başladım. Benim için çok ilginç bir insan oldu. En saygıdeğer insanlardan biri. En takdire şayan.

Aklım başımdan gitti. Onunla ilk tanıştığım andan itibaren, onu o pis eşofmanlarla, gözlerinin altındaki torbalarla, arabasındaki McDonald's'la görmek... hepsi bir araya geliyor ve kahretsin ki onun hakkında tamamen yanılmamışım. Bir sürtük gibi davranmakta haklıydı. Dünya onunla karşı karşıya geldi ve o her gün savaşıyor. Onun için.

Ama bilmek istediğim şey neden olduğu. Neden onu benden sakladı? Hayatının bu yönünü neden sakladı?

April masaya yaklaşıyor, bize gülümsemeden önce bir eliyle tuzlu ve biberli saçlarını tarıyor.

"Hey! Böldüğüm için özür dilerim." Bana bakmak için döndü. "Kabinde sizin için hazırlar."

Dylan'ın omurgası dikleşiyor ve gözleri hafifçe açılıyor.

"Üzgünüm çocuklar," diyorum Colin ve Samson'a, elimi önümüzdeki sert plastik masaya vurarak. "İmza kabininde görev çağırıyor."

"Yemek için tekrar teşekkürler," diye acele ediyor Dylan, ben ayağa kalkarken gergin elleri tozluklarının üzerinde g e z i n i y o r .

"Evet, teşekkürler Lake!" Samson bir ağız dolusu sosisli sandviçle ekliyor ve sırıtmama neden oluyor.

"Colin, teşekkür et," diye yumuşakça azarlıyor.

"Evet. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Lake. Evet. Yemek için teşekkür ederim," diyor Colin sandalyesinde hafifçe sallanırken ve hâlâ yarısı yenmiş simidine bakarken.

İkisi de otistik ama Colin'in Samson'dan daha fazla mücadele ettiği açık ve bunun Dylan için ne kadar zor olduğunu merak ediyorum. Çürükler, acil aramalar, işten izinler, kendine iyi baktığından emin olma ihtiyacı. Bu Dylan için çok fazla.

Özellikle de fizyoterapist olmak için kendini okula vermiş bir kızla. Birlikte neler yaşadıklarını hayal bile edemiyorum.

Ayağa kalkıyorum ve Dylan'ın sırtına yaslanmadan önce April'a dönerek yolda olduğumu bildiriyorum. Avuçlarım masanın üzerinde onu çevreliyor ve eğilerek "Bir süre daha kalacak mısınız?" diye soruyorum.

Yakınlık karşısında boğazı düğümleniyor ve ben bunu hemen fark ediyorum. Eğer bunun takılmamız için yeterli bir zaman olduğunu düşünüyorsa, çok yanılıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Telefonundaki saate bakarken nefesini içine çekiyor. "Aslında birazdan yola çıkmamız gerekiyor. Samson'ı bir kasaba öteye bırakmam gerekiyor."

Dönüp bana bakacak gücü kendinde buluyor. Yanlış yöne hareket edersek burunlarımız birbirine değecek kadar yakın. O dudaklara tekrar yakından bakıyorum, boynumda gezinirken hissettiklerimi hatırlıyorum. Birden kızaran ben oluyorum, sözlerimi unutuyorum.

"Ne, şey... daha sonra evde olacak mısın?" İrkildim, kelimeleri kekeleyerek söyledim.

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap veriyor, gözleri Colin'e gidip geliyor. "Eve geleceğiz."

Yalnız olmayacağını, kardeşiyle birlikte olacağını ima etmek için *we'll* kelimesini kullanmasını özlemiyorum. Yani, ben de öyle düşünmüştüm.

"Mükemmel. Sonra

uğrarım." "Ne? Hayır.

Gerçekten, bu-"

"Oraya vardığımda sana mesaj atarım."

Dudaklarını yalıyor, duraklamadan önce bir bahane bulmaya çalışıyor ve yüzü buruşuyor.

"Bekle. Nerede yaşadığımızı nereden biliyorsun?"

Dudaklarımdan hava üflüyorum, başka tarafa bakıyorum. Bir sapık olduğumu ve geçen hafta seanslarımızdan birinden sonra arabasını takip ettiğimi itiraf edemem. Hayır, bu delilik sayılır. Ben deli değilim, o yüzden "Greg her ihtimale karşı bana adresi verdi" diyorum.

Başını eğerken gözleri kısılıyor. "Ne olursa diye?"

"Uh..." Boştaki elimle ensemi kaşıyorum. "Seni bulmam gerekirse diye... terapi için tabii ki."

"Yalan söylüyorsun," diyor, gözlerini bana dikerek.

Tanrım, kızım, bu kadar meraklı olmayı bırak.

"Sadece..." Nefesimi verirken burun deliklerim alevleniyor. "Beni içeri al, tamam mı?"

Bana bakarken bakışları bir parça paniğe dönüşüyor. Bu kadını bazen hiç anlayamamam ama diğer zamanlarda onu bir kitap gibi okuyabilmem çok komik. Benim gibi bir adamın evini görüp durumunu yargılayacağı paranoyasına kapılıyor. Adresi ve şehrin o tarafını biliyorum. Bunu gözlerinin tesiste dans edişinden hissedebiliyorum, neredeyse evindeki her şeyi fazlasıyla düşünüyor.

Ama kardeşiyle birlikte küçük bir dairede yaşadığını öğrenmem umurumda değil. Onu bunun için asla yargılamam. Yargılayacak olan varsa, Özel Olimpiyatlar'ın arkasında kıçına tekmeyi yiyebilir. *Kahretsin, dişlerini sökmeliydim.*

Tekrar eğilip kulağına fısıldıyorum, "Yakında görüşürüz."

İstediği kadar inkar etsin, ben onun da dünyasını değiştirdiğimi biliyorum.

OceanofPDF.com

31

Dylan

Tonun yeri boktan bir yer.

"Colin! Oradaki paketleri topla ve çöp kutusuna at!" Mutfaktan bağırıyorum, tezgahtaki kraker kırıntılarını çöpe atıyorum.

Tam bir panik modunda etrafta koşuştururken alnımda boncuk boncuk terler beliriyor. Lake buraya geliyor ve ben ölebilirim. Aslında ölebilirim. Belki bu taşikardi beni bayıltır ve dairemizin neden onun ayakkabı dolabı büyüklüğünde olduğunu açıklamama gerek kalmaz. İnsan hayal kurabilir, değil mi?

"Çok yorgunum," diyor monoton sesiyle. "Yarışlarım... yarışım var ve bunu kaçıramam. Kaçıramam."

"Tangaymış gibi davran o zaman, seni göt kafa!" Çatal bıçak çekmecesinin arkasında bulduğum eski bir muz kabuğuna yüzümü buruşturarak bağırıyorum. "Ayrıca, yarışların bantlı, Col. Ama şirin. Gerçekten sevimli."

Daha başlamadan mücadeleyi kaybederek, görünür eşyaları ait olmadıkları dolaplara ve çekmecelere iterek büyük temizliğime devam ediyorum,

Telefonum tezgahın üzerinde onun mesajıyla aydınlandığında.

Kaçınılmaz olanla yüzleşerek mızmız bir inilti çıkardım ve onu yukarı çıkardım. Kapının yanında durup, o muhteşem saçların ikinci kattaki dairemizin merdivenlerini çıktığını görene kadar bekliyorum.

"Şanslısın ki seni daha yeni kurtardım. Bu gıcırdayan merdiven boşluğu koltuk değnekleriyle zor bir tırmanışa neden olabilirdi," diye sesleniyorum.

Sesimi duyunca şaşırarak başını kaldırıyor. O delici mavi gözler bana sabitlendiğinde içimde lanet olası ateşten sinirler dönüyor. Rahat gülümsemesi sinirlerimin bir kısmını yatıştırıyor ve kıkırdıyor.

"Ne olursa olsun bir yolunu bulurdum."

Parti yine midemde başlıyor. Alkolikler her yerde.

Beni kapıda karşılıyor, sevdiğimi itiraf etmekten nefret ettiğim o küçük yarım sırıtışıyla bana bakıyor. Onun odunsu kokusunu içime çektim ve yemin ederim meme uçlarım sertleşti. *Lanet olası hainler.*

Göğüslerden nefret ettiğim tek şey bu. Kadınlar için ereksiyon gibiler. Olmamaları gerekirken canlanırlar, sorumsuz ve bencil davranırlar, ihtiyaçlarınızı dünyaya gösterirler. İnanılmaz derecede utanç verici ve yersiz.

"Nasılsın, Şef?" diye soruyor ve ben katı kalmaya ve ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşmemeye çalışıyorum.

"Gerçekten mi?" Evime doğru yürümek için dönüp arkama bakarak onu takip edip etmediğini soruyorum. Geliyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Burayı gözleriyle taramasına hazırım. Yüzünün tiksintiyle buruşmasını izlemeye, bu kadar küçük inşa edilmiş bir yerin cüretkârlığı karşısında gözlerinin genişlemesini gözümde canlandırmaya. Ama ellerini gri eşofmanının ceplerine sokuyor, Under Armour tişörtü geniş göğsüne yapışıyor ve gözleri benimkilerde kalıyor.

"Sadece dürüstlük," diye yanıtlıyor.

İçimi çekiyorum, avuç içimi mutfak tezgahıma dayıyorum ve eğiliyorum. İçimdekileri döktüm. "Dürüst olmak gerekirse, burada olmandan nefret ediyorum."

Sırıtışı genişliyor ve beni kendimden geçiren kırık dişini görüyorum. Ayakkabılarını tekmeliyor ve bana doğru yürümeye başlıyor.

"Hayır, gerçekten bunu yapmanıza gerek yok. Bu katlar..." Köşedeki ayakkabılarına bakıyorum ama o beni tamamen görmezden geliyor, bana yaklaşmaya devam ediyor.

Dirseğini tezgâha dayayarak bacak bacak üstüne atıyor, neredeyse benim tam karşımdaki duruşumu taklit ediyor. Yine benim balonumun içinde. Müşteri/hasta balonunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Kahretsin, sanırım sikinin üzerine oturduğum anda o kavramı da kaybettim.

"Burada olmamdan neden nefret ediyorsun?" diye soruyor o meşhur çakıllı ses tonuyla, sesindeki ciddiyet neredeyse söylediğime üzülmeme neden oluyor.

İç çekiyorum, evimin etrafına bakıyorum. "Yani... etrafa bak-"

"Yapma," diye araya giriyor, başını sallıyor, zaten bu konuda ne durumda olduğumu biliyor. "Yapma bunu, D."

Sinirlerimi boşaltmaya çalışarak nefes alıyorum. Doğrudan bir bakışla beni süzüyor ve arkasındaki duyguyu hissediyorum. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor ama kelimeler göğsüne takılıyor. Ayağa kalkarak elimi tezgahtan çekiyor ve önünde doğrulmama neden oluyor. Birbirimize sessizce bakarken elimi nazikçe ellerinin arasında sıkıyor.

Artık yanımdayken her zaman elimi tutma ihtiyacı duymasını seviyorum. Sanki beni rahatlatmaya çalışsa da bu basit dokunuş onu bir şekilde rahatlatıyor. Bu bana paylaştığımız o geceyi ve dudaklarını benimkilerden nasıl ayıramadığını hatırlatıyor. Sanki bu bağ onun nefes almak için can simidiydi.

Bundan nefret etmeliyim. Buna izin vermemeliyim. Ama durdurabilirsem ne olayım.

"Sen," diye fısıldıyor nefes nefese, dudaklarıma ve arkama bakarak. "Bu..." Başını sallayarak etrafına bakınıyor. "Sen çok-"

"2023 Ram 1500, tamamen siyah."

Colin, Lake'in bana söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesti. Başım onun kapı çerçevesinin içinde durduğu ve yere baktığı yere kayıyor.

Park yerinden kamyonunu eleştiriyordu.

Lake elimi bırakıyor ve tezgâha yaslanıp onunla yüzleşiyor. Etkileşime girmelerinden duyduğum endişe felç edici bir dalga gibi tekrar üzerime çökmeden hemen önce teması özlüyorum.

"Gerçekten de," diyor hafif bir sırıtışla. "Güçlü motor. Yumuşak sürüş. Daha ne isteyebilirim ki?"

Colin başını sallar, avuçlarıyla gömleğinin altını bükerken hâlâ yere bakmaktadır.

"İyi," diye mırıldanıyor kendi kendine. "İyi bir kamyon. İyi özellikleri var. Güvenli. Çekme için en iyisi değil ama iyi."

Colin'in, yıkık dökük apartmanımızın otoparkında Lake'in güzel kıçlı kamyonetine hafifçe laf atmasıyla gözlerim açılıyor ama Lake sadece gülüyor.

"Seni anlıyorum Col."

Taşikardi geri geldi. *Col'un söylediği gibi.* İçim içime sığmıyor.

"Onu takas ederken benimle otoparka gelmene ihtiyacım olabilir. Görünüşe göre özellikleri oldukça iyi biliyorsun. Arabaları sever misin?"

Lanet olsun. İşte başlıyoruz. Artık burada bile olmayabilirim.

Tam da hayal ettiğim gibi, Lake Colin'in dünyasına girmenin yolunu buluyor ve şaşırtıcı bir şekilde Colin buna izin veriyor. Birdenbire bu küçük buluşmada üçüncü tekerlek oldum. Lake bir sandalye çekip Colin'in yanına otururken ben de buzdolabından birkaç şişe su aldım.

küçük yemek masasından Colin'in odasına, küçük televizyonunu izlemek için sallanan koltuğunun hemen yanına yerleştirdi.

Colin henüz Lake'e bakmadı bile, ama bunun aralarındaki bağı engellemesine izin vermiyor. Lake, Colin'in her şeyi yönlendirmesine izin vererek, yapabildiğinde devreye girerek, gerektiğinde sessiz kalarak sadece onunla birlikte ilerliyor.

Odaya atıştırmalık bir şeyler getiriyorum, kapıda durup yan yana oturmuş sessizce Colin'in 1997 Daytona 500 kasetini izlemelerini izliyorum. Spor hakkındaki engin bilgim sayesinde, Jeff Gordon'un Gökkuşağı Savaşçısı'ndan başkasıyla kazanmadığı yıl olduğunu biliyorum.

Kendi kendime gülümserken, göğsümde inkâr ettiğim tanıdık bir sızı hissediyorum. Onları birlikte görünce yumuşadığımı hissediyorum ve kırılganlığımın beni kırmasını istemiyorum. Hayatımı ve geleceğimi umutlara ve duygulara dayandıramam. Hayatımı gerçeklere ve istatistiklere dayandırmak zorundayım.

Lake sandalyesinden bana doğru döndüğünde gerçekler ve istatistikler eriyip gidiyor. Bir kolunu küçük tahta sandalyeye yaslamış, başını arkaya eğmiş beni süzüyor. Gözleri yumuşak ve şefkatli, içten sırıtışı ise futbol takımının kaptanına aşık olan inek bir kız gibi iç çekmeme neden oluyor. Kalbim canlı ve iyi durumda, gururla çarpıyor.

Bir anda, göreceğimi hiç düşünmediğim bir gelecek gördüm. Tüm hayallerimin ve isteklerimin bir arada var olabileceği bir dünya.

Bir süre sonra Colin nihayet geceyi geçirmek üzere sandalyesinde uyuyakalır.

Lake küçük banyomu kullandıktan sonra küçük kanepede bana katıldı. İçeride olduğu süre boyunca, o gelmeden önce fayans zemindeki harcı temizlemek için yeterince çamaşır suyu kullanmadığımdan endişelenerek ürperdim. Ama yanıma otururken hiçbir şey söylemedi, omuzlarımız ve dizlerimiz birbirimizi sıyıracak kadar yakındı. Küçük koltuğun önünde yere yayılmış bacaklarıyla devasa görünüyordu.

"Sana tüm ceket hikâyemi anlatmama izin verdiğine ve bir kez bile NASCAR hayranı olduğunu söylemediğine inanamıyorum," diyerek yüzünü ekşitti.

Kıkırdayarak avuçlarımı taytımın üzerinde gezdiriyor, çok fazla yıkamadan dolayı incelmiş kumaşta oluşan küçük akıntıya bakıyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor usulca, yüzünü bana dönerek. "Ve bana dürüstçe cevap verecek misin?"

Gözlerinin içine bakıp başımı sallayacak cesareti kendimde buluyorum. "Sadece dürüstlük."

Bu bana iç açıcı bir gülümseme kazandırdı. Lake dudaklarını yalıyor, yüzü tekrar kasvetli bir hal alıyor.

"Neden bana ondan bahsetmedin?" diye soruyor, kaşları çatılıyor. "Neden Colin'i benden saklamak zorunda hissettin? Yani, bunu zaten bildiğini biliyorum ama o olağanüstü biri."

Kalbim göğsümde sıkışıyor, o kadar ki fiziksel olarak hasta hissetmeme neden oluyor.

"Colin'den kesinlikle utanmıyorum. Asla utanmam. O benim için tanıştığım çoğu insandan daha normal."

Lake bunun üzerine kıkırdıyor, elimi kucağımdan tutuyor ve parmaklarını tekrar ellerimin yarıklarında gezdiriyor. Ellerimizden tekrar ona bakarak kaskatı kesiliyor ve derin olmayan bir nefes alıyorum.

"O benim en iyi arkadaşım. Her zaman örnek aldığım ağabeyim." Duygularımla savaşıyorum. "Her zaman bizdik."

"O zaman neden, D? Anlayacağımı düşünmedin mi?" Kelimeleri bulmaya çalışarak dudaklarımdan hava üflüyorum.

"Karmaşık bir durum Lake," diye fısıldıyorum, iç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyorum, bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum - duvarları yıkıp kalpleri açmamalıyız.

O ateşi yeniden yakıyoruz. Elimizde olmayan ama körüklediğimiz. İkimizi de mahvedebilecek olan.

Başparmağını yan tarafıma sürtüyor, bu his çok rahatlatıcı ve aynı zamanda her yerimi ısıtıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye daha da alçak sesle fısıldıyor. "Ama yine de bunun için buradayım."

Gözlerim onunkileri buluyor, bu ifadenin ne anlama geldiğini görmek, onun gerçeğini bilmek istiyorum. Bana doğru dönüp gözleriyle her yerimi incelemesinden daha derin bir anlamı olduğu anlaşılıyor, sanki hayatın anlamının cevapları içimde bir yerlerde saklıymış gibi.

"Söyle bana, D," diye fısıldıyor büyük bir ihtiyaçla. "Lütfen."

Onu öpmem için bana yalvardığında ses tonunda hissettiğim ihtiyacın aynısı. Onun yanında zayıfım, bu çok açık, ama bana tek bir kelimeyle her şeyi yaptırabilmesi beni dehşete düşürüyor.

Kendimi bir kez daha ona hayır diyemez halde buluyorum.

Ve böylece kolu çevirip, tüm yetişkin hayatımı koruyarak geçirdiğim güvenli küçük dünyamızın kapısını açıyorum.

OceanofPDF.com

32

Lake

Burada oturmuş, yaktığı lavanta ve vanilyalı mumun kokusunu içime çekerken, loş oturma odasında ona bakıyorum, bacaklarımız Ben onun elini tutarken birbirimize sürtünüyoruz.

"Bu benim için çok zor Lake," diyor parmaklarımı kendi parmaklarının arasına sıkıştırarak.

Sanırım neyi kastettiğini biliyorum ama bana söylemesini istiyorum. Söylemesine ihtiyacım var.

"Tam olarak hangi kısmı?"

Başını sallıyor ve dudaklarını yalayarak, "Sadece a ç ı l ı y o r u m . Herkesin küçük dünyamıza girmesine izin vermek."

Anlayışla başımı sallıyorum. Aralarındaki bağı görüyorum ve test edildiklerini biliyorum ama ne kadar ileri gittiklerini öğrenmek üzereyim.

"Anlamak zorundasınız, kendimden başka güvenebileceğim kimse olmadı. Colin ve benim şu anda içinde bulunduğumuz durum benim için gerçekten çok önemli. Bu..." Duraksıyor, kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Sanırım bunu sık sık itiraf etmiyorum ama gerçekten çok zor oldu."

Bakışlarını bana sabitliyor ve sanki bana neden söylediğini anlayamıyormuş gibi bir şaşkınlık ve acı ifadesi onu ele geçiriyor.

Düşüncesi bile kalbimi sızlatıyor. İşlerin ne kadar zor olduğunu kimseye itiraf etmiyor mu? Güçlü olmak Dylan'ın bildiği bir şey, ancak zayıf olmak ve bu acıyı ve fedakarlığı kabul etmek, her zaman uyanık ve farkında olması gereken dünyasında açıkça bilinmeyen bir şey.

"Colin'den olduğu gibi olduğu için nefret ettiğim bir dönemden geçtim."

Kulağa çok sert gelen bu ifade karşısında kanepede onun yanında kaskatı kesiliyorum.

"Düşündüğün gibi değil," diyor hemen, gözleri benimkileri bulmaya çalışıyor. "Bu sadece başımıza gelenleri nasıl etkilediğiyle ilgili."

İç çekiyor ve ciğerlerindeki tüm havanın dışarı çıktığını hissediyorum. Tek düşünebildiğim, kaybettiği hayatı ve umudu ona nasıl geri vermek istediğim. "Onun engeli yüzünden birbirimizden koptuk. Ailemiz öldüğünde ben on dört, o ise on yedi yaşına yeni basmıştı. Ben bir grup evine gittim, koruyucu bir aile bekliyordum, Colin ise ona bakmak için daha donanımlı olan bir eve gitti. Farklı derecelerde sağlık sorunları olan çocukları yıllardır evlerine kabul eden bir aile. yıl."

Elimi bırakıyor, bir elini uzun, bal rengi saçlarında gezdirmeden önce bir bardak su içme ihtiyacı duyuyor.

"Ancak o zaman nefret ettim. Colin'in engelinden ilk kez gerçekten nefret ettim. Ondan önce bunu bir sorun olarak görmemiştim. Onun farklı olduğunu kabul etmek, ailem için olduğu gibi benim için de asla bir sorun olmadı. Onu tamamen seviyordum, ona saygı duyuyordum, bana hayatın farklı bir yönünü gösterirken hiç bilmediğim yeni şeyler öğretebildiği gerçeğini takdir ediyordum. Ama bizi ayırdıklarında, beni ev bekleyen diğer çocuklarla birlikte bir sığınakta bıraktılar.

müsait olduğunda, farklı olduğu için ondan nefret ettim. Bu bizi ayırdı." Çenesi esniyor ve kendisine karşı hissettiği gerginliği ve nefreti hissediyorum.

"Üzgün olmanız anlaşılabilir bir şey-"

"Hayır," diye araya giriyor, kaşlarını çatarak. "Bu benim için korkunçtu. Çocukça ve bencilce davrandım ve tamamen onun kontrolünde olmayan bir şey yüzünden ondan nefret ettim." Ellerini tekrar kalçalarında gezdiriyor, belki de gergin bir tik.

"Gençtin D," diyorum, ellerimi onunkilerin üzerinde gezdirip durmak bilmeyen hareketlerini durdurarak. "Sen de çocuktun ve son derece travmatik bir şey yaşadın. O acıyı hissetmiş olman normal. O kafa karışıklığını."

Ellerime bakıyor, sözlerimi hesaplıyor. Parmaklarımı tekrar en yakınımdakinin içine sokarak onu tekrar uyluğuma doğru çekiyorum. Olması gereken yere.

Titrek bir nefes alıyor ve bir süre sessizce oturuyor. Başını sallayarak, "Onu tekrar görene kadar yıllar geçti. Yıllar, Lake." Bana bakmadan önce kirpikleri titriyor. O gözlerin ardındaki işkence, o kadar iç burkucu ve acı verici bir şey ki, neredeyse beni yok ediyor. "Tek istediğim ona sarılmaktı. Güvende olduğunu bilmek, ona bakıldığını bilmek, yeni ailesinin onunla benim gibi nasıl başa çıkacağını bildiğini bilmek. Benim ailem gibi olmayacaklarını bilmek. Ama bilmiyordum. Bilmiyordum." Sesi çatlıyor ve gözyaşları koyu kirpiklerinin arasından isteksizce süzülüp pembe yanaklarından aşağı düşüyor.

"Gel buraya," diye fısıldıyorum, elini daha da kucağıma çekerek onu kolumun altına almaya çalışıyorum ama o direniyor. Yutkunuyor, kendi koltuğunda doğruluyor ve kendi gözyaşlarını siliyor. Daha önce de yaptığı gibi. Yıllardır yaptığı gibi.

"Kendimi toparlayıp onu bana geri getirmeye odaklanmazsam öfkeme

yenik düşeceğimi ve beni yok etmesine izin vereceğimi biliyordum. Bir yol bulmalıydım." O

boğazını temizliyor ve yüzündeki tüm kırılganlık izlerini siliyor. "Ben de öyle yaptım."

Bana danışmanının avukatlarla birlikte kendisine gelip anne ve babasının tüm vasiyetlerini, ne kadar küçük olursa olsun, erkek kardeşine değil de sadece kendisine bıraktıkları gerçeğini nasıl tartıştıklarını anlatmaya devam ediyor. Ses tonundaki öfkeyle, vasiyetnamenin ayrıntılarını ve on sekiz yaşına gelene kadar hiçbirini alamayacağı gerçeğini açıklıyor, önümüzdeki günlerin takvimindeki çiziklerden başka bir şey olmayacağını biliyor, vesayet için savaşmaya çalışana kadar saniyeleri sayıyor.

"Biraz param vardı, geleceğimi inşa ediyordum, koruyucu aile sisteminde ailem olmadan okulu bitiriyordum, çünkü kim omzunda bir çip olan on yedi yaşında bir çocuğu ister, haksız mıyım?" Zaten yaralı olan kalbime bir cam parçası daha gönderen bu üzücü şakaya gülmeye çalışıyor. "Okula gitmediğim zamanlarda ufak tefek işlerde çalışmaya başladım, tüm bu boş zamanları tek bir hedef doğrultusunda çalışmak için kullandım, kendimi yeterince istikrarlı bir ortama sokmak, böylece vasilik kazanma şansım olacaktı."

"Tanrım, D," diye fısıldıyorum, inanamayarak başımı sallıyorum.

O yaşlarda çoğu çocuk o kadar da önemli bir şeye odaklanmıyor. Ben o yaşlardayken sadece birileriyle takılmak ya da ailemizin içkisiyle sarhoş olmak istiyorduk. Sahip olduğu tek aile olan ve ne yazık ki halihazırda istikrarlı bir koruyucu ailede bulunan ağabeyinin vesayeti için bir gelecek sağlamayı düşünmüyordu.

"Zordu. Bu kadar genç yaşta, rutinleri olan bir aile kurmuşken onun için mücadele etmek. Birkaç dolandırıcılığın içine düşmüş, tutmadıkları sözler veren avukatlara binlerce dolar kaptırmış ve borçlanmıştım. Ama sonunda o gün geldi ve yakın bir arkadaşımın ve parasını karşılayamadığım bir avukatın yardımıyla bana yasal tazminat verdiler.

vesayet." Kendi kendine gülümsüyor, yüzü aniden bu umudu yansıtıyor; hatırlıyor. "Yıllar sonra ilk kez yeniden kendim gibi hissettim. Sanki hiç ayrılmamışız gibi eski halimize geri döndük. Pickle ve Collie geri dönmüştü."

Sanki benim başıma gelmiş gibi göğsümde bir gurur çarpıyor. Sanki ailemle yeniden bir araya gelmişim gibi. Olayları detaylandırmasını dinlemek bile kendimi olayın bir parçasıymışım gibi hissettiriyor. O kadar inanılmaz ki neredeyse acıtıyor.

Bugüne kadar hala geri ödediğini söylediği hibeler ve kredilerle kendini okula göndermeye devam etti. Bir yandan hayatını ve kariyerini sağlamlaştırırken bir yandan da Colin'in sadece bakımını değil, aynı zamanda kendi fırsatları ve ilgi alanlarıyla dolu mümkün olan en iyi hayata sahip olmasını sağladı.

Mücadele üstüne mücadele, ben dikkatle dinlerken, tüm zaman boyunca ona tutunarak yaşadıkları zorlukları anlatıyor. Ama bana güzel şeyler de anlatıyor. Çocukken Colin'in ona nasıl resim yapmayı öğrettiğine dair hikayeler. Küçük oyuncak arabaları parçalara ayırıp yapıyor ve ona tüm parçaları, isimlerini ve işlevlerini öğretiyordu. NASCAR'a nasıl bağlandıklarını. "Pickle "ını çok severdi çünkü kimse onu dinlemezken o onu dinler ve anlardı.

Kendi deyimiyle, onun sinir krizleri geçirdiği zamanlarda nasıl özel bir bağ kurduklarına değiniyor. Şimdi onun hikayesini anlıyorum - çürükler, sevdiği birine özverili adanmışlık, onu sonsuz bir şekilde desteklemek ve onunla ilgilenmek ve karşılığında tam olarak bunu alamamak. Bu bana kalbime çok yakın tuttuğum başka birini hatırlatıyor.

"Hayat kolay olmadı. Üniversite, çalışmak ve Colin'in mutluluğunu sürdürmek beni hızla yaşlandırdı," diyor hafif bir alaycılıkla.

"Senin çocuk olma şansın bile olmadı. Bir gecede yetişkin oldun," diyorum.

Omuzlarını hafifçe silkerek iç içe geçmiş ellerimize bakıyor. "Evet, geleceğimiz için savaştım, ama sadece iyi bir yerde olduğumuzu hissettiğimde genel hedefimin kaymasına izin verdim. Hiç bencil olma şansı bulamamış sorumsuz bir çocuk gibi davrandım ve bu neredeyse bizi mahvediyordu."

Bir sonraki adımda ne olacağını bildiğimi hissediyorum ve dinlemeye devam ederken içimde kopan fırtınayı yatıştırmaya, onu uzak tutmaya odaklanıyorum.

"Her şey harikaydı Lake," diyor ve başparmağım elinin tersinde gezinirken hatırladıkları karşısında başını sallıyor. "Bizi gerçekten önemsiyormuş gibi davrandı."

Omuzlarımdaki gerginlik geri geldi bile.

"Eric hayatımıza girdi ve her şey olması gerektiği gibi oldu. Üçümüz küçük bir birlik olduk. Durumumu anladı ve beni gerçekten sevdiği için bu duruma ayak uydurdu."

"Ne yaptı Dylan?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum, o pisliğin toprakta mırıldandığı sözleri hatırlıyorum.

"Beni gerçekten seviyordu ama her şeyimi değil. Her şeyim Colin'i içeriyordu ve o bu yanımdan nefret ediyordu. Yokmuş gibi davrandı. Onun fikrini tamamen reddetti." Hatırladıkça tiksintiyle başını sallıyor. "Basitçe anlatmak gerekirse, bağımıza sızdı. İçeri girmenin yolunu buldu ve bizi ayırmayı kendine görev edindi. Colin'in güvenini kazandı ve ben de gerçek olduğunu düşünerek buna izin verdim. Onunla arkadaş olmak ve ben yanında olmadan onunla vakit geçirebilmek için çaba sarf etmesini izledim. Bunun onlar ve ilişkileri için iyi olduğunu söyledi."

Bunun gittiği yerden nefret ediyorum.

Alt dudağını ısırıyor. "Bunun benim için ne kadar zor bir karar olduğunu bilmelisin. Onun engelini zaten bilmeyen birine onunla yalnız vakit geçirmesi için gerçekten güvenmek. Ama Eric zorladı. Bizim için o kişi olmak istedi. Bunun için yalvardı ve nihayetinde konuyu zorladı. Bunların hepsi onun hastalıklı ve çarpık planının bir parçasıydı."

Colin'in kapısına bakarken burun deliklerim alevleniyor. Onu bir gündür tanıyorum ve şimdiden ikisi üzerinde garip bir koruma biçimine sahibim. Yaşadıkları onca şeyden sonra birinin bu ikisinden faydalandığını görmek... Eric bunu şimdi duyduğum için şanslı diyelim. Dişler Özel Olimpiyatlar'ın her yerine dağılmış olurdu. Uzuvları da.

"Ben işteyken Eric onu bir tesise götürdü," diyor, kaşları birbirine çarpıyor ve gözleri yine yere dikiliyor.

"Ne?" Hırladım.

"İşe gittim ve Eric Colin'i kendisiyle birlikte bu akıl hastanesine gitmeye ikna etti. Onu kandırıp imza attırdı, orada kalacağını bilmeden kendini bir yere adadı. Tek başına."

Bu ikinci kattaki dairenin küçük penceresinden içeri bir yumruk gönderebilirim. Ellerini istemeden de olsa sıkıca kavrıyorum. Sakin olmaya ve onun sözlerini dinlemeye çalışıyorum ama aklımdan geçen tek şey onu nasıl bulup parçalamam gerektiği.

"Colin'i nihayet dışarı çıkardığımda berbat durumdaydı. Bana ilk kez güvenmiyordu. Eric'ten korkuyordu. Bunu istediğimi düşündü. Onun gitmesini istediğimi. Hayatımızdan sonsuza dek çıkacağına söz vermeme rağmen, ortaya çıkıp onu tekrar alacağını düşünerek haftalarca uyumadı."

Dinlerken nefesimi tutuyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Colin'e oradayken ne olduğunu bilmiyorum ama onu aldığımda bir sedyeye bağlamışlardı. Fiziksel olarak

tükenmiş. Pes edene kadar verdiği mücadeleyi sadece hayal edebiliyorum ve bu beni mahvetti. Korkunç geçmişimiz gözlerimin önünde yeniden canlanıyordu - odasında kilitli kalması, tek başına paniklemesi ve tüm yanlış yollara başvurması. Bu beni mahvetti."

Onu bulacağım. Dylan ve Colin'e yaptıkları için bu adama işkence edip öldüreceğim. Onların korumak için çok uğraştıkları dünyayı aldı ve kendi bencil sebepleri yüzünden paramparça etti. Çünkü onların dünyasında ikinci olmaya dayanamadı.

"Dylan," diye yutkunuyorum, gözlerim doluyor. "Aman Tanrım." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, sözlerinde onun acısını fazlasıyla hissediyorum. "Colin'e bunu yaptığı için çok üzgünüm. Sana da."

Bir an sessiz kalıyor, odanın köşesine bakıyor. "Her şeyi tekrar geri getirdi. Çocukluğumuzun tüm acılarını, ayrılığımızı, her şeyi. Eric, Colin'e kendim bakmaya çalıştığım için deli olduğuma beni ikna etmeye çalıştı, onsuz daha iyi olacağımı söyledi. Onun kaldıramayacağım bir yük olduğunu. Asla birinin sevgilisi ya da karısı olmaya layık olamayacağımı, çünkü kimseye yeterince ilgi gösteremeyeceğimi, kendimden yeterince veremeyeceğimi. Onun yüzünden bir şekilde lekelendiğimi. Mahvoldum."

Onu mahvediyor. Eric'in sözleri aklımdan çıkmıyor.

"Yanılıyordu," diyorum hemen, boynumda yükselen ısıyı hissederek.

Bakışları yavaşça köşeden sıyrılıp bana bakıyor. Kalın derisinin ardında biraz kendini küçümseme görüyorum. Başardığı onca şeyden sonra bile hâlâ yeterince iyi olamamanın ağırlığını hisseden küçük bir parçası var. Ve o hasta herif onu oraya yerleştirmiş.

"Çok fena yanılıyordu Dylan," diyorum tekrar.

"Biliyorum." Yutkunuyor. "Colin çantada keklik değil-"

"Hayır," diye araya giriyorum. "Hayır, sen çok daha fazlasına layıksın. Colin yüzünden. Onun için yaptıkların yüzünden. Özverin, fedakârlığın."

Gözlerimi incelerken dudakları aralanıyor. Uzanıp şakağının yanından sarkan saçlarına dokunuyorum, kulağının arkasına doğru iterek yüzünü kavrıyorum. Önce sertleşiyor, sonra yanağı avucumda erirken biraz gevşiyor, kalbim bu temasla göğsümde çılgınca çarpıyor.

"Ona duyduğun sonsuz sevgi ve onu koruduğun için ne kadar harika biri olduğunu fark eden birini hak ediyorsun, bu yüzden seni küçümseyen birini değil."

Sözlerimi dinliyor, cevap vermeden onları özümsüyor. Ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini bilmek istiyorum ama onu anlayamıyorum. Sözlerimi duyunca nedense daha da depresif görünüyor. Sanki bunları duyunca daha önce ne kadar yanlış anladığını fark etmiş gibi. Bundan nefret ediyorum.

Başını benden çeviriyor, tekrar su bardağını alma ihtiyacı duyuyor. Bir yudum alıp bardağını yere bırakıyor, dudakları mum ışığında ayrılmak istemeyen küçük bir damlayla parlıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Sanırım yıllar içinde kendi küçük dünyamızda birlikte daha iyi olduğumuzu fark ettim. Kimseye Colin'in benim için ne anlama geldiğini açıklamak ya da bunu neden yaptığımı kanıtlamak zorunda kalmak istemiyorum. Birini anlaması için ikna etmek istemiyorum."

"Zorunda değilsin," diyorum kendimden emin bir şekilde, elim tekrar onun elini buluyor ve onu bana dönmeye zorluyorum. "Çünkü ben zaten buradayım. Zaten anlıyorum."

İtiraf ettiğim şeye bir cevap bulabilmek için yüzümü arıyor.

"Bunu seninle yapamam Lake." Gözleri irkiliyor ve tekrar başka tarafa bakıyor. "Bizi burada bir arada tutan tek şey işim. Zaten pamuk ipliğine bağlıyım."

"Anlıyorum, D. Gerçekten anlıyorum," diyorum çenesinin yan tarafına hafifçe dokunarak.

Alt dudağını ağzına götürüyor ve tekrar kenarını çiğniyor. İçinden geçen çelişkili düşünceleri görüyorum. Beni istemediğinden değil; bana sahip olamayacağını hissediyor.

Fizyoterapistim olarak çalışırken benimle birlikte olduğu duyulursa, güvenilirliği zedelenirdi. NFL'deki kariyeri başlamadan biterdi.

Bu onun için istediğim son şey. Onlar için

de. Ama ben bencilim. Ve istediğimi

istiyorum.

"Burada olmayı bırakamam," diyorum özür dilemeden. "Seni görmeyi

bırakmayacağım." Göğsü inip kalkarken yanakları kızarıyor.

"Ben senin terapistinim, Lake. Beni görmeden duramazsın," diye fısıldıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerini bana odaklamaya zorluyorum. Ellerimin arasında kaskatı kesiliyor, gözlerinden bir sonraki adımda ne yapacağımın korkusu yayılıyor.

"Seni her şekilde elde edeceğim Dylan, ne kadar sürerse sürsün, bu gizli tutmamız gerektiği anlamına gelse bile." Parmaklarımı yüzünün kenarında gezdiriyorum, başparmağımı alt dudağında gezdirmek için duraklıyorum, onu tekrar öpmeyi çok istiyorum. O kehribar rengi güzellikler teklifim karşısında içimi kavuruyor. "Ama yapmayacağım şey gitmene izin vermek." Öne doğru eğiliyorum, alınlarımız birbirine değene kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ellerim boynunun yanlarına doğru kayıyor. "Ve bu gökkuşağında."

Parçalar birleşmeden önce bir an için şaşkın görünüyor ve "Ceket" diye cevap veriyor.

Ayrılmış dudaklarından dökülen nefesler göğsünde dalgalanırken başımı sallıyorum ve benimkilerle buluşuyor.

Bir şey olması için endişeyle bekliyor ama hiçbir şey olmayınca gözleri yine benimkileri buluyor. Ona bakıyorum, bana güvenmesine izin veriyorum, o çizgiyi aşmadan ona ihtiyacı olan güvenceyi veriyorum.

"Ne zaman hazır olursan," diye fısıldıyorum dudaklarına.

OceanofPDF.com

33

Dylan

Her zamanki gibi işime geri döndüm, duygusal bir akşamdan kalmayım. Kendime inanamıyorum. Lake'e açıldım, tüm içimi onun önünde döktüm. Bağırsaklarımdan ve kanımdan, geçmişimin en acımasız parçalarından bahsediyorum. Açık ve kanlar içinde, kendimi onun önünde parçalanmaya bıraktım ve şaşırtıcı bir şekilde, beni kucakladı ve sanki hiç olmamış gibi ait olduğum yerde tekrar bir araya getirdi.

Hiçbir şey yapmadan beni nasıl düzelteceğini biliyordu. Dinledi. Geçmişimdeki tüm yaralar onun önünde açılıp kanarken onları emdi.

Lake'in sadece tekrar biriyle yatmak için dinleyici rolünü oynadığını düşündüysem, çok yanılmışım.

Beni öpmedi bile.

Fırsatı vardı. Beni her şekilde elde edebileceğini söyledi. Konu ona gelince kendimi hiç tutamadığımı biliyor mu? Neredeyse o anda üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp kanepenin üzerine eğilecek ve beni hemen alması için bağıracaktım! Ama hayır, soğukkanlılık.

Her şeyi özümsedi. Ve anlamaktan başka bir nedeni yoktu.

Empatik ve anlayışlı nitelikleri hiç de beklediğim gibi değildi. Gerçeği ondan saklamaktaki yetersizliğim de öyle. Yine de onu Colin'le birlikte o odada izlerken, çevremdeki sıcaklığı hissettim. Garip bir aşinalık hissettim. Onun yanımızda olması neredeyse normaldi ve dürüstçe itiraf edebilirim ki bu bir ilkti.

Ne yazık ki, bir anda var olan rahatlık bir sonraki anda yok oldu. Konuşmamızdan sonra bir beyefendi gibi davrandı, sadece iyi geceler dedi ve gitti.

Lake'i üç gündür görmedim. Yeniden planlanan bir seans başka bir seansa dönüştü ve şimdi çok ihtiyaç duyduğumuz terapiyi araya sıkıştırmak için mesai saatleri dışında buluşuyoruz.

İşte burada, loş spor salonunda oturmuş, dudaklarıma o üç küçük kelimeyi fısıldadığından beri görmediğim adamı endişeyle bekliyorum. *Ne zaman hazır olursan.*

Kapı çalıyor ve omurgam hemen dikleşiyor. Arka odadan gergin bir nefes çekerek hızlıca eşofman altımı ayarlıyorum ve eşofman üstümü düzeltiyorum, örgülerimi omuzlarımın üzerine atıyorum ve soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

"Buraya gel!" diye sesleniyorum, sonra ellerimi yüzümde gezdiriyorum çünkü, kahretsin, işte aşkım geliyor.

İki iri el kapının pervazına tünemeden önce bir çantanın minderli zemine düştüğünü duyuyorum.

"Vahşice öldürülmekle kariyer yapmaya mı çalışıyorsun?"

Saatin adamıyla yüzleşmek için döndüğümde gözlerim bu ifadeyle irileşiyor. Her saatin adamı, kimi kandırıyorum?

"Az önce bana iki dakika uzaklıkta olduğunu söyleyen bir mesaj attın." Öfkeli ses tonu kaşlarımı indirdi.

Şu anda cidden kızgın mı?

Ağır adımlarında sıcaklıkla bana doğru yürüyor. Bu, birkaç gece önce elimi tutan yumuşak adam değil. Hayır, bu adam o gece otel odama gelen ve açmazsam kapımı kıracağını söyleyen adam. Gözetleme delikleri konusunda kızgın olan. Bu Flake.

O yaklaştıkça gözlerim heykelsi formunda geziniyor, şişkin pazularını, yanlardaki yırtık kısmı, göğüs kaslarının kenarını ve o dalgalı karın kaslarının en ufak bir şeridini ortaya çıkaracak kadar alçak olan tişörtünü vurguluyor. Tam karşımda durup, arkalarında tehlikeli bir tutkuyla kaplanmış o koyu mavi gözleriyle aşağıya bakarken kalbim göğsümde hıçkırıyor.

"Eğer burada değilsem, ben gelene kadar lanet kapıyı kilitli bırakın," diyor kaba bir şekilde.

Sözleri karşısında yutkunuyorum ve şaşkınlıkla yukarı bakıyorum.

Görünüşe göre alfa oyuna geri dönmüş. Gözetleme deliği ucubesi yine iş başında. Kalçalarımın gerildiğini hissetmekten nefret ediyorum; dizlerim, ne yapacağının söylenmesinden hoşlanan bir tür zayıf dişi gibi bacaklarımın arasında biriken sıcaklıkla birbirine bastırıyor. *Hain fiziksel form.*

Bir tür ukalaca cevap niteliğindeki sözlerim boğazımda düğümleniyor, çünkü aniden arkasını dönüp çantasına doğru yürüyor ve beni şehvetli bir sarhoşluk telaşı içinde bırakıyor. Bir şişe çıkarıyor, başparmağıyla ağzının kenarını silmeden önce Gatorade'inden hızlıca bir yudum alıyor.

Oh, o başparmak olmak.

Bir yudum daha içerken uzaktan bana bakıyor, şişeyi dudaklarından çekerken boğazının yuvarlanışı büyüleyici ve bir sırıtış hayaleti oluşuyor.

Orada öylece duruyorum, banka yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmuş ona bakıyorum. Sanki kollarımdaki elektrik sıçramasını duyabiliyordu.

iç bujiler, sahip olduğu gücü ateşliyor.

Şişesini spor çantasına geri atıyor, sonra ellerini ince kalçalarına koyarak duruyor, yontulmuş mükemmel bir adam gibi poz veriyor ama gözlerinde eğlenceli bir parıltı var.

"Özledim seni Şef," diyor o seksi sırıtışıyla. Nefes

almak nedir?

Daha önce hiç duymadım ve nasıl yapıldığını da bilmiyorum.

"Bugünün gündeminde ne var?" diye soruyor, yorumuna yanıt vermem için duraksamıyor bile.

Boğazımı temizliyorum, egzersiz bantlarının bulunduğu dolaplara doğru yürürken bacaklarımı altımda bulmaya çalışıyorum.

"Hafif çömelme hareketleri, yengeç yürüyüşleri ve hatta hazırsanız biraz sabit bisiklet hareketiyle başlıyoruz."

"Ben hazırım Dylan," diyor dilini dudaklarında gezdirmeden önce, kapüşonlu gözleri formumu izlerken.

Bu kıyafetlerin altında ne olduğunu hayal etmeye çalıştığını hissedebiliyorum ve ona hatırlatma ihtiyacı nabzımın zayıf damarlarımda hızla atmasına ve meme uçlarımın hazırda beklemesine neden oluyor. *Kediciği sakinleştir ve işe koyul, seni çük takıntılı fahişe.*

Her nasılsa, Tanrı'nın lütfuyla, çok fazla dikkat dağıtıcı şey olmadan seansa devam edebiliyoruz. Birbirimizi son gördüğümüzden beri neler yaptığımız hakkında havadan sudan konuşuyoruz. Bana Candy ve diğer takım arkadaşlarıyla nasıl takıldığını anlatıyor. Instagram'daki fotoğrafını hatırladığımda endişem ön camdaki çatlak buz gibi içeri sızıyor. Hani şu daha önce takip ettiğim, erkeklerin kızlarıyla birlikte onun evinde çekilmiş fotoğrafı. Konuyu değiştirerek devam ediyor, bana annesine ayak işlerinde yardım etmesi gerektiğinden falan bahsediyor, başlamadan önce kısa tutuyor

beni sorguluyordu. Onu son gördüğümden beri hayatımın neredeyse her detayını sordu.

Ona zamanımın çoğunu Jaden ve Greg ile geçirdiğimi, neredeyse işte yaşadığımı anlatıyorum ve kaşlarını çatıyor. Jaden'a ek olarak yardımcı olduğum mevcut müşteri listemi detaylandırıyorum ve kaşları daha da çatılıyor. Ayrıca ona Mantarlar hakkında yeni bir Netflix belgeseli izlemeye başladığımı söylüyorum ve o da bana acıyarak gülümsüyor. *Sıra dışı bir hayat yaşıyorum.*

Tekrarlar arasında Colin'i soruyor, ben de ısınıyorum. Ona gelecek baharda katılmayı çok istediği bir yarıştan bahsediyorum, onu yakında kaydettirmem gerekiyor. Pahalı ve biraz karmaşık bir yarış ve peşin para gerekiyor, bu yüzden bu gece mali durumumu gözden geçirip bunu başarıp başaramayacağımı görmem gerekiyor. Ama ona bunların hiçbirini söylemiyorum. Bana yardım etmek zorunda hissetmesini asla istemem, ben de bunu kabul etmem.

Şimdi esnemeden önceki son egzersizimizi bitiriyoruz ve sinirlerim yine alev alev yanıyor.

Ona şimdi dokunmalıyım. Bu benim işim. Fazla düşünme. Bu bir makine. Bakıma ihtiyacı olan bir makine. Seni daha önce hiç olmadığı kadar iyi boşaltabilen bir makine. Ve kontrol onda bile değildi. Sağlıklı haline dönerse, içimden geçip beni unutturabilirdi. *Tanrım, neden böyleyim?!*

Makine!

Bedenime seks delisi ayarını kapatmasını söylemeye çalışırken profesyonelliği hatırlıyorum.

Arka odadaki dolapların üstünden köpük ruloyu almak için döndüğümde, parmak uçlarımda uzanıyorum, parmaklarım onu sıyırıyor. Zar zor uzandığımda, rulo elimden kayıyor.

Eller kalçalarımı buluyor ve güçlü kollar beni tezgâhın üzerine kaldırırken nefes nefese kalıyorum. Neden burada olduğumu hatırlamaya çalışırken dizlerim laminatla buluşuyor. Tek hissettiğim üzerimdeki sert eller, kazağımın altındaki teni hafifçe fırçalıyor. Bir dağlama aleti gibi kavurucu sıcaklıklarını içimde yakıyorlar, dokunuşlarıyla beni işaretliyorlar.

Gözlerimi kısıyorum, beni tutuşu karşısında dudaklarımdan dökülmek isteyen iniltiyi engellemeye çalışıyorum. Kocaman elleri neredeyse tüm belimi çevreliyor. Yeniden odaklanarak silindiri kapıyorum, atlamadan önce tezgâha oturmak için dönüyorum ama sert bir göğse çarpıyorum.

Tezgâhın kenarına yaslanmış, aşağı inmemi imkânsız kılıyor.

"Lake," diye fısıldıyorum temkinli bir şekilde.

Burun deliklerinden sertçe nefes alıyor, avuç içleri şu anda oturduğum tezgâhın iki yanına yerleşirken omuzları kaskatı, bacakları kalçalarının etrafında açık.

Bu pozisyon çok fazla. Şimdiden kızardım ve o daha bana bastırmadı bile.

İçe doğru hareket ederek iç bacaklarımın kalçalarına sürtünmesine neden oluyor. Kahretsin, giydiği o çürük tişört parçasını içime çekmek istiyorum, ta ki eşofmanının altındaki çıkıntı tam ihtiyacım olan yere, onun için ağrıyan yere sürtünene kadar, ama yapmıyorum. Bacaklarımı daha geniş açıyorum, aramızda bir parça boşluk bırakıyorum.

Hareket etmiyor. İkimiz de diğerine dokunmuyoruz. Sadece olabildiğince yakın duruyoruz, kalplerimiz çarpıyor, göğüslerimiz kabarıyor, diğerinin o çizgiyi geçmesini bekliyoruz.

İçimde dolaşan sarhoş edici şehvetle sersemlemiş hissederek kirpiklerimi kırpıştırıyorum ve ona bakacak cesareti buluyorum.

Çoktan bana bakmaya başladı. Gözleri vahşi ve büyümüş. Kontrol duygusunu kaybediyor, tıpkı benim gibi.

Başını öne eğiyor, alnını arkamdaki dolapların üzerine, boynuma yakın bir yere koyuyor. Sertleşiyorum, nefesimi tutuyorum, saldıracağı anı bekliyorum.

Zengin erkeksi bir baharat ve doğal tuzlu ter kokan kokusu duyularıma doluyor. Onu tatma dürtüsü sonsuza dek mevcut.

Farkında olmadan başımı yana eğiyorum, ona saldırması için gereken alanı açıyorum, nefeslerim artık kısa ve kesik kesik geliyor.

Dudakları boynumdan ayrılıyor ve sıcak nefesini tenimde hissediyorum. Gözlerim kapanıyor çünkü tenimi zar zor sıyıran ve kulağıma doğru ilerleyen o iki ipek yastığın tüylü dokunuşunu hayal ederken onları açık tutma şansım yok.

"Sana dokunamam, değil mi?" diye fısıldıyor yavaşça, daha soruyu sormadan cevabı biliyor.

Yutkunuyorum, midemin çukurunda aniden tatile çıkan sesimi bulmaya çalışıyorum.

"Bu düşünülebilir..." Boğazımı temizliyorum, hâlâ gözlerimi açacak gücü kendimde bulamıyorum. "Benim hastam olduğunuz için bu uygunsuz olur."

Yavaşça geri çekilmeden önce, sanki cevabımı bekliyormuş gibi çeneme doğru sırıttığını hissedebiliyorum.

Başını eğiyor ve dudakları diğer kulağımın yakınına gelene kadar çenemin diğer tarafından aşağı doğru iniyor. Nefesini kulağımın lobunda hissediyorum ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"O zaman sanırım terapistimin kendi kurallarını çiğnemesini beklemekten başka çarem yok." Geri çekildi, benim sıcaklığımın yerine soğuk bir hava akımı bıraktı.

kendimi teslim ediyordum.

Göz ucuyla kendini masanın üzerine ittiğini gördüğümde ağzım hafifçe aralık bir şekilde yere bakıyorum.

Benden sadece iki adım bile olsa uzaklaştığı an, nihayet nefesimi verebiliyor ve sıfırlanmak için çok ihtiyacım olan hızlı bir nefes alabiliyorum. Bu şehvet dolu, muhtaç hatunun içine kaymamın kolaylığı beni korkutuyor.

"Beni bitirecek misin?" Lake masaj masasında arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, kalın ve uzun sikinin izi kalçasında sert bir şekilde uzanırken rahatça soruyor.

Hava. Nerede o? Şu anda etrafımı saran suyun ağırlığıyla sıkışan ciğerlerimde havaya ihtiyacım var. Beni boğuyor. Öyle ki boğulmanın tatlı işkencesinden zevk almaya başlıyorum.

Seansımızın sonunda esnemeyi ima etmek için kullandığı ifadenin çift anlamı var ve tavana bakan o sırıtış onun oyununu ima ediyor. Benimle ve kendisiyle oynuyor. Yapabildiği için sınırlarımı zorladığını biliyor ve o suları tekrar test ediyor. O çizgiyi geçmem için bana erişim ve alan sağlayın.

Farkında olmadığı şey, sınırları bir dal gibi kırılmanın eşiğinde olan bir kadınla oynadığıdır.

Ve onun güzel yüzündeki o nazlı gülümsemeyi silmek tam olarak başlayacağım yer.

OceanofPDF.com

34

Lake

Onu özledim.

Üç gün çok fazlaydı ve bu benim için yeni bir şey.

Birkaç seansı yeniden planlamak zorunda kaldım, biri Sports Illustrated ile yakın zamanda yaptığım bir röportaj için, diğeri de annem için. Dale iş için şehir dışındaydı ve onkoloğuyla başka bir konsültasyon için hastaneye götürülmesi gerekiyordu. Beni her şeyin yolunda olduğuna ikna etti, ben de peşini bıraktım ve o işini bitirene kadar resepsiyonda oturdum.

Dışarı çıktığında, o bekleme odasında beni gözyaşlarıyla dolup taşan kırmızı gözleri karşıladı, ama yine de bu yeni tedaviyle doğru yolda olduklarında ısrar ediyordu ve kendine dönmek için çok hevesliydi. Ben de onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Böylece, cehennem kadar seksi terapistimin gönderdiği ayrıntılı talimatlarla birkaç ev seansından sonra, kız arkadaşımla küçük bir gece terapisi için hazır bir şekilde spor salonuna geri döndüm.

Lanet kapıyı kilitlemeden bıraktığı için onu öldürebilirdim. Evet, sadece köşedeydim, ama öyle bile olsa, birinin içeri girebileceği fikri

ve ondan faydalanmak beni deli ediyor. Şimdi buradayım, ondan tam olarak yararlanmadan ondan yararlanıyorum.

Tanrım, şu örgüler. Onu o sevimli toprak rengi sweatshirt'ü, altındaki uyumlu motorcu şortu ve iki Fransız örgüsüyle arkadan bağlanmış saçlarıyla görür görmez en kötüsünü hayal ettim. Kendimi onları ellerimle kavrarken, avuçlarıma sararken ve ağzını kontrol ederken gördüm. Ama antrenman boyunca saygılı olmak ve mesafemi korumak için elimden geleni yaptım.

Ta ki paspasa uzanırken o deri parçasını görene kadar. Sırtının alt kısmı, tam o gamzelerin oturduğu ve sıkı kıçının kavis yaptığı yer. Kahretsin, o sırt gamzeleri bana garip bir şey yapıyor.

Artık kendimi kontrol edemiyordum. Ellerim kalçalarını buldu ve işte oradaydım, ona tutunuyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Nefes almaya, müşteri/hasta sınırlarını hatırlamaya çalıştım ve bir şekilde kendimi ondan ayırıp masaya doğru itecek gücü buldum.

Onu tanıdığımdan beri sürekli ortaya çıkıp oynamak isteyen bu azgın ereksiyon için buz banyosuna ihtiyacım var. Derimin altına girdi, kafamın içine sızdı ve istediğim kadar rol yapabilirim, ama tek düşünebildiğim bu kız. İstediğim şey, onun da benimle ilgili düşüncelerle çıldırması.

Sınırları zorlamak ve alay etmek en iyi yaptığım şey, ama bu çizgiyi kendisinin aşmasına ihtiyacım var. Benim hissettiğim arzuyla kıvranmasını, istek ve ihtiyaçlarına boyun eğmek için umutsuz bir girişimde kendi davranış kurallarını çiğnemeye zorlanmasını görmek istiyorum.

Bu kız çetin ceviz. Zor olacağını biliyordum. Beklemediğim şey ise daha sonra olanlardı.

"Terapistinin kendi kurallarını çiğnemesini mi bekliyorsun?" diye soruyor, kaşlarını çatarak masaj masasına yaklaşırken.

İçimi çekiyorum, ellerim başımın arkasında yine tavana bakıyorum. "Sana ulaşabileceğim herhangi bir yol var, D." Hızla pozisyon değiştiriyorum, dirseklerimin üzerinde oturup ona bakıyorum, kelimeler çaresizlik içinde dökülüyor. "Duramıyorum."

Çenesini kaldırıyor, bacağımı tutuyor ve beni germek için omzunun üzerine koyuyor. "Neyi durdurmak için? Benim yanımda ereksiyon olmayı mı?" diye kestirip atıyor.

Beni tekrar sırtüstü yatana kadar itip, bu kadar gergin olduğunu fark etmediğim kasımı gererken açık sözlülüğünü beklemediğim için bir kahkaha atıyorum. "Bu her zaman olur, Lake. Müşterilerimin çoğunda olur" diyor.

Yumuşak bir iç çekişle dizimi göğsüme doğru ittim.

Hayır, yapmadı.

"Sorun değil. Alıştım artık. Artık beni rahatsız bile etmiyor." Daha iyi bir kaldıraç elde etmek için masanın üzerine zıplıyor, yüzündeki sırıtış beni yavaşça öldürüyor. "Ben bir yılan oynatıcısıyım, Lake. Bu benim çilem."

Şimdi üzerime eğilip gözlerini benimkilerle birleştirdiğinde kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, bunun doğru olduğu bir dünyaya bile izin vermeyerek.

"Hayır mı? Ne demek hayır?" Kaşlarını çattı.

"Hâlâ başka müşterilerle mi görüşüyorsun?"

"Evet, Lake. Ben bir fizyoterapistim. Yaptığım iş bu. Hastalara bakıyorum," diyor, ses tonu alaycı.

"Her zaman yazdığın ajanda nerede? Çantanda mı?"

Bacağımı vücudum boyunca katlamadan önce düzeliyor, kalçamı yerinde tutarken belimi esnetiyor.

"Bunu neden bilmek istiyorsun?"

Cevap vermiyorum, sadece kaşlarımı çatarak tavana bakıyorum, o ağırlığını bana bastırırken bir plan düşünüyorum.

Çenemi göğsüme indirdiğimde, tüm vücudunu bacağıma yaslarken yüzünü üzerimde buluyorum. Ona tekrar yakından bakıyorum, o beni incelerken ben de onu inceliyorum. Bir dakika önce onda olmayan bir özgüven havası var. Dili alt dudağının üzerinde gezinerek onu ıslatıyor ve ardından boğazından nefes nefese bir inilti yükseliyor.

Nefes nefese bir inilti.

Kaybediyorum. Kaybettim. Eğer bu lanet bir oyunsa, ben yokum. Bittim. Öldüm. Madalyalarımı al, yüzüklerimi al. Sana boyun eğiyorum, Dylan.

"Seni düşünmeden edemiyorum," diyorum tüm ciddiyetimle, onun badem şeklindeki güzel gözlerine bakarak, boyun eğmeyen güçleriyle beni sarhoş ederek.

Kirpikleri aniden titriyor, ama o mükemmel biçimli, kalkık dudaklarının köşesini tekrar ısırarak gerilmeye devam ediyor.

"O dudaklar," diye devam ediyorum, hafifçe ayrıldıklarında onlara bakıyorum. "Ve o gözler." Büyülenmiş bir şekilde onun gözlerine bakıyorum. "Bana seninle bir gecenin yeterli olmayacağını söylemiştin, ama değil. Yeterli olmaya yakın bile değil. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Hiçbir duygu göstermeden bana bakıyor. "Anlaşmayı biliyorsun Lake. Bunu berbat edemem."

Beni tuttuğu yere bakıyor ve kaşlarının çatıldığını görüyorum. "Bunu biliyorum," diye cevap veriyorum, gerildiğim için hafifçe inleyerek. "Ama ben
daha fazlasını istiyor."

Alay ediyor. "Tam da ihtiyacım olan şey." Gözlerini devirerek devam ediyor: "Başka bir playboyun küçük kirli sırrı olmak."

"Hiç de öyle değil. Elimden gelse daha fazlasını alırdım ama durum değişmedi."

Bunun üzerine durdu ve ben de kaşlarımı kaldırarak doğrularımı ima ettim.

"Az önce bana söylediğin şeyin ciddiyetini anlamaya çalışmak bile istemiyorum."

"Dylan," diye fısıldıyorum, eline dokunuyorum, acımı dindirecek bir şey söylemesini istiyorum. "Ben sadece... sen. Sana bir şekilde ihtiyacım var ve o otel odasındayken birazcık beni umursamadığını hissediyorum."

Kırılma noktasındayım. Ona ihtiyacım var. Ona şimdi ihtiyacım var. Elini karnıma doğru çekip orada tuttuğumda, sanki küçük kafasındaki tüm senaryoları hesaplıyormuş gibi bir an durgunlaşıyor.

"Bunu yapabiliriz," diye fısıldıyorum, onu elimden geldiğince ikna etmeye çalışıyorum.

Çekingen gözleri tekrar benimkileri buluyor ve arkalarındaki ihtiyacı görüyorum. Teklifimi tekrar kabul edecek mi? Bunu şimdilik sıradan tutabilir miyiz?

"Geriye yaslan Lake," diye sahadaki herhangi bir çaylağı öldürebilecek bir güvenle talimat veriyor.

Dediğini yapıyorum ve tekrar masaya uzanıyorum, bir anlığına gözlerimi sımsıkı kapatıp kurbanı olduğum bu ergenlik kaygısından kurtulmaya çalışıyorum.

Onu bu kadar kızdıran ukala tavrım şimdi bu oyunun sahibi olanın yanında arka planda kalıyor. O yavaşça masadan kayarken nabzım boynumda atıyor ve gözlerim onu takip ederek bir sonraki hamlesini bekliyor.

Bunu hissetmiş olmalı çünkü aniden "Yüzünü tavana dön" diye talimat verdi. İnatçı biri olarak başımı hayır anlamında sallıyorum.

Bu onun tekrar gözlerini devirmesine ve kızgınlığını bastırmak için dudaklarını büzmesine neden oluyor.

Yanımda duruyor ve vücudumu tarayışını izliyorum, gözleri sadece onun için çadırlanmış belirli bir bölgede duraklıyor.

Sırıtıyorum, ukala bir gurur duygusu hissediyorum, ta ki elleri dört ayağımı bulup sıkı kaslara masaj yapmaya başladığında kontrolümü kaybedene kadar.

Yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum, yumuşak elleri kaslarımın etlerinde gezinip acıyı dindirirken bu hissin tadını çıkarmam gerekenden daha fazla çıkarıyorum. Yavaşça, leğen kemiğimin yakınındaki dörtlü kasımın tepesine doğru yol buluyorlar. Eller yukarı doğru ilerledikçe nefes alışının değiştiğini duyuyorum.

Sikim diğer kalçamın yanında sertleşmiş, ağrıyor ve hazır ve ben utanmıyorum bile. Bana ne yaptığını bilsin.

Tam elleri zonklayan aletimi sıyıracakmış gibi hissederken, diğer tarafa geçip benzer şekilde diğer dörtlüme masaj yapıyor. Sinirli bir iç çekiyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve alaycı, dolambaçlı acıyla yüzümden aşağı sürüklüyorum. *Benimle taşak geçiyor.*

Diğer kalçasına da benzer bir şekilde masaj yaparken, elleri gittikçe daha yükseğe tırmanıyor, ta ki kendi alayları onu kıran meraklara düşene kadar.

Ellerinden biri, sıcak küçük avucu nihayet aletimi kavrayana kadar uyluklarımın arasında ilerliyor.

"Ahh, D," diye inliyorum, eşofmanımın üzerinden uzunluğumu yumuşakça okşarken tavana bakıyorum. "Dayanamıyorum."

Onun için o kadar sert ve hazırım ki, acı veriyor. Gömleğimin karnımın üzerinde yuvarlandığını hissederek karnımın alt kısmını ortaya çıkarıyor, yavaşça eşofmanımı ve iç çamaşırımı yeterince aşağı indiriyor. Aletimi sessiz, floresanla aydınlatılmış arka odanın soğuk havasına bırakırken hafif bir hava girişi duyuyorum.

Tişörtüm yukarıda ve pantolonum aşağıda, endişeyle dokunuşunu beklerken, onun alayına kurban giderken nefeslerim sert ve kısa.

Masanın üzerinde üzerime eğilirken hiçbir şey söylemiyor, yumuşak dudaklarının sikimin başına yaklaştığını hissediyorum ve kendimi kaybediyorum.

Yavaşça ucunu öptüğünde gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Dili dışarı sızan prekumu yalıyor ve ellerim masaj masasının kenarını sıkıca kavrıyor.

Yumuşak, esnek elleri tabanımı sarıyor ve ben dişlerimin arasından hava emiyorum.

"Ben senin terapistinim, Lake," diye fısıldıyor şaftıma karşı, dili tepenin etrafını yalıyor. "Yani bana dokunamazsın." Elini üzerime kapatıp birkaç kez uzunluğumu okşuyor. "Ama ben sana istediğim her yerde dokunabilirim."

"Oh, lanet olsun." İnliyorum, tatlı dudakları beni sararken arka dişlerim birbirine sürtünüyor. "Bu spor salonunun kurallarına bayılıyorum."

Sıcak, ıslak ve inanılmaz bir şekilde beni ağzına alıyor, alabildiği kadarını. Başı şişmiş sikimin üzerinde yavaşça aşağı yukarı sallanırken tükürüğü beni kaplıyor.

Parmaklarım siyah minderli masayı tırmalıyor ve ona dokunma dürtüsü beni ele geçiriyor. Elim arkadan kalçalarının arasına kayıyor, bacaklarının arasındaki o tatlı noktaya bastırıyor. Aletimin etrafında inliyor, orta parmağım şortundaki nemli nokta boyunca kayarken kıçını bana doğru eğiyor.

O ıslak. Benim için çok ıslak.

Lanet olsun.

Dudakları bir patlamayla sikimden ayrılıyor ve ben bu kayıp karşısında neredeyse inliyordum.

"Bana bir daha dokunursan seni bacaklarından bağlarım," diye azarlıyor.

Kulağa fazlasıyla eğlenceli gelen bu yorum karşısında kaşlarım kalkıyor ve ona tekrar dokunuyorum, parmaklarımı kalçalarının arasında gezdirerek arkadan şortunun üzerinden seksini avuçluyorum.

Sikimin tabanını tutuyor, kontrolsüz bir inilti onu terk ederken ıslaklığı bana daha fazla göstermek için tekrar geriye doğru eğiliyor. Diğer elimle uzanıp uzun saç örgülerini avucumun etrafına sarıyorum ve sıkıca kavrıyorum.

"Sana dokunacağım, Dylan." Sesim boğuk ve acımasız çıkıyor. "Çünkü yapmak zorundayım." Örgülerini hafifçe çekiştirip yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Ve sen de benim işimi bitireceksin." Örgüleri çekip ağzını tekrar sikime doğru çeviriyorum. "Çünkü istiyorsun."

Dudakları parlıyor ve göğsü eşofmanının altında yükselip alçalıyor. Pembe dili başını sallamadan önce tacımın çıkıntısını yalamak için dışarı çıkıyor.

Başını yerinde tutarken, kalçalarım masadan kalkıp ağzıyla buluşurken bu teslimiyet beni neredeyse tamamen kaybediyor.

Üzerime eğilip kıçını yüzüme yaklaştırırken elleri hafifçe tabanımı okşuyor. Parmaklarım şortunun yan tarafına doğru ilerliyor, ona dokunmak için ihtiyacım olan alanı sağlamak için malzemeyi teninden uzaklaştırıyor.

Orta parmağımla ıslak merkezini takip ederek girişini buluyorum, boğumla buluşana kadar yavaşça içeri kaydırıyorum. O kadar yumuşak, sıcak ve lezzetli bir iyilikle damlıyor ve buraya tekrar giremezsem hayatı tamamen siktir et.

Parmak eklemimi sıktığında bir nefes kaçıyor ve sikimi yanağına doğru tutarak duraklıyor. Bu şortu çıkarmasını istiyorum, böylece yüzüme düzgün bir şekilde oturabilir ve parmaklarım onu ihtiyaç duydukları şekilde becerebilir, ama kendimi zevk savaşını kaybettiğimi hissediyorum, acımasızca beni emmeye devam ederken ona yenik düşüyorum, kaygan

uzunluğu okşayarak, aşağı inmeme bile izin vermiyor.

Beni bir masaj masasında emiyor olması. Arka odada.

Çalıştığı spor salonunda.

Bununla ilgili her şey çok tabu, çok iffetsiz, çok yasak ve çok tamamen uygunsuz hissettiriyor. Hoşlanacağımı hiç düşünmediğim her şey.

"Kahretsin." Elimi şortunun altından çekip saç örgülerini tekrar kavrıyorum. "Boşalacağım."

Ellerinden biri yavaşça gövdemden yukarı kayarken karın kaslarım esniyor. Parmakları karnımdaki dalgalanmaların üzerinde gezinirken ağzı etrafımda sarılı kalıyor, kalçalarım masadan kalkmaya devam ediyor. Gırtlağı etrafımda titreşiyor, sanki bu hareket ona da en az bana verdiği kadar zevk veriyormuş gibi inliyor.

Çözülmem için gereken tek şey bu. Başımı geriye atıyorum, başını ellerimle kavrarken kendimi onun sıcak boğazına doğru bıraktığımı hissediyorum. Ağzım açık ve kesik kesik nefesler göğsümden çıkarken, gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum, ağzının içinde bitiriyorum ve o da buna izin veriyor.

Bittiğinde, boynumdaki tüylerimden ayak parmaklarıma kadar dünyanın en iyi hissi vücudumda dönerken nefesimi tutuyorum. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup döllerimin bir kısmının onun dolgun, kullanılmış dudaklarından tekrar üzerime döküldüğünü görüyorum ve bu manzara beni neredeyse yere yıkıyor.

Dudağında kalan damlayı yalamak için dili dışarı fırlamadan önce bana ucundan son bir küçük öpücük veriyor. Ağır göz kapaklarım açılmaya, ona tam ve mutlak bir hayranlık ve huşu içinde bakmaya çalışıyor.

Nutkum tutuldu. Ukala, kendinden emin, kibirli Lake Decker fındık sonrası şoku yaşıyor.

Doğrusu, ne kadar kızdırsam ve zorlasam da bunların hiçbirinin gerçekleşeceğini düşünmüyordum. Ama lanet olsun, Dylan az önce bana sakso çekti.

Masaj masası.

Yine sertleşiyorum, sadece tekrarlıyorum.

Örgülerini omuzlarına atıyor, Calvin'lerimi benim için ayarlarken hafifçe sırıtıyor, eşofmanları iç çamaşırımın üzerine geri çekiyor ve banda hafifçe vurarak bitiriyor.

"Belki bunu yapabiliriz," diye fısıldıyor, gözlerinde çapkın bir sırıtışla, dönüp odadan çıkmadan önce.

Kusursuz kıçını kapıdan içeri sokup banyo olduğunu tahmin ettiğim yere doğru kendinden emin adımlarla ilerleyişini izliyorum. Başım siyah mindere yaslanıyor, kollarım tükenmiş, doymuş ama bir şekilde hâlâ tatmin olmamış bir adam gibi masanın kenarlarından sarkıyor.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Aklıma bir düşünce geliyor ve aniden doğrulup odaya bakıyorum. Tezgâhın üzerinde çantasını görünce hemen yanına koşuyorum. İçinde her zaman spor salonunda taşıdığı, notlarını aldığı ve programını ayarladığı ajandası var.

Her şeyin başladığı laminant tezgahın üzerinde açarak bir kalem aldım.

Yüzümde şeytani bir gülümseme beliriyor ve düzeltilmesi gereken birkaç şeyi düzeltiyorum.

OceanofPDF.com

35

Dylan

"Y "Sandviçini istemiyor musun, Col? Emin misin?" Elimde bir tabakla kapı çerçevesine yaslanarak soruyorum.

"Hayır."

"Hayır, emin değilsin, ya da hayır-"

"Hayır. İstemiyorum. Sandviç yok!" diye bağırıyor.

"Ama pek bir şey yemediniz ve muhtemelen sahaya indiğimizde yiyecek bulamayacağız-"

"Hayır. Yemek yok! Hayır dedim! İstemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum," diye tekrarlarken parmaklarını çaprazlayıp açıyor ve yattığı koltukta sallanıyor.

İç çekerek başımı kapıya yaslıyorum, bunun nereye varacağını zaten biliyorum.

Buraya kadar geldik. Bu hafta üçüncü kez haki pantolonunu yeniden giymeye çalışmasına rağmen Colin'in üzerinde bir sweatshirt, temiz pantolon ve iç çamaşırı varken her şeyi başarıyla hazırladım. Yemek yaptım.

Başlama vuruşunda sahada olabilmemiz için karnımızı doyurup uygun zamanda kapıdan çıkmamızı sağlamaya çalışıyor.

Bu gece iç sahada bir maç vardı ve Colin'le beni kapıda bekleyen biletlerim vardı. Bunu nereden biliyordum? Ajandamda yazıyordu.

Kişisel planlayıcım.

Lake'in geçtiği.

İşte oradaydı - tarih, etkinlik, saat ve arkasından bir *XO, Lake.* Bu adam planlayıcıma girmeyi başarmış ve tüm programımı yeniden düzenlemişti. Diğer müşterilerin isimlerinin üzerini çizerek, *ezik* olduklarını belirtmiş, Treyvon ve Peter'ın yerlerinin arasına kısa notlar düşmüş ve Greg'le "yeni" müşteri programım hakkında konuşmamı istemişti. Sadece bu da değil, sanki ben karalamışım gibi tam adının etrafına küçük kalpler çizdi. *Garip.*

Paramla ve sıkı, bozulmamış programımla dalga geçiyordu ve Greg'in Pazartesi günü kulağına bir şeyler çalınacağından emindi.

Her iki durumda da Colin'i evden çıkarıp bir futbol maçına götüreceğim için heyecanlıydım. Onun bu spora olan sevgisini bildiğimden, eğlenebileceğimizi ve Col'un neredeyse her Pazar televizyonda izlediği oyunculardan bazılarıyla tanışabileceğini umuyordum. Sadece bu da değil, Ashton'ı tekrar iş başında görme fırsatım olacaktı.

Bu doğru. Ashton şehirdeydi. Chicago Bears, Denver Broncos'la oynuyordu ve ben onu canlı izleyeceğim için çok heyecanlıydım. Ne zaman şehirde oynasa, buluşup konuşabilir miyiz diye mesaj atardı. Colin'le olan hayatımı biliyordu ve çoğu zaman evden çıkma tekliflerini reddetmek zorunda kaldığımı biliyordu, ama bu onu denemekten asla alıkoymadı ve bunu bir kez bile bana karşı kullanmadı.

Lake'i tekrar göreceğim için içimdeki gerginliği inkâr edemezdim. Bunu sıradan tutmak için elimden geleni yapıyordum. Sadece seks ve terapi. Bunu yapabilirdik.

Sıradan. Gizli tuttuğumuz sürece biraz eğlenmeyi hak ettim. Değil mi?

Neyse ki bugün her şeyi gerçekleştirme şansım vardı. Arkadaşlarımı görecek, aşkımı görecek, Colin'i getirecek ve biraz olsun normalliğin tadını çıkaracaktım.

Ne yazık ki bugün benim için iyi bir gün değildi.

Programdaki bir değişiklik ya da koridorun karşısındaki komşumun mükemmelleştirmeye çalıştığı Hint yemeği gibi, köhne ön kapımızdaki boşluğun altından sızan yeni bir kokuya karşı hassasiyet kadar küçük bir şey tüm günümüzü yeniden yönlendirebilir. Sebep her ne olursa olsun, Colin NFL futbol maçı gibi büyük bir olayın stresini saha kenarından idare edebilecek durumda değildi. Ne kadar sinir bozucu olsa da, hayat bu ve ben bununla başa çıkıyorum.

Umarım Lake anlar. Lake. İş yerinde sakso çektiğim adam.
Masaj masasında. *Tanrım, ben bir fahişeyim.*

"Gömleğimi mi yıkadın?" Colin beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. "Uh..." Kekeliyorum, yeniden odaklanıyorum.

"Gömleğimi yıkadın. Yıkadın. Yıkadın. Yıkadın." Sallanırken zor nefes alıyor. "Tişörtümü yıkadın, değil mi Pickle?"

Yıkımın eşiğindeyiz. Parmaklarının sıkıca bükülmesini, yumruklarını sıkarken eklemlerinin beyazlaşmasını izliyorum. Alnında boncuk boncuk terler oluştuğunu görüyorum ve eşofmanının yakasını çekiştiriyor. Erimeye doğru ilerliyor.

"Evet. En sevdiğin gömleğini yıkadım Col. Şu anda kurutucuda. Gel buraya," diyorum usulca, ellerimi ona doğru uzatarak. "Şunu çıkaralım da nefes alabilesin."

Başını sallayıp kollarını bana doğru uzatmadan önce koltuğunda birkaç kez sallanıyor. Koltuğa geri otururken eşofmanını başından çekmesine yardım ediyorum.

Kapının çalındığını duyduğumda kazağı dolabına geri asmaya gidiyorum. Şaşkınlıkla kapıya yönelip paslı kilitleri açtığımda beklemediğim bir yüzle karşılaşıyorum.

Katia.

"Hadi kutlayalım, sürtük!" diye bağırıyor, her iki elinde birer tane o l m a k ü z e r e iki şişe şarabı boynundan tutarak.

Yüz ifadem endişeyle dolup taşıyor.

"Lütfen bana doğum gününü unutmadığımı söyle," diye cevap veriyorum elimi alnıma götürerek, sayamayacağım kadar çok kez yanımda olan bir kadın için berbat bir arkadaş olduğumdan endişelenerek.

"Tanrım, hayır!" diye soluk soluğa kalır. "Kırkımdan beri hiç yaşlanmadım." "Bu bir eve hoş geldin partisi" diye açıklamadan önce yaptığı şakaya gülüyorum.

Kaşlarımı indirdim. "Kimin için?"

"Benim için, aptal! Sonunda 103'ün anahtarlarını aldım!" diye haykırıyor ve sersemlemiş halimi iterek daireye giriyor. *Katia benim yeni komşum mu?* "Hey, Col nerede? Ona yeni ev hediyesi aldım."

Çantasını yere bırakıyor ve eski model küçük bir kamyonet çıkarıp şarabıyla birlikte tezgâhın üzerine koyuyor.

"Kat," diye duraksadım, başımı sallayarak. "Sanırım *sana* bir hediye almamız gerekiyordu.

Bu doğru değil, bunu doğru yapmıyorsunuz."

"Siktir et. Şu anda en sevdiğim insanlardan bazıları komşum oldu." Tezgâha yaslanarak gülümsüyor. "Hadi şimdi, patlat şu şişeyi!"

Tamamen rastlantısal bir şekilde kıkırdıyorum ve dolaptan şarap bardaklarını almak için dönüyorum.

Maçı benim küçük koltuğumda izliyoruz, ben orada olmamız gerektiği gerçeğini gizlerken şarabımızla neredeyse birbirimize sokuluyoruz. O

Colin'i ve oraya geldiğinden beri neden odasından çıkmadığını sorar. Onu seviyor, bu yüzden şu anki ruh hali göz önüne alındığında merhaba dememesi normal. Neredeyse çökmek üzere olduğunu anlatıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor.

"Sen harika bir genç kadınsın, biliyor musun Dylan?" diyor bardağını bitirip ahşap sehpanın üzerine koyarken. "Onu asla zorlamıyorsun. Gerektiğinde sabırlı oluyorsun. Sadece kabul ediyor ve onaylıyorsun ve dürüst olmak gerekirse, bazen yapabileceğin tek şey bu."

Yarısı boş bardağıma bakıyorum ve başparmağımı bardağın ağzında gezdiriyorum. Kendimi bildim bileli bu benim hayatım. Zaman zaman kabullenmesi zor olsa da, başka türlü olmasını istemezdim. O benim kardeşim, en iyi arkadaşım.

"Pickle ve Collie'nin orada olması gerekiyordu," diye Colin'in sesi odayı kırıyor. Kurutucudan çıkardığı kanarya rengi düğmeli ceketiyle bize doğru yürüyor. "Pickle ve Collie'nin de orada olması gerekiyordu Kat, ama Colin Hint yemeklerinden nefret ediyor. Ben de sevmiyorum. Kokusundan. Sevmiyorum."

Kat başını eğerek bana doğru dönüyor.

"Lake bize bilet verdi. Colin komplekste birinin pişirmeye çalıştığı yeni Hint mutfağıyla mücadele ediyordu. Bir an yaşadı. Ben de bir karar verdim." Omuz silktim, sonra bardağımı bitirdim.

"Kahretsin," diye başını sallıyor Katia. "Bu kadar güzel etle çalıştığın için çok şanslısın." İç geçiriyor ve ekrana bakmaya başlıyor. "İşin avantajları."

"Pickle ve Colin'in orada olması gerekiyordu," diye tekrarlıyor Colin.

"Duydum Col." diye sempatik bir şekilde iç geçirdi. "Yine de sorun değil. Futbolun en güzel yanı da bu... Çok fazla maç var." Ona gülümsüyor,

sonra ayağa kalkar ve mutfağa doğru yürür. "Aç mısın dostum? O çok sevdiğin fırında makarna ve peynirden hazırlayabilirim."

Yüzünü benimkine çeviriyor ve bana göz kırpıyor. Vücudum sıcaklıkla doluyor.

Eric'in Colin'i bıraktığı tesiste boşanmış bir psikiyatri hemşiresi olarak Kat'le tanıştığımda, onun en yakın arkadaşlarımdan biri ve tamamen güvenebileceğim biri olacağını milyon yıl düşünsem aklıma getirmezdim. İhtiyacım olduğunu fark etmediğim her şey ondaydı. Sadece anlayan biri.

Chicago Bears maçın ikinci yarısına başlarken koltuğa yaslanıyorum. Katia, Colin için makarna ve peyniri bitiriyor, ikinci şişe şarabı açmadan önce ona eski model kamyonet hediyesini veriyor.

Televizyon ekranına bakıp maçın içine girmeye çalışıyorum ama tek gördüğüm Lake. Saha kenarında, devre arası röportajında, birkaç oyundan sonra ona geçtiklerinde ekranın her yerinde o var. Orada durup takım arkadaşlarını alkışlıyor ve çok yakışıklı görünüyor.

Tek gördüğüm o ve tek düşünebildiğim o erkeksi ellerin saç örgülerimi nasıl sardığı, başımı onun işini bitirmek için sikine doğru nasıl ittiği. Onun sert agresifliğini düşününce klitorisimde bir nabız hissediyorum, bu da beni neredeyse zevkle inletiyor, hatırayı önlemek için arka dişlerimi sıkmam gerekiyor.

Başka bir şey düşünmeye çalışırken, telefonum ahşap sehpanın üzerinde bir mesajla titriyor.

Lake: Kızım nerede?

Şarap o kelebekleri etkilemiş olmalı çünkü aşağıdaki kompartımanda benim için olmayan kelimelere karşı hafif bir takla atmamın başka bir nedeni olamaz. Olmasını umduğum şekilde değil. Muhtemelen herkese sevgilim diyordur.

"Bu o mu?!" Katia çığlık atıyor, elimden gözlerime ve tekrar gözlerime bakıyor.

Kanepenin diğer tarafına yerleşiyor, bacak bacak üstüne atıyor ve yüzünü bana dönüyor. Önce mesaja, sonra ona ve sonra tekrar telefonuma bakıyorum.

"Kim o?" Kiminle konuştuğumu sandığını merak ederek soruyorum.

Lake ile olan samimi anlarımı kimseye anlatmadım. Onun terapisti olduğumu elimden geldiğince gizliyorum ve bunu son derece sıradan tutuyorum. Her nasılsa, yanlışlıkla ağzımı penisinin etrafına yerleştirmek bir profesyonel için iyi bir terapi uygulaması gibi görünmüyor.

"Ashton, aptal!"

Önümüzdeki ekranda Ashton'ın bir oyunu tamamlamasını izlerken gülüyorum. "Yakalarken mesajlaşmadığına eminim."

Hiç durmuyor. Ben ve Ashton'ın takılmasına olan takıntısı sürekli.

"Daha sonra buluşmak için arayacağını biliyorum. Şehre geldiğinde hep aradığını söylemiştin."

"Göğüslerini soğutmalısın, kadın. Öyle bir şey değil."

"Lütfen! O senin hayatını her zaman herkesten daha iyi anladı. O Colin'i seviyor, Colin de onu seviyor. Çok hoş biri, seksi sarışın bir saç kesimi var ve o kolları gördün mü? Ağaç gövdesi gibi."

Nefesim kesildi, gözlerimle onu azarladım. "Kat."

Tek düşünebildiğim diğer takımın adamının kolları. Beni tutarken çok güçlü hissettirenler.

"Benim yaşıma geldiğinizde pek bir şey bulamazsınız. Benden on beş yaş küçük olması umurumda değil. Ona şiddet uygular ve cezamın her saniyesinden zevk alırdım."

"Kat!" Gülüyorum.

"Artık bunları duymak istemiyorum. Bahaneler, arkadaşlık saçmalıkları. Çizgiyi geç. Hayatında bir kez olsun fahişe ol. Bu özgürleştirici." Omuz silkiyor, şarabından bir yudum daha alıyor.

Ah, keşke bunu ne kadar anladığımı bilseydiniz.

Tekrar telefonuma bakıyorum ve Lake'e cevap veriyorum.

> **Dylan:** İşe yaramadı. Özür dilerim. Colin'i düşündüğün için tekrar teşekkürler.

Gönder tuşuna bastım ve bunun son olmasını bekledim. Koçu ve takım arkadaşlarıyla birlikte saha kenarında maçı izliyor, etrafı kaosla ve çoğu Arizona'daki kadar muhteşem olan çok sayıda muhabirle çevrili, eminim. Şafak yaklaşana kadar etrafı insanlarla dolu olacak, şafaktan sonra da daha fazlası. Bu özgürlüğe, istediği zaman istediği kişiyle yatma becerisine sahip ve eminim bundan faydalanıyordur.

Bacağıma değen yeni bir metnin titreşimini hissediyorum.

> **Lake:** Her şey yolunda mı?

Yutkunuyorum. Endişeli. Lake'in endişesinin iyi hissettirmesinden nefret ediyorum.

Dylan: Her şey yolunda. İyi geceler.

Koltuğa yaslanıp telefonumu sehpanın üzerine fırlatıyorum. Sempati istemiyorum; endişe istemiyorum. Birinin kurtarmaya değer bir şeyi olmak istemiyorum. Ben sadece kendimi kurtarırken güç buldum. Ayrıca, kumda bir çizgi üzerinde anlaşmıştık. Seks ve sessizlik.

Oyun bittikten sonra Colin'in oturduğu sandalyenin üzerine bir battaniye örtüp yediği makarna ve peynirden oluşan boş kâseyi kaldırıyorum. Sarı odasının parlak perdelerini çekip lambayı kapatıyorum ve sessizce kapıdan içeri süzülüyorum. Kapıyı kapatırken kendi kendime gülümsüyorum ve Katia'nın kanepede uyuyakaldığı yere bakıyorum. Boş şarap şişelerimizi geri dönüşüme yerleştirirken, kapının çok nazik bir şekilde çalındığını duyuyorum.

Hayır. Olamaz. Komşu olmalı. Sonra tekrar

duydum.

Ellerimi endişeyle siyah tozluklarıma silerek Kat'in uyuduğu yere, sonra da kapıya bakıyorum.

Paslı düğmeyi çevirerek, zincir kilidinin sıkılaşmasına yetecek kadar açıyorum, böylece dışarı bakabiliyorum.

Onu koridorda dururken görüyorum, her zaman yaptığı gibi elini kapının çerçevesine dayamış, koyu renkli, gür saçlarıyla önüme eğilmiş. Ama kafasını kaldırdığında ve o tunç mavisi gözleri beni g ö r ü n c e parladığında, iliklerime kadar dehşete kapılıyorum.

"Lake?" Çatlak kapıdan fısıldıyorum, onu görünce kalbim hızla çarpıyor, panik beni sarıyor. "Burada ne işin var?"

OceanofPDF.com

36

Lake

"Oyun bitti," diye mırıldandım, sesim tam bir aptal gibi çıkıyordu.

Tabii ki oyun bitti. Bu yüzden buradayım. Onun kapısındayım. Onu görmem ve Colin'le her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyordu. Tamamen mülayim mesajı kafamı karıştırdı ve beni endişelendirdi.

İster korumacı deyin, ben hayatımdaki kadınlara karşı böyleyim. Annem de buna dahil. Dale iş için şehir dışındayken sabahı ona kahvaltı hazırlayarak ve ilaçlarını almasına yardımcı olarak geçirdikten sonra, iyileşme sürecimle ilgili soruları savunmadan kaçan bir adam gibi geçiştirdim.

Sağdan soldan terapiyle ilgili sorular geliyordu ve ne kadar iyi gittiğini en ince ayrıntısına kadar anlatırken yüzüme yayılan arsız sırıtmayı engellemek imkansızdı. Farklı göründüğümden bahsetmek için not aldı. İşe geri dönmek için hala çok hevesli olmama rağmen, bende ne olduğunu anlayamadığı bir enerji olduğunu söyledi. Neden bahsettiğini bildiğini düşünmek bile istemiyordum ama bunu kendim de inkar edemezdim.

Dylan beni değiştirdi. Kafamın içine girdi. Ben sahip olamayacağım birine aşık olan bir adamım ve bunun farkına varmak başlı başına bir işkence.

Bir saat sonra tarlaya gittim ve endişeyle onu ve kardeşini beklemeye başladım. Ama zaman ilerledikçe bir şeylerin ters gittiğini ve gelmeyeceklerini fark ettim. İşte şimdi onların kapısındayım.

"İzledim," diye fısıldıyor aralıktan, yumuşak gözleri benimkileri buluyor.

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. En azından oyundan kaçmadığını b i l i y o r d u m . Eğer izlediyse, o zaman beni görmüş ve maçın bir noktasında beni düşünmüş olmalı. Bununla ilgili bir şey midemi geriyor.

Kendimi açıklama ihtiyacından dolayı biraz endişeli hissederek Ellerimi kotumun ceplerine soktum.

"Seni görmek zorundaydım. Olduğundan emin olmalıydım..." Uygun kelimeyi bulmakta zorlanıyorum. Tamamdan çok daha fazlası, ama elimdeki tek şey bu. "Pekâlâ."

Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama sadece başını sallayarak devam etmemi bekliyor.

Başımın arkasını kaşıyorum, koridora ve arkaya bakarken dudaklarımdan hava üflüyorum. "İçeri girebilir miyim?"

"Um," diye duraksıyor, Colin'in odasının olduğunu bildiğim yere ve arkasına bakıyor. "Uyuyor mu?"

Hafifçe gülümseyerek başını sallıyor. "Yine de iyi, değil mi?"

Bana bakıyor, cümlemi sindirmesi zormuş gibi işliyor. "Evet."

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Gözleri yere düşüyor. "Karmaşık bir durum."

Elimi kapıdaki aralıktan içeri sokuyorum, çenesinin ucuna dokunuyorum ve başını bana bakması için yukarı kaldırıyorum. *O çene yukarıda kalmalı, bebeğim.*

"Biliyorum. Peki, bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" Tekrar ediyorum.

Gözleri benimkilere sabitleniyor ve sanki bu durum benim için olduğu kadar onun için de bunaltıcı.

"Her zaman olan şey." Omuzlarını silkiyor, çelik yüzünü bir kenara bırakıyor. "Colin bazı değişiklikleri kaldıramıyor. Onlara karşı aşırı hassas. Onu gürültülü, kaotik bir maça getirmenin gününün gidişatına uymayacağını biliyordum."

"Tamam," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Kötü bir gün geçirdiği için üzgünüm." Yine omuz silkiyor.

"Ama bunu bana söyleyemezmişsin gibi hissetme," diyorum, öne doğru daha fazla eğilerek, ikimizin de yüzlerinin kapıdaki çatlağa yakın olmasını sağlıyorum. "Bana bunları anlatabilirsin. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Sen ve o hakkında ve hayatınızın içeriden nasıl göründüğü hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Kehribar gözleri üzerimde sertleşiyor.

"Burada ne yapıyorsun Lake?" diye soruyor aniden, sesi sinirli geliyor.

Alnımı kapıya dayayıp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, yüzlerimiz yakın ama yine de bu kilitli kapı ayırıyor. "Sevgilimi görmeye geldim."

Başını bir kez sallar. "İstemediğin şeyleri söyleme."

Kaşlarımı indiriyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Ciddiyim, D," diye fısıldıyorum, kendi dudaklarımı yalamadan önce onun dudaklarına ve arkasına bakarken sesim boğuk çıkıyor. "Sen benim kızımsın."

Gözlerinin ardındaki duvarları görüyorum. Beni içeri almak istemiyor. Konuştuğumuz o çizgiyi geçmemi istemiyor. Onu tamamen rahatsız

ediyorum. *Basit. Bunu basit tut, Lake.*

"Her neyse, çocuklar bara gitmemi istedi. Salı gününe kadar antrenmanımız olmadığı için bu akşam kutlama içkileri içecekler. Sanırım ben de oraya gideceğim..."

Beni durdurmasını dileyerek kapıda bir saniye daha oyalandım. Onun yerine burada onunla kalmamı söylemesini umuyorum. Beni içeri almasını. Ama yapmadı.

Başka birinin var.

"Lake Decker?!" Kapının arkasından duydum.

Dylan'ın gözleri dönüyor ve biri kapıyı suratıma kapatmadan önce başını zorlukla kaldırabiliyor. Kapı yeniden açılırken zincir kilidi kapıya şiddetle çarpıyor ve yanında yaşlı bir kadın beliriyor. Muhtemelen kırklı yaşlarının başında, kısa boylu, kıvrımlı bir vücudu var. Kalın, siyah saçları büyük bir topuzla toplanmış ve tüm yüzünü aydınlatan geniş, dişlek bir gülümseme takıyor.

"Aman Tanrım!" Bana bakmadan önce gözleri heyecanla parlayan Dylan'a bakıyor. "Ne yapıyorsun burada?!"

"O sadece-"

"Yarınki seansımı teyit etmek için uğradım," diye araya girip yardımcı olmaya çalışıyorum. "Hemen aşağıdaki O'Leary's Pub'da ekipten bazılarıyla buluşmaya gidiyorum-"

"O geliyor," diye araya giriyor kadın.

"Ne?" Dylan ve ben ikimiz de cevap veriyoruz, onun sesi biraz daha tedirgin geliyor.

Kadın agresif bir şekilde başını sallar. "Oh, evet." Gözlerini bana dikti. "O da seninle geliyor. Colin uyuyor. Ben burada onunla kalacağım, sen de..." diye alay ediyor, Dylan'ı tepeden tırnağa süzüyor. "Senin bir gece dışarı çıkmaya ihtiyacın var," diyor işaret ederek.

"Hayır," diye yalvarıyor, taş kesilmiş gibi görünüyor. "Hayır, Kat, yapamam, ben-"

"Evet!" diye sözünü kesiyor, vücudumu baştan aşağı süzüyor, başını yana eğip iki kolumu da omuzdan bileğe kadar inceliyor.

Müfettiş Gadget'ın gözlerine tekrar bakmadan önce, bol kesim tişörtümde büyük ter lekeleri olup olmadığını merak ederek kollarıma bakıyorum.

"On dakika içinde giyinmiş ve hazır olacak."

Kapı aniden kapanıyor ve ben tam bir şaşkınlık içinde orada duruyorum. Kapının diğer tarafından mırıltılı bağırışlar duyuyorum ama koridorda bir yere oturup beklemeye karar veriyorum.

On bir dakika sonra Dylan kapıdan içeri itildi. Koridorda tökezleyerek yürüyor ve gözlerim yerden yukarıya doğru onu izliyor. Siyah patikleri, sıkı ve zayıf bacaklarını örten siyah taytına, oradan da kırmızı ve pembe güllerle kaplı, çiçekli, siyah, V yakalı, kalçalarında biten ve takıntı haline getirdiğim dolgun, yuvarlak göğüslerini ortaya çıkaran elbisesine kadar uzanıyor. Elbisenin üzerine deri bir ceket giymiş ve uzun, bal rengi saçlarını bir omzunun üzerinden atarak ince boynunu ortaya çıkarmış. Ruj. Kırmızı ruj sürüyor.

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, sonra hâlâ yerden kalkmam gerektiğini hatırlıyorum. Hafifçe omuz silkiyor ve ben onun alçakgönüllülüğünden nefret ediyorum. Seksi vücuduna sahip çıkması gerekiyor. Aptal mı bu?! Hayır, kör. Kısmen kör olmalı. Belki sadece bir gözü görüyordur? Her iki durumda d a , kendini benim gibi net göremiyor. Aklıma gelen tek kelime çarpıcı.

O'Leary's'e doğru yola çıkarken kamyonetime atladık. Loş ışıklı kamyonda ona bakıp duruyorum, elbisesinin ucundaki gevşek bir ipi kurcalarken arka planda hafif country müzik dinliyorum.

"Gerçekten çok hoş görünüyorsun," diyorum, içinde tuttuğu gerginliği hafifletmeye çalışarak.

Hafifçe gülüyor. "Bu eski." Elbisesine bakıyor. "Çok fazla dışarı çıkmıyorum. Ya da hiç."

"İltifatları sürekli inkar mı ediyorsun, yoksa sadece bana mı?" İğneleyici bir şekilde cevap veriyorum.

"İltifatlar bana ilk başta *bayat* diyen adamdan gelince, kabul etmek biraz daha zor oluyor," diye mırıldanıyor.

Oof. Kafa vuruşu.

Dişlerimi yalıyorum, direksiyonu daha sıkı kavrıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, iyi bir bayat cipsi severim," diyorum, gözlerim yolda. "Çıtırtı sizi şaşırtıyor. Olması gerekenden farklı. Beklenmedik."

Gülümsüyor. "Mümkün olan en kötü şekilde. Ama bardağın dolu tarafını görme çabanızı takdir ediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, sadece dünyaya kızgındım ve seni henüz tanımıyordum" demeden önce gülümsemesine bakıp içimi ısıtmasına izin veriyorum.

Bana bakarken gülümsemesi kayboluyor, düşünüyor, sanki yanlış anlaşılacaklarını biliyormuş gibi bir sonraki sözlerini düşünüyor.

"Seni hâlâ tanımıyorum."

Sözleri kamyonu yırtıyor, birdenbire alanın eskisinden daha da küçük görünmesine neden oluyor. Gerçek karşısında kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Hâlâ kendimi tanımıyorum," diye cevap veriyorum, otoyola dönmeden önce hafifçe kıkırdıyorum. "Ama bu beni büyümekten ve daha fazlasını öğrenmekten alıkoymuyor."

Bu onu duraksatıyor. Sanırım kendini geliştirmenin iyi bir geri dönüşü yok. Bununla birlikte, hayatımın karmaşıklığı konusunda kesinlikle daha cimri davrandım. Annemin hastalığı, tam bir beleşçi olan babamın bize kim olduğumuzu değiştiren korkunç şeyler yaptığı gerçeği ya da futbolun ünlü yüzü olmaya geri dönme isteğimin tamamen bana göre olmadığı gerçeği. Evet, kendimi tutuyordum, sırlarımı saklıyordum, özellikle de onun bana kendi sırları hakkında anlattıklarını düşününce.

Sokak lambaları tepemizden geçip turuncu ışığın elbisesini hızlı dalgalar halinde aydınlatmasına izin verirken sessizce yol alıyoruz. Pencereden dışarı bakarken bir bakış daha atıyorum, elbisesinin kumaşında birden fazla yıkamadan dolayı biriken küçük hapları fark ediyorum.

Benim için yıpranmış ve yırtık pırtık bir kıyafetin içinde, tasarım kıyafetler giyen herhangi bir kadından daha güzel olduğunu bilmiyor. Ama mesele o bile değil. Bu beni üzüyor çünkü ona her şeyin en iyisini vermek istiyorum. O bunu herkesten çok hak ediyor. Ama onun gibi güçlü bir kadın için her şeyi kabul etmek zor. Kimseden bir şey almaz, sadece kendisi almak için yollar bulur. Özverili kadınlar benim Aşil topuğumdur.

En çok sevdiğim ve hayran olduğum kadınla nasıl uyum sağladığını düşünmek bile beni ürkütüyor. *Ne yapıyorsun, Lake?*

Sonunda O'Leary's'e yanaşıyoruz ve park etmiş güzel spor arabalar, cipler ve pahalı kamyonlardan oluşan bir koleksiyon dikkatimizi çekiyor.

Kapısını açarak, yüksek taksiden inmesine yardım etmek için elimi uzattım. Bana doğru tökezledi ve ben de hemen kollarımı ona doladım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Topuklu ayakkabılara alışık değilim."

Onu sıkıca göğsüme bastırıyorum, göğüslerinin bana baskı yaptığını hissediyorum. Dudaklarım ayrılıyor, onu öpmek için can atıyorum ve bu nefesimi kesiyor. *O muhteşem dudaklar az önce senin sikinin etrafındaydı Lake. Dölün üzerlerine damlıyordu, her zamanki gibi seksiydi.*

"Görüyorum," diye fısıldıyorum, başka tarafa bakamıyorum, göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

"Ucuz atlattık!" Candy'nin otoparkın öbür ucundan seslendiğini duyuyorum, neredeyse onu kamyonetimin arkasına alıp hayal ettiğim tüm iğrenç şeyleri yapmaktan alıkoyuyor beni. "Neyse ki elleri hızlı!"

Ben Dylan'ı yere bırakırken koşarak yanımıza geliyor. Pantolonumdaki taşı düzeltmek için yola doğru dönüyorum.

"Ama duydun mu?" Candy bir kolunu Dylan'ın omuzlarına atıyor ve sanki birlikte gelmişler gibi onu bara doğru yönlendiriyor. "Benimkiler ligin en iyileri." Ben arkalarından gözlerimi devirirken o kaşlarını oynatıyor.

Adam ona kapıyı açıyor ve kadın olduğu yerde kıpırdamadan bara bakıyor.

Neredeyse ona çarpıp duracaktım ki, neye baktığını görmek için etrafına bakınırken tiz bir çığlık atarak ödümü kopardı.

Bir anda koşarak bara giriyor ve arka tarafa doğru koşuyor. Kollarını uzatarak başka bir adamın kollarına atlıyor.

Başka bir adamın kollarına atlıyor.

Isı artıyor ve nedense boynum aniden ısınıyor.

"Ash!" diye bağırıyor adam onu bir çemberin içinde döndürmeden önce, elleri kalçalarının altında, bacakları açık ve gövdesini çevreliyor.

Elbise giymiş.

Bacakları açık.

Elleri kalçalarının arkasını tutarken gövdesini çevreliyor.

"Turşu!" diye bağırıyor adamın sesi ve yumruğum kendi içine

kıvrılıyor.

Bildiğim tek şey, ona Pickle diyen herkesin Colin'i tanıyacak kadar onu iyi tanıyor olması gerektiğidir. Bu küçük bilgiyi kendime yakın tutuyorum ve onun bunu sık sık dile getirmediğini biliyorum. Bu adam onunla çok içli dışlı ve bundan nefret ediyorum.

Yumruklarımı kot pantolonumun ceplerine sokarken, rahat davranmaya ve kız arkadaşımı bu kadar yakından yakaladığı için bu adamın suratını yumruklamamaya çalışırken gerginlik omuzlarımı kavrıyor. *Benimki, kısa kesimli.*

Candy elini sırtıma vuruyor ve bizi barın yanında tünemiş olan takım arkadaşlarımıza doğru götürüyor. Çocuklar gelip bana el sallıyorlar ama ben burada bile değilim. Oradaydım. Onun yanındayım. Candy bize içki sipariş ederken bara yaslanıp aval aval bakıyorum.

"Gökkuşağı kadar bayat, ha Wheels?"

Bir grup kadın bize yaklaşırken, beni bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ederek yorumuna ters ters bakıyorum. Candy bitmek bilmeyen çalımlarıyla onları eğlendirirken ben Dylan ve küçük arkadaşının müzik kutusunun yanında birbirlerine yetişmelerini izlemeye devam ediyorum. Bu Ashton olmalı. Evet, kesinlikle o. Ona Ash diyordu ve şimdi bakınca yapısını tanıyorum.

Onunla olan terapisini merak ediyorum. Nabzımın yeniden damarlarımda dolaştığını hissederken, kendimi Bearback kardeşlerin aslında o kadar da kötü olmadıklarını düşünürken buluyorum.

Dar mini etekli bir kız omzunu yan tarafıma sürterken beni bir daha ne zaman iş başında izleyebileceğini soruyor. Cevap vermiyorum, sadece önüme konan bardağı alıyorum, dudaklarıma götürüyorum, her ne ise içmek üzereyim.

Kadeh ağzıma yakın, Bourbon'un güçlü kokusu burnumun hemen dibindeyken, Dylan'ı insan kalabalığının arasından tekrar gördüğümde oyalanıyorum. Eli gelip kolunun üst kısmına hafifçe dokunurken gülümsemesi her zamanki gibi geniş. Parmaklarım elimdeki kadehin etrafında sıkılaşıyor ve kadeh paramparça olup parçaları barın diğer tarafına ve yere düşüyor.

Kendimi bile şaşırtarak, gözlerim odanın diğer ucunda bana kilitlenmiş olarak bulmadan önce dağınıklığa bakıyorum.

Tezgâhın üzerindeki camı gördüğünde gözlerinin kenarlarında endişe beliriyor. Fark etmesi için yüksek bir patlama sesi çıkarmış olmalı. Ben anlayamadım. Kafamın içinde sağır edici bir gürültü vardı. O sanki

yaklaşmak üzereyken, Ashton onun dikkatini tekrar kendisine çekiyor ve konuşmalarına devam ediyorlar.

Candy histerik bir kahkaha atıyor, karnını tutuyor ve kadınlar kırık camlardan kaçarken benim mengene tutuşum hakkında yorum yapıyor.

Barmen bana bir içki daha uzatıyor, bu sefer viski, ve boğazımı yuvarlayarak bitiriyorum, boş bardağı eski ahşap bar tezgahının üzerinde kaydırarak başka bir olaydan kaçınıyorum.

Görünüşe göre oğlun Lake, senin ilgini paylaşmaktan hoşlanmıyor Dylan.

Sanırım bunu açıkça belirtmemin zamanı geldi.

OceanofPDF.com

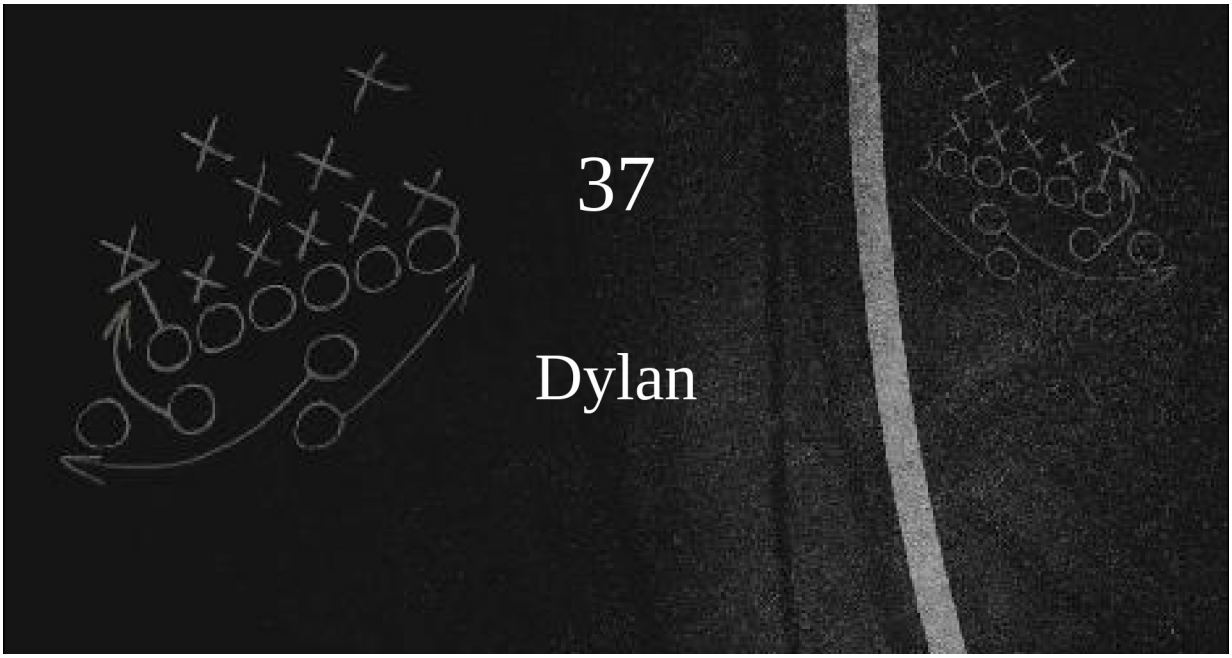

37

Dylan

"O Aman Tanrım, o zaman annem şoförüne radyo istasyonunu değiştirmesini söylediğini, yoksa peruğunu soyacağını anlatırdı. ve oluğa at." Ashton şakacı bir şekilde beni dürterek gülüyor.

Bu korkunç anıya kıkırdıyorum ve yüzümde acı dolu bir ifade beliriyor. "Hatırlatma bana. O benim en iyi anım değildi."

Annesinin şoförünün, vasiliğimin sonuçlanmasına yardımcı olduktan sonra bizi mahkeme duruşmasından aldığı ve Colin'in takım elbise ceketi giydiği için sinir krizi geçirdiği ve Colin'in takım elbise ceketlerinden nefret ettiği durumdan bahsediyor.

"En sevdiklerimden biri."

Gülümsüyor. "Ash, gerçekten istiyorum-"

"Ve ona Pickle'ın hesaba katılması gereken bir güç olduğunu söyledim. Eğer Kanye'yi takmanı istiyorsa, Kanye'yi taksan iyi edersin, özellikle de abisi içinse," diye coşkuyla araya giriyor.

Yaptığı şey bu. O kelimenin tam anlamıyla insan formunda bir Golden Retriever. Heyecanlı, coşkulu, her yerde. Muhtemelen futbolla kendi kendini tedavi eden şiddetli DEHB'den muzdarip bir adam. Öyle bile olsa, o benim

en sevdiğim insanlar. O ve ailesi her zaman bana ve Colin'e göz kulak oldular ve o yaralandığında ben de buna karşılık verdim. Birbirimizi görmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Aman Tanrım, o zavallı adama bağırırken sesimin ne kadar aptalca çıktığını hatırlıyorum. Tamamen panik modundaydım. Gazabımı hak etmemişti." Elimi alnıma götürerek kıkırdıyorum. "Ama cidden Ash, seninle tanışmak istiyorum-"

"Her zaman kardeşine göz kulak oluyorsun, değil mi? Gerçekten de bir erkeğin isteyebileceği en iyi kız kardeş," diyor gururlu bir sırıtışla. "Colin nasıl? Onu özlüyorum! Annem de öyle. İşler nasıl? Seni görmek çok güzel! Burada olacağını hiç bilmiyordum!"

Soruları ve ifadeleri o kadar hızlı sıralıyor ki bir tanesine cevap vermeye bile odaklanamıyorum.

"Bekle, bana bir şey mi söylemeye çalışıyordun?! Sözünü kestiğimde ne diyordun? Özür dilerim, her yerdeyim. Seni tekrar gördüğüm için çok heyecanlıyım!" diye bağırıyor.

"Biliyorum," diyorum, beni apartmandan çıkaran kişiyi düşününce yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Ash aramızdaki küçük bağın derinliğini bilmese bile, bu iki erkeğin tanışması içimi ısıtıyor. "Ama benim için oldukça önemli olan b i r i y l e tanışmanı gerçekten istiyorum," diyorum hafifçe üst koluna dokunarak. "O-"

Bir cam kırılma sesi duyuyorum, irkiliyorum ve odanın öbür ucundan bir adamın sert gözleriyle karşılaşmak için başımı çeviriyorum. Etrafında ve elinde paramparça camlar olan bir adam. Aynı anda diğer elinde kırmızı bir bayrak tutan bir adam.

Kıskanıyor.

"Kıçına tekmeyi yemek üzere," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Hayali erkekler onu kızdırıyor. Gerçek hayattaki bir erkeğin onun ruhuna ne yaptığını ancak hayal edebilirim.

"Ha?" Ashton bara doğru bakarak soruyor, beni duymadığı belli. "Yok bir şey, kusura bakma. Bana bir dakika müsaade edin," diyorum, Ashton'ın etrafında dolaşarak.

"Hemen döneceğim. Halletmem gereken bir şey var."

Ya da birini.

Lake bana doğru yürümeye başladığında, etrafındaki bazı takım arkadaşlarının kafalarını çevirip bana baktıklarını görüyorum.

"Sen," diyorum doğrudan. "Dışarıda." Kapıyı işaret ediyorum.

Candy bir elini dudaklarına götürüp yüz ifadesini elinden geldiğince örttükten sonra gülmeye başlıyor.

"Ooooh! Öğretmen çıldırdı, Lakey! O elleri kesebilirdin!" diye bağırıyor ellerini kavuşturarak. "Şaplak at ona, Dyl. O kötü bir çocuk."

Daha fazla dikkat çekmemeye çalışarak onu tamamen görmezden geliyorum ve beni takip edeceğini bilerek dışarıda yürümeye başlıyorum.

Eski meyhanenin gıcırdayan ahşap zemininde yürüyüp kapıya yaklaşırken kapının arkasında tanıdık bir yüz daha beliriyor.

Tam kapıyı açarken Beckham geliyor, üzerinde dar bir kot pantolon ve vücudunun hakkını veren bir kazak var. Yüzü yakışıklı bir gülümsemeyle aydınlanırken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, elini açık kahverengi, dağınık saçlarında gezdiriyor.

"Lanet olsun, Dylan."

Dirseğim çekildi ve Lake'in yanına düştüm. Kolumu ondan ayırıp, gözlerimle hançer gönderiyorum.

"Sadece biraz hava alıyorum. Hemen döneceğim, *Bencham,*" diye homurdanıyor Lake.

Beckham endişeli bir ifadeyle bana bakmadan önce gözlerini ona dikerken ben Lake'e ters ters bakmaya devam ediyorum.

"İyi misin?" sorularını bana yöneltiyor.

Ben ona *Bencham* demesini sindirmeye çalışırken Lake aptal gibi, "Harika, sadece bir sigaraya ihtiyacı vardı," diyor.

Bir hevesle yalan uydurmak onun uzmanlık alanı değil. Ancak bu onun işine yaramış gibi görünüyor çünkü Beckham yoluna devam etmeden önce burnunu tiksintiyle kırıştırıyor.

Dirseğimi tekrar tuttuğu yerden çekip barın arka tarafına, otoparktan bara süzülen insanların görüş alanının dışına doğru yürürken dışarı çıkıyoruz.

"Konuşmamız gerek," diye tükürdüm ve onu tuğla binanın arkasına çektim.

Burası karanlık, sadece daha iyi günler görmüş titrek bir sokak lambası aydınlatıyor. Soğuk hava taytımın arasından sızıyor ve ceketimi etrafımda sıkarken sıcak anım yavaşça filtreleniyor, saç tutamları görüşümü engellemeye çalışıyor.

Lake tuğla duvarın yanındaki çakılların üzerinde ayaklarını sürüyerek ilerliyor, kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslanıyor, ceketsiz oluşu bu adamın sürekli yansıttığı harareti azaltacak gibi görünmüyor.

"Konuş benimle kızım," diye alay ediyor, başını duvara yaslıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Karşımdaki adama duyduğum talihsiz cazibeyi yutkunarak, "Orada ne vardı?" diye sordum.

"Neyin neresinde?"

"Aptal numarası yapma, Lake. Gözlerindeki o bakışı

gördüm." "Ne bakışı?"

İçimi çekiyorum ve elimi saçlarımda gezdirip uzaklara bakıyorum. Çocukça oyunlar oynamak istiyor ama ben çocuk değilim. Ondan en uzak şeyim ve bunu fark etse iyi olur.

"Kıskançlık bakışı mı?" diye soruyor. "İstiyor gibi göründüğü tek kıza sahip olamadığı için hayal kırıklığına uğramış bir adamın bakışı mı? Bu adamın zahmetsizce izin verdiği şekilde herkesin içinde sana dokunmak için yanıp tutuşan bir adamın bakışı mı?" diye devam ediyor duvarı iterek.

Bana bakarken soğuk mavilerinin ardında en ufak bir acı belirtisi görüyorum.

"Kızlar peşimde," diye itiraf ediyor, önümde durarak. "DM'lerimde, Candy ile evimde, burada barda... beni istiyorlar. Sürekli." Başını sallıyor. "Ama sanki at gözlüğü takmışım gibi. Onları hiç göremiyorum. Tek gördüğüm sensin. Tek düşünebildiğim sensin. Tek istediğim senin küçük dünyana girebilmek, sana, Colin'e yakın olabilmek. Sırlarını herkesten daha iyi bilmek. *Ondan daha* iyi."

Umut, endişe, heyecan, gerginlik ve dehşet beni aynı anda vuruyor. Hayatımın rutin olarak kimsenin erişimine izin vermediğim bir bölümüne girmek istediğini itiraf etmesi beni dehşete düşürürken, aynı zamanda onun için hissetmemem gereken şeyleri hissetmeme neden oluyor.

"Seni öyle görmeye dayanamıyorum," diyor hırıltılı bir ses tonuyla, açıklamaya çalışırken aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor. "Elin... onun kolunda. Onun elleri, benim olması gereken şeyi tutuyor."

Beni öpecekmiş gibi öne doğru eğiliyor ama elimi alnına koyarak onu durduruyorum.

"Her şeyden önce," diye başladım hararetle. "Bana sahip değilsin. Değer verdiğim birinin yanındayken üzülmeye de hakkın yok. Bu çok saçma Lake. Ash benim ailem gibi ve bu ikiniz arasında bir rekabet değil. Ve evet, belki seni tanıştırma fırsatım olmadığı için bunu fark etmemiş olabilirsin ama bunu bilmen ve saygı duyman gerekiyor."

İsmi duyunca irkiliyor ve bunun onu gerçekten ne kadar rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Her ne kadar bu benim için büyük bir tehlike işareti olsa da, çılgınca kıskançlık, bir şeyler hissediyorum

Bacaklarımın arasındaki kıvılcım. Parmak Kasası'nda çok fazla erotik roman var.

Kurguda kıskanç erkeklere bayılırım. Sizi sahiplenmek isteyen bir alfa erkeğinin diş gıcırdatan, nabız hızlandıran öfkesi. Gerçekliğe geçtiğinde sorun olmaya başlıyor. Artık sevimli değil.

"Seni istiyor," diyor kaşlarını çatarak ve ilerlemeye devam ediyor.

Başımı sallayıp bir adım geri çekiliyorum. "Hayır, istemiyor."

"Evet, öyle. Herkes istiyor. Herkes seni istiyor."

Buna güldüm. "Pek sayılmaz, Lake."

"Herkes seni istiyor," diye tekrarlıyor, bunun yankı bulmadığını biliyor. "Ama sen kimi istiyorsun?" sorusunu bir silah gibi bana yöneltiyor ve arkamdaki duvara saplıyor.

Buna cevap vermek ve ona arzuladığı tatmini vermek istemiyorum, ama aynı zamanda bunu inkar da edemem.

Gözleri gözlerimde yumuşuyor ve dudakları aralanıyor, damarlarında duygu dolaşıyor. "Bunu duymam gerek."

Bakışlarının yoğunluğu karşısında yutkunuyorum, sonra bir nefes çekip dudaklarımdan bırakıyorum. Sanki gerginliğimin gittiğini görebiliyormuş gibi dudaklarıma bakıyor.

Bedenim yine o tanıdık uyuşukluğu hissediyor. Bedenimin bir düğmeyi çevirir gibi zihnimi kapattığını fark ettiğim o acı verici, uğultulu ama erotik olarak yüklü an. Bu savaşa getirdiğim silahlar üzerindeki hakimiyetim gevşiyor. Savaşı kaybediyorum.

"Sen," diye amım benim yerime cevap veriyor.

"Tekrar söyle," diyor, sanki dilimin üzerindeki kelimenin tekrar serbest bırakılması gerektiğini görebiliyormuş gibi dudaklarıma bakarak.

"İstediğim sensin." Ne yaptığımın farkına varmadan kirpiklerim titriyor.

Bundan kurtulamaz. O kadar kolay kurtulamaz. Bana karşı değil.

"Ama insanların önünde böyle davranamazsın." Sarhoşluk sersemliğini atlatıp, aramızda en az bir metre kalıncaya kadar onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Elinde bir bardak kırdın!"

"Suratını dağıtmak istedim," diye homurdanıyor, gözlerini bana dikerek. "Cam uygun bir alternatifti, düşününce."

"Lake," diye azarlıyorum ses tonumu yumuşatmadan önce. "Onu benim için önemli olan biriyle tanıştırmaya çalışıyordum."

Beni tekrar duvara doğru takip ediyor, bir elini başımın üstündeki tuğlaya koyuyor ve ben duvara çarparken üzerime eğiliyor. Enerjideki değişimi hissediyorum ve gözleri aniden otel odasındaki o gece olduğu gibi içimi yakıyor.

"Senin için önemli miydi?" diye soruyor, sesi çatlak, dudakları benimkinden birkaç santim uzakta. "Öyle miydin?"

Nefesindeki hafif alkol kokusunu alabiliyorum. Baharat ve odunsu doğanın erkeksi kokusu içime doluyor ve içim yeniden canlanıyor. Boğuluyorum. Derin sular beni aşağı çekiyor.

"Evet." Ciğerlerim sanki kendi üzerine çöküyormuş gibi hissederken kelimeyi zar zor oluşturabiliyorum.

Burnu saçlarıma değecek şekilde başını eğiyor. Nefesimi içine çekiyor, sonra burnunu boynuma sokana kadar aşağı indiriyor. Yutkunuyorum, dudaklarının tenimi sıyırdığını hissettiğimde bu hissin sarhoşluğunu yaşıyorum. Boynumdan kulağıma doğru bir çizgi çiziyor ve "Seni o kadar çok istiyorum ki canım acıyor" diye fısıldıyor.

Beni ne kadar çok istediğini hissediyorum. Üzerimde yükselirken kalçamda hissediyorum.

"Göl," diye fısıldıyorum nefes nefese, neden buraya döndüğümüzü bile unutarak. *Ona ne söylemem gerekiyordu?*

"Seni istiyorum," diyor tekrar, alnımız birbirine değene ve soğuk sonbahar gecesinde nefeslerimizin bulutları aramızda birleşene kadar başını benimkinin üzerinde döndürüyor. "Neden beni istemiyorsun?"

Buna cevap veremem. Onu istemediğimden değil. Oteldeki o geceden beri kafamda canlandırdığım bu fantezinin gerçeğe dönüşmesini istiyorum. Kendimizi istediğimiz gibi ifade etmemizi istiyorum ama bunu nasıl yapacağım ve bir şekilde kariyerimi nasıl koruyacağım? Onu istiyorum ama kendime de ihtiyacım var.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de Lake, Colin'i ve beni daha iyi bir duruma, daha iyi fırsatlara ulaştırmak için bir çeşit yemek biletim. Aramızda şimdilik dengede tutmamız gereken garip bir çizgi var ve keşke bunu kabul etse.

"Oradaki herkese senin olduğumu söyle ve sana dünyayı vereyim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Ondan geri çekiliyorum, yeni bir duygu beni her zaman çevreleyen sisi temizlerken kaşlarım düşüyor.

"İşte burada beni yanlış anladın Lake. Dünyayı senden istemiyorum. Dünyayı kendim için istiyorum ve ilginiz gururumu okşasa da, kesinlikle zehirli alfa-erkek enerjinizi beslemeyeceğim, beni tüm takım arkadaşlarınızın önünde bir et parçası gibi sahiplenmenize izin vermeyeceğim."

Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama bir kolunu kaldırıp gitmemi engelliyor ve beni tekrar duvara doğru itiyor.

"Lake," diye uyarıyorum.

"Tamam, tamam..." Gözlerini kırpıştırıyor, telaşlı görünürken kalmamı sağlamaya çalışıyor. "Böyle... sahiplenici davrandığım için özür dilerim."

"Kendini dizginlemeni istiyorum," diyorum ona. "İnsanlar şimdiden şüphelenmeye başladı."

"Biliyorum, biliyorum" diyor, elini tekrar arkamdaki duvara koymadan önce yüzünde gezdiriyor. Sanki hareket etmeye hiç niyeti yokmuş gibi hâlâ bana doğru bastırıyor. "Kendimi dizginleyeceğim. Söz veriyorum. Ben yoğun disiplin uygulayan, kontrollü bir adamım ama konu sen olunca... Ben sadece... Yapamam..."

Gözleri onu ne kadar kontrolden çıkardığımı yansıtıyor. Bu duygu beni dizlerimin üzerine çöktürse de, bunu kontrol altında tutacak kişinin ben olmam gerektiğini de biliyorum.

Profesyonellik.

Davranış.

Sorumluluklar.

Ama sorumluluk sahibi olmak yorucu ve hayatı her zaman düzenli tutmaktan bıktım, özellikle de o bana öyle bakarken, sanki bana sahip olamazsa hiçbir şeyi yokmuş gibi.

Ben de yapmamam gerekeni yaptım ve uzanıp çenesinin etrafındaki hafif kirli sakala dokundum. Elimi boynunun arkasına doğru kaydırdım ve onu dudaklarıma doğru çektim. Onu her şeyimle öpüyorum çünkü istiyorum.

Çünkü buna ihtiyacım var.

Yine bencil davranıyorum, tıpkı o otel odasında olduğu gibi, çünkü öyle olmak iyi hissettiriyor.

Beni kabaca duvara bastırırken dudaklarımız birbirine çarpıyor ve yakaladığı son kontrolü de kaybediyor. Dili alt dudağımda geziniyor ve ben de ona ağzımı açıyorum. Dili ağzıma değdiği anda, ağzından çıkan iniltiye engel olamıyorum. Kalçamın arkasını kavrıyor, bacaklarımı açıyor ve beni kaldırıyor, bacaklarımı sırtına doluyor ve kalçalarıyla beni kaba tuğlaya sabitliyor. İçime doğru esnerken, taytımı ve iç çamaşırımı klitorisime sürterek beni çıldırtırken, onu sert ve ağrıyan merkezime karşı hazır hissediyorum.

"Kahretsin, buna ihtiyacım vardı, D," diye fısıldıyor öpücükler arasında, diğer elini başımın arkasını tutmak için yukarı kaldırıyor, öpüşmemizi derinleştiriyor ve bu beni mantık noktasının ötesine götürüyor.

Kendimi yine onun içinde kaybettim. Savaşlarım, duvarlarım, her şeyim onun varlığında yok oluyor. Onunla birlikte olmanın bu kadar doğru hissettirmesinden nefret ediyorum. Uğruna çalıştığım her şeyi yıkmak ve zahmetsizce aşık olduğum bu adamın bana verdiği sözü yerine getirmesine, bana dünyasını vermesine izin vermek istiyorum.

Aç ağzı boynumu bulana kadar dudakları çenemi öpücüklere boğuyor. Beni tüketiyormuş gibi öpüyor. Sonunda izin verdiğim şefkate aç. O sevdiğim o küçük şeyi yaparken göğsüm aramızda kabarıyor. Takip eden dil, etime yumuşak bir ısırık, ısırığının titreşen sıcaklığına nazik bir öpücük. Sırf bu yüzden bile orgazm olabilirim.

"Güverte!" Candy'nin sesi köşeyi dönüp otoparka girdiğinde nefesimi tutuyorum ve gözlerim doluyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor boynuma karşı, başını eğiyor.

Botlarım tekrar altımdaki çakıllara çarpana kadar beni isteksizce geri indiriyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, ellerimi çılgın saçlarımda gezdiriyorum, Candy köşede yürürken elbisemi hızla düzeltiyorum.

İkimize de bakıyor, kaşları çatılmadan önce duraksıyor ve yürümeye devam ediyor. "Sigara içmediğini biliyordum!"

Kalbim göğsümden fırlamaya çalışıyor ve sırf panik yüzünden bayılacağımdan eminim. Tam olarak öpüşürken yakalanmamış olsak da, bunun hiçbir kısmı iyi görünmüyor. Lake Candy'ye ne kadar güveniyor bilmiyorum, ama yeterince güveniyor olmalı çünkü o hiç gergin görünmüyor, bense neredeyse kuru otların üzerine yığılmış durumdayım.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor sinirli bir şekilde, başını hayal kırıklığıyla arkadaşına doğru eğerek.

"İğneler. İğneye ihtiyacım var." Candy o kocaman, bulaşıcı gülümsemesiyle cevap veriyor.

Bize doğru yaklaşırken, uzun bacakları, sonunda bize ulaşana kadar botlarıyla çakılların üzerinde tepiniyor.

Lake, "İçkiyi bıraktım," diye karşılık veriyor ve garip bir nedenden ötürü bu beni tahrik ediyor. "Bu gece araba kullanacağım."

Sorumluluk onda seksi duruyor. Benimle ilgilenmesi, akşam sona ererken beni devasa, pahalı kamyonetiyle eve bırakması da öyle. Ona Orta Batı yol kafasının neye benzediğini göstermem gerekebilir.

"Mükemmel," diye yanıtlıyor Candy, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Sıra sende." Ondan Lake'e ve tekrar ona bakarken kaşlarım düşüyor.

"Hadi gidelim küçük Cracker," diyor kolunu omuzlarıma dolayarak ve beni eski barın girişine doğru sürükleyerek. "Ve hayır, beyaz olduğun için değil."

Bu tuhaf yorum karşısında başımı eğerek bakışlarımı yanımdaki Lake'e çeviriyorum, o da ellerini yüzünden aşağı indirerek arkadaşına bakıyor ve bir adım gerimizden geliyor.

"Çünkü bayatladım," diye homurdanıyorum, sürekli kendi mezarını kazan adama ters ters bakmaya devam ediyorum.

OceanofPDF.com

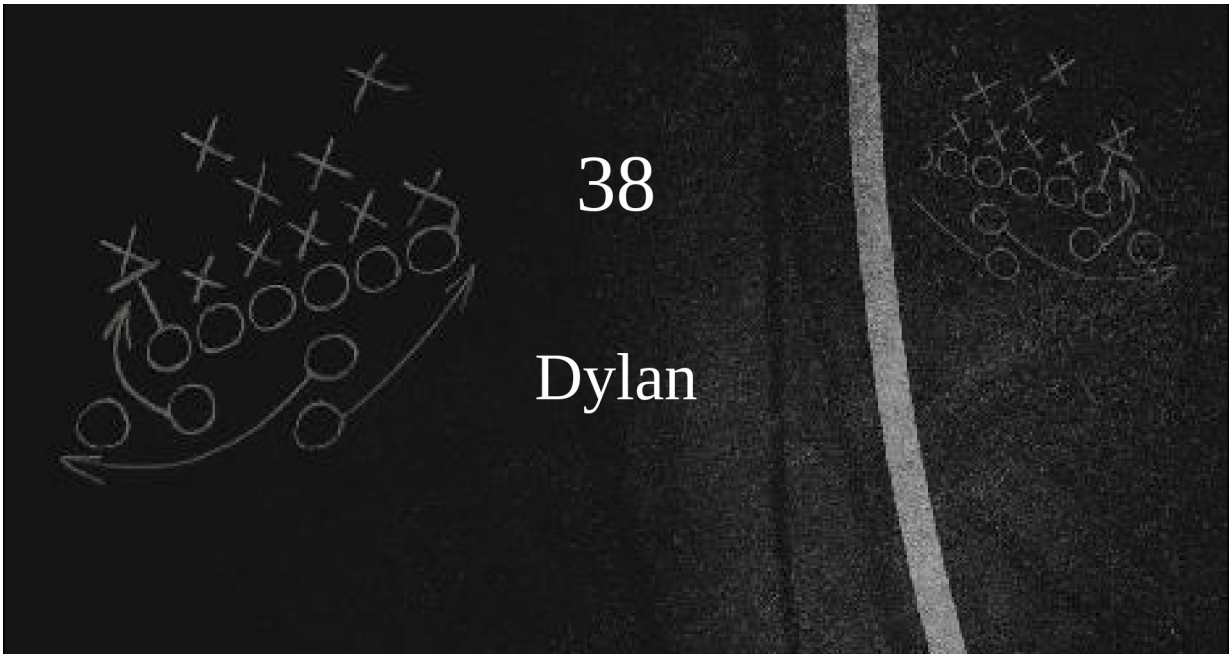

38

Dylan

Gecenin geri kalanı hayal edebileceğimden çok daha iyi geçti.

Lake sonunda Ashton'la tanıştı ve içimde garip bir şey tamamlanmış hissetti. Geçmişimden bir insanın potansiyel geleceğimden biriyle tanışmasını izlerken kalbim ısındı.

Lake'i yeni hastam olarak tanıtmak çok yavan geldi, ne yazık ki kariyerim için onun çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Ashton'ın elini sıkıp yeni terapisti olarak benimle çalışacağını teyit ettiğinde, o acıyı tekrar hissettim. Hak ettiğimi düşündüğüm şeyi kucaklayamamanın acısını. İkimiz için de bunun terapist ve hasta etiketlerinden daha fazlası olduğu açıktı. Ama diğer herkes ne görüyordu? Diğer herkes ne düşünüyordu?

Çapkın göz kırpmalarla dolu yan bakışlar, sinsi sırıtışlarım ve köşe dudak çiğnemelerimle buluştu. Eller bar masalarının altında birbirine sürtünürken bedenler birbirinin yanından çok yakından geçiyordu. Günaha oynuyorduk ve kimsenin canlı canlı yenmemesi tek umudumdu.

Ashton herkesle anlaşabilir. Onun için hiç endişelenmedim. Ama Lake konuşmalarında hâlâ tereddütlüydü. Onun gerginliğini fark ettim.

Ashton ne zaman bir anıdan ya da Lake'in parçası olmamaktan acı duyduğu bir şakadan bahsetse gözleri sertleşiyordu.

Yine de kendini toparladı ve biz farkına bile varmadan Candy ve onun bana gösterdiği coşkulu sevgi gösterisi sayesinde ben de dahil herkes yeterince fotoğraf çekmişti.

Bu adamın amacı birinin yirmi birinci doğum gününü canlandırmaktı. Lake, Candy ve benim shot bardaklarını birbirine vurup son kullanma tarihi geçmiş Robitussin'e benzeyen bir şeyi boğazımdan aşağı süzülürken tat alma tomurcuklarıma saldırarak içmemizi mizahi bir şekilde izledi.

Tuvalete yaptığım ziyaret daha fazla hayal kırıklığı yarattı. Tuvaleti kullanırken lavabonun yanında bir grup kadının o gece ünlü Lake Decker'la ilgili planlarını konuştuklarına kulak misafiri oldum. Futbol yıldızıyla seks tartışmaları kulaklarıma ulaşırken, sadece yatakta onun hakkında duyduklarını değil, aynı zamanda bunu bir üst seviyeye çıkarmak için ne yapmayı planladıklarını da anlatıyorlardı. İçimde farklı bir çalkantı hissettim ve kimsenin onun biriyle birlikte olduğundan şüphelenmemesine sevinirken, aynı zamanda buna öfkelendim.

İçimde büyüyen kıskançlığın değiştirdiği ruh halim, tuvaletlerden çıktığımda beni karşılayan parlak gülümsemeyi görünce hemen düzeldi. Her tarafım ısındı, kalbim onun gözlerini sadece benim üzerimde gördüğümde yeni bir atışa geçti. Lake normalde barda bir kadının anlaşmayı mühürleme teklifini kabul eden bir adam olsa bile, aramızdaki şeyin onun için daha anlamlı olmasını ummuştum. İstediği herkese sahip olabilen bir adam için sadece bir meydan okumadan daha fazlası olduğumu.

O kişi olabileceğimi düşünmek için saf olmam gerekirdi.

Candy'nin Whitney Houston'ın korkunç karaoke yorumundan sonra ışıklar yandı, ahşap barın karanlık köşeleri canlandı ve bu gizli alanları kaplayan bedenleri filtreledi. Kalan oyuncular,

Bizimle birlikte akşamın tadını çıkarmaya devam edenler yavaş yavaş mekândan dışarı süzülüyordu.

Serin ve berrak akşam üzerimize çökerken insanlar birbirlerini güvenli bir şekilde evlerine bırakarak ayrılmaya başladılar. Candy, kollarını iki güzel kadının omuzlarına dolamış bir şekilde yollarını ayırdı, eminim ki onun sunduğu tüm tatlılığın tadını çıkarmak için planları vardı. Vedalaştık ve park yeri sessizliğe büründü.

Lake elini benimkinin içine soktu ve beni kamyonun şoför tarafına doğru çekerek etrafta dolaşan diğer insanların görüş alanından uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?" Dudaklarımda bir sırıtışla soruyorum.

"Bu benim için neredeyse dayanılmazdı," diyor ve sanki sonsuza dek bu fırsatı bekliyormuş gibi beni kapıya doğru itiyor. "Bana seni tekrar öpebileceğimi söyle."

Üstümdeki yüzünü inceliyorum, ellerini arkamdaki büyük kamyonun kasasına dayamış, gözleri ağzıma odaklanmış, dudakları istekli ve bekliyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen.

Omuzları hafifçe çöküyor ve ben şeytani bir sırıtışla kamyona binmek için arkamı dönüyorum. Kapıyı açıp onu iterek sürücü koltuğuna tırmanıp benim koltuğuma geçmeden önce başını kamyonun kasasına yaslayıp mızmız bir inilti çıkarıyor.

Orada öylece duruyor, geri çevrilmenin ardından surat asıyor, ben de gözleri benimkilere kilitlenene kadar koltuğun üzerine eğiliyorum.

"Gözden uzaktayız diye bana istediğini yapmakta özgür olduğunu mu sanıyorsun?" Başını bana doğru eğdiğinde sırıtıyorum. "Hayır, ben o kadar kolay değilim. Yine de bana kur yapmalısın, ateşli çocuk."

Aracın dışında bir süre iç geçiriyor, atlamadan önce kendini toparlamaya çalışıyor ve bana hızlı, şakacı bir bakış atıyor.

"Çakırkeyifken daha da küstah oluyorsun." O seksi sırıtışıyla göz kırpıyor, gülümsemesinin kıvrımı sarhoş edici. "Bunu sevmem senin için büyük talihsizlik."

Sarhoştum. Daha da fazlası, artık şehvetliydim. Azgın ve muhtaç.

"Klasik Lake Decker," diye cevap veriyorum arsızca. "Her zaman meydan okumaya hazırsın, değil mi?"

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, gözlerimin içine bakmadan önce dudaklarını yalıyor ve ben nefes alamıyorum.

"İşte bu yüzden bu oyunda en iyisiyim bebeğim," diye mırıldanıyor ve ben ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluyorum.

Bana bebeğim dedi.

Lake bana bebek dedi.

Kelebeklerin

rehabilitasyona ihtiyacı

var.

Ayaklarının dibinde işe yaramaz bir hayranlık birikintisi içinde erimeden önce, tuvaletteki kadınların sözlerini hatırlayarak, alkolün ve *bebek* kelimesinin altında yatan zayıf kadın için savaşmak için ihtiyacım olan gücü topluyorum. Amacım Lake'i becermek değil. Bunu zaten yaptım. Duygularımı kontrol altında tutarken ve kimsenin bilmesine izin vermezken bu kaçamağı bir şekilde sürdürmekti. *Bu ne karmaşaya dönüştü.*

"Beni bir ödül gibi gösterirsen kazanamazsın," diye karşılık veriyorum.

"Bunu şimdi söylüyorsun." Sırıtıyor, anahtarlarını kontakta çeviriyor. "Ama çarşambaya kadar dizlerinin üzerine çökmüş, hayatında biraz göl olması için yalvarıyor olacaksın."

Bu özel yorum karşısında gözlerim doldu. Ajandamı kontrol etmem gerektiğini hatırladım. Bir şeyler karalamış olmalı. *Küçük bir şey.*

Öyle bile olsa, bu adam için tekrar diz çökmem Çarşamba gününe kadar sürmeyecek gibi bir his var içimde.

Motor kükreyerek çalışıyor ve vites kolunu kavrayıp geri vitese takarken ön kollarındaki gergin kasları izliyorum. Gövdesi dönerken

koltuğumun arkasına geçip arkamıza bakarken, diğer iri eli direksiyonu kavrıyor ve bizi yerimizden kaldırmak için manevra yapıyor.

Ona bir psikopatın bakacağı gibi bakıyorum ama elimde değil. Bu devasa kamyonu bu kadar kolay kullanması beni tahrik ediyor ve nedenini anlayamıyorum. Bununla ilgili hiçbir şey cinsel değil, yine de buradayım, altımızdaki tekerlekler üzerindeki bu metali kontrol ettiği gibi beni de kontrol etmesini diliyorum. Alkol yüzünden.

Bana doğru bakıyor ve ben de muhtaç bir aşüfte gibi ona bakıyorum. Sanki söylediğim bir şeyi kaçırmış gibi kaşlarını kaldırıyor. Ama hiçbir şey söylemedim ve şimdi ona saçma ve kabul edilemez bir süre boyunca baktığım için yakalandım. Başımı çeviriyorum, bir moron gibi omzuma öksürüyormuş gibi yapıyorum ve içime kapanıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, ses tonunda endişe var.

"İyiyim," diye hızlıca cevap veriyorum, sonra da "Boğazım ağrıyor. Ambarda çok fazla içki içtim."

Eski ambar mı?! Neyim ben, seksen mi?!

Endişeliyim. Gerginim. Biraz sarhoşum. Paranoyağım çünkü Lake beni eve bırakıyor ve az önce öpüştük ve muhtemelen yine öpüşeceğiz ve midem düğümleniyor çünkü ondan gerçekten hoşlandığımı düşünüyorum ve yapmamalıyım ama istiyorum ve...

"Eski ambar mı?" diye soruyor nazlı bir gülümsemeyle, iç savaşımı bölerek. "Ben, uh... boğazımı acıtıyor. Tüm o yanma..."-Kum yutuyorum -"Sıvı."

Bana bakıyor. "İyi olduğuna emin misin?" demeden önce göz ucuyla onu görüyorum. Biraz endişeli görünüyorsun."

Olamaz. Lake onun yanında endişeli olduğumu biliyor.

Beni endişelendirdiğini bilemez. Bu sadece onun ne düşündüğünü önemsediğimi ima eder ve eğer onun ne düşündüğünü önemsediğimi biliyorsa, o zaman onu gerçekten benim kadar sevdiğimi de biliyordur. Muhtemelen düğünümüz için renkleri benim seçtiğimi sanıyordur. Kızlar için pembe allık elbiseler ve erkekler için keskin bir lacivert. Her yerde gül altın vurgular.

"Endişeli değilim," diye cevap veriyorum endişeyle.

Neden biri size tuhaf davrandığınızı söylediğinde, tuhaf görünmemek için iki büklüm olup normal davranmak zorunda kalıyorsunuz? Alkolden nefret ediyorum. Huysuz ve soğukkanlı olma yeteneğimi köreltiyor. Onun kemiklerinin üzerine atlamak ve benim gibi kızların aklından bile geçirmemesi gereken bir sürü edepsiz şey yapmak istememe neden oluyor. *Bu çok yorucu*.

Ben ön camdan dışarı bakıp önümüzdeki yola odaklanırken başını tekrar bana doğru çeviriyor. Normal görünüyorum.

"Biliyorsun, meni tüketmenin kaygıyı azaltabileceğini söylüyorlar. Bu yüzden, kendi rahatınız için beni tekrar emmeniz gerekiyorsa, elbette..." Bir elini direksiyondan çeker ve kucaklama eliyle kasıklarını işaret eder.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde gözlerim açılıyor. Dehşete düştüm. Sonra bir an düşündüm. Sonra yine dehşete düştüm.

Ciddi yüzü yarım bir sırıtışa dönüşüyor ve bu sırıtış tüm yüzüne yayılıyor, sonunda gülmeye başlıyor. *Bana gülüyor.*

"Özür dilerim, mecburdum. Nedense çok gergin görünüyorsun ve ben de panik düğmesine basıp nasıl tepki vereceğini görmek istedim." Boğazından derin bir kıkırdama çıkıyor. "Tahmin ettiğim kadar iyiydi."

Şakacı bir şekilde koluna vuruyorum, bu da onu daha çok güldürüyor.

Bu sese bayılıyorum.

Lake'in gülüşü beni sakinleştiriyor.

Gereksiz düşüncelerim için ona ve kendime başımı sallayarak başımı çevirip tekrar pencereye bakıyorum.

"Ama cidden," diye araya giriyor sesi, sert ve kasıtlı, ben tekrar ona dönerken. "Eğer istiyorsan. Bana haber ver. Kenara çekebilirim."

Ona bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum, yüz ifadesi tekrar kırılmadan önce bunu gerçekten düşünüyorum ve başını sallıyor, ciddi bir şekilde düşünmüyor bile.

Çakırkeyif olduğum için beni eğlendirmiyor.

Çakırkeyifim ve onu istiyorum, ama o şimdi saygılı olmak istiyor. Kahretsin, o iyi bir adam.

Eğer olmasaydı hayat çok daha kolay olurdu.

OceanofPDF.com

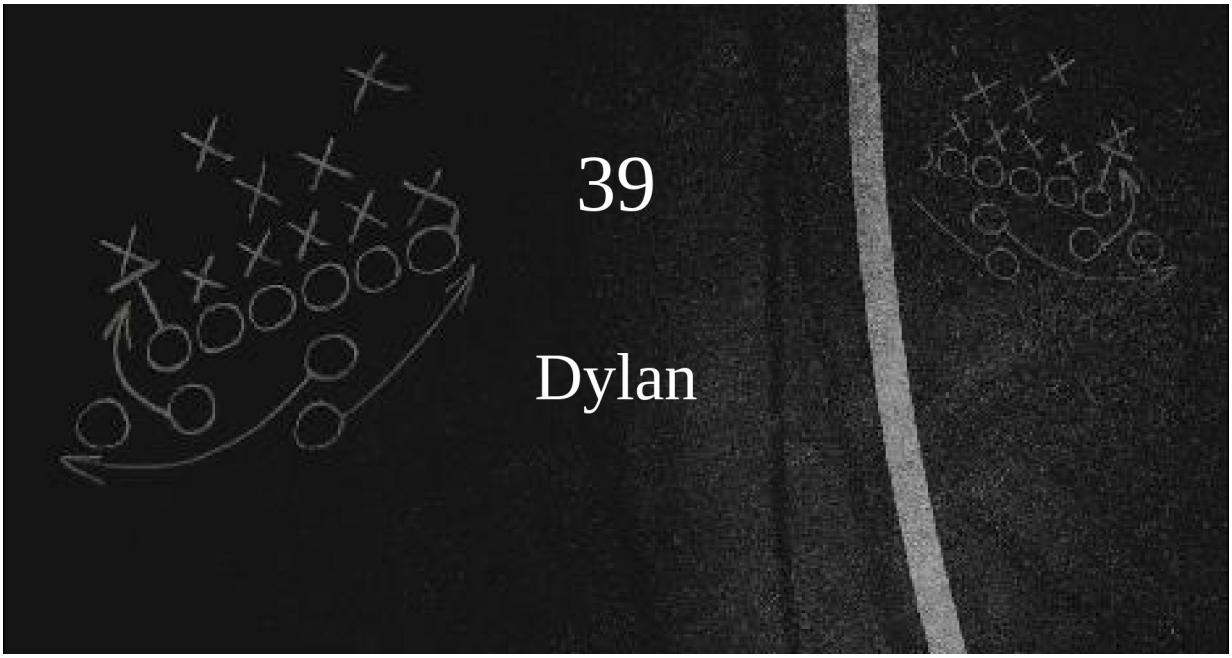

39

Dylan

Yola çıktık ve eve doğru sessiz yolculuğumuza başladık. Kendimi boş yol boyunca sokak lambalarını sayarken buluyorum. Gecenin bitmesini. Tek yaptığımız birlikte vakit geçirmekken Lake ile daha fazla vakit geçirmek istemek çok saçma. Beni haftada birkaç kez görmek için sözleşmesi var ama yine de yetmiyor. Asla yetmiyor.

Bar saatinden hemen sonra küçük apartman kompleksine varan Lake, binanın yan tarafındaki boş bir park yerine yanaşıyor. Kamyoneti park ederken, o koltuğuna oturup kendi nefesini verirken ben de bir nefes alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, fısıltının biraz üstünde. "Bu gece için."

Koltuğuna yaslanıp daha da rahatlıyor ve benden hemen inip evime koşmamı beklememesine bayılıyorum. Müziğin sesini biraz kısıyor ve ben devam ederken yüzünü bana dönüyor.

"İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi."

Şakağı koltuk başlığına dayanmış, kara kaşları hafifçe çatılmış. "Ne şekilde?"

Elbisemin gevşek ipiyle tekrar oynuyorum, ellerime bakarken avuçlarımın terlediğini hissediyorum. "Kendimi yeniden genç hissetmek için bir geceye bu kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim," diyorum kaşlarım çatılırken. "Eğer bu mantıklıysa." "Mantıklı," diye fısıldıyor. "Çok mantıklı." Bir an beni inceliyor, gözlerimiz sanki geçmişimi okuyormuş gibi birleşiyor. "Giyinip kuşanmak, arkadaşlarınla barlara gitmek için sana pek fırsat verilmedi, sebepsiz yere içki içmek, barın arkasında bir adamı öpmek..."

Kızardığımı hissediyorum, sıcaklık boynuma doğru yayılıyor.

Yine de haksız değil. Bu fırsatlar herkes için vardı. Hatalar ve vahşi deneyimler yoluyla öğrenmek. Ben onlar aracılığıyla öğrenemedim. Bunu asla hayal edemezdim. Beni ve uğruna çok mücadele ettiğim şeyi yıkarlardı.

Gözlerimi kucağımdan çekip onunkilere bakacak gücü buluyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Bunu anladın, ha?"

Bakışları ruhumu yırtıyor ve şaşırtıcı bir şekilde bu ifadeden kaçınıyor. Konsolun diğer tarafına uzanarak elimi kucağımdan alıyor ve bizi ayıran deri bariyerin üzerine koyuyor. Elime çok nazikçe dokunuyor ve havalandırma deliklerinden giren hava avucumun utanç verici yanıklığını azaltmaya yetmiyor. İşaret parmağını her bir tırnağımın üzerinde gezdirerek iç geçiriyor.

"Tırnaklarını boyamışsın."

Yutkunuyorum, kaşlarımı hafifçe çatıyorum, neden hoşnutsuzmuş gibi göründüğünü anlamıyorum.

"Yaptım," diye fısıldıyorum, dün uyguladığım taze siyah boyaya bakarak.

Her zamanki gibi düzensiz olan boya. Oje çıkarıcı bulamadığım ve çıkarmak için çaba sarf etmediğim için kalan beyaz katın üzerini kaplayan boya. Eski cilanın bittiği çizgiye dokunuyor.

Ekstra katman pürüzsüzlükte bir tümsek oluşturuyor ve sanki onu üzen bir şeyi hatırlatıyormuş gibi asık suratlı bir ifade takınıyor. Oje çıkarıcıya fazladan para harcamayı reddetmek bile olsa, talihsizliklerimi örtmeye yönelik zayıf girişimimi görmek ona acı veriyor sanki.

Tam aklını okuyabilmeyi dilerken, konuştu.

"Bazen bencil olmayı hak ediyorsun. Kendini bu fikirden nefret ederken bulsan bile."

Sözleri kalbimi sızlattı.

"Hak ediyorsun..." Duraklıyor, kelimeleri bulmaya çalışırken parmaklarımla oynuyor. "Sen de bakılmayı hak ediyorsun."

Ağzım kuruyor ve nefes almak yine zorlaşıyor.

Sessizlik kamyonu dolduruyor ve her nasılsa kabin bir palyaço arabası kadar küçük geliyor. Orada oturuyoruz, ikimiz de onlara bakarken onun parmakları benimkilerin arasından kayıyor.

Hiçbir şey olmazken çok şey oluyor. Zihinler aramızdaki kalın hava sayesinde birbirini anlıyor. Ruhlar basit dokunuşumuzla kucaklaşıyor ve ben yine de özverili olma nedenlerimi ifade edecek kelimeleri bulamıyorum.

Keşke bencil olabilseydim. Ama sonuçta bu benim hayatım değil. Bunu uzun zaman önce kabul ettim ve onun bana hatırlatma çabası, kontrol edemediğim bir geçmiş yüzünden beni hayal kırıklığına uğratıyor.

Sözleri etrafımızı saran gerginliği yırtmadan önce sessizlik sürüyor.

"Şükran Günü için bir planın var mı?"

Duymayı beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama o hâlâ ellerimize odaklanmış, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Tek planım sipariş vermek ve bol pantolon giymek." Burnumla alay ediyorum, sonra cevap veriyorum, "Ama hayır. Planım yok. Daha üç hafta var.

henüz. Neden sordunuz?"

Parmaklarımın arasına bakıyor, kaşlarının ortası hâlâ çatık. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Midem kamyonetinin zeminine düştü.

"Ne?" Nefes nefese sordum.

"Benimle anneme gel."

Başparmağını benimkinin üzerinde gezdiriyor ve gözleri nihayet benimkine sabitlenmeden önce, basit bir dokunuştan kaynaklanan bir ısı dalgasını uyluklarımın arasına gönderiyor.

"Benimle gel. Şükran Günü için. Annem her yıl küçük bir akşam yemeği düzenler."

Boğazım kurudu. Dilim damağıma yapışıyor. O sarhoş.

Bekle, hayır. Ben sarhoşum. O içmiyordu.

"Ben... Yani, yapamam..." Kekeliyorum, ön camdan apartman kompleksine bakıyorum ve kardeşimi düşünüyorum. "Colin'i Şükran Günü'nde bırakamam-"

"Hayır," diye hemen araya giriyor. "Tanrım, biliyorum." Kocaman dişlek bir sırıtışla gülümsüyor ve boğazından seksi bir kıkırdama çıkıyor. "İkinizi de kastetmiştim. Bu yıl Şükran Günü'nde ikinizin de orada olmasını istiyorum."

Düzensiz atışlar göğsümde çırpınıyor. Midem yerden kalkıyor ve rahatsız edici bir düğüm haline geliyor. Lunapark treninde dik bir tepeden aşağı yuvarlandığınızda hissettiğiniz duygu gibi. Mide bulantısı ve aynı zamanda sert düşüş. Colin'i de dahil ettiğinde, o ağırlıksızlığı hissediyorum.

"Gerçekten mi?"

Dudaklarını yalıyor ve şakağını tekrar koltuk başlığına yaslıyor, gözleri doğrudan benimkilere bakıyor.

"Evet, gerçekten. İkinizi tanıştırmak benim için çok anlamlı olurdu." Duraksadı, tekrar bana bakmadan önce ellerimize baktı. "Onunla."

Bu büyük bir şey. Bir kadının annesiyle tanışması her erkek için büyük bir şeydir, benimle sadece terapisti olarak tanışıyor olsa bile. En azından ben öyle varsayıyorum. Ama devam ederken varsayımlarımın üzerinden geçiyor.

"Beni bu hale getiren kadınla tanışmasını istiyorum. Rekorlar kırmak ve benim için savaşan kadın için savaşmak üzere rekor sürede o sahaya geri dönmem için beni eğiten kadınla. Zekâsı ve ukala cevaplarıyla beni çıldırtan kadınla. Beni kıskanç ve dengesiz hissettiren, bardakları kıran ve onun zihnini işgal eden herkesten nefret eden kadın." Başını sallıyor, inanamayarak kıkırdıyor, sonra yutkunuyor. "Özverili ve koruyucu olan." Eli benimkini sıkıyor. "Zor seven." İç çekiyor ve o gözler yukarı bakıp beni delip geçerken titriyor. "Bana *onu* hatırlatan."

Oh, Yüce İsa. Bu çok ağır. O kadar ağır ki, farkında olmadan onu tutan adam tarafından parçalara ayrılmayı bekleyen savunmasız kalbim için mizahı bir savunma mekanizması olarak kullanmak zorunda kalıyorum.

"Sesi çok iyi geliyor," diye şaka yapıyorum.

Konsolun öbür ucuna uzanıp boynumun yanından tutuyor ve nefesimi kesecek kadar irkilmeme neden oluyor.

"Yapma bunu," diyor kocaman açılmış gözlerime bakarak. "Şu anda mizah yapma. Ben ciddiyim."

Onun tarafından sular altında bırakılırken, ciddiyetini hissederek biraz oksijen solumaya çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun onun için neden bu kadar büyük bir mesele olduğu beni şaşırtıyor. Neden bunu istiyor. Benimle.

"Tamam," diye fısıldıyorum nefes nefese. "Eğer eminsen."

Ona bundan vazgeçmesi için fırsat veriyorum. Belki de anlık bir davetti ve bunun ne anlama geldiğini düşünmedi.

Başını sallıyor, sonra beni kendine çekiyor, parmakları başımın arkasındaki saçlara kayıyor, beni kavrıyor ve konsolun üzerine eğilip yaklaşırken gıcırdayan deri sesi içimi ısıtıyor.

Beni öpüp öpmeyeceğini merak ederek, bana yakından daha yakın olan gözlerine bakarak bekliyorum. Gözleri yüzümde geziniyor ve tehlikeli bir şekilde ona yaklaşan dudaklarıma konuyor. Dudakları ayrılıyor ve yumuşak nefesinin benimkiyle buluştuğunu hissediyorum.

"Bana orada olacağını söyle," diye fısıldıyor dudaklarıma. Bu kez başımı sallıyorum. Artık hiçbir alay ya da zekâ beni kurtaramazdı. "Orada olacağım."

Dudaklarını nazikçe dudaklarımda gezdirmeden önce, sanki cevabımı özümsüyormuş gibi hareketsiz duruyor.

"Seni öpebileceğimi söyle."

Her zaman bir şekilde talep ederek rızamı istemesi, hayatım boyunca sakladığım bu kaotik ihtiyaçla beni heyecanlandırıyor. Ta ki ona kadar.

"Öp beni Lake," diye fısıldıyorum dudakları benimkilere yapışmadan saniyeler önce.

Ellerim pürüzsüz boynundan yukarı kayarken boğazından tatmin edici bir inilti çıkıyor. Dudaklarım alt dudağının etrafını sarıyor ve nazikçe emiyor. Yaklaşmak için duyduğum ihtiyaç beni ele geçirdikçe an ısınıyor.

Her şey çok hızlı oluyor. Bir an kendi koltuğumdayım, bir an sonra onunki tamamen yatmış durumda ve ben onun kucağındayım, eğitim sırasında saatlerce çalıştığım o kaslı kalçaların üzerindeyim. Sert eller taytımdan yukarı doğru kayarak elbisemin altından geçip kıçımı buluyor.

Dillerimiz güçlü bir patlamayla buluşuyor, aç ağzının benimkine karşı hissiyle vücudumda havai fişekler dalgalanıyor. Dudakları sabit ve hızlı hareket ediyor. Hareketlerinde talepkâr bir kontrol var. Bana sahip oluyor, ihtiyacı olanı alıyor, arzuladığımı veriyor.

Kot pantolonunun altındaki bariz gerginliğe karşı kalçalarımı kabaca kavrarken alnını dudaklarıma yaslamak için dudaklarımdan geri çekiliyor.

"Kahretsin, D," diye inliyor aramızda, yüzü acı içinde. "Bundan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum birkaç hafif öpücük arasında.

"Sadece bunu kabul etmemiz gerekiyor." Beni öpüyor, söylediklerimi tamamen anlıyor. Bunun aramızda ne kadar harika bir his olduğunu biliyor. "Bunu kabul etmelisin." Bir öpücük daha.

Geri çekiliyorum, kollarımı arkasındaki koltuk başlığına dayayıp kendimi destekliyorum, göğsüm tutkuyla kabarırken nefesim kesiliyor. Sözleri, o anın sıcaklığının maskeleyebileceği bir ağırlık taşıyor. Bunu anlayacak kadar zekiyim. Onu uzakta tutacak kadar farkındalığım var.

"I-"

"Seni takip edeceğim," diye araya giriyor.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Ne?"

"Eğer bir an bile kaçacağını düşünürsen, bil ki seni kovalarım. Benim olana kadar kovalayacağım," diye fısıldıyor ve bileklerimi tutup koltuk başlığının iki yanına yerleştirerek tekrar ona doğru düşmemi sağlıyor. "Kayarken seni yakalayacağım." Dudaklarımı yakalamak için öne doğru eğiliyor, alt dudağımı arasına alıyor ve bırakmadan önce şefkatle emiyor. "Ve yakalanmanın her zerresini seveceksin."

Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum. "Peki ya ben daha hızlıysam?"

Kirpiklerinin arasından beni incelerken başı koltuğa doğru düşüyor.

"Beni olduğumdan daha iyi olmam için eğitiyor olman utanç verici." Sırıtıyor. "Kendi sonun kendin olacaksın, Şef."

Ellerim koltuk başlığından boynuna doğru kayıyor. Başparmaklarımı güçlü çene çizgisinde gezdiriyorum; yüzünün bacaklarımın arasında bıraktığı keyifli sürtünmeyi sessizce hatırlatarak kalçalarımın titremesine neden olan mükemmel miktarda kirli sakalla dolu.

Ama bu, kalçalarımı birbirine sıkıştıran ve beni onun üzerinde parçalanmaktan alıkoyan seksten daha fazlası. O beni istiyor. Beni. Küçük yaşlı beni. Pis, kirli, eski püskü, terli Dylan. Altımdaki gözlerine bakarken, gecemizin ağırlığının bu ana kadar kaynadığını hissediyorum.

"Beni pişman etme," diye fısıldıyorum, yumuşak dudaklarından meraklı gözlerine bakarak.

"Beni eğitmek mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Kayıyor."

Nefes alıyor, sonra yüzümün yan tarafını kavrıyor, iki avucu boynumun ve çenemin yanlarını tutmadan önce sarkan saçları kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Seni yakalayacağımı söylemiştim," diye fısıldıyor.

Beni yakalardı. Düşmemi beklerdi. Ama düşmek korkutucudur çünkü bırakmanız gerekir. Bırakmak, yapmamak için eğitildiğim şey. Kalbim, katmanlı kayalardan oluşan bir duvarla korunuyor olsa da, nihayetinde en kırılgan parçam. Erişim izni verilirse beni bir günde kırabilir.

"Bana karşı dikkatli ol," diye uyarıyorum, gözlerinin arasında ileri geri bakarak. Göğsü benimkine karşı genişleyip daralırken bakışlarında sıcaklık artıyor.

Elleri boynumdan yavaşça aşağı iniyor, kaburgalarımla buluşana kadar göğüslerimin etrafında dolanıyor. Kalçalarımın kıvrımına kadar iniyor ve burada sıkı tutuşu etimde yarıklar açıyor.

"Seninle pek çok şey olmayı planlıyorum," diyor kısık sesle, içime işleyen o ateşle bana bakmadan önce duraksarken çenesi esniyor. "Ama dikkatli olmak bunlardan biri değil."

OceanofPDF.com

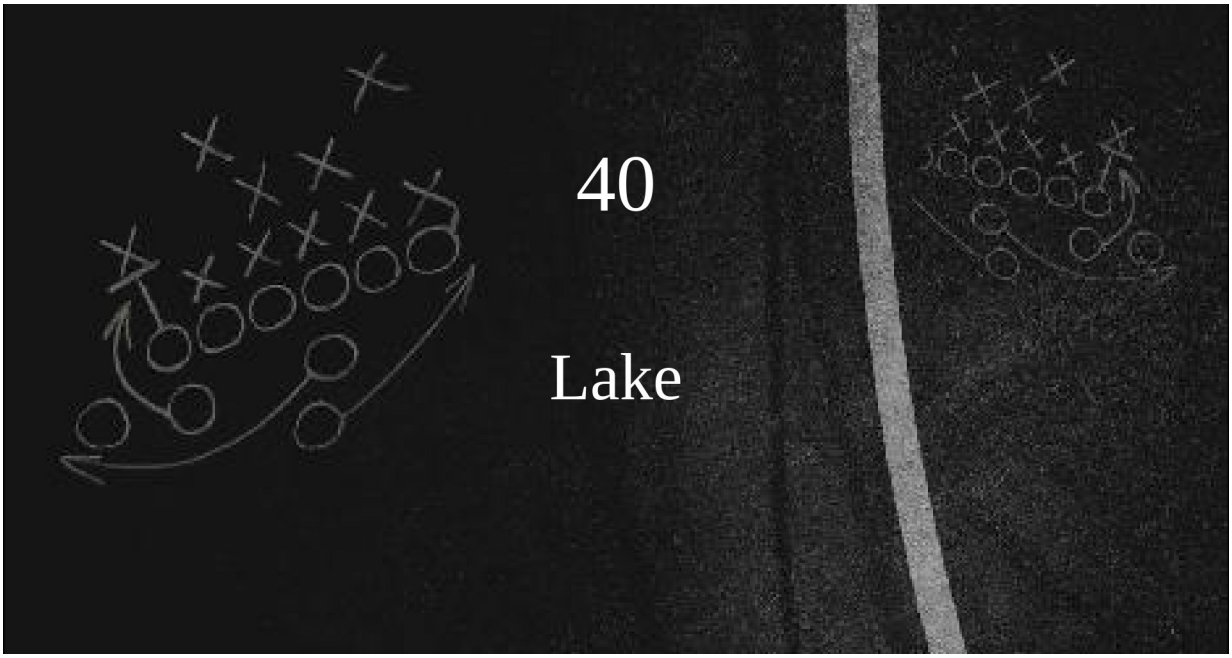

40

Lake

Midemin çukurunda kıvrılan duygular ve evcilleştirilmemiş şehvetten bayılabilirdim.

Siktir, ona ihtiyacım var. Hayal edebileceğimden çok daha fazla şekilde ona ihtiyacım var. Annemle tanışmasını istemek kolaydı. Bunu daha önce hiç istemediğim kadar istiyorum. Önemli olan her yönden birbirinin aynası olan iki kadın. Özverili, sevgi dolu, güçlü.

Tek umudum Dylan'ın gücünün ondan yayılması ve anneme bu hastalıkla mücadele etmek için yüzeyin altında sahip olduğu gücü hatırlatması. Dylan'ın nereden ve kimden geldiğimi bilerek beni daha iyi anlayacağını umuyorum. Herkesin reklam panolarında gördüğü adam olmadığımı bilerek. Her yerde kadınların özlemini çektiği, hiçbir bağlılığı olmayan tek gecelik ilişkilerin beni tatmin edeceğini düşündükleri adam. Playboy futbolcusu.

Ben değildim.

Daha fazlasına
ihtiyacım
vardı. Ona
ihtiyacım
vardı.

Bir elimle boynunun arkasını kavrayarak Dylan'ı dudakları dudaklarıma değene kadar tekrar öne çekiyorum. Öpücük karmakarışık. Tutkulu ama yavaş. Sıcak ama yine de kamyonun içindeki ateşi çevreleyen geç sonbahar gecesinin ürpertileriyle baş başa bırakıyor beni.

Bağlantımızda öyle bir telaş var ki, yine de zaman önemsiz geliyor. Şu anda onunla birlikteyken kendimi başka bir yerde hayal ediyorum. Sahaya geri dönmeye, rekor sürede iyileşmeye ya da futbola hiç odaklanmıyorum. Zihnimi sadece onun düşünceleriyle maskeliyor. Bu pervasızca ve dehşet verici ve garip bir nedenden ötürü doyamıyorum.

Bütün gece ona baktım, ona dokunmak istedim. O mükemmel, gür dudaklara ihtiyacım vardı. Gülümsemesini izledim. Gülüşünü duydum. Şimdi ona hissettirmeliyim.

Elim narin boynundan göğsüne doğru ilerliyor, elbisesinin üzerinden esnek göğsünün yan tarafını avuçlayana kadar meraklı parmaklarımı yavaşça takip ediyor. Dudaklarıma doğru iç çekiyor ve ben de onu bir öpücükle yutuyorum.

Kucağımda kendini yeniden ayarlarken onun için ne kadar hazır olduğumu hissedebiliyor. Onu kendime doğru çekiyorum, sıkı küçük vücudu benimkiyle aynı hizada. Onu istiyorum. Bu acıyı dindirmesi için ona ihtiyacım var. Sadece onun bana verebileceği rahatlamayı arzuluyorum. Ama kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"D," diyorum, çenesini hafifçe kavrayıp onu geride tutarak. "Sen-"

"İçiyordun," diye bitiriyor benim yerime. Ellerimi bileklerimden aşağı doğru çekerek kalçalarının üzerine koyuyor ve tekrar öne doğru yuvarlayarak nefes nefese inleyerek beni terk etti.

"Evet, içiyordum. Bunun bunu durdurmasına izin verme. Bunu kabul etmeliyiz. Bunu kabul etmeniz gerekiyor."

Onun sözlerini dinlerken başım koltuk başlığına yaslanıyor. *Tanrım,*

sarhoşken hâlâ arsız, ona yedirdiğim bokun aynısını bana yediriyor.

"O adam olmak istemiyorum," diye iç çekerek cevap veriyorum.

İçimdeki melek ve şeytanla savaşıyorum. Biri bu kızı bu gece yalnız bırakmamı söylüyor. İçki içiyor. Diğeri diyor ki, durman için yalvarana kadar onu mahvet.

"Sana böyle bir seçenek sunmuyorum," diye karşılık veriyor, sonra usulca devam ediyor, "Buna ihtiyacım var, Lake."

Yalvarışı, her zaman bağlantı kurduğu o hassas parçama ulaşıyor. Bana onun gerçeğini hatırlatıyor. Vahşi ve sınır tanımayan anları yaşayamamak. Aptallık anları, yaşlandığınızda ve geriye dönüp baktığınızda bir şekilde en iyi anılardan bazılarına neden olur. Yapılan hatalar geçmişinizi oluşturur. Gücü, güvenlik ve emniyet ihtiyacı yüzünden hiç bilmediği bir geçmiş. Bu pervasız geceye ihtiyacı var ve ben bu iş için biçilmiş kaftanım.

Olduğu kişi olarak kalmasını sağlarken kendini bırakmasına izin veren ben olacağım. Güçlü, zeki, seksi bir kadın. Onu kayarken yakalıyorum.

"Emin misin?" Emin olmak için soruyorum.

Başını sallıyor. "Çok eminim."

Bu ihtiyaçları anladığımda, onu nefes nefese üzerimde izliyorum. Onunla ne yapacağıma karar vermemi beklerken dudakları aralanıyor. Etrafımızı saran ayın loş ışığında parlayan közlerle bana yalvarıyor. Tekrar başını sallayarak beni harekete geçiriyor ve işte o anda kontrolümü kaybediyorum.

Üzerindeki ceketi çıkarıp yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve dudaklarımız tekrar birbirine çarparken boynunun arkasını kavrıyorum. Benimkini açmak için mücadele ediyor, ben öne doğru eğilip içinden çıkarken ceketi omuzlarımdan aşağı itiyor.

"Oh, Lake," diye o muhtaç ses tonuyla inliyor ve ben gerçekten kendimi kaybediyorum.

Gömleğimi ensemden kavrayıp, kollarım beline dolanmadan önce hızla çekip çıkarıyorum, tenime yaslanmasına ihtiyaç duyuyorum, dudakları nefes almak için can simidiymişim gibi bana yapışıyor.

Onun öpücüğü bana bir şeyler yapıyor. Vahşi, çılgın, hayal edilemez şeyler. Beni harekete geçiriyor. İçimdeki bu kalp her neyden yapılmışsa, ona sahip çıkmamı istiyor. Sahiplenici, garip, kontrolsüz bir şekilde. Bir daha başka birinin dudaklarını üzerimde görmek istemiyorum. Peki ya onun dudaklarını başkasınınkinde düşünmek? Asla. Olmayacak.

O benim. Öyle olmak zorunda.

"Beni öpmeyi bırakma," diyorum dili ağzıma girmeden önce, iyi bir kız gibi dinleyerek.

Kalçalarını kavrıyorum, dilim onunkiler boyunca mükemmel bir şekilde kayarken onu kalçalarıma doğru itiyorum. Ellerim elbisesinin kenarının altından kayıyor, muhtaç ve talepkâr parmaklarım taytı teninden kavramadan önce sıcak uyluklarının üst kısımlarını sıyırıyor. Dili hâlâ benimkiyle oynarken, taytı ortasından kabaca yırtıyorum ve kendime yeterince geniş bir alan açana kadar ayırıyorum.

Dudaklarıma karşı nefesini tutuyor ve beni şehvet dolu bir öfkeye sürüklüyor. Eğer iddia ettiği gibi bana ihtiyacı varsa, her şeyimi alacak. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar.

Ellerimden birini başının arkasındaki saçlara doğru kaydırarak onu dudaklarımdan uzaklaştırıyorum ve tavana bakmaya zorluyorum. Boynunu tamamen görmemi sağlayarak yutkunuyor ve bana teslim oluyor. Göğsü önümde kabarıyor, kesik kesik nefesler alıyor. Külotunu yana doğru sıyırıyorum ve parmaklarımı ıslak teninde gezdiriyorum.

Bir parmağımı içine sokarken adım dudaklarından dökülüyor.

Arkasına yaslanıyor, parmakları dizlerimin üzerindeki kot pantolonu kavrıyor, ben parmağımı yavaşça çıkarıp yerine iki parmak koyarken tırnakları deriyi delip geçiyor.

"Siktir, D," diye fısıldıyorum, parmaklarımın geri çekilmesini izliyorum, onun uyarılmasıyla kaplı.

Başını saçlarından tutup kamyonun tavanına yasladığımda boğazından boğuk bir inilti çıkıyor, göğüsleri önümde yükselip alçalıyor. Parmaklarıma binmeye zorlarken onu rehin tutuyorum. Kontrolünü kaybetmenin verdiği heyecanla çoktan damlamaya başlamıştı.

Dilim boğazıyla buluşuyor, önce yalıyor sonra da açıkta kalan teninin kenarından öpüyor. Küçük klitorisine küçük daireler çizerek kalçalarını elimle buluşmak için daha hızlı hareket ettiriyor. Parmaklarımın etrafında bir sıkışma var ve orgazm olma ihtiyacını hissediyorum.

Bilerek parmaklarımı geri çekiyorum, gözlerim onunkileri beklerken saçlarını tutuşumu hafifletiyorum. Başı düşüyor ve kaşları hayal kırıklığıyla çatılıyor.

"Çok yaklaşmıştın,"

diyorum. Başını sallıyor,

hâlâ nefes nefese.

"Anlayabiliyorum." Tıslıyorum. "Çok sıkı oluyorsun."

Ellerini göğsümde gezdiriyor, kemer tokama ulaşmadan önce geçtiği her çıkıntıyı ezberliyor. Tokayı açarken ellerine bakıyorum. Şehvetli gözleri yavaşça yükseliyor, boynumu, dudaklarımı, burnumu ve son olarak gözlerimi incelerken vücudumu takip ediyor.

Pantolonumu açarak öne doğru eğiliyor ve elini ensemden geçirip saçlarıma sokuyor.

"İlkini etrafında hissetmek için yanıp tutuşuyorsun," diye fısıldıyor anlayışla, dudakları alt dudağıma yaklaşıp usulca emiyor. "Senin olsun. Her zaman."

Öpücükleri çenem boyunca ilerleyip boynumu bulurken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Etrafı karıştırıyorum, o öne doğru eğilirken konsolda bir prezervatif buluyorum. Dudakları hâlâ boynumu emerken, kendimi onun altına bırakıyorum.

"Sizi bekletmeyeceğim," diyorum kamyonun tavanına bakarak.

"Uzun sürmeyecek," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Ben zaten oradayım."

Böyle konuşmaya devam ederse elimi kıracağım. Ama önce dudaklarına ihtiyacım var.

"Öp-"

"Seni öpüyorum," diye araya giriyor, şimdi bana dönük. Şiş dudakları ay ışığında parlıyor. "Biliyorum." "Nelerden hoşlandığını biliyorum" diye devam ederken tatlı fısıltısı kulağımda eriyor.

Kalbim bir kafesin ardına hapsolmuş deli bir adam gibi göğsümde atıyor. Beni çözmüş, zayıflıklarımı biliyor ve ben kendimi ona teslim etmek zorunda kalıyorum. Onun bencil olmasını istiyorum. İhtiyacı olabilecek her şeyi benden almasını.

Gözlerimiz açık ve birbirimize odaklanmış bir şekilde dururken o daha da yaklaşıyor ve ayrık dudaklarını benimkilerin üzerine yerleştiriyor. Dillerimiz birbirine değene kadar gözlerimiz kapanıyor ve onun sıcak, ıslak duvarları etrafımı sararak zonklayan sikimi sıkıca kavrıyor.

Taytında ve külotunda açtığım boşlukla şaftımdan aşağı kayıyor ve ağzına doğru kabaca inliyorum, ellerim hala bağlantımızı potansiyel meraklı gözlerden koruyan elbisenin kumaşını kavrıyor, eğer biri bizi yakalamaya cesaret ederse.

Boğuk bir çığlık atarak kalın uzunluğumu içine alırken, zevk dalgaları uzuvlarımdan aşağı iniyor. Bir saniye boyunca birbirimize bağlı oturduk.

Ben de onun bu duyguya alışmasına izin veriyorum. Dudakları benimkilerden çekiliyor ve gözleri köşelerde sıkışırken alnında bir kırışıklık oluşuyor.

"Yavaş başlayacağım," diye fısıldıyorum, ona bakarak.

Gözlerini kapatarak başını sallıyor. Sessiz bir yalvarış.

Gerginliğini hafifletme ihtiyacı hissederek saçlarını yanağından uzaklaştırıyor, yumuşak, kızarmış tenini avuçluyorum. Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve beni beklerken buluyor. Şu anda hangi ifadeyi yaydığımdan bile emin değilim, ama her neyse, onu bir tür rahatlıkla dolduruyor gibi görünüyor. Rahatlık, hafifleme, onu geride tutan kısıtlamalardan kurtulmasının tesellisi.

Sabit ama acı verici derecede yavaş bir tempoyla ona doğru ilerlerken ağızlar birleşiyor. Ağzıma düşen her nefesi, göğsümde titreşen her iniltimle buluşuyor. Etrafımdaki sıcaklığın sıkılaşması kendimi bu kadının içinde kaybetmeme neden oluyor. Seks hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Bu kadar patlayıcı. Bu bağlayıcılık.

Kolları arkamdaki koltuğa düşüp kendini desteklerken, ben de ona sarılıyorum, aramızdaki bağın ateşi içimizi yakarken, bedenlerimizin birleşmesinin sıcaklığı kabini dolduruyor. Kamyonun altımızda sallandığını hissederek ona tekrar tekrar sokuluyorum. Peşinde koştuğum duygu yüklü boşalmaya doğru hızımı artırmaya devam ederken onun nefes alışları ve gırtlaktan gelen çığlıkları gittikçe yükseliyor.

Gözleri kapalı, ağzı açık ve ben izliyorum. Vücudunun kasıldığı ve bacaklarının kucağımın etrafında gerildiği an gelene kadar beni tekrar tekrar derinlere almasını, kalçalarımın üzerinde zıplamasını izliyorum.

"Lake, düşüyorum," diye nefes alıyor üstümden.

Sözleri içimde sıkışıp kalmış, kullanılmayan o parçaya ulaşıyor. *Ben de düşüyorum, Dylan.*

Bir kolumu beline dolayarak, boynunun arkasını kavrayıp onu öpücüğüme doğru çekerken vücudunu kendime yapıştırıyorum. Etrafımda kasılıyor, göğsü kısa, hızlı nefesler veriyor, dillerimiz iç içe geçmeden önce ağzıma karşı yumuşak bir şekilde mırıldanıyor ve boşalmak üzere olduğunu biliyorum.

"Sorun sensin, D," diye inliyorum öpücükler arasında. "Biziz. Öyle olmak zorunda."

Haykırıyor, alnını benimkine yaslıyor, ben hareketlerime devam ederken etrafımda kendini kaybediyor, ben onu bir hizmetkârın bir tanrıçayı incelediği gibi incelerken orgazmını atlatmasına izin veriyor. Onun benden önce açıldığını görmek, bu zevki kendisi için çalmak, içinde kendini kaybetmek...

O tam bir başyapıt. Hayatta bir kez görülebilecek bir kadın. Hak ettiğimden emin değilim.

Yüzünü kendime çekiyorum, dilim onunkini sıyırıyor ve derin, gırtlaktan gelen bir inilti ve birkaç özensiz itiş ile kendimi prezervatifin içinde kaybetmem için gereken tek şey bu. Bağlanabildiğimiz her yer benim mengenem. O tatlı, etli dudaklar her seferinde beni benden alıyor.

Birlikte uçuyoruz, nefeslerimiz yavaşlıyor, göğüs kafeslerimiz sabitleniyor ve elleri yüzümde kalıyor. Uyuşmuş yüzüm boyunca yumuşak öpücükler bırakarak bana kendi tarzında bakıyor. Arkama yaslanıyorum, yarı ölü bir şekilde koltuğa yaslanıyorum, onun şefkatini özümsüyorum, derinlerde olduğumu biliyorum.

Çok derin.

Bu o.

Biziz.

Öyle olmalı.

OceanofPDF.com

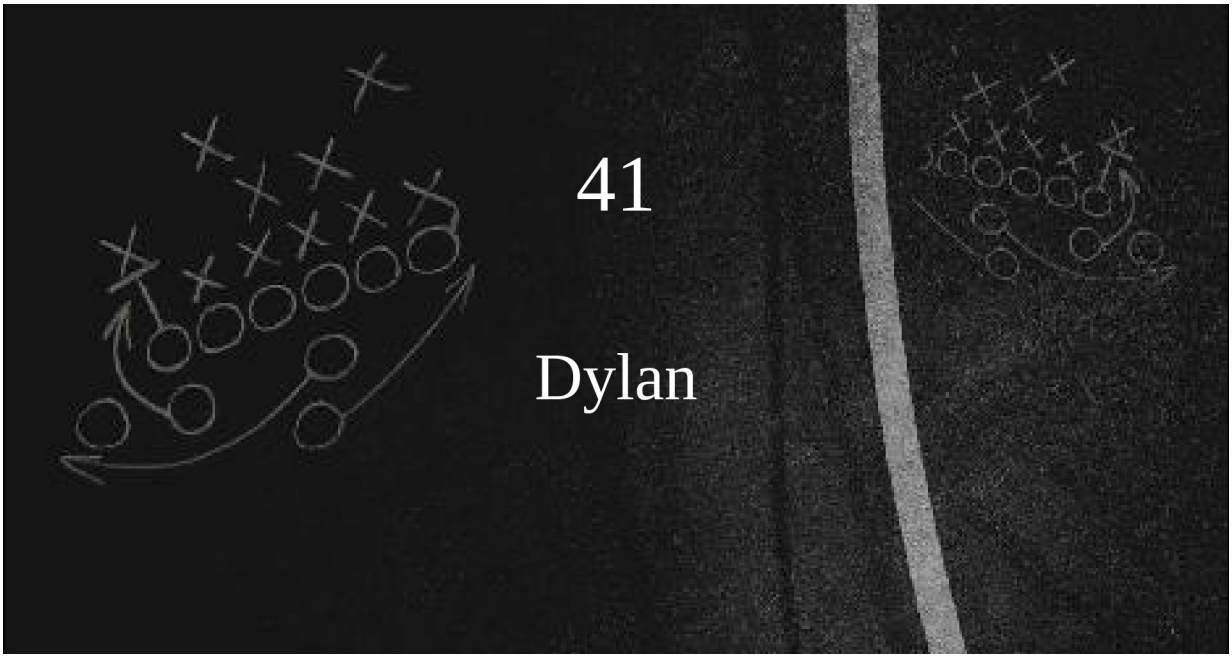

41

Dylan

I Bu o.

Biziz.

En azından son iki buçuk haftadır durum böyle.

Odanın öbür ucundan sürekli birbirine kilitlenen gözler, çok yakınlaşan bedenler, gecenin içinde gezinen eller, istekli ve davetkâr dudaklara karşı kim olduğunuzu düşündüğünüzü değiştiren öpücükler.

Kapalı kapılar ardında, halkın gözünden uzakta, temelde bu garip türden gizli ilişkiyi sağlamlaştırdık. Öyle bir ilişki ki, ne zaman onun yanında olsam çarpıntılarımın artması nedeniyle doğuştan kalp yetmezliğim olup olmadığını sorgulamama neden oldu.

Şimdi bile, spor salonuna girerken, uzaktan onu gördüğümde kalbim zayıf küçük göğsümün sınırları içinde dans ediyor. Sonra midem hayal kırıklığı içinde düşüyor. Terden parlıyor. Bu mesafeden bile, parmaklarımı gezdirmekten hoşlandığım koyu renkli, gür saçlarının terden ıslandığını görüyorum. O zaten burada. Zaten egzersiz yapıyor.

Antrenman yapıyor.

Jaden ile.

Gözlerimi onlara dikiyorum. Zilin çaldığını duyduklarında her ikisinin de kafası kapıya doğru kayıyor, yakalandıklarını biliyorlar.

Onlara yaklaşıyorum, özellikle Jaden'a bakarken spor çantamı bir gümbürtüyle ayaklarımın dibine fırlatıyorum. Lake yaramaz ve seksi sırıtışıyla, birazdan salacağım gazabın heyecanını bekliyor.

"Jaden," diyorum sertçe. "Bir kelime."

Jaden'ın gözleri irileşip dudakları düz bir çizgi haline gelirken Lake dudaklarını içe doğru kıvırarak gülmesini engellemeye çalışıyor. Beni ofise kadar takip etti, kapıyı arkasından aniden kapattım, kollarımı kavuşturdum ve başımı eğdim.

"Bu da ne böyle?"

Nefesini içine çekiyor, paniklemiş görünüyor. "Bana bildiğini söyledi." "Neyi bildiğimi?"

"Antrenman hakkında." İç çekiyor. "Sana antrenmana yetişebilmek için seansını öne aldırması gerektiğini söylemiş. Colin'i dokuzdan önce bırakamayacağını mı söyledi?"

Kaşlarım çatıldı. Pislik herif.

Programıma yine sızdı ve kendi çıkarı için işleri değiştirdi. Greg'in geçen hafta bana Lake Decker'ın tek önceliğim olduğunu, yani diğer hastalarımın artık benim hastalarım olmadığını söylemesinden sonra bunun gerçekleşmesi hiç yardımcı olmadı. Greg'le iletişime geçtiği için bile onu öldürebilirdim. Paramla, programımla oynamamalıydı.

O zaman onu öldürmeliydim. Ta ki önümde diz çöküp onu affetmem için yalvarana kadar. Ben de onu affettim. Önümde diz çökmeye devam ederken onu tekrar tekrar affettim.

"Neden beni aramadın?" Hayal kırıklığı içinde kollarımı indirerek soruyorum. "Bana seni rahatsız etmememi söyledi. Her şeyi hallettiğini söyledi."

"Oh, yani artık programlama konusunda müşterilerimizin isteklerini dinliyoruz. Harika," diye homurdanıyorum.

Öne doğru bir adım atıyor, boyu bana yaklaşıyor. "Özür dilerim Dyl, cidden bilmediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu konuda kendimi çok kötü hissettiğimi biliyorsun."

Dudaklarımı yalayarak ofisin köşesine doğru bakıyorum. "Sorun yok, Jaden."

"Hastanı çalmaya çalışmıyordum, Dyl," diye açıklıyor gözlerinde suçluluk duygusuyla. "Komisyon sende kalabilir-"

"Dur," diye sözünü kesiyorum. "Sorun değil, gerçekten. İşi sen yaptın. Buradaydın. Bilmiyordun."

Ön zil çalıyor ve Jaden'ın çökmüş omuzları düzeliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve arkamdan hâlâ kapalı olan kapıya bakıyor. "Cedric burada. Onu götürmeliyim. Siz gitmeden önce Lake'i esnetmeyi bitirebilir misin?"

Siz gidiyor musunuz? Decker'ın bizim için ne planları varmış?

Yanımdan geçip gidiyor, yüzüm bomboş, kafam karışık. Kapıyı açıp Cedric'e bir kez el sallıyor. Cedric'in yuvarlak vücudu banklara doğru yürüyor, gözleri Jaden ve kapının arkasındaki bana dikilmiş. *Sakin ol, koca oğlan. Endişelenmen gereken köşedeki terli canavar.*

Ben minderlerin olduğu odaya yönelirken Jaden da Cedric'le seansına başlamak üzere dışarı çıkıyor. Lake de tahmin ettiğim gibi beni takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Ellerimi arkamdaki tezgâha dayayıp başımı eğiyorum ve dudaklarımı hayal kırıklığı içinde büzüyorum.

Lake bana yaklaşırken, "O kadar kızgın bakma bebeğim," diye sırıtıyor. "Zamanlamam mükemmeldi."

Kollarını bana dolamaya çalışıyor ama onu güvenli bir mesafede tutmak için avucumu göğsüne koyarak tezgahı itiyorum.

"Bana *bebeklik taslama,*" diye çıkıştım. "Benim paramla oynuyorsun, Decker."

Göğsünde sıkıca duran elime bakarken sırıtışı derinleşiyor. Bakışlarında boğucu bir karanlıkla bana bakıyor. Ne olduğunu anlamadan bileğimi kavrıyor, beni döndürene kadar çeviriyor, beni sıkıca kendine doğru tutarken sırtımı sert göğsüne yaslıyorum. İçimde kaynayan öfke şimdi bacaklarımın arasındaki o tanıdık sıcaklığa dönüşüyor.

"İyi ki ikinize de para ödüyorum, değil mi tatlım?" diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru hoyratça.

Yutkunuyorum, üzerime çöken ürperti karşısında gözlerimi kapatıyorum.

Kulak mememi şakacı bir şekilde ısırıyor, ben de onu geri iterek tutuşundan kurtuluyorum.

"Peki ya nazikçe programımdan çıkardığınız diğer ikisi? Maaşımdaki bu küçük düşüşün karşılığını alıyor muyum?"

Gülümsemesi düşüyor ve ciddiyet beni buluyor.

"Gerçekten kızıma bakmayacağımı mı düşünüyorsun?"

Öfke yine kabarıyor. Çoğu kadın hayatlarına bir erkeğin girip kendileriyle ilgilenmesini ister. Ama çoğu kadın ben değilim. Birinin haber vermeksizin hayatıma girip programımı yeniden düzenlemesi beni sadece büyük bir istikrarsızlık duygusuyla baş başa bırakıyor. Hayatımı kontrol etmeliyim. Paramı kontrol etmeliyim. Bugün söz verip yarın gitmiş olan başka birine güvenemem.

"Bu karar sana bağlı değil, Decker." O kaynayan öfkeyi yayarak patladım.

"Şimdi anlıyorum" gibi bir şey söylemesi için ona meydan okuyorum. Eric'in ne demek istediğini şimdi anlıyorum. İşte o böyle biri. Kimseye izin vermeyen bir kontrol manyağı.

başka bir şey. Ama gözleri yere düşmeden önce bir an beni inceliyor. Neredeyse anladığını duyabiliyorum. Anlayış.

"Özür dilerim," diyor usulca, gözleri tekrar benimkilere kaymadan ve kederli sırıtışı beni yumuşatmadan önce. "Bir daha olmayacak."

İçimi çekmeden önce duraksıyorum ve sakinleştiğimi hissediyorum. Yaramaz sırıtışı tekrar yüzüne yayılmadan önce ona bir ateşkes işareti veriyorum.

"Hadi. Ger beni, D," diye sızıyor uzun boylu, kaslı figürü yerdeki büyük mavi mindere doğru rahatça geriye doğru yürürken. "Geçen gece seni nasıl gerdiğimin intikamı."

Geri döndüm.

Hatırlatma karşısında utanç içinde gözlerimi kapatıyorum. Bu göz kapaklarının arkasından bana gülümsediğini hissedebiliyorum ve nasıl çalıştığımı tam olarak bildiği için ona lanet olsun.

Plansız esneme olayını hatırlayınca, planlayıcımı ve onu pusuya düşüren adamı düşünüyorum. Geçen haftanın Çarşamba gününü hatırlıyorum. Bana alışveriş merkezinin yakınındaki Lotus Masaj'da bir randevu ayarlamıştı. Bir çift masajı. Kendisi ve terapisti için. Bahanesi, terapistinin onun üzerinde düzgün çalışamayacak kadar sert olması ve sahaya dönmesinde herkesin payı olmasıydı. Beni rahatlatmak sadece kendi gündemine yardımcı oluyordu, her ne kadar bencilce olsa da.

Bu adam hakkında bildiğim bir şey varsa, o da hiç de bencil olmadığıdır. Ama lanet olsun ki, insanların aklını işime ve itibarıma zarar vermekle tehdit eden meraklardan uzaklaştıracak kadar iyi rol yapmıyorsa.

Böylece masajlarımızı yaptırdık, her birkaç dokunuşta bir kıkırdadım, ta ki üzerimde onun olmayan birinin ellerinin hissini tamamen benimseyene kadar. Lake tüm bu süre boyunca masaj masasından beni izledi, yumuşak gözlerinden saf bir neşe yayılıyordu. Sanki belli değilmiş gibi, bu benim ilk masajımdı ve Lake o gece hak ettiği muameleyi gördü. Ben dizlerimin

üzerindeyken

tekrar, söylediği gibi. Dizler yerde, dizler yatakta, o beni gerçekten gererken dizlerimi iyice açtım... Lanet dizler. Bu yüzden buradayız, değil mi? *Bu adamdan sonra dizlere asla aynı gözle bakmayacağım.*

Hiç vakit kaybetmeden topuğunu yere koymasını, ayak parmaklarını duvara dayamasını, baldırlarını gererken büyük elleriyle soğuk, beyaz yüzeyi desteklemesini söylüyorum. Hiç vakit kaybetmeden yanımdaki kolumu tutuyor ve beni önüne çekiyor. Duvarla, parlak göğsünden bir diş ipi gibi sarkan eski püskü tişörtünün altındaki dalgalanan kasları arasında sıkışıp kalıyorum. Diğer ayağını duvara dayıyor, bana doğru yaklaşıyor ve esneme hareketinden en iyi şekilde faydalanıyor.

"Lake," diye uyarıyorum, ona bakarak.

Nemli saçları alnından aşağı sarkıp benimkileri gıdıklarken inliyor. "Beni kendi adımla tehdit etme."

Burunlarımız birbirine değecek şekilde eğiliyor, gözleri içimde parıldıyor. "Terapistine asılmayı bırak Decker," diye karşılık veriyorum.

"Ona asılmanın çok ötesindeyim." diye alay ediyor.

Kalçalarını benimkilere bastırırken boğazından soluk soluğa bir inilti çıkıyor. "Bebeğim," diye sızlanıyor, burnunu yanağımda gezdirirken elleri boynumun kenarlarını buluyor. "Beni öldürüyorsun. Öp beni artık."

Her zaman benim bariyerleri yıkmamı, ona kapıları açmamı bekler. Ve lanet olsun, eğer Lake'in bu acelesi her seferinde hepsini kırmazsa.

Yırtık tişörtünün bol kenarını kavrayıp yumruklarımın arasında yuvarlayarak onun yüksek gövdesini kendime doğru çekiyorum. Nefis orman, yağmur ve tuz kokusunu içime çekiyorum. Bir şekilde tamamen erkeksi olan her şey. Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce bir gülümseme titreşimi beni buluyor, yeşil ışığı aldığının bir göstergesi.

Sıcak, yumuşak dudaklarıyla beni öyle hızlı, öyle tutkulu öpüyor ki, yakalanmamıza saniyeler kaldığını biliyor. Dudaklarındaki tuzun tadını alıyorum, ardından dili ağzıma girmeyi talep ediyor. Dilleri birbirine değiyor ve joggers'ının altındaki ereksiyonu karnıma bastırırken inlemeler birbirini takip ediyor. Ellerim ensesinden saçlarına doğru kayıyor ve ağzının içinde eriyorum.

Elleri hızla kalçalarımın arkasını buluyor ve beni kaldırıp arkamdaki duvarın soğuk sıvasına bastırıyor. Dilimle oynamaya devam ederken, kendi acısını hafifletmeye çalışarak karıncalanan merkezime sürtünüyor. Onun lezzetli kalın, uzun sikini hayal edebiliyorum, tepesi sürtünmeden kızarmış, sızıyor, ait olduğu yere geri dönmek için can atıyor.

Her şey beni yakıyor. Yalnızca ateşimi en zevkli şekilde söndürme yeteneğine sahip olan adam için arzuyla yanıyorum.

"Beni bu duvara karşı becer, Lake." Kelimeler yine amımdan döküldü. "Lütfen."

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti göğsünden çıkıp benimkine karışırken alnı boynumun yanındaki duvara düşüyor. O da benim kadar iyi biliyor. Zorluyoruz.

"Güven bana," diyor beni tekrar öpmeden önce. Uzun, lezzetli bir dil darbesi benimkine karşı. "Ben hazırım." Bir öpücük daha.

Hüzünlü bir iç çekişle, ben batarken alnını benimkine dayıyor ve beni yavaşça tekrar ayağa kaldırıyor.

Kapı çalındı ve Lake yere düştü, ben de sanki kıçıma metal bir çubuk sokulmuş gibi sırtımı dikleştirdim.

"Dyl!" Jaden kapının arkasından sesleniyor.

"İçeri gel!" Şişkin gözlerim Lake'in dolgun aletine kaymadan önce biraz fazla yüksek sesle sesleniyorum.

Dirseklerini dizlerine dayamış, çömelmiş bir şekilde oturuyor ve ona neden olduğum devasa ereksiyonu örtüyor. Dehşete kapılmış tavrım karşısında kıkırdamasını bastırarak beni sessizce azarlıyor ve sakin olmamı söylüyor. Jaden bir kolunu kapıdan içeri sokarak cep telefonumu tutuyor. Eğildiği yere yaklaşırken ekrandaki ismi gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Masanın üzerinde parladığını gördüm. İsteyeceğini düşündüm," diyor.

"Elbette," diyorum telefonu ondan kaparak. "Teşekkürler, J." Minnettar bir bakış atarak, kapıyı nazikçe kapatmadan önce bana hafifçe, bilmeden başını sallıyor.

Telefona cevap veriyorum, endişe vücudumda dolaşmaya başlamıştı bile. "Alo?"

Lake minderden merakla beni izliyor. "Col?"

Bekliyorum, arka planda parazitten başka bir şey duymuyorum.

"Pickle," sesi kulağıma doluyor ve rahat bir nefes alıyorum. "Col, neler oluyor? İyi misin?"

"Evet, evet. Evet, Pickle. İyiyim. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Seninle konuşmam lazım. Ben de iyiyim. Seninle konuşmam lazım. Güzel."

Gergin. Konuşurken parmaklarını salladığını ve büktüğünü duyabiliyorum.

"N'aber? Ne yapıyorsun?" Sakince sordum.

"Bir pit ekibine ihtiyacım var. Pit ekibi. Arabam üzerinde çalışıyorum. Araba. Arabam üzerinde çalışıyorum, ama ekip. Pit ekibine ihtiyacım var."

Gözlerim Lake'inkileri buluyor ve yüz ifademin gerginlikten sakinliğe ve şaşkınlığa geçişini izlerken kaşları kalkıyor. Beni okumaya çalıştığını söyleyebilirim. Endişesi onu konuşmama kilitledi.

"Pit ekibi mi?" Ahizeye doğru mırıldandım.

"Evet. Pit ekibi. Formda pit ekibimi doldurmamı istiyorlar." "Ne?

Ne dolduruyorsun, Colin? Neredesin sen?"

"Evim. Ben evimdeyim. Yarışlar. Yarış için evrakları dolduruyorum. Samantha aradı ve yarışlara kaydolmak istiyorsam yarın evraklarımı merkeze getirmem gerektiğini söyledi."

"Oh, lanet olsun!" diye bağırıyorum, sonra avucumla ağzımı kapamak için tokat atıyorum.

Son zamanlarda sikin büyüsüne o kadar kapılmıştım ki yarışı tamamen unutmuştum.

Lake'in kaşlarının ikisi de kendini işaret ederken mizahi bir şekilde kalkıyor ve ben de ona kaba bir el hareketiyle karşılık veriyorum. Mavi minderden kalkıp pantolonunu ve gömleğini düzelttikten sonra bana doğru yaklaşıyor.

Şimdi olmaz, seksi canavar.

"Otobüse binip onu bırakacaktım. İşten önce merkeze bırakacaktım. İşten önce yapmalıyım. Bırak. Yarından önce merkeze bırak. Yarın merkezde, dedi Samantha."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Uh, sadece... evrakları oraya bırak. Bu gece doldurmayı bitirebiliriz ve sabah ona teslim ederim. Sen de her zamanki gibi işe gitmeye hazırlan. Tamam mı?" İşaret parmağımı ve başparmağımı çarpan şakaklarıma dayayarak söylüyorum.

Yere bakarak, bu yarışa giriş ücretini ödemek için hesaplarımızda nasıl bir oynama yapabileceğimi düşünüyorum. Ne giriş için ne de yarışın kendisi için gerekli olan pedallı kart için paramız bile yok.

Bir barda vardiya alabilirim.

Belki Katia çok yakın olduğu için haftada birkaç gece Colin'e bakabilir? İşten önce plazma verebilirim.

Para. Daha fazla para. Nasıl alabilirim?

Ayaklarımın fotoğraflarını internetteki ucubelere satmayı düşünürken, telefon yüzümden kapıldı.

"Col?" Lake ahizeye doğru söylüyor. "Selam dostum, ben Lake."

Bir elini alnıma koyup, sanki bir futbol topunu avucunun içinde tutuyormuş gibi başımı geriye doğru tuttuğunda ondan geri almaya gidiyorum. Ona doğru savruldum ama kanat açıklığı...

"Öyle mi? Duydum!" diyor heyecanla.

Bileğini daha fazla çeviremeyeceği bir noktaya kadar kavrayışının içinde dönüyorum ve kendimi tutuşundan kurtarıyorum. Masaj masasının yanına gelene kadar geri geri gidiyor ve zıplayarak oturuyor, kolu hâlâ dışarıda, beni tutuyor.

"Merak etme Col, seni o yarışa kaydettireceğiz. Ben ve Pickle bu işin içindeyiz."

Uzun bacaklarını topukları masaya değene kadar sallıyor. Colin'in arka planda konuştuğunu duyunca Lake'in gözlerindeki sevinci, gülümsemesindeki neşeyi görüyorum. Bunun beni caydırmasına izin vermeyerek pazusunu kavrıyorum, telefonu elinden almak için omzuna uzanıyorum ama nafile.

Beni yine başından savıyor, ben de bileğinden çekiyorum ama topuklarını altına yerleştirip tüm ağırlığını onlara veriyor. Benden uzaklaşmak için masanın üzerinde dururken, zıplayıp telefona ulaşmaya çalışarak onu pençeleme çabalarıma kıkırdıyor.

"Ben de ona bunu söylüyordum," diyerek Colin'in söylediklerini onaylar. "Tamam, evet. Biz de şimdi çıkıyorduk. İşinde iyi günler dostum. Akşam görüşürüz."

Telefonu kapatıyor, hala gökyüzüne doğru tutuyor. Ona bakarken burnum kırışıyor, onu alt etmek için gösterdiğim zayıf çabadan dolayı nefes nefese kalıyorum.

Bu gece görüşür müyüz? Şimdi de kendini mi davet ediyor?

Öfkemi anlayınca bana sırıtma cüretini gösterdi. "Küçük bir gremlin gibi görünüyorsun."

Başımı çevirip yüzünü parçalamak istediğim boş duvara bakıyorum. "Yine de güzel bir dönüş hareketiydi. Ayaklarının üzerinde hızlısın, Crawford.

Eğer ilgileniyorsanız, açık seçmeler önümüzdeki bahar yapılacak."

Bu adamı aşağılamak için söyleyebileceğim hiçbir şey kalmadı. Onu fiziksel olarak alt edemeyeceğim açık, bu yüzden çocukça bir yol seçiyorum.

Pantolonunu tuttum ve ayak bileklerine kadar indirdim, böylece pantolonunu indirmiş oldum.

Bu olduğu anda arkamızdaki kapı gıcırdayarak açılıyor.

Lake masaj masasında duruyor, telefonum avucunun içinde, tavana doğru yükselmiş, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş ve önümde kaslı kalçaları ve boxer külotundan başka bir şey yok.

İçeri giren misafire bakmak için omzumun üzerinden dönmeden önce ellerim dizini buluyor ve onu manipüle ediyormuş gibi yapıyorum.

Greg.

Ona kaşlarımı çatıyorum, her z a m a n k i gibi sıkılmış görünürken kalbim cılız göğsümde patlamanın eşiğinde. *Benim işim. Kariyerim. Colin.*

Şaşkınlıkla bir bana bir Lake'e bakıyor. Sonra ifadesi alaycı bir sırıtışa dönüşüyor.

"O yırtıkları giymelisin evlat," diyor kuru bir k a h k a h a atarak ve beni rahatlatıyor.

Tanrı'ya şükür. O bilmiyor.

Bana heyecanlı bir gülümsemeyle ofiste konuşmamız gerektiğini söylüyor. Geldiği yoldan geri dönerek odadan çıkıyor ve alaycı kahkahalar etrafımda yankılanırken alnım masayla buluşuyor.

OceanofPDF.com

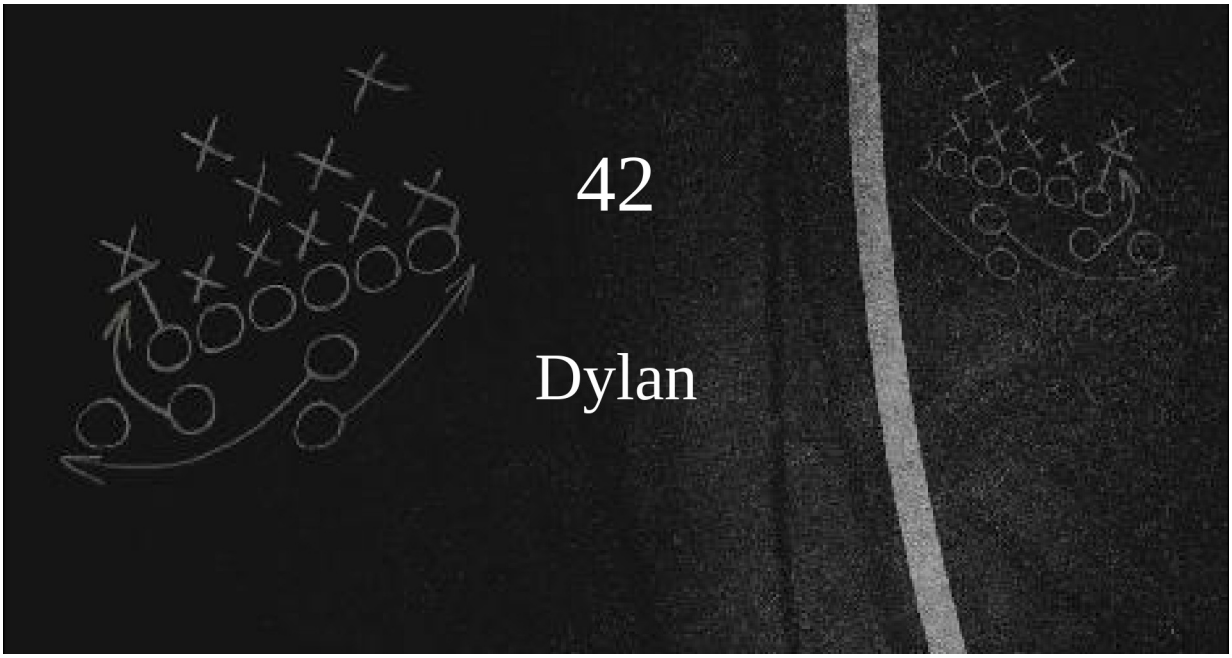

42

Dylan

I Soğuk.

Chicago'da Kasım ayı için çok soğuk.

Şu anda Colin'in oyuncak heykelciklerinden biri gibi hissettiren küçük kompakt arabamın yolcu koltuğunda oturan Lake'e endişeyle bakıyorum ve neden bugün bizi antrenmanına götürmem için ısrar ettiğini merak ediyorum.

Aslında.

"Neden seninle geliyorum ki?" Aniden soruyorum, gözlerim tekrar yolu bulmadan önce ona bakmak için dönüyorum. "Terapistler ne zamandan beri takım antrenmanları için gerekli oldu?"

Uzun, kaslı bacakları için fazlasıyla küçük görünen koltuğunda her zamanki gibi rahat bir şekilde oturuyor. Spor salonunda hızlıca duş aldıktan sonra yine aynı siyah eşofman takımını giymiş, siyah Nike şapkasını rahatça arkaya atmış, kahverengi saçlarının küçük bir kısmı öndeki snapback'in arasından sarkıyor.

Bu basit ama seksi görünüm karşısında ağzımın suyu akarken gözlerimdeki kalpleri saklamaya çalışıyorum. *Lanet olası snapbackler.*

Dirseğini camın altındaki panelin kenarına dayamış, önümüzde uzanan yola bakarken başparmağını çiğniyor. "Ekibimin bir parçası olduğundan beri."

Kaşlarım bu cümle karşısında şaşkınlıkla alçalıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ön camı işaret ediyor ve derin, talepkâr bir ses tonuyla, "İşte. Dön."

Geçmek üzere olduğum bir benzin istasyonunu görüyorum ve hızlıca dönüyorum, aynı zamanda girişi kaçırmamak için fren yapıyorum.

Endişeli bir ucube gibi araba kullandığımın farkındayım çünkü Lake'in gözleri, araba neredeyse iki tekerlek üzerinde giderken başının üzerindeki kolu kavrarken açılıyor. Eski, köhne ve yıpranmış görünen bir Shell istasyonuna giriyorum. Kabinlerin hepsi dolu, o da benzin pompalarını işaret ediyor.

Fark etmemesini umarak şimdiden endişeyle arka dişlerimi gıcırdatıyorum.

Lütfen fark etmeyin.

"Gidip bir Gatorade alacağım. Bir şey ister misin?" diye soruyor ve kocaman eliyle palyaço arabasının kapısını açarken arkasına bakıyor.

"Uh..." At kuyruğumun kenarını kaşıyarak yutkunuyorum. "Yok, ben iyiyim." Bakışları çizgime yöneldiğinde onu takip ediyorum ve irkiliyorum.

Bundan bahsetme. Lütfen, bahsetme.

"Pekâlâ," diyor usulca, bir an duraksayarak. "Hemen döneceğim."

Kapıyı kapatıyor, sonra cama birkaç kez vuruyor, sanki kapıyı yeniden açıp söyleyeceklerini söyleyemiyormuş gibi. Hayır, sırf beni rahatsız etmek için camı indirmemi istiyor. Aşağı doğru eğilirken sırıtıyor, ben camı açmak için düğmeye bastığımda sinir bozucu derecede yakışıklı yüzü beni selamlıyor.

"Evet?" Ses tonuma sinirli bir ifade sinmişken soruyorum.

"Ben yokken beni özlemeyin." Kendini beğenmiş bir sırıtışla elini arabanın üstüne vurduktan sonra benzin istasyonuna doğru hafifçe koşmaya başlar.

Gözlerimi devirip başımı koltuğa yaslıyorum. Ne *kadar da kendini beğenmiş.*

Kirpiklerimin arasından kapıya doğru gizlice bakıyorum çünkü o Lake Decker, harika bir kıçı var ve lanet olsun, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Eşofmanının içindeki güzel kıçına son bir kez daha hayranlıkla bakıyorum. Kendini beğenmiş piç kurusu, neredeyse ona uzun uzun baktığımı bile bile arkasını dönmeye cüret ediyor. Başını eğiyor, omzuyla cam kapıyı iterken hafifçe kıkırdıyor.

Beklerken, parmaklarımı direksiyona vururken, önümdeki zar zor dolan benzin deposuna bakarken saniyeler saatler gibi geliyor.

Isı yavaş yavaş mekânı terk ederken, ısınmak için ceketimi kendime doğru tutarak titriyorum. Ön panelin tozunu alırken, Lake'i bırakmaya zorlanmadan önce arabamı McDonald's ve diğer çöplerden temizlediğim için şükrediyorum.

Birden arabamın deposunun açıldığını duydum. Lake'in görünmediği markete bakıyorum, sonra aniden geri dönüyorum ve kafasının arkasının pompaya dönük olduğunu görüyorum.

Kapımı biraz aralayınca yukarıdan bir ses duydum, "Pompa 7. Hazır."

Hayır. Hayır, yapmasa iyi olur.

"Lake, nesin sen-"

Kapımı iterek kapatıyor, pompayı depoma takıp arabama benzin doldurmaya devam ederken tek kelime etmeden beni içeri kapatıyor.

Kapıyı tekrar açmaya çalışıyorum ama o arkasına yaslanıyor, kollarını önünde kavuşturuyor ve pompa kendi kendine dolarken beni içeride rehin tutuyor. Camı açıyorum.

"Lake!"

"Kışın deponu dolu tutmalısın Dylan," diyor ses tonundaki anlayışla. "Bu araban için iyi değil."

Arabam için iyi olmadığını biliyorum. Ben aptal değilim. Bu orta batı kışları, benzininiz yeterince azsa yakıt hattınızı dondurabilir ve aracınızı çalıştırmanızı imkansız hale getirebilir. Ama bazen seçimler yapmak zorundasınız. Bir sonraki maaş gününe kadar artan ısınma faturası için para kullanmak amacıyla deponuzu yarı dolu yerine çeyrek dolu tutmak gibi seçimler. Bir hafta boyunca hesapladığınız benzini tüketeceğini bile bile antrenman için şehre gitmeyi içermeyen seçimler. Lake'in hiç yapmak zorunda kalmadığı seçimler.

Bu savaşı daha başlamadan kaybettiğimi bilerek hayal kırıklığı içinde ofluyorum. "Bedava araba kullanmayacağım. Senden sürmeni istemiştim, hatırladın mı? Sadece
iyiliğe karşılık vermek" diye devam ediyor.

Sadece iyiliğe karşılık veriyorum. Siktir et onu. Bu bir tuzaktı. Zaten kasada ödeme yapmış olması bana bunu gösterdi. Benzine ihtiyacım olacağını biliyordu ve depomu doldurmak için özellikle burada durmamı istedi. Eğitim tesisinde sınırsız Gatorade onu bekliyor.

Arabanın diğer tarafına geçip oturuyor, sakin bir gülümseme ve Gatorade ile diğer atıştırmalıklarla dolu bir çantayla bana dönüyor.

Arabayı çalıştırıyorum, boştaki küçük turuncu göstergenin yavaşça doluyu geçmesini izliyorum. Küçük çubuk yıllardır benzin göstergesinin bu tarafını görmemişti. Oraya nasıl gideceğini hatırlamasına bile şaşırıyorum.

Bir şekilde neredeyse beni anımsatıyor. Lake'ten önce, kelimenin tam anlamıyla dolu değildim. Hayatım, her ne kadar harika olsa da, zordu. Yetişkin olmadan önce bile boş geziyordum. İki yakamı bir araya getirmenin yollarını aradım, borç dağına tırmandım.

Metaforik araba ölmeden önce bir mil daha. Ama işte burada, bunca yıldır özlediğim şeyle beni dolduruyor.

Kendi aşkım.

Bu aşk olamaz.

Alt dudağımı çiğniyorum, arabadan uzaklaşıp gergin bir şekilde tekrar ona bakıyorum, bir tür açıklamaya ihtiyacım var. *Bu aşk olamaz.* Kalbim midemde, midem yerde.

Kendini beğenmiş sırıtışı düştü. Elini yavaşça direksiyona doğru kaydırıp benimkini direksiyondan çekerken enerjisinde bir değişim oldu. Elimi ağzına götürüp parmak eklemlerimi nazikçe öpüyor, ben de gözyaşlarım birikmek üzereyken sessiz bir 'teşekkür ederim' diyorum. Bu basit jest bir şekilde içimdeki en derin parçaya sesleniyor.

Kamyonetinde bana fısıldadığı sözler yine kafamın içinde çınlıyor. *Sen de bakılmayı hak ediyorsun. Kendini bu fikirden nefret ederken bulsan bile.*

İstiyor. Benimle ilgilenmeyi o kadar çok istiyor ki bu onu öldürüyor. Özellikle de net servetinin ne olduğunu ve maddi olarak ne kadar çok şey sunabileceğini bilmek. Ama Lake bunu göstermiyor. Ben de istemezdim. Hiçbir zaman bu gerçeği sergileyecek bir tip olmadı, özellikle de benim yanımda. Sanki kazandığı para, tutkuyla bağlı olduğu kariyerinin sadece bir yan etkisiymiş gibi. Ama işin gerçeği orada.

İnsanlardan gelen şeyleri kabul etmek benim için zor. Güdüler, kötü niyet ve bencilce kazançlar - hala aklımdan çıkmayan bir geçmişten aklıma gelen kelimeler. Ama Lake bu kelimelerin hiçbir zaman anlam taşımamasını sağlıyor. Benim kitabımda erkek olmanın ne demek olduğunu yeniden yazıyor. Tanımı, bu açık kalbe layık bir şey olmak.

Sonunda kapalı antrenman tesisine vardık, Özel Olimpiyatların yapıldığı yere, Greg'in Lake ile işten ayrılmadan önce bana gideceğimi söylediği yere. Oraya gitmişken etrafı kolaçan etmemi istemişti. Bunun için duyduğu heyecan, şaşırtıcı bir şekilde son Pampered Chef partisinin davetiyesini bastırdı.

Ama Greg'in neden bana burayı araştırmamı söylediğini anlamıyorum. Sanki burası benim iş yerim olacakmış gibi. Olur muydu?

Mideme oturan heyecan duygusunu bastırmaya çalışıyorum. Hayalimdeki iş. Tam karşımda. Ne kadar heyecan verici olursa olsun, umutların ve hayallerin beni yönetmesine izin veremem. Ve küçük bir parçam, Lake'in bu kapıdan içeri adım atmamda bir payı olduğunu bilerek, hayallerime ulaşma konusunda hile yaptığımı düşünüyor.

Son derece geniş olan tesise girdiğimde içeride kimseyi göremeyince şok oldum. Lake'in arka odadan dönüp ışıkları yakmasıyla serin ve karanlık alan aydınlanıyor. Çimin kokusunu içime çekiyorum, burun deliklerimi dolduran ezici bir plastik ve kauçuk kokusu. Etrafı çevreleyen duvarların soğuk çimentosu paltolu sırtıma bir ürperti gönderiyor.

"Hazır mısın?" Etrafımdaki ışıklar yandıkça her saniye daha da aydınlanan kapalı alana bakarken Lake arkamdan gizlice yaklaşarak soruyor.

Vücudunun benimkine yapıştığını hissettiğimde eriyorum, bu his zaten çok tanıdık ve arzulanan bir şey. Elleri kalçalarımın ön tarafına doğru kayarken arkamdan burnumu sokuyor.

"Tam olarak ne için?" Saat beş yönündeki gölgesi hafifçe boynuma değip kalbimin güm güm atmasına neden olurken soruyorum.

"Pratik, Şef." Sırıtışını kulağımda hissediyorum.

"Burada kimse yok," diye yorum yapıyorum,

etrafıma bakarak.

Kalçalarımdaki tutuşunu gevşetiyor ve etrafımda koşuyor, şimdi elinde bir futbol topuyla hafifçe geriye doğru yürüyecek şekilde dönüyor. Kendini açıklamadan, eğlenerek beni izliyor.

"Hadi Crawford." Basit bir baş hareketiyle gülümsüyor. "Müzik yapabildiğini biliyorum," diyor kaşlarını kaldırarak, "ama bu kol ne yapabilir?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan topu bana fırlatıyor ve ben de yakalamak için el yordamıyla atıyorum. Anahtarlarımı bırakarak, bir elimle topun dikdörtgen ucunu kavrıyorum.

"Hızlı eller," diyor şaşkınlıkla.

Paltomu çıkarıp yakındaki metal sehpanın üzerine atıyorum. Hareketlerimdeki kararlılıkla o çimenliğe doğru ilerliyorum.

Ona bu kolun neler yapabileceğini göstereceğim.

Ama bu süreçte buna değecek bir şey yapacağım.

Aklıma bir fikir gelince tekerleklerim dönmeye başladı.

"Senin için bir oyunum var," diye alay ediyorum, topu önümde havaya fırlatıyorum, tekrar yakalamadan önce yumuşak bir şekilde spiral çizmesini izliyorum.

Kaşları çatılıyor, topu bu kadar kolay tuttuğumu görünce yüzüne yayılmak isteyen gülümsemesini engelliyor.

"Bakalım sende ne varmış Decker," diye takılıyorum.

OceanofPDF.com

43

Lake

"I Kuralları sen koyarsın," diyor ve benden uzaklaşmak için tarlada geriye doğru yürüyor. "Ve eğer onlara göre oynarsan ödüllendirildi."

Sikim bu sese bayılıyor.

"Pekala, Şef," diye bağırıyorum ona. "Bu bana neye mal olacak?" "Sadece dürüstlüğünüze," diye tatlı tatlı gülümsüyor.

Ama o gülümsemeyi biliyorum. Ve bu tatlı değil. Bir nedeni var.

"Kurallar şöyle," diye devam ediyor. "Sen, Lake Decker, sana yönelttiğim her soruya cevap vermek zorundasın, yeter ki yakalayabilesin." Göz kırpıyor, topu karnımın üzerine koyup bana uzatıyor.

"Haksızlık." Bunu tamamen kazanmaya hazır olduğumu bile bile alay ediyorum, sonra da "Senin için" diye devam ediyorum.

Topu gelişigüzel ona doğru fırlatıyorum ve o da yakalamak için beceriksizce çabalıyor. "Ne tür sorular?" diye soruyorum.

"Kişi hangi soruyu tercih ederse. Hayat, iş, seks hakkında olabilir..." Bir an orada durup beni tepeden tırnağa süzüyor. "Ne istersen."

Kulaklarım canlandı. *Evet, bu oyun için hazırım.*

"Atışını yap, bebeğim." Bağcıkları parmaklarken, ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken kendini beğenmiş bir şekilde sırıtıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onun top kullanma becerilerinden zaten biraz etkilenmiştim, ama onu bu sahada küçücük ellerinde o kocaman domuz derisiyle görünce neredeyse yumruğumu ısıracaktım, kızımı sahada görünce gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Topu sağ kulağının yanında tutuyor, atmaya hazır, bana doğru sertçe gönderiyor. Bizi ayıran yirmi metre boyunca fırlayan mükemmel bir spiral, tam karnımın ortasına düşüyor. Sırf dramatik bir etki yaratmak için sol elimle yakalamaya çalışıyormuş gibi yapıyorum ama başarıyorum. Tabii ya.

Ona biraz sıcak bir atış yapıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde onu göğsünde sabitliyor.

Lanet olsun*, D. Bebeğin elleri var.*

Ama olacakların düşüncesi, özel hayatıma girmesi beni biraz endişelendiriyor. Yeni plan.

"Tamam, daha iyi bir fikrim var," diyorum sahanın kenarına doğru yürürken. "Çıtayı yükseltmeliyiz."

Bir makineyi 30 yard çizgisine çekip kullanıma hazır hale

getiriyorum. "Bu ne?" diye soruyor.

"JUGS Makinesi."

Makinenin topları daha hızlı bir şekilde sahanın herhangi bir noktasına atabileceğini açıklıyorum. Bunun oyunu benim için daha zorlu hale getireceği konusunda anlaştık. Dylan olan her şeyin içine dalmam tamamen haksızlık, çünkü bu sahada derimi delip geçmesine imkan yok. Burası benim evim. Benim oyunum. Burası yakaladığım ya da işi kaybettiğim yer.

Eminim bir ya da iki tane yakalayacaktır. Ama dürüst olmak gerekirse, onun bu sahada zıplamasını izleme fikri beni şimdiden heyecanlandırdı. Taytının içindeki sıkı poposu, süveterinin altındaki sıkı karnı ve spor sütyeninin sınırları içinde zıplayan dolgun göğüsleriyle kararlı ve tüm bunlar sikimin heyecanla kabarmasına neden oluyor. Şimdiden çim yanığını hayal ediyorum.

Makineyi kurduk ve hatta ilk benim gitmeme izin verdi.

Sahanın aşağısına doğru koşuyorum, o makineyi beslerken geri dönüyorum. Yaklaşık otuz metre uzağa düzgün bir spiral fırlatıyor. Bacaklarım hala yüzde yüze yakın olmasa da beni çimin üzerine götürüyor. Kollarımı uzatarak topun kenarını parmaklıyorum, ucunu etkili bir şekilde kavrıyorum ve pası tamamlıyorum.

Memnuniyetle kıkırdayarak, gururlu bir gülümsemeyle yavaşça ona doğru koşuyorum.

Bir eli kalçasında, dudaklarını bükerek duruyor, belli ki onu bırakmamı umuyor.

"Ne sıklıkla kitap pornosu izleyerek mastürbasyon yapıyorsun?" Hafifçe soluyarak soruyorum.

Daha ona ulaşmadan soruyu sorduğumda gözleri dehşet içinde dönüyor ve cevap vermesi gerektiğini anladığında çenesinin gerildiğini görüyorum. Kurallar böyle.

"Bu değil-"

"Sakın bunu soramayacağımı söylemeye cüret etme. Benim yakalamam. Benim sorum," diye alay ediyorum. "Dökül, D."

İç çekiyor. "Her şey değişir."

"Değişir mi?"

"Pek çok konuda," diye cevap veriyor ve sonra omuz silkiyor.

"Tamam, bana bir tahmin ver," diyorum, basit tutarak. "Haftada kaç kez?"

Bakışları gülme isteği uyandırıyor. Kaşlarımı kaldırıp cevabını bekliyorum.

"Tahmin mi?"

Göz teması kurarak başımı sallıyorum.

"Um... belki iki ya da üç civarı," diye utangaç bir şekilde cevap veriyor.

İki ya da üç. Gözlerim açılıyor. Haftada iki ya da üç kez. Kızım parmaklarını beceriyor, haftada iki üç kez zevke mi ihtiyacı var? Ben işimi yapmıyorum.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi ona bakarken yumuşak, solgun boynunda kızarıklık artıyor. Farlara yakalanmış salyalı bir geyik.

"Haftada iki ya da üç kez," diye yüksek sesle tekrarlıyorum.

Bunu dile getirdiğim için bile beni öldürecekmiş gibi görünüyor.

"Cagen'e mi yoksa kardeşlerine mi?" Kaşlarımı çatarak, zorlayarak soruyorum. Gözleri bana daralıyor.

"O bir kitaptı," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Beni oraya götüren başka birçok erkek var."

Nasıl çalıştığımı çok iyi biliyor. Bu fikirden nefret ettiğimi biliyor. İçimden bir ses, başka bir adamın aklına girip onu boşaltması düşüncesine dayanamıyor. Ben de ona geri atıyorum.

"Ama sadece biri size adını haykırtabilir."

Göğsü kabarıyor ve bana bakıyor. O otel odasında beni nasıl acımasızca becerdiğini hatırladığını biliyorum; başı tavana doğru eğilmiş, onu kurtaramayan bir tanrıya dua ederken adım dudaklarından tekrar tekrar dökülüyordu. Bakışları bir kez daha içime işliyor.

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırıyorum, kıkırdayarak teslim oluyorum. "Senin sıran, gremlin."

Ayarı düşük ve açıyı yüksek tutarak orta sahasına bir top atıyorum. Topa bakıyor, bakışlarında kararlılık var. At kuyruğunu omzunun üzerinden geriye atıyor, topun altına doğru ilerlerken ayaklarının üzerinde hafifçe duruyor ve topu kolaylıkla yakalıyor.

Sevgilisinin hediye ettiği yeni Nike spor ayakkabılarının içinde duraksayıp sevimli bir özgüvenle çenesini eğerken memnun bir sırıtışla bana yaklaşıyor.

"Sor bakalım," diye mırıldanıyorum isteksizce.

"Pekâlâ, basitten başlayacağım," diyor gülümseyerek. "En büyük tahrikinin sevişirken öpüşmek olduğunu zaten bildiğim için," diye başlıyor ve ben yutkunuyorum. "Bilmek istediğim şey, senin en çok neyden tahrik olduğun?"

Cevabımı bulurken dudaklarımı büküp onun üzerindeki tavana bakıyorum. "Zayıflık."

Düşünmeye çalışırken alnı kırışıyor. Ama ben ona düşünmesi için zaman vermeyeceğim. Koşarak uzaklaşıyorum, yakalamak için hazırım. Benim sorum.

Ayarlarla nasıl oynayacağını bulmuş olmalı çünkü bu toplar bana daha hızlı ve daha sert gelmeye devam ediyor.

"Pekâlâ," diye nefes alıyorum, elimde yakaladığım topla önünde duruyorum. "Sıra bende."

Hayal kırıklığı içinde dudaklarını büzerek

bekliyor. "En sevdiğin pozisyon hangisi?"

"Oyun kurucu," diye çok hızlı cevap veriyor.

Bir parmağımı havaya kaldırırken duraksadım, afalladım. "Pekâlâ. Birincisi, futbol pozisyonlarından bahsetmiyordum. Ve ikincisi," ağzım açık bir şekilde duruyorum, inanamayarak başımı sallıyorum, "koşucu demeliydin çünkü erkek arkadaşın bir koşucu."

"Öncelikle," diye başlıyor, arkama geçene kadar etrafımda bir şahin gibi

dönüyor, "sen benim erkek arkadaşım değilsin." Ona omzumun üzerinden şımarık bir bakış fırlatıyorum.

"Ve ikincisi..." Tekrar tam önüme gelene kadar etrafımda dolaşıyor. Gömleğimin önünü yumruklarıyla kavrayarak, kalçalarımız buluşana kadar beni öne doğru çekiyor. Bana bakarak, "Beni boşaltacak herhangi bir pozisyon." diyor.

Kum yutuyor.

Kelimeleri

oluşturamıyorum.

Bu ifade, ağzım açık kalırken sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oluyor, gözlerim sanki beni çölün ortasında bırakmış ve adı da uygun bir şekilde Lake'miş gibi açılıyor.

Kendini tekrar makinenin arkasına yerleştiriyor ve mırıldanmadan önce hamlemi yapmamı bekliyor: "Ama dürüst olmak gerekirse, beni yere sabitlemenin ağırlığını seviyorum."

Kendimi onun üstünde hayal ediyorum. Bacakları omuzlarımda, bacakları benim için açılmış, bacakları belime sıkıca sarılmış, beni daha da derine çekiyor...

"Sıra sende Deck," diyor sırıtarak ve beni seks fantezilerimden çekip çıkarıyor.

Benimle nasıl oynayacağını biliyor. Siktiğimin seksi kıçlı, ekşi, küçük tenceresi.

Göğsüme doğru sert bir yakalama daha yapıyorum ve onun benim hızıma ve çevikliğime nasıl hayran olduğunu fark ediyorum. Daha iyi bilseydim, beni iş başında görmenin onu gerçekten tahrik ettiğini söylerdim.

"Bir gün çocuk istiyor musun?" Öncekinden biraz daha sert nefes alarak soruyorum. Sırtını dikleştiriyor, bana bakarken gerginliği yerinde duruyor.

"Bunu hiç düşünmedim," diyor burnunu kırıştırarak.

Yalan.

"Peki, madem düşündün... bir gün çocuk istiyor musun?" Ben zorluyorum.

Gözleri endişeyle etrafımda dolanırken daha da şiddetlenmiş bir iç çekiş salıyor. "Bilmiyorum. Belki de."

Dylan yakalamak için sahaya geri dönmek üzere yanımdan geçerken kafamı şaşkınlıkla eğiyorum.

Görünüşe göre bu küçük oyun düşündüğümüzden daha zorlu hale geliyor. Sorular, değer verdiğimiz sırların yüzeyini kazıyor ve söylemeye gerek yok, rahatsız edici olmaya başlıyor.

Topu JUGS makinesine atıyorum, yakalamayı zorlaştırmak için biraz daha yukarı kaldırıyorum. Eğer sert oynamak istiyorsa, onun oyununu karşılayacağım. Top kolaylıkla havaya uçuyor. Kendini topun altına yerleştiriyor, sanki bir sonraki soruyu sorma şansı sonsuz yaşamın anahtarıymış gibi düşerken onu göğsüne sıkıca tutuyor.

"Fena değil," diye itiraf ediyorum şaşkınlıkla o yaklaşırken. "Neredeyse Candy'den daha iyi."

"Çocukluğunuzda değiştirmek istediğiniz tek bir şey var mı?" diye soruyor nefes nefese.

Tanrım. Şahdamarına gidiyor.

"Vay canına. Tamam, um..." Ne kadar derine ineceğimi merak ederek alnımı ovuşturuyorum.

Çocukluğumda değiştirmek istediğim çok şey var. Babamı, anneme elini sürmeye fırsat bulamadan öldürürdüm. Annemin güçlenip onu terk etme şansı olmadan önce. Onun hayatını kolaylaştırmaya daha çok odaklanırdım. İstismar ve hastalık geleceğimize dair umutlarımızı yok etmeden önce hayattaki basit şeylerin tadını çıkarırdım. Bunu tek bir noktaya, tek bir cevaba indirgemek mi? Bu çok zor.

Aniden nefes verirken, bunun ilk kez olduğu zamanı hatırlıyorum. Akşam yemeğimi yememiştim. Sandviçlerden bıkmıştım. Bayat ekmek üzerindeki yağlı fıstık ezmesi ve son kullanma tarihi geçmiş jöle artık eskimişti. Masanın karşısındaki adam

Elinde bir şişe Jack, oturmuş, küçümseyen gülümsemesine belli bir eğlence katarak bana bakıyordu.

Bunu bekliyordu. Patlamak için bir sebep istiyordu. Sözleriyle benimle alay ediyor, saldırabilmek için bir yanıt bekliyor. Sonunda bana vurmak için masanın etrafına geldiğinde, sinmiştim. Kendini önüme atıp darbeyi aldı. Burnundan akan kan, yemeyecek kadar inatçı olduğum bayat ekmeğin üzerine sıçradı.

"Onun için daha önce ayağa kalkardım."

Yumuşak gözleriyle orada duruyor ve tavır değişikliğimi emiyor. Kafa karıştırıcı düşünceler etrafımızda dönüyor ve bu da etrafımdaki havayı kalınlaştırıyor. Çok kalın. Bağlamasına gerek duymadığım parçaları birleştiriyor.

"Benim sıram." Yanından kayarak geçiyorum, hafifçe koşarak ondan uzaklaşırken topu ona veriyorum. Bunu yaparken her adımımda her duyguyu hissediyorum. O içime daldıkça ben daha da uzaklaşmak istiyorum. Bunu tekrar ona yönlendireceğim. O benim hayatımı aydınlatmaya çalışırken ben de onun hayatını aydınlatacağım.

Kesinlikle hızını artırdı çünkü bir sonraki yıldırım gibi üzerime geldi. Ama şimdi tamamlanan yakalama boynumda gerginlikle geri koşmamı sağladı.

"Büyürken doğru desteğe sahip olsaydınız, kendinizi neyi farklı yaparken görürdünüz?"

Bu soru karşısında hafifçe yüzünü buruşturuyor.

"Ben de tam olarak şu anda yaptığım şeyi yapıyor olurdum," diyor ses tonunda bir keskinlikle. Bu kadar anlayışlı olduğum için beni kesip biçmek isteyen bir ses tonu.

"Yani hiçbir şey değişmeyecek mi? Kendini başka bir yerde görmeyecek misin? Farklı hedeflere ulaşmak için çabaladığını? Daha fazlasına ulaşmak? Başka bir yere mi odaklanacaksın?"

Hayattan *senin* için ne istiyorsun, Dylan? Şu soruyu sormak istiyorum. Cevabı alana kadar onu salla.

Yine o şeyi yapıyor. Daha derin bir mesaj bulmak için söylediğim kelimeleri deşifre etmeye çalışıyor. Soruyu okumaya çalışıyor ama kollarını göğsünde kavuşturma şeklinden o kapıyı açmayacağını anlayabiliyorum.

"Hayır."

Yalan söylüyor. Yalan söylüyor çünkü başka bir şey hayal etmek ona acı veriyor. Dylan'ın önce kendini ve kendi isteklerini düşündüğü bir dünya. Onunla birlikte oynayamıyor bile. Onu gerçekten mutlu edecek şeyleri hayal etmesine bile izin vermiyor.

Bir sonraki yakalamayı yaptıktan sonra, kaşlarını çatmış bir halde koşarak bana geri döndü.

Birbirimizi tanıma oyunumuz giderek kızışıyor. Ve sorduğu bir sonraki soru bana haber veriyor.

"Rekor sürede sahaya dönmek için gerçek ihtiyaç nedir?"

Ciğerlerimdeki havayı emiyor. Basit olması gereken bir soru. Ama öyle değil. Beni test ediyor. Beni hissediyor. Benim onu ittiğim gibi o da beni itiyor. En çok acı veren yanımı ortaya çıkarmamı istiyor, tıpkı bir önceki cevabında reddettiği gibi.

Cevabım annemi iyileştirme ihtiyacımın içinde gömülü. O insan kabuğunu, beni yaratan nefes alan, hayat dolu savaşçıya geri döndürme ihtiyacım, çünkü o daha iyisini hak ediyor. Bundan daha iyisini. Ve bunu elde edene kadar gitmesine izin vermeyeceğim. *Ben* ona bunu verene kadar.

Bu yüzden yalan söylüyorum.

"Tüm zamanların en büyüğü olmak için elbette" diye cevap veriyorum aceleyle, olmamı istedikleri adamın özgüveniyle sızarak. Bencil, azimli,

playboy all-star. Annesinin kırık ruhu için savaşan, geçmişte yaşadığı travmaları düzeltmeye çalışan bir adam manşetlere çıkmıyor.

Yüzü her şeyi söylüyor. Yalan söylediğimi biliyor. Hızlıca omuz silkiyorum, sanki şöyle der gibi,

Bu senin oynamak istediğin oyun ve şimdi ben oynuyorum.

Bir sonraki, oynadığım tüm oyun kuruculardan daha sert bir şekilde üzerime geliyor. Çatık kaşlı yüzüne yaklaşırken alnımdan ter damlıyor. Cephanem, sorum.

"Eric gibi bir hıyarın mutluluk şansını mahvetmesine gerçekten izin verecek misin?"

Soru niyet ettiğimden daha hararetli çıktı. Birden Eric'in sözleri beni tekrar buldu. *Onu mahvediyor.* Midem bulanıyor ama artık çok geç. Kelime şimdi aramızda patlamaya hazır bir atom bombası gibi süzülüyor.

Bana göz kırpıyor, yüz hatlarına inançsızlık kazınmış.

"Demek istediğim, hi-" yüzünden hayatta harika bir şey yapma olasılığına kendini gerçekten açmayacak mısın?

"Kendimi açmak mı?!" diye bağırarak sözümü kesiyor ve ben şaşkınlıkla doğruluyorum. "Seni gerçekten neyin motive ettiğini bile söyleyemiyorsun, sanki bu bir tür sırmış gibi Lake. Bana kendimi açma dersleri verme. Bu senin henüz almadığın bir ders."

Dönüyor ve saha kenarına doğru yürüyor. Peşinden koşuyorum, onu oyalamak için kolunun üstünden tutuyorum.

"Mutlu olmaya iznin olmadığını düşünerek kendini mahvediyorsun Dylan. İstediğin şeyi kendinden uzaklaştırıyorsun çünkü bunu yapman gerektiğini düşünüyorsun. Sanki hayatta kendi neşeni bulduğunda daha az koruyucu oluyormuşsun gibi. Bu acınası bir durum. Zayıf. Ve tamamen itici."

Yanlış kelimeler. Yine yanlış kelimeler, Lake.

Hiç bilmediğim bir acıya yıllarca katlandığı için gözleri alev alev yanıyor. Karşımdaki bu kontrollü, hesaplı ve dikkatli insanı yaratan travma. O zayıf değil. Tamamen çok güçlü. Gördüğüm tek şey onun gücü. Kör edici. Bu bir bariyer. Beni ve onun kalbini çevreleyen kaleye saldırmayı aklından geçiren herkesi parçalamaya hazır bir asker ordusu. Hayatını bu şekilde yönetiyor. Katı, önceden planlanmış bir düzenle.

"O zaman senin için çekici olmayı umursamamam iyi bir şey." Gözlerinde acı dolu bir tiksinti ifadesiyle kolunu elimden çekip alıyor. "Hatırladın mı? Sen ve ben sadece çok derine ineriz. Yüzey seviyesi ve sırlar. Bu bizim iyi olduğumuz şey." Tribünleri hışımla geçerek ceketini ve anahtarlarını aldı, kapıya doğru yöneldi.

Oyunumuz planlandığı gibi gitmedi. Onun kalbini açmayı umarken aynı anda kendi kalbime girmesini reddetmem, gerçeklerini reddeden oyuncuların kafa kafaya savaşıyla sona erdi.

Onun kalesiyle tanıştım.

Ve şimdi kapıları kendim mühürledim.

OceanofPDF.com

44

Dylan

Uzun, sessiz ve acı dolu bir yolculuktan sonra Lake'i başka bir şey söylemeden spor salonuna bıraktım.

Arabanın içindeki gerilim canlı ve iyiydi ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum. Eğlenceli ve flörtöz başlayan oyunumuz çok çiğ ve gerçek bir şekilde sona ermişti. Benim içimi görmüştü ve beni içinde yaşadığım kafesten çıkarmaya çalışırken kendini kaybetmişti.

Beni asla anlayamayacağı şekilde yaralayan şeyler söyleyerek gitti. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak istedim. Uzun zaman önce adapte olduğum şekilde kontrollü ortamımda yaşamak. Orada güvendeydim. Güvendeydim. Kontrol bendeydi.

Bazı sözleri doğru muydu? Belki de. Kendim için sadece iş ve Colin'den ibaret olmayan bir gelecek hayal etme konusundaki isteksizliğimi bu kadar doğru bir şekilde algılaması beni düşündüğümden daha çok etkiledi.

Colin için yaşadım, nefes aldım ve pratikte onun için var oldum. Tutkuyla bağlı olduğum bir kariyeri gerçekleştirecek gücü bulmuş olsam da diğer hedeflerimin hiçbirini gerçekleştirememiştim. Beni neyin mutlu ettiğine asla odaklanmamak

ne olduğunu bilmediğimi fark ettim. Hayat sizi dezavantajlı bir şekilde başlattığında, sadece var olmanın normalliğini bulmak mutluluğunuz olur.

Colin'e karşı sorumluluklarım olmasaydı hayatımın nasıl farklı olacağını hayal bile edemezdim. Onsuz bir dünyayı nasıl dileyebilirdim? Bu yola girmek bile bana acı veriyordu. Yolculuğumuzun ne kadar zor olduğunu bilsem bile, bunu değiştiremezdim. Bunu anlayamazdım.

Eric beni terk etti çünkü onunla Colin arasında seçim yapmadım. Beni ve sadece beni istiyordu. Ama yalnız değildim. Asla da olmayacaktım. Bunu uzun zaman önce kabullendim ve benimsedim. Lake'in Colin ve onunla bir gelecek arasında seçim yapmam gerektiğini ima etmediğini bilsem de, hayatımı farklı bir şekilde hayal etmemi istemesi beni aynı derecede etkiledi.

Lake onun kendi sorunuydu. Benimle birlikte parçalanmasına izin vermeden beni açmak istiyordu. Kendi isteksizliği, onun nedenlerini tamamen sorgulamama neden oldu.

Neden sadece beni dışarıda tutmak için beni içeri almaya bu kadar istekli? Kimin *için* yaşıyor? Herkesin varsaymasını istediği gibi kendisi için değil. Onun için. Görünüşe göre annesi için. Ve katlandıkları her şeyden kendini sorumlu tutma nedenleri onu ağırlaştırıyor.

Zihnim dolaşmaya devam ederken, yanan bir kalemle çekler yazıyorum, hesabımı hızlı mürekkep darbeleriyle boşaltırken ucuz laminat ahşabı neredeyse yırtıyorum. Biri öğrenci kredilerim için, biri sağlık sigortamız, ısınma, elektrik, hiç kesilmeyen kredi kartı faturaları, araba ödemem ve tabii ki zaten bir ay gecikmiş olan kira için.

Etrafıma saçılmış kâğıtlarımla birlikte Colin'in doldurmaya başladığı yarış başvuru formunu alıyorum. Kayıt için toplam maliyeti gördüğümde kalbim sıkışıyor. Elimizde ne kaldığını hesaplıyorum ve yetersiz kalıyorum. Yine de bu beni o çeki yazmaktan alıkoymuyor. Bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum.

Kapı kolunun döndüğünü duyuyorum ve içimi bir heyecan kaplıyor. Bugün Colin'i çok özlemiştim ve onun kucaklamasına ihtiyaç duymak, ağabeyimin kucaklamasını hissetmek için yerimden kalkmama neden oldu.

Kapıya doğru koşarak, anahtarlarını kullanmasına gerek kalmadan kilidi açıyorum. Ama kapıyı açtığımda tüm vücudum şok içinde geriliyor.

İşte karşımda duruyor, kollarını kapının çerçevesine dayamış, başı omuzlarının arasından aşağı sarkıyor. Kapının açılması Lake'in karanlık, dağınık saçlarının arasından yukarı bakmasına neden oluyor ve kırmızı ve ürkütücü gözleri beni buluyor.

Orada öylece durduk, bir dakika boyunca birbirimize baktık. Söylediği acı dolu sözler için hak ettiğinden bir dakika daha fazla. Onu içime çekerken midem düğümleniyor, her zaman beni boğuyormuş gibi görünen kokusunu içime çekiyorum. Gözlerinin kenarları kırışırken başını sallıyor. Ağzını açıyor, kelimeler boğazında düğümlenirken başını sallamaya devam ediyor.

Keşke bu daha kolay olsaydı. Geçmişimiz bize engel olmasaydı. Geçmişlerimiz aramızdaki doğal ilişkiyi kucaklamak konusunda bizi bu kadar isteksiz kılmasaydı. Ama gerçek şu ki, biz iki farklı insanız ve bazen geçmişlerimiz istikrarlı, yapılandırılmış gelecekler inşa etmek için aynı hizaya gelmiyor.

Bir şey söylemesini bekliyorum. Herhangi bir şey. Ama derin bir nefes alıyor ve ağzını tekrar kapatıyor, daha da acı çekmiş görünüyor. Kapıyı kapatmak üzereyken bir elini indirip aralıktan içeri sokuyor ve geniş avucuyla kapıyı kavrıyor. Başımı bir kez sallayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, sesi kırık ve boğuk.

Beni hazırlıksız yakalıyor, kendi duygularına karşı bu savunmasızlığı. Duraklıyorum, elim hala eski paslı kapı tokmağında duruyor.

"Özür dilerim," diyor fısıltılı bir nefesle.

Sesi nefes alamıyormuş gibi geliyor. Sanki oksijen alma fikri onun en büyük rakibi haline gelmiş gibi.

Orada durup kapı koluna bakıyorum. Eli yavaşça yontulmuş kapıdan aşağı kayıyor, aşağı ve aşağı. Onu izliyorum. Dikkatli bir şekilde elime ulaşana kadar dikkatli hareketini inceliyorum.

"Çok üzgünüm," diyor, sesi yine kırılıyor.

Buz gibi parmakları tenime değiyor ve öğleden sonraki sessizlikten dolayı çektiği işkence bir kıvılcım gibi yüzüme çarpıyor. Gözlerim sonunda tekrar onunkileri buluyor ve bakışlarındaki her şey içimi delip geçiyor. Nefesleri dudaklarından kesik kesik ve acıyla çıkmadan önce çenesi bükülüyor.

Bu kadar basit olamaz. Öylece unutamam. O da öylece özür dileyemez. Duvarlarımı tuğla tuğla ördüm ama dürüst olmak gerekirse, sürekli inşa etmekten yoruldum ve yıprandım. Ondan uzaklaşırken *hayır* kelimesi nefes nefese ağzımdan kaçıyor.

Kapıyı iterek arkasından kapatıyor ve o iri parmakları saçlarımın arasına girene kadar beni acele ettiriyor. Başımı ellerinin arasında tutarken bana bakıyor, sanki söylediklerinden sonra beni bir daha görüp göremeyeceğinden emin değilmiş gibi.

Bana doğru eğilerek alnını benimkine yaslıyor ve birlikte durup aramızdaki aynı havayı soluyoruz.

Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Yapamıyorum. Güçlü olmak ve omurgamı göstermek istediğim bu yerde donup kaldım, ama tek yapabildiğim erimek. Tek ihtiyacım olan şey onun bana yakın olmasıyken onu uzaklaştırmanın bir yolunu bulamıyorum. Bu kafa karıştırıcı, sinir bozucu ve kalbimi tamamen parçalıyor.

"Özür dilerim D," diye fısıldıyor yine o çakıllı, çatlak ses tonuyla. İstemeden de olsa sizi o sesi çıkaran kişinin acısını hissetmeye zorlayan bir ton.

Alnımdan öpüyor, kirpiklerimden bir damla gözyaşı süzülürken şefkatli dudakları tenimde kalıyor.

Artık içime kapanıp güçlü olmak istemiyorum. Kendimi bırakmak ve aşkta kaybolmanın özgürlüğünü hissetmek istiyorum. Ama kendi başıma bırakabilirim. Beni bulmaya istekli biri olmadan kaybolamam. Yol önümde kaybolduğunda beni eve götürecek biri olmadan kaybolamam.

"Tanrım," diyor kırık sesiyle, gözyaşlarımı fark ediyor ve başparmağıyla bir tanesini siliyor. Kelimeler, kalbinin yere düşmesi kadar hızlı bir şekilde ağzından dökülüyor. "Çok özür dilerim."

Yanağımdan öpüyor. "Çok üzgünüm." Diğer yanağımı öptü, gözyaşlarımı yakaladı. "Çok özür dilerim." Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, kelimeleri söylemesi gerektiği gibi tekrar tekrar söylüyor. Ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Onun için ne kadar önemli olduğumu bilmek beni incitiyor, çünkü ben de aynı şekilde eziyet çekiyorum.

Beni susturmasına dayanamazdım. Bütün öğleden sonra ona yaptığım gibi telefonlarıma çıkmaz ve beni görmezden gelirse ölürüm. Onu görmeden bir gece bile geçiremezdim, tıpkı onun bu geceyi kapımın önünde durmadan, sözleriyle, acı dolu gözleriyle, kırık kalbiyle durmadan özür dilemeden bitiremeyeceği gibi.

Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve ben kırılıyorum. İçimdeki güçlü, bağımsız kadın çığlıklar atarken onu susturarak baştan çıkarıyorum. Ağzımı onunkine bastırıyorum ve boğazından derin bir rahatlama iniltisi kaçıyor. Nasırlı ellerinden biri ensemde, diğeri de kalçama ulaşana kadar yan tarafımda geziniyor. Beni kollarının arasına alarak kendine doğru çekiyor.

Bu öpücüğü tanımlayabilseydim, başlığı Hassas Gerçekler olurdu.

Naziktir, sempatiktir, kendi içinde doğruyu söyler. Normalde ateşli öpüşmelerimizde olmayan her şey. Bu öpücük onun özrü. Kalbim, kendini oymak için can attığı kağıt, durmak bilmeyen dili, kalemi. O

Dilinin her kıvrılışında, ağzıma giren her acı dolu iniltide pişmanlığını dudaklarıma yazıyor.

Seslendirilen sözcüklerin varlığı sona eriyor. Artık sadece eylemleriyle iletişim kuruyor.

Parmakları başımın arkasındaki saçları kavrarken beni arkamdaki fatura ve kâğıt masasına doğru geri geri götürüyor, ağzı benimkinde sabit kalıyor. Bir kolunu belime dolayarak beni kaldırıyor ve masanın üzerine koyuyor. Bacaklarım açılıyor ve beni kollarının arasında sıkıca tutarak kendini bana doğru kapatıyor.

Dudaklarından ayrılıyorum, ne zaman birlikte olsak bizi içine çeken ham tutkunun ortasında bir nefese ve biraz berraklığa ihtiyacım var. Eli kalçama ulaşana kadar etrafımda kayıyor. O irkilirken parmakları kalçamın yanındaki deriyi pençeliyor, alnı tekrar benimkine düşüyor.

"Affet beni, D," sesi çatlıyor. "Sana yalvarıyorum, lütfen."

Ona karşı iç çekiyorum, onu kovmayı ve içimde sadece onun açtığı kısmı kapatmayı düşünüyorum, çünkü bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Daha önce de yapmıştım. Elbette yine yapabilirim.

Ama yapamayacağımı biliyorum.

Zihnim uyanmam için çığlık atıyor, ama kalbim onun etrafında bir yumruk oluşturuyor, pençelerini derinlere batırıyor, onu boğuyor, bu rüyayı canlı tutma görevinde acımasız.

Kalbimi koruyan bu duvarlar onun dalgasının gücüyle yıkıldı. Ve ben artık dayanacak kadar güçlü değilim.

OceanofPDF.com

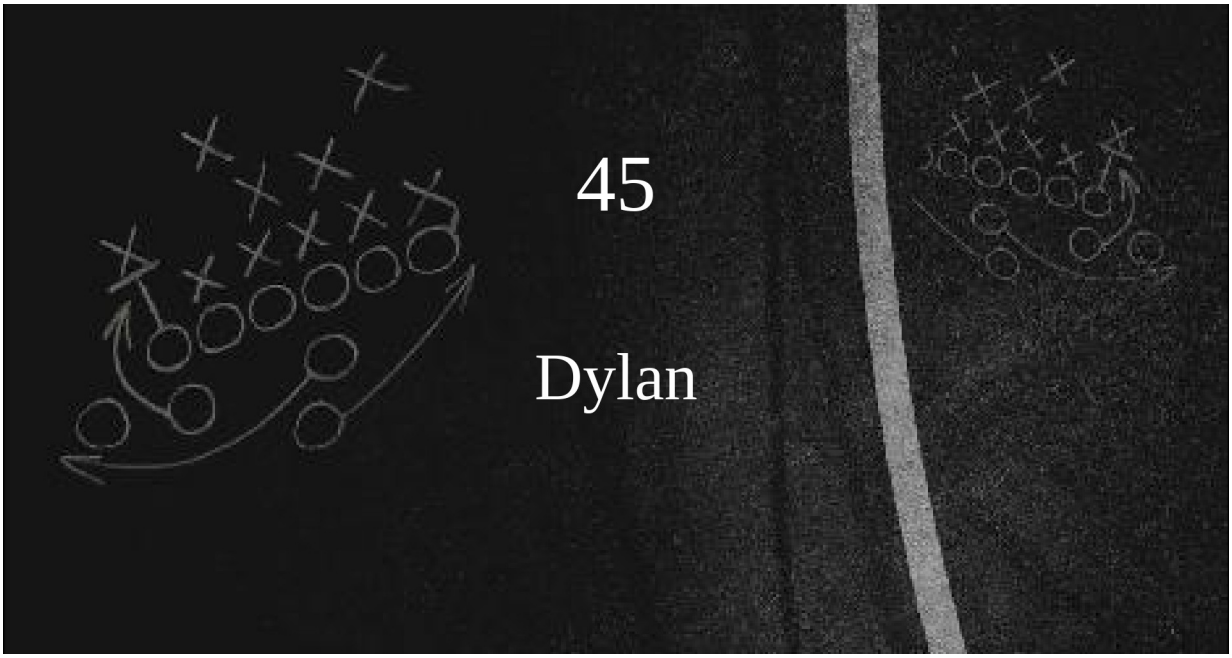

45

Dylan

Delgeler, faturalar, çekler ve evraklar ahşap masanın üzerine yayılmış, altımızda savunmasız bir şekilde duruyordu. Hassasiyet daha güçlü bir şeye dönüştü. Şimdi aramızda oluşan tutku serbest bırakılmak için çığlık atıyor.

Rekor bir sürede Lake'in dudakları benimkileri terk etti ve tüm enerji küçük daire vardiyaları.

Kararlı elleriyle kollarımı kavrayarak masadan kalkmama yardım ediyor, beni ayağa kaldırıyor ve sırtımı ona dönmemi sağlıyor. Uzun gövdesini etrafımda dolaştırırken yüzümü ona dönüyorum. Ağzı arkadan benimkine yapışıyor ve dili benimkini ararken nefesim kesiliyor, dudaklarında kalan tatlı nane tadını fark ediyorum.

Meraklı eller uyluklarımın arasındaki ağrıyan yere ulaşana kadar karnımdan aşağı kayıyor. Vücudum onunkine göre şekilleniyor, şişmiş aletinin ağırlığı belime baskı yapıyor.

Köşelerini usulca öpmeden önce üst dudağımı ısırırken dili içimde dönüyor. Parmakları klitorisime sıkıca bastırırken göğsüm kabarıyor. Parmakları

Başımdaki ağırlık görüşümü bulanıklaştırıyor ve nefes nefese bir inilti daha çıkarırken başımı göğsüne yaslıyorum.

İri parmakları pantolonumun üzerinde geziniyor ve çenemi kavrayıp dudaklarımı ona doğru eğene kadar alay ediyor. Beni çılgınca öperken eli yukarı kayıyor ve eşofmanımın içine girerek göğsümü avuçluyor. Bu adam öpebiliyor ve lanet olsun ki dili benimkine her hevesle dokunduğunda beni başka bir âleme göndermiyor.

Alt dudağımı emerken, elleri belime doğru kayıyor, parmakları yanlarımdan aşağı inerek tüylerimi diken diken ediyor. Taytımın kenarını bulup kıçımın kıvrımından aşağı doğru çekiyor. Çıplak kıçımı ona doğru bastırıyorum, özlem duyduğum yere çok yakın olan eşofmanının gerginliğini hissediyorum.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Biliyorum," diye fısıldıyorum nefes nefese.

"Biliyorum."

"Birbirimize ihtiyacımız var, D," diye fısıldıyor kulağımın altındaki deriye öpücükler kondururken. Elim başının arkasına doğru kayıyor ve onu tekrar dudaklarıma doğru çekiyor. Alt dudağımı yalayarak, "Sana ihtiyacım var" diye mırıldanmadan önce bir öpücük daha konduruyor.

Şu anda kıçımın kıvrımına bastıran o sertliği benim yarattığım fikri içimde bir zevk dalgası yaratıyor. Beni bu tutkulu, sahiplenici şekilde öpmesi bile onu patlama noktasına getiriyor.

Başka bir öpücükten sonra alnını şakağıma dayayarak geri çekiliyor ve acıyla kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor.

"Bunu tek başıma yapamam."

Cümle karnıma bir tuğla gibi çarpıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor.

Yalnız mı?

Neyi kastettiğinden bile emin değilim ama ses tonundaki çiğlik beni doğruldu, gücümü kanıtladı, bir daha asla yalnız kalmayacağını bilene kadar onu bir arada tutmak için ne gerekiyorsa yaptığımdan emin oldum.

Tek gereken gözlerimizin buluşması ve başımı basitçe sallayarak ona bu gerçeği söylemem, ardından da bizi harekete geçiren şehvetin serbest kalması.

Sabır geçmişte kaldı. Lake tangamın bağcığını tutuyor, ama aceleyle aşağı sarmaya çalışırken sinirleniyor ve parçalıyor. Keşke umursamadığımı söyleyebilseydim, ama lanet olsun, tangaları buralarda tutmak zor.

Lake hızla arkamda dolanırken beni öpmeyi bırakmıyor, bağlantı kurma ihtiyacı çıldırtıcı bir yarışa dönüşüyor. Bir eliyle eşofmanını kaslı göbeğinden ve kalçalarından aşağı doğru çekerken, hassas bir hisle dişlerinin arasından tıslarken kalın başını zonklayan giriş yerimde hissediyorum.

Hızlı ve güçlü bir şekilde, yarığım boyunca kendini gezdiriyor, içime itmeden önce kendini uyarılmamla kaplıyor, daha derine ve daha derine batıyor. Onu karşılamak için gerildiğimde nefes nefese çığlıklar boğazımı terk ediyor. Ellerim önüme düşüyor, parmaklarım kağıtları ve faturaları kavrıyor, beni bu dünyaya bağlı tutacak her şeyi ve her şeyi tutuyor.

Öne doğru düşüyorum, kalçalarını arka tarafıma doğru yuvarlarken eşofmanım karnımdan yukarı kayıyor, dudaklarından ağır nefesler dökülürken bana çarpıyor.

Seksimiz, öpüşmemizin olmadığı her şeydi. Hızlı, güçlü, aceleci, acımasız.

Avuç içlerim yüzeyde düz bir şekilde parmak uçlarımda duruyorum, Lake sınır tanımadan ve vahşice içime girerken, kirpiklerimin titremesine ve gözyaşlarımın saf güç ve yoğunlukta dökülmesine neden oluyor. Öforik dalgalar

Güçlü parmakları kalçalarımın etini pençelerken, kaslı kalçaları benimkilere çarparken zevk omurgamdan aşağı yuvarlanıyor.

Boğazından gergin bir hırıltı çıkıyor ve içimde daha da sertleştiğini hissediyorum. Vuruşları hızlanıyor, altımdaki dağınık kâğıtlara bir avuç tutunurken ciğerlerimdeki havayı nefes nefese bırakıyor.

Seksimiz aceleye geliyor. En erotik, en ilkel bağlantıda bir ihtiyaç mücadelesi. Sanki aramızda yanan o doyumsuz şehveti dizginlemek için geriye kalan tek şey buymuş gibi.

"Adımı söyle Dylan," diye hırlıyor. "Çığlık at."

"Lake," diye inliyorum, gergin karnına dokunmak için geriye uzanıyorum, kalçalarım ona karşı titrerken hareketlerini durdurmaya çalışıyorum.

Geliyor. Kırılmak üzereyim.

Kasıldığımı hissetmiş olmalı ki kolumu bileğimden kavrayıp arkama doğru bükerken diğer eli omurgamdan yukarı doğru kayarak boynumun kıvrımına ulaşıyor ve kendini sabitliyor.

"Kahretsin, iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor, beni altımdaki yüzeye sabitlerken kavrayışını sıkılaştırıyor, köprücük kemiğimi pençeliyor.

Kalın, uzun sikini bir vahşi gibi içime sokuyor, beni kendine ait olduğunu iddia ediyor. Daha sert, daha derin, kendi tatlı salınımının peşinde. Başparmağı etrafımda dönerken, beni boynumdan masaya doğru tutarken ve bana verdiği şeyi almaya zorlarken inlemelerin yankıları benden kaçıyor.

"Biz olduğumuzu söyle," diye fısıldıyor ciğerlerinden çıkan solukların arasından.

Bu kadar kaba bir eylem sırasında sarf edilen duygusal sözler karşısında gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve kendimi o tepeden aşağı düşerken hissediyorum. Omurgam yükseliyor ve serbest bırakılmamla birlikte titreyip titreşirken ona doğru geri itiyorum. Boğazımdan daha önce hiç duymadığım sesler çıkarken, yanağım kabaca tahtaya sürtünüyor

Orgazmımı inatçı itişlerle atlatmaya devam ederken altımdaki masa.

Öforik haz beni ele geçiriyor ve bedenim daha önce hiç yaşamadığım türden bir coşkuyla patlıyor. Bir erkek tarafından böylesine hoyratça alınmanın ham, ilkel, kaçınılmaz hazzı.

Çekildiğini hissediyorum ve kıçımın kıvrımları boyunca sıcaklık yayılıyor, hışırtılı nefesleri salıverilmesinin en seksi yankılarıyla dışarı çıkıyor. Alnını sırtımın ortasına bırakıyor, ikimiz de nefesimizi tutmaya ve bedenlerimize dönmeye çalışırken hâlâ omzuma tutunuyor.

"Siktir," diye nefes alıyor ve kendini toparlamak için bir an duraklıyor.

Sweatshirt'ümün kenarından tutarak artık kirlenmiş olan giysimi çıkarmama yardım etti ve geriye sadece spor sütyenim kaldı. Beni onunla temizledikten sonra ayağa kalkmama yardım ediyor. Yüzümü ona döndüğümde, p a n t o l o n u m u kalçalarımın üzerinde yeniden ayarlarken, yarı kapalı gözler benimkileri buluyor.

Beni kendine doğru çekiyor, göğsüm onunkine değiyor ve eğilip beni öpüyor. Bu sefer nazikçe. Dudaklarımın her kıvrımını, her kıvrımını, her kıvrımını öpüyor ve beni ağzıyla yeniden sahipleniyor.

Arkasına yaslanıp bana bakıyor.

O tek sevgi dolu bakışla üzerimize yeni bir duygu dalgası çöküyor. Bakışlarının yoğunluğu beni neredeyse felç ediyor. İçten özürler, şefkatli öpüşmeler, tutkulu seks.

Burada, önümüzde her şey çok gerçek.

Sakın söyleme. Lütfen söyleme.

Lake eliyle çenemi kavrıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Sanki hâlâ içimdeymiş gibi nefessiz. Dudaklarını yalayarak, gözleri tekrar içimi yırtmadan önce yüzüme bakıyor.

Sakın söyleme.

Lütfen söyleme.

Ben de söyleyemem.

Henüz söyleyemem.

Henüz hazır değilim. Onu tanıyana kadar sevemem. Her şeyiyle.

Sözcükler dilinin ucunda duruyor ama mesaj bakışlarındaki içten sızı aracılığıyla çoktan iletilmiş durumda.

Gerçeği susturması için zihnimle ona yalvarıyorum ama faydası yok. Başparmağı yanağımda geziniyor. Ağzıma, sonra tekrar gözlerime bakıyor, sanki bensiz bir dünya hayal ediyor, bu fikir onu şimdiden paramparça ediyor.

Yutkunarak, "Dylan." diye başladı.

Kalbim boğazımda. Nefes alamıyorum. Başım dönüyor. Boğuluyorum.

Başparmağını usulca alt dudağımda gezdiriyor, yeni keşfinin şaşkınlığı ve hayreti kırışmış kaşlarından belli oluyor.

"I-"

Kapıdaki anahtar sesi omurgamı dikleştiriyor.

"Kahretsin!" Nefesim kesiliyor, gözlerim dehşet içinde açılıyor.

Zaman ve mekan kavramını tamamen kaybettim. Colin işten eve dönüyordu. Ve şimdi burada. Kapının dışında. Ve Lake beni masanın üzerinde becerdi. Lake Decker beni mutfak masasında arkadan becerdi. Faturalarımın üstünde. *Kimim ben?!*

"Bu Colin! Çabuk! Git... yatağın altına gir!" Kolundan tutup onu odama doğru ittim.

Hafifçe gülüyor, yüzüme dönerken beni kolayca fırçalıyor, eşofmanı fit vücudunda sallanıyor ve beyaz tişörtü altından orantısız bir şekilde kayıyor. Tembel ve tatmin olmuş sırıtışı her şeyi değiştiriyor. Az önce sevişmişiz

gibi görünüyoruz. Bu çok açık.

"Ben yetişkin bir adamım Dylan. Bir yatağın altında saklanmıyorum," diyor ses tonunda çakıl taşlarıyla.

Evet. Evet, öylesin Lake. Gerçekten büyük bir adam.

Başımı sallıyorum, her zaman bana doğru gönderdiği bu sarhoş edici dalgadan kendimi kurtarıyorum, yine de bacaklarımın arasında bana hatırlatan o ince ama acı verici ağrıyı hissediyorum.

Anahtar tıkırdıyor ve kapı açılıyor, ben at kuyruğumu okşuyor, gevşemiş saçlarımı düzeltiyor, yüzüme yapıştırdığım en sahte sırıtışlardan biriyle başımı eğiyorum. Seks düşkünü değil de profesyonel olduğumu anlatmaya çalışan bir pazarlamacı gibi görünüyorum. Gerçek bir profesyonel.

Lake'in dudağı seğiriyor ve kaşları kalkıyor, yanında dururken elimi hangi kalçama koyacağımı bulmaya çalışmamı izliyor ve büyük olasılıkla büyük bir el izinin basılı olduğu boynumu ve köprücük kemiğimi tutmaya karar veriyor.

"Pickle!" Colin içeri girerken sesleniyor, kolları sanki otobüs yolculuğundan beri orada sıkışıp kalmış gibi sırt çantasını göğsünde taşıyor.

Nefes almıyorum. Bu sahte gülümsemeyle nefesimi tutuyorum, hissettiğimden çok daha doğal görünmeyi umuyorum. Oda hâlâ seksin etkisiyle ısınıyor. Etrafımızda dönüyor ve gerçeklerin dev bir reklam panosu gibi yüzüme iniyor.

Colin hemen olduğu yerde durdu ve benden Lake'e baktı.

"N'aber Col?" Lake rahat bir tavırla masanın yanındaki sandalyeye oturuyor. Nike eşofmanının içinde arkasına yaslanıyor, beyaz çorapları ayak bileklerini kesiyor. Ayakkabılarını mı çıkarmış? Ayakkabılarını ne zaman çıkardı? Çılgınca bir tutkunun içinde bile bir centilmen.

"Umarım uğramamın bir sakıncası yoktur."

Colin'in kaşları birbirine çatıldı. "Beni mi yoksa Dylan'ı mı görmeye geldin?"

Lake'in onunla takılmak için geldiğini varsayması kalbimi yumruk gibi sıkıyor.

Lake ve ben birbirimize bakıyoruz. Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor, ama sadece iç geçiriyor ve "Kesinlikle seninle takılmak için buradayım" diye cevap veriyor.

Ona hızlı bir kaş çatma hareketi yapıyorum ve bu hareketim ince bir göz kırpmayla karşılık buluyor. Colin başını sallayarak "Güzel," diyor. "Güzel. Bir yarışım var."

"Mükemmel," diyor Lake. "Ama ben açım."

Dolabımın ve buzdolabımın boşluğunu hatırladıkça kaygı beni yeniden felç ediyor.

"Pizza sipariş edeceğim," diye devam ediyor. "Pepperoni sever misin?"

"Evet, evet. Evet, pizza. İştahın açılmış. Ter gibi kokuyor." Colin çantasını yere, mutfak dolaplarının yanına koymaya giderken ben de eve on dakika daha erken gelseydi ve küçük kız kardeşinin bir NFL oyuncusu tarafından yemek masasında arkadan e z i l d i ğ i n i görseydi yaşanacak kaosu hayal ederek neredeyse içime büzülüyorum.

Lake usulca "Evet, antrenmandan yeni döndüm" dediğinde olduğum yerde donup kaldım. Sweatshirt'ünü burnuna götürüp kokluyor. "Kusura bakma dostum."

"Duş alabilirsin. Duş alırsın ve yarış izleriz. Pizza ve yarış izleyebiliriz. Formlarımı doldurmam lazım."

Lake'in gözleri masanın üzerindeki formlara takılıyor ve dişlerini yalarken içten içe güldüğünü duyabildiğime yemin edebilirim. Yarış formu, tutkunun sıcaklığıyla buruşturulduğu için biçimsiz bir şekilde bükülmüş, garip bir şekilde yukarı kalkmış. Kağıdı alıp düzeltirken yutkunuyorum.

"Yardım etmek için buradayım." Gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce ona gülümsüyor. Bir bakış, az önce eli çenemi tuttuğunda bana attığı bakış ve ben göl suyuna döndüm.

İfadesini olduğu her şeyde hissediyorum. Birden fazla şekilde yardım etmek için burada. Tek başıma taşıdığım iş yüküne yardım etmek için burada. Colin'i yaptığımız her şeye dahil etmeyi kendine görev edinerek bizi bir arada tutmaya yardımcı olmak için burada. Ve, daha sonra, bana yeniden nasıl seveceğimi göstermek için burada.

"Sen de onları sevmiyorsun," diyor Colin ve ikimizin de kafası hızla ona dönüyor.

Gözleri mutfağın yanında yerde duran bir şeye odaklanır. Lake daha iyi görebilmek için koltuğunda doğruluyor.

"Güzel. Sen de onları sevmiyorsun," diye tekrarlıyor Colin başını sallayarak. Nabız yükseliyor. Ölüm yaklaşıyor.

Lake ayağa kalkıyor ve uzun bir adımla yerden bir şeyi hızla alıyor. Ayağını çöpün üzerine koyarak konteyneri açıyor ve yırtık dantel tangamı çöp kutusuna attığını görüyorum.

Kapüşonlu gözleriyle odanın öbür ucundan bana sırıtıyor, o çok seksi sırıtışıyla ve eğer üzerimde külot olsaydı, onları yine yere düşürürdüm.

"Onlara dayanamıyorum," diye mırıldanıyor.

OceanofPDF.com

46

Lake

IO duvarın diğer tarafında olmaktan nefret ediyorum.

Soğuk hissediyorum, içimde hissettiğim o kalbin sıcaklığına kapalıyım.

Burada olmayı beklemiyordum. Aletim sıkışmış, bir kızı kırılana kadar ittikten sonra sonsuz özürlerle yalvarıyordum. Ama işte buradayım, onu geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Boktan şeyler söyledim. Bana açılması için baskı yaptıktan sonra ona zayıf ve itici dedim. Bana bir karşılık vermesini isteyerek onu zorladım ve zorladım. Benimle bir şekilde bir gelecek hayal ettiğini duymak istedim. Sevgisinin ve bağlılığının beni de kapsayacak şekilde genişlediği bir gelecek. Daha fazlasını vaat ediyordu. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Ve bencilce, tüm kapılarım kapalı bir şekilde arkama yaslanıp otururken onu yıktım.

Kanserin beni kayıtsız şartsız sevdiğini bildiğim tek insanı, kayamı benden alacağı gerçeğini kabul etmek ve onaylamak beni dehşete düşürdü. Bu gerçeği istememiştim. Bunu tek başıma yapamayacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Gerçeğim dudaklarımdan korkmuş bir ses gibi döküldü.

Küçük çocuk. Dylan'ın gücüne itiraf etmek istediğimden daha çok ihtiyacım var. Ve en çılgın kısmı da hala hiçbir fikri olmaması.

Colin duş alırken ve Dylan oturma odasında kıyafetlerini katlarken, yarış formunun üzerinden geçmeden önce mutfak masasından birkaç pizza sipariş ediyorum. Burada kendimi evimde gibi hissediyorum ve yakın zamanda da gitmeyi düşünmüyorum. Ama beni henüz kovmadığına göre, kalmamı istediğini varsayacağım. Dylan gibi bir kız sana haber verir.

"Pekâlâ, bir pedallı arabaya, bir pit ekibine, bir renk seçimine, takım ismine ve takım tişörtlerinin eşleşmesi seçeneğine ihtiyacı olduğu yazıyor, isterseniz buradaki sipariş formu aracılığıyla, isterseniz dışarıdan bir kaynak aracılığıyla," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, buruşuk formu elimde tutarak.

Arkamdan sessizlik geliyor, ben de daha da geriye yaslanıp omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Dudağının kenarını çiğniyor ve katlamaya devam ederken yere bakıyor.

"D," diye tekrar sesleniyorum.

Gözlerini hızla kırpıştırarak bir nefes alıyor ve kaşlarını kaldırarak bana dönerken nefesini bırakıyor.

"Nereye gittin?" Yumuşakça sordum.

Bir gömleği daha katlarken ağır bir iç çekişle başını sallıyor. "Ben hep buradaydım."

Bu yorum karşısında kendimi biraz kırılmış hissediyorum. Kelimelerden çok daha derin bir his.

"Acı sos," diyorum aniden, parmağımla gökyüzünü işaret ederek. "Acı sosun var mı?" diye devam ettiğimde kafasını bana doğru eğiyor.

Sandalyeden kalkıp mutfak masasının etrafından dolaşıyorum ve buzdolabına doğru ilerliyorum. Oturduğu yerden kalkıyor, giysilerini bırakıyor.

kucağından çamaşır sepetine geri koydu.

"Hayır... hayır," diyor çabucak. "Özür dilerim, ben-"

"Bir şeyim var," diye başlıyorum buzdolabının kolunu tutarak. "Onu yiyebilmek için sucuklarımdan Frank's RedHot Sos damlaması gerekiyor. Baharat. Baharata ihtiyacım var, D."

Vücudunu önüme atıyor, sırtı büyük bir gürültüyle buzdolabının kapısına çarpıyor ve kapıyı açmamı engelliyor. Gözlerim açılıyor ve ona küçük çılgın bir psikopat gibi bakıyorum.

"Bana Eric'in kafasının bu buzdolabında büyük bir turşu kavanozunun içinde olduğunu söyleyin, ben de az önce burada olanlar hakkında daha iyi hissedeyim."

Yorumum karşısında ağzı bir karış açık kalıyor, sonra dudakları bir sırıtışa dönüşüyor ve alaycı bir kahkaha atıyor.

"Keşke," diye mırıldanıyor. "Hayır, sadece..." Başını sallıyor, omuzları boynuna yapışmış bir şekilde kapıyı vücuduyla kapatıyor. "Sadece, bir insanın buzdolabına bakmak çok kişisel ve özel bir davranıştır. Bu..." Bir an düşünüyor, yüzünü buruştururken burnunu kırıştırıyor. "İstilacı mı?"

Boğazımdan kuru bir kahkaha çıkıyor. "İstilacı mı?"

Topuklarının üzerinde kayarak arkama bakıyor, sonra başını sallıyor.

"Bebeğim," diye başlıyorum çatlak bir ses tonuyla, kulağına fısıldamak için öne doğru eğiliyorum. "Az önce seni mutfak masasının üzerine yatırdım. Bacaklarını açtım. Seni arkadan alıyordum. Çiğ." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildiğimde allık boynundan yanaklarına doğru yükseliyor. "Buna kıyasla bu pek de istilacı sayılmaz."

Kirpikleri titriyor ve kalçalarının birbirine sıkıca vurduğunu duyabiliyorum, yaşadığımız eğlencenin basit bir sözüyle zevkini engelliyor.

"Ama mahremiyetinize saygı göstereceğim ve geri çekileceğim."

Ben uzaklaşırken bana temkinli bir şekilde bakıyor, ellerim havada yavaşça geriye doğru sürünüyorum, gözlerim sanki ormanında rastladığım vahşi bir hayvanmış gibi onunkilere odaklanıyor. Masadan arabamın anahtarlarını alıp ayakkabılarımı giymek için dönüyorum. Gözleri kısılıyor ve dalgın bir şekilde atkuyruğunun ucuyla oynuyor, ben tekrar dik dururken merakla beni izliyor.

Ben aptal değilim.

"Geri geleceğim."

"Pizzalar genellikle teslim edilir Lake," diyor sinirli bir ifadeyle. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

O da aptal değil.

Alt dudağımı ısırarak kapıya yaslanıyorum. "Arayan herkese bedava peynirli ekmek vermiyorlar. Bu yüz" -etrafına hayali bir daire çiziyorum- "peynirli ekmeği alıyor."

Ona kendimden emin bir şekilde sırıtıyorum.

Bana ukala hıyar dediğini kafamın içinde duyuyor olmam çok komik. Tatlı ve kibirli bir şekilde sırıtarak dönüyorum, kapıyı arkamdan kilitlemesini istiyorum ve yapılması gerekeni yapmak için dışarı çıkıyorum.

Yaklaşık kırk dakika sonra, kafamda iki pizza kutusunu dengede tutarken, kapısının altını tekmelerken kollarımda beyaz market poşetleri vardı. Neyse ki otoparktan içeri girerken yaşlı bir kadın beni ana girişten içeri aldı.

Colin kapıyı açar, zincirli kilitten bakar.

Şuna bakar mısın? Kızım beni gerçekten dinledi.

"Bana yardım edebilir misiniz efendim?" Colin hızla kapının kilidini açmaya çalışırken soruyorum, kafamdan kayan pizzayı yakalamak için tam zamanında açıyor.

Masaya götürüyor, hızlıca bir dilim çıkarıyor ve odasına geri dönüyor, ben ise küçük açıklıktan içeri giriyorum, yürürken poşetleri savuruyorum. Mutfağa ulaştığımda poşetleri kollarımdan çıkarıp kollarımı sıvıyorum ve poşetlerin etimde bıraktığı kırmızı çizgileri fark ediyorum. *Tek sefer, sürtük.*

Dylan, altında hiçbir şey yokmuş gibi görünen büyük boy bir sweatshirt ve nemli saçlarına bastırılmış bir havluyla banyodan koşarak çıkıyor. O küçük, fit kalçalar bana adımın ne olduğunu, kim olduğumu ve hayatımda ne yaptığımı unutturuyor.

"Ne yaptın?" diye soruyor sinirli bir şekilde, mutfağındaki otuz poşet dolusu yiyeceğe bakarak.

"Fazla umutlanma, Şef. Bu senin için değil," diye karşılık veriyorum ve bunu söylerken ona kaşlarımı çatıyorum.

Yiyecekleri paketinden çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum ve beni izlerken tereddüt ettiğini hissedebiliyorum, merak ona açıklama yapmam için bağırıyor.

"Bir sporcuyla çıkıyorsun," diye başlıyorum. Gerçeği inkâr etmek için ağzını açıyor ama parmağımı kaldırıp onu durduruyorum. "Ve sporcular çok yemek yer. Eğer planladığım kadar çok burada olacaksam, hazırlıklı olmak isterim."

"Tam bir pisliksin." Başını sallıyor, yüzünde isteksiz bir gülümseme belirirken bana ters ters bakıyor.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. Yardımımı geri çevirmesini imkânsız hale getirmeyi seviyorum. Bunu kendimle ilgili yaptığımda, bir bok diyemiyor. Ben kazanıyorum.

Yemekleri kaldırdıktan sonra Colin odasından beni çağırdı.

"Lake! Lake burada! Lake."

Dylan'ın alnı kırışırken bir eli ağzının üzerine geliyor. Bir an için dilini ısırmış gibi görünüyor, ben de ona yaklaşıyorum. Gidiyor.

Ağla.

"Sorun nedir?" Başımı eğip elimi yavaşça kolunun arkasından aşağı kaydırarak soruyorum.

Çenesini sıkıyor, gözlerinde yaşlar birikirken başını sallıyor. Odasını işaret ederek titrek bir sesle, "Bunu hiç yapmıyor," diyor. "Tam olarak ne yapıyor?" Yumuşakça soruyorum.

Gözleri benimkileri bulduğunda duygularını bastırıyor. "Sadece insanları açıkça odasına davet ediyor."

O kadar küçük ki. Çok önemsiz, ama kahretsin ki tüm dünyamı yerinden oynatmıyor. Onun da açıkladığı gibi, Colin insanların kendi alanından özgürce yararlanmasına izin verecek bir tip değil. Geçen sefer yarışları izlediğimizde buraya zorla girmiştim ama bu sefer beni çağırıyor. Etrafında olmamı istiyor. Kız arkadaşımı son derece duygulandırdığı için eğilip yaklaşan gözyaşlarını öpüyorum.

"Seni burada öylece bırakmak istemiyorum," diyorum ellerimle küçük sevimli yüzünü kavrayarak. İçim dışıma çıkmak ve onu boğmak istiyor. Yeniden hissettiğim bu tuhaf duygularla onu boğmak istiyorum.

"Hayır, devam et. Zaten bitirmem gereken birkaç yük var," diyor iç açıcı bir gülümsemeyle. "Lütfen, devam edin."

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum, Dylan.

Gözlerinin güzelliğini ortaya çıkaran, mükemmel bir şekilde kıvrılmış siyah kirpikleriyle o parlayan közlere bakarken, boğazımın arkasında, zihnim kelimeleri haykırıyor. Ama söyleyemiyorum. Bunun ne anlama geldiğinden korkuyorum.

Bileklerimi tutuyor, ellerimi yanaklarından çekip avucumu öpüyor, bu hafif hareket elimden kalbime doğru ateşli bir şimşek gibi çakıyor.

"Ve teşekkür ederim Lake," diye fısıldıyor diğer avucunu öpmeden önce. "Yaptığın şeyden ya da yönteminden hoşlanmıyorum ama sana teşekkür etmemezlik yapmayacağım."

Ben ona özlemle bakarken, sevimli cümlesi ona takdire şayan bir gülümseme kazandırıyor. Benden yardım almak onu rahatsız ediyor, bu çok açık. Ama böyle yumuşak ve kabullenici olduğunda çok sevimli oluyor.

Benden uzaklaşarak kanepedeki yerine doğru yürüyor, oturuyor ve ben orada öylece durup dişlerimi sıkarak gülümsememek için kendimi zor tutarken yeniden çamaşırları katlamaya başlıyor. Bir teşekkür, ondan duymak istemediğim bir şey. Bu kız için her şeyi ve daha fazlasını yapmaya bu kadar istekliyken olmaz. Kendim için aldığım her şeyden çok onlar için alışveriş yapmaktan zevk alıyorum.

Masadaki tahta sandalyeyi alarak Colin'in aydınlıktan daha aydınlık odasında yanına gidiyorum. Penceresinden sarkan güneşli perdeleri, ikiz yatağının üzerindeki sarı çizgili yatak örtüsünü, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş sıralar halinde küçük klasik arabalarla dolu bir duvarı inceliyor, pizzamızla yarışları izlemek için yerleşiyorum.

"Acı sos ister misin?" Dilimin her santimini kapladıktan sonra şişeyi kaldırarak soruyorum.

Kucağındaki pizzaya bakıyor.

"Baharat midemi ağrıtıyor. Karın ağrısı ve gaz. Çok fazla gaz.
Turşu baharata hayır diyor. Baharat bana gaz yapıyor. Gaz yapıyor."

Pepperoni dilimimden büyük bir ısırık alıyorum, konuşurken çiğniyorum. "Bu komik bir kelime, gaz."

Colin kelimeyi tekrarlarken yarışı izliyor. "Gaz." "Gaz," diyorum daha yüksek sesle, pizzamı kaldırarak.

"Gaz!" Colin çığlık atıyor ve benim kaşlarım eğlenerek kalkıyor.

"Colin!" Dylan oturma odasından bağırıyor ve ben gülüyorum.

"Yellenme," diyor yine. "Komik bir kelime."

Bir ısırık daha almaya gittiğimde gülümsemem hiç bu kadar geniş olmamıştı.

"Peki, işini seviyor musun Colin?" Bir dilim daha alarak soruyorum.

Kanarya rengi çizgili gömleğine biraz sos döktü ama bu onun iştahını kesmiyor. Şimdiden üçüncü dilimi yedi ve pepperoni pizzayı düşündüğümden daha çok seviyor gibi görünüyor. Bunu hafıza bankasına ekliyorum.

"Evet, evet. Evet, işimi seviyorum. Pickle, işimin önemli olduğunu söylüyor. Torbacılık önemli. Evet."

"Öyle. Çok yardımcı oluyor." Su şişemden bir yudum almadan önce aynı fikirdeyim.

"İşini seviyor musun? Futbolu ve kadınları?"

Suyumu içerken boğulacak gibi oluyorum ve yaptığım pisliği ağzımdan siliyorum. "Ne?!"

"Futbol ve kadınlar. Futbol oynarsan kadınları elde edersin derler. Futbol ve kadınlar. Futbol oynayamadığınız için artık daha fazla kadın var."

"Bloglarda gördüklerinizin hepsi yalan." Başımı sallıyorum ve Arkasında. "Kadınlarla ilgilenmiyorum."

"Ama Pickle'dan hoşlanıyorsun? O bir

kadın." İçimi çekiyorum, bu işin

içinden nasıl çıkacağımı düşünüyorum.

"Pickle'ı gerçekten seviyorum. Kız kardeşin... şey, o harika biri. Onunla ve seninle vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyorum."

"Demek onu seviyorsun." Kendi kendine başını sallıyor.

Bu bir soru değil, bir ifade. Oldukça iç gıcıklayıcı, gerçekçi bir ifade. Odasına bakıyorum, duvarlardaki renkten perdelere, en sevdiği renge kadar mekânı dolduran çeşitli sarı tonlarına dikkat ediyorum.

çizgili gömlek. Bu onun kendi güneş ışığı kaynağı, sorularıyla spot ışıklarını doğrudan üzerime tutuyor.

"Ben, şey bilmiyorum, Col." Kekeliyorum.

"Yani haklıydım. İkiniz hakkında da. Haklıydım. Haklıydım. Haklıydım," diye tekrarlıyor, parmakları bükülüp açılırken sandalyede ayak parmaklarının üzerinde öne doğru sallanıyor. "İkisi de aynı."

Ne demek istediğini merak ederek ona bakıyorum. Bu konuşmayı onunla da yaptı mı? Dylan'a beni sevip sevmediğini sordu mu? O ne dedi? Ne diyecekti? Duygularını kucaklar mıydı, yoksa önündeki sorumluluklara odaklanmak için onları iter miydi? Bunu yaptığını görüyor mu? Colin'i ya da ima ettiği şeyleri anladığımdan her zaman emin değilim ama bu anlayana kadar sabırlı olmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyor.

Sürükleyici 2001 Cracker Barrel 500'ün son turunu izliyoruz. Bu çok iyi hatırladığım bir yarış. Çaylak Kevin Harvick, sadece bir hafta önceki trajik ve tarihi yarışta hayatını kaybeden merhum Dale Earnhardt'ın yerine yarışıyordu. Colin'in endişeyle ekranı izlerken parmaklarını çaprazlayıp açmasını izliyorum. Ne olacağını bildiğini biliyorum. Bu eski bir kaset. Ama hala bu kadar ilgili olması beni sevgiyle ısıtıyor.

Harvick ve Gordon hemen hemen aynı anda çizgiyi geçiyor ve Colin bir kez başını sallıyor.

"Harika yarış. Harika yarış. Duygusal bir

yarış." "Çok duygusal." Katılıyorum.

"Harvick yerini doldurdu. Doldurdu. Aralarında 0.006 saniye var. 0.006 saniye. NASCAR tarihindeki en yakın ikinci yarış. Harvick, Earnhardt'ın yerini doldurdu. Tarih."

Tahta sandalyede arkama yaslanıp yarışçıların nihayet yavaşlamasını izlerken ellerimi terlerimde gezdirerek, "Bu konuda bu kadar çok şey biliyor olman delilik," diye yorum yapıyorum.

"Ne gerektiğini biliyor musun? Tarih yazmak için ne gerekir?" Colin soruyor.

Duruyorum, yüzümü ona dönüyorum. Şimdi doğrudan bana bakıyor. Colin bana bakıyor. Hiç bu kadar uzun süre göz teması kurmamıştı. Asla. Hiç.

"O da ne?"

Bana bakıyor ve bir an için ne hakkında konuştuğumuzu unuttuğunu düşünüyorum. Ta ki konuşana kadar.

"Cesaret."

Ona bakarken nefesimi tutuyorum. Sanki içimde bir şey görüyor. Uzun zamandır sakladığım gizli gerçeğimi. Burada ne yaptığımı biliyor. Ona itiraf etmemiş olsam bile kız kardeşine aşık olduğumu. Zayıflıklarımı, acı gerçekleri görmezden geldiğimi biliyor. Tekrar futbol oynamak için nedenlerimi. Hâlâ mucizelerin gerçekleşebileceğine ve *onun* benimle tekrar gurur duymasını sağlamanın bu ölümcül hastalığın bir şekilde iz bırakmadan yok olmasını sağlayacağına inanan bir adamın kabuğunun altındaki umutsuz çocuğu.

Sanki görüyor
gibi.

Beni görüyor.

Bir korkak olarak.

"Colin?" Dylan'ın sesinin kapının diğer tarafından gizlice bize yaklaştığını duyuyorum.

Ama gözlerimi Colin'den alamıyorum.

"Formu doldurdun mu?" diye soruyor elindeki kağıtla.

Gözleri yere bakmadan önce arkamdaki ellerine kayıyor. "Beni ve Lake'i pit ekibi mi yaptın? Takım biz miyiz?"

Bir kez başını sallıyor ve adımı yazdığı düşüncesiyle kalbim sıkışıyor. Beni. Pit ekibi için beni seçti. Adımı yazdı.

"Peki bu nedir? Ne yazdın?" Yazdığı bir şeyi okumaya çalışırken kâğıdı burnuna yaklaştırıyor. "Bunu okuyamıyorum, Albay. Takım ismi."

Colin bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Kanarya Korkaklar."

Kendi kendine bir kez başını sallayıp tekrar sandalyesine dönüyor ve o ismi tekrarlarken göğsümün sıkıştığını hissediyorum, gerçek bu yaklaşan duyguları harekete geçiriyor.

"Kanarya Korkakları," diye tekrarlıyor.

OceanofPDF.com

47

Lake

I Bir telefona cevap vermek için yatağının sıcaklığından sıyrıldığımda saat erkendi. "Yemek yapmak istemiyor ama yine de gelmeni istiyor."

Beni öldüren ses tonu. Yemek yapmak için hazır değil. Bu onun gibi değil. Ona yakın bile değil. Taste of Home'un sayfalarından fırlamış yemeklerle dolu bir çocukluk. Yemek yapmak onun mutluluğuydu. Sevdiği insanlar için yaptığı yemeklere kalbini ve ruhunu koyardı. Kendi parasına sahip olmak, nihayet karnımı onun ben büyürken asla yapamadığı şekilde doyurabilmek anlamına geliyordu. Bir futbolcu olarak alabileceğim tüm ekstra kalorilere ihtiyacım olduğu gerçeğini sevmek. Ama bu? Bu acı veriyordu.

Son birkaç gün çok yoğundu. Sanki annem ve Dale beni yanlarında istemiyorlarmış gibi. Bahanesi ise terapi, takım toplantıları, basın toplantıları, fotoğraf çekimleri, spor seansları, daha fazla terapi, daha fazla Dylan varken ilaçlarına yardım etmek için gidip gelmenin zaman kaybı olması. Her zaman "Dale yardım etmek için burada. Ayrıca, kendimi iyi hissediyorum."

Ama o iyi değil. Ölüyor. Sesinin taşıdığı zayıflıktan bunu duyabiliyorum. Duyduğumu inkar ettiğim aynı zayıflık. İyileşmiyor. Daha da kötüleşiyor.

Şehre gidiş gelişler uzun sürüyor ve Dylan'da kalmak, trafiğin yoğun olduğu saatlerde yetişebilmek için her zamankinden daha erken kalkmam gerektiği anlamına geliyor, ancak araba kullanırken geçirdiğim her fazladan dakika, en çok ihtiyaç duyduğum kişiyle vakit geçirebilmek için buna değer.

Onun kendine güveni, girişkenliği, hayatı üzerindeki tam kontrolü bana kendi hayatımı kontrol edebiliyormuşum gibi hissettiriyor. Etrafında olmak bağımlılık yapıyor ve bunu sergilediğini gördüğüm anları arzuluyorum. Ondan besleniyorum. Uykusuzluğuma rağmen bana enerji veriyor.

Onu uyurken izlemek benim yeni keşfettiğim cennetim. Uyanıkken olduğu gibi küçük bir tükürük ateşi olduğu için çok huzurlu. Sakladığım acıyı unutturan hoş bir dikkat dağıtıcı oldu.

Dün gece bana seslendi. Dylan uykusunda adımı söyledi, koluma uzandı ve beline doladı, uykuya dalarken çıplak göğsüme sokuldu. O göğsün içinde patlamalar oluyordu, daha büyük bir şeyin gürültülü dalgaları. Yeterince yüksek sesle, onu uyandıracağından endişelendim. Ama uyandırmadı. Aksine, onu ve öfkeli kalbimi yatıştırdı.

Yan odada erkek kardeşiyle bu kadar yakın olduğumuz için saygılı davrandık. Bana herhangi bir duvarı yıkabileceğim bir dizi yıkım topu veren aşırı öpüşme, beni talep ediyor gibi görünen dudakların hoş bir sonucudur. Ama Tanrım, kendimi sürekli olarak parmaklarımı olmamaları gereken yerlere yönlendirirken bulmazsam, sadece benim için o uylukların arasında inşa edilen sıcaklığı hissetmek istiyorum.

Onun için çıldırıyorum. Uyurken onu incelemek, nefeslerini saymak, sürekli ona dokunmak ve parmaklarımı bebek yumuşaklığındaki teninde gezdirmek

Mango kokulu şampuanının kokusunu içime çekerken çıplak karnını seyrediyorum. Ve yarın, hayatımın temelini oluşturan diğer kadınla tanışacak. O kaybolana ve her şey dağılana kadar her şeyi bir arada tutan kadınla.

Telefon görüşmesinden sonra Dylan'ın hâlâ uyuduğundan emin olup onu daha sıkı yatırdıktan sonra üzerime eşofmanımı, eşofman altımı ve kulaklıklarımı geçirip zihnimi toparlamak için hafif bir koşuya hazırlanıyorum.

Yarı yolda telefonum bir mesajla kol bandıma çarpıyor.

> **Şef**: Lake Decker tarafından hayalet edildim. Bir NFL oyuncusu. Ligdeki en iyi koşucu. En azından bu bir gün torunlarım için bir hikaye olacak.

Üzgün olmaya çalıştığında bile çok sevimli. Torunlardan bahsetmesinin çok sevimli olduğundan bahsetmiyorum bile, bu da bir gün çocuk sahibi olacağı anlamına geliyor. Bunu düşünmüş olması hoşuma gitti.

Ona hemen dilimin dışarı çıktığı, kulaklıkları gösteren bir selfie gönderiyorum ve "*Hızlı bir koşu yapıyorum" diye bir* mesaj yazıyorum.

> **Şef**: Terapistiniz bu aşırı egzersize karşı uyarıyor.

> **Lake**: Terapistin dün gece söylediği şey bu değildi.

> **Şef**: Çok şirin. Gerçekten şirin. Bu yalanlar.

Telefondan yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyorum.

Dün gece beni istedi. Tam boy yatağındaki öpüşme sürtünmeye, sürtünme de ikimizin de ihtiyacımız olan şekilde tatmin olmasına izin vermeyen giysiler aracılığıyla bağlantı kurmaya çalışan cinsel organların karmaşasına dönüştü. Colin'in bitmek bilmeyen gece makarnası talebi de yardımcı olmuyordu. Ama bugün... bugün bir planım vardı.

> **Lake:** On dakika içinde döneceğim. Bugün seni yanımda götüreceğim ve bunu duymak istemiyorum. Yolda Colin'i iş yerine bırakabiliriz. Şimdi beni rahat bırak, seni saplantılı sapık.

Memnun bir sırıtışla telefonu cebime geri koyuyorum ve adımlarımda sadece o kızın sağlayabileceği yeni bir zıplamayla koşumu bitiriyorum.

O gün, heyecanlı Colin'i iş için süpermarkete bıraktıktan sonra, Dylan ve ben seansımız için Chicago'daki yüksek apartman dairemdeki özel spor salonuna gittik ve hemen çalışmaya başladık. Son zamanlarda terapi son derece verimli geçti. Zihnim vücudumdan daha hızlı iyileşmek için endişeyle bastırsa da gücümü kazanıyorum. Dylan destekleyici ve gerçekçi bir tutum sergileyerek, bu sorunlarla mücadele ederken beni sabırsızlığın zihinsel engelleri beni bağlı tutan iyileşmeye.

Her seferinde bir adım. Ne kadar aptalca bir ifade ama bir o kadar da anlamlı. Çünkü aslında her seferinde bir adım. Her biri yavaş yavaş bir sonraki için daha fazla güç sağlar. Ancak ilerleme ve gerileme, birbirinden giderek uzaklaşan bir çizgi üzerinde yer alıyor. Ben iyileştikçe o daha da kötüleşiyor. Bu gerçekle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, o yüzden de çıkmıyorum.

Dylan spor salonunun köşesindeki küçük masada bazı evrak işlerini ve telefon görüşmelerini bitiriyor, ben de yerel bir radyo istasyonu için telefonda kısa bir röportaj yapmadan önce sabit bisiklette ekstra kardiyo yapıyorum. Asansörle daireme çıkarken Katia'dan Colin'in işten çıktıktan sonra güvende, mutlu ve sağlıklı olduğundan emin olmak için onunla dairede buluşmayı planladığını öğreniyor. Ondan bu kadar uzakta olmak onu bir nebze olsun rahatlatan tek şey. Bir de herhangi bir şey için ararsa hemen geri döneceğimize dair verdiği söz.

"İçeri gelin," diyorum, kapıyı onun için tutarak.

Gözleri hızla etrafı tarıyor, bunu yaparken yüzü ifadesiz.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda gerçekten endişeliyim. Kendisininkinden çok farklı olan yaşam tarzıma bir göz atıyor ve görünüşe bakılırsa yine bir robota dönüştü. Bu kızda katlanamadığım tek şey bu. Sesini kafamın içinde duyabildiğim, bana isimler taktığı, benimle dalga geçtiği ya da ona dokunmamı istediğini bildiğim zamanlar oluyor, ama bir de böyle zamanlar var. Onu okumam gereken ama okuyamadığım zamanlar. Onu buraya övünmek ya da şöhretten kaynaklanan zenginliğimi sergilemek için getirmedim. Ama bu hayat artık benim gerçekliğim ve bunu inkâr edemem.

O geniş oturma odasına girerken ben de birkaç bardak su alıyorum, parlak güneş doğrudan boydan boya uzanan pencere duvarına vuruyor. Elindeki bardakla büyük deri mobilyanın etrafında dolaşırken dikkatli davranıyor, iki eliyle bardağa tutunuyor, neredeyse bardağa takılıp düşeceğinden korkuyor.

altındaki büyük halıya bakıyor ve döküyor. Şöminenin şık, koyu renkli fayansına doğru yürürken eğilip yuvarlak vazoların arkasına bakıyor ve bir şekilde onu hemen fark ediyor.

Daha önce kimse bulamadı. Kimsenin bulmasını beklemediğimden değil. Onu saklamıyorum. Ama şimdiye kadar ağırladığım hiçbir kız şömineyi fotoğraf çekimi için fon olarak kullanmaktan fazlasını yapmadı. Dylan beni yüzeysel şeyler için kullanacak biri değil. Hayır, o anlayışlıdır. Özellikle de sakladığım acı konusunda. Onu bulup çıkarmaya devam ediyor, tıpkı şu anda olduğu gibi. Uzaktan izlerken göğsüm sıkışıyor.

"Tanrım, çok tatlıydın. Kaşlarını çatarken bile," diyor gülümseyerek. Her baktığımda beni neredeyse kıracak olan 3'e 5 inçlik küçük çerçeveyi tutuyor. Özellikle de bu günlerde.

Elinde tutarak resmi işaret ediyor. "Annen mi?"

Başımı sallıyorum, su bardağımı adanın üzerine koyuyorum. Göğsümden bir iç çekiş çıkıyor. "Bu fotoğraf yeni dairemize taşındığımız gün çekildi. Belgelemek istedi"-bir an duraksadım, kendimi düzeltmeden önce elimi ensemde gezdirdim-"belgelemek istedi. O anlardan biri olduğunu söyledi."

Hatırlamanız gereken anlardan biri, özellikle de acıttıkları ve zor oldukları için, ama ben bu kısmı atlıyorum.

"O çok güzel, Lake," diye fısıldıyor, fotoğrafı hâlâ büyük bir şefkatle tutarken. "Onun gülümsemesine sahipsin."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diyorum niyetimden biraz daha hararetle.

Keşke bizi yok eden adamın mavi gözleri bende olmasaydı.

"Yarın onunla tanışmak için gerçekten sabırsızlanıyorum." Yanağını omzuna yaslıyor, dudakları hayranlık dolu bir sırıtışa dönüşüyor.

Elindeki fotoğrafla yarın tanışacağı kadının kabuğunun neredeyse aynı kişi olmadığı gerçeğini düşünmemeye çalışarak ensemi ovmaya devam ediyorum.

"Yani, eğer hala istediğin buysa?" diye yumuşak bir şekilde devam ediyor.

"Evet, yani kendini evinde hissedebilirsin," diyorum, yorumu tamamen geçiştirerek, bir kaçışa ihtiyaç duyarak. "Ben sadece çekim için temizleneceğim."

En hassas anlarımdan birini benden önce ellerinde tutarken gülümsemesi kayboluyor. Başını sallarken gözlerini yere indiriyor ve fotoğrafı yavaşça şöminenin üzerine geri koyuyor.

Banyonun güvenli sınırlarına ulaştığımda kendi kendime yüzümü buruşturuyorum. Tezgâhı kavrayarak, umutsuzca kesilmesi gereken saçlarımın arasından *ona* bakıyorum. O gözler bana onun acısını hatırlatıyor. Büyürken bana nasıl bakabildiği beni aşıyor. Tam onun rengindeler.

Banyonun altın armatürlerine ve devasa küvetine bakarken, göğsümde yeniden yükselen öfkeyi hissediyorum. Aynaya dönerek, sahip olduğu her şey ve özverisinin beni getirdiği nokta için mutlu olması gereken adama ters ters bakıyorum. Bu kadar uzun süre rol yaptığı için ondan nefret ediyorum. Bir sporcunun titizlikle yontulmuş vücudunun altında derinlerde bir yerde, içinde hala küçük bir çocuk olmasından nefret ediyorum.

Gitmesine izin veremeyen küçük bir çocuk.

Berbat durumdayım Dylan.

Ve en kötüsünü görmek üzeresiniz.

OceanofPDF.com

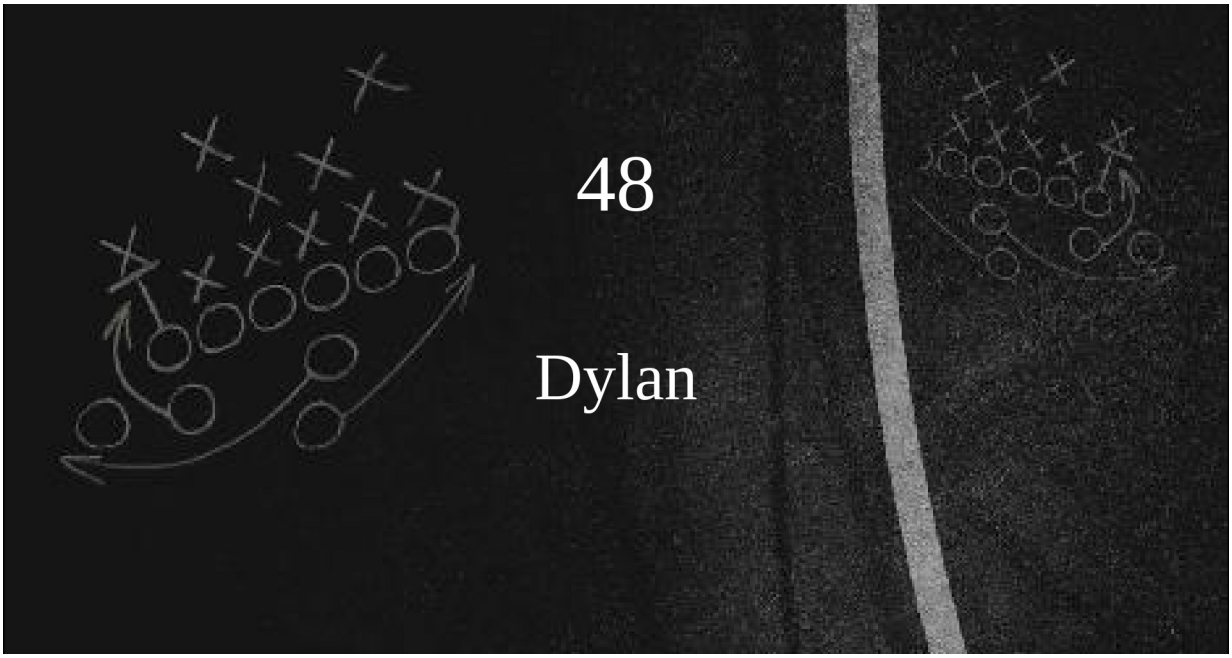

48

Dylan

I gitmeden önce onu görmedim bile.

Giyindikten sonra kapıdan koşarak çıktı, beni kocaman dairesinde bırakmadan önce hızlıca "*sonra geleceğim" dedi.* Yalnızdım.

Annesiyle tanışmaktan bahsettiğimde konuyu değiştirme ihtiyacı duymasının beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama kendime yalan söyleyemezdim. Bu beni endişelendiriyordu. Omuzlarının hayal kırıklığıyla çökmesi, annesinin güzel olduğunu söylediğimde yüzünün acıyla buruşması beni rahatsız ediyordu.

Neden ben yaklaştıkça o benden uzaklaşıyor gibi görünüyor? Hayatının hangi kısmı onu böyle kapatıyor? Neyi görmek üzereyim?

Yarın Şükran Günü için birlikte oraya gitmeyi planladığımız büyük gün olduğu için, bunu konuşacağımızı varsaydım. Düzenlemeleri tartışırız. Ama bu kadar çabuk reddetmesi içime yine o korkuyu yerleştirdi. Her şey onun için daha gerçek hale geldikçe, ben ve Colin onun hayatına sızdıkça, geri çekileceği korkusu. Bizi terk edeceği korkusu. Yapbozumuzun parçalarının birbirine uymadığını fark edecek ve ben de aptalca umutlar ve kırık bir kalple en başa döneceğim.

Bunun üzerinde çok fazla durmak yerine, zengin bir adamın evinde tek başına yaşayan her kızın yapacağını yapıp yemeğe yöneliyorum.

Kendimi evimde gibi hissetmemi söyledi. Bunu bana söylememeliydi.

Buzdolabının kapağını açınca gözlerim büyüdü. Tamamen doluydu. Gülünç derecede. O kadar çok yiyecek var ki, eminim şehrin yarısını doyurabilir. Çoğu sağlıklı; sebzeler, meyveler, yumurtalar, rendelenmiş tavuk, hindi pastırması ve var olduğunu bildiğimden çok daha fazla çeşitte spor içeceği. Ama gözlerim sağlıklı olmayan tek bir şeye takılıyor. Kendi kendime gülümseyerek omzumun üzerinden bakıyorum ve kimsenin izlemediğini ya da yakın zamanda içeri girmeyeceğini görünce, şeytani sırıtışım derinleşerek yüzüme dönüyorum.

Bir zamanlar tamamlanmış olan çilekli cheesecake tenekesinin yarısına geldiğimde, kendimi yerleştirdiğim geniş mutfaktan dışarı uzanarak evin etrafındaki turuma devam etmeye karar veriyorum. Geniş dairenin içinde yavaşça ilerlerken, elimde turta kalıbımla dairenin dekorunu ve tüm havasını inceliyorum.

Tam bir erkek gibi dekore edilmiş. Koyu renk duvarlar, pahalı altın armatürler ve altındaki koyu gri lekeli beton zeminin tozunu alan büyük pencereleri çerçeveleyen uzun, ağır perdelerle şık, sportif, sinirli ve son derece çağdaş. Onları öpen güneş ışınları sayesinde kaygan bir parlaklıkla parlıyorlar.

Duvarda asılı duran ve buz gibi eve nostaljik bir hava katan şehrin büyütülmüş bir duvar resmi dışında, mekanda kişisel bir dokunuş eksikliği göze çarpıyor. Duygusal olan tek şey, onun kaşlarını çattığı ve annesinin her zamanki gibi gururlu göründüğü küçük, gizli çerçeveli resim. Tüm ruh halini değiştiren eşya.

Her birinin altındaki ışıkla aydınlatılan futbol topları koridorun duvarında sıralanırken, çeşitli takımlardan birkaç forma kalın bir şekilde asılı duruyor,

ağır çerçeveler, hepsinin üzerine soyadı işlenmiş. Burası seksi bir yer. Eminim zamanında birçok kadına ev sahipliği yapmıştır.

Selfie'lerini burada çeken Instagram modelini hatırlayarak, çatal hala ağzımdayken çiğnemenin ortasında duraklıyorum. Bu düşünce beni neredeyse tiksintiyle turta kutusunu odanın öbür ucuna fırlatmaya itiyor. Başka kadınların, kesinlikle benden çok daha iyi kadınların, bu koridorlarda iç çamaşırlarıyla, hatta ünlü bir futbol yıldızıyla yattıktan sonra çırılçıplak dolaşmış olmaları fikrinden nefret ediyorum. Göğsümden acı fışkırıyor ve bu his kaşlarımın arasında bir yere yerleşiyor.

Koridorda banyo gibi görünen bir yere doğru ilerlerken içerideki duvarda iki büyük oval ayna görüyorum. Kendimi hiçbir zaman dış görünüşe ve güzelliğe önem veren sığ bir kız olarak görmemiştim ama dünyanın en güzel kadınlarının çoğuyla yatabilecek ve muhtemelen yatmış olan bir adama aşık olduğunuzda bunu yapmamak neredeyse imkânsız.

Ugh. Ne zamandan beri onaylanmaya ihtiyacı olan güvensiz bir aptal oldum ben?!

Gözlerimin altındaki torbaları ovuşturuyorum, biraz renk versin diye yanaklarımı çimdikliyorum, sonra salladığım atkuyruğuna bakıp kaşlarımı çatıyorum. Ben bir şakayım. Terli, bayat bir şaka. Saç bağını çekip çıkararak önümdeki büyük siyah mermer tezgâhın üzerine b ı r a k ı y o r u m ve sırtımı tezgâha dönüp arkama yaslanarak lüks odayı seyrediyorum.

Yaslandığım çift lavabonun diğer tarafında, özel alanda renkli gibi görünen bir başka büyük tavandan tabana pencerenin hemen önünde duran büyük bir pençe ayaklı küvet var. Kolaylıkla birkaç milyona mal olabilecek bir alan. Hayatımda asla rastgele bir Çarşamba günü içinde yıkanmayı hayal edemeyeceğim bir alan.

Bazı insanların hayatlarını bu gibi yerlerde sürdürmesi, her gün bu büyüklükte bir banyoyu doldurmanın keyfini çıkarması ve ay sonunda su faturasının ne kadar geleceği konusunda endişelenmek zorunda kalmaması fikri beni sinirlendiriyor.

Lanet bir banyoyu hak ediyorum. Cheesecake yemeyi ve küvette porno kitabımı okurken mali durumumu düşünmemeyi, muhtemelen buraya getirip evindeymiş gibi davranmasını söylediği diğer tüm kadınlardan daha çok hak ediyorum.

Tekrar söylüyorum, bunu bana söylememeliydin.

Şimdi biraz öfkeliyim, bencilce nedenlerle sürekli ittiğim hazza sahip olduğumu hissediyorum. Bu kindar bir huzur ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hak edilmiş bir huzur.

Kararlılıkla banyoya doğru yürüdüm, giysilerimi çıkarıp odanın köşesine fırlattım. Düşündüğümden daha hızlı doldu, bulduğum köpükler zengin ve doyurucu bir vanilya kokuyordu.

Bu adamın tezgâhının yanında, lanet olası bir otel gibi duran, pahalı el yapımı sabunlara benzeyen bir sürü sabunu var. Her türden sabun; yüz temizleme sabunları, vücut yıkama sabunları, peeling sabunları, bitkisel sabunlar, gliserinli sabunlar, sıvı sabunlar, içinde çiçek olan bir sabun. Gerçek bir çiçek.

Bu adamın sabun fetişi var. Bu onun sapkınlığı. Temizlik.

Üç farklı sabun alıp banyonun yanındaki küçük ahşap sehpaya yerleştiriyorum ve tezgahın üzerindeki turta kutusuna uzanırken kendim üzerinde bir test çalışması yapmaya karar veriyorum. Kitabımı büyük altın ayaklı küvetin yanına koyarak yavaşça altımdaki suyun sabunlu sıcaklığına gömülüyorum.

Sıcaklığa uyum sağlarken rahatlatıcı bir iç çekiyorum, sonunda rahatça arkama yaslanıp kaslarımın gevşemesine izin veriyorum. Bu lezzetli cheesecake'ten bir ısırık daha alıp ağzıma atıyorum ve çatalın etrafında

inliyorum.

İğrenç derecede iyi, benim maaş seviyemin çok üstünde malzemelerle yapılmış. Koruyucu ya da trans yağ içermeyen şeyler.

Lake'in ne kadar kalacağı konusunda bir fikrim yok ama fotoğraf çekimlerinin ve ardından röportajların biraz zaman alacağını tahmin ediyorum. Gideli sadece yarım saat oldu. Zamanım var. Cheesecake'in büyük bir kısmını bitirdikten sonra kutunun geri kalanını bırakıyorum ve yıkım karşısında acı dolu bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Kendimi hiç kontrol edemiyorum." Kaşlarımı çatıyorum, sonra yanıma koyduğum kitabımı alıyorum.

Kendimi ılık suyun derinliklerine bırakıyorum, boynumu pürüzsüz porselene yaslıyorum, kalan köpüklerin beni kucaklamasına, omuzlarımdan yukarı ve etrafıma kaymasına izin veriyorum.

Ayı Sırtında Kır Beni'yi yeniden okumaya dalarak bir sayfa daha çeviriyorum, hevesle gelişmekte olan bu baharatlı küçük sahneye giriyorum. Burnum kitapta, bedenim baloncukların altındayken, ön kapının bir bip sesi ve tıkırtıyla açıldığını duyuyorum.

Neredeyse gerçek dışı görünüyor. Bir bip sesi ve bir tıklama. Zenginlik çığlıkları atarken çok sessiz. Tıpkı zengin bir adamın dairesinin teknoloji meraklısı olması gibi. Benim evimde bip ve klik sesine en yakın şey bir vızıltı ve takırtı.

Dairenizin şişen eski ahşap kapısını açmaya çalışmadan önce, anahtarınızın ana kapıda tekrar çalışmadığını komşunuza bildirmek için ölmekte olan interkom sisteminin üzücü vızıltısını duymak, sizi vücudunuzu bir takırtıyla kapıya atmaya zorluyor. Vızıltı ve takırtı.

Koridorun sonundan yaklaşan kendinden emin bir adamın ayak seslerini duyduğumda gözlerim hâlâ elimde olan kitaba kayıyor. Kitabı arkama atıp köşeye çekiliyorum, kitabın sayfaları aptal bir tavuk gibi çırpındıkça karışıyor.

uçmak için. Kalan baloncukların altından tekrar kayıyorum, mahrem yerlerimin gizlendiğinden emin olmak için boynumdan aşağısını örtüyorum. Sanki onları hiç görmemiş gibi.

Önümdeki köpüklere bakarken, Lake'in kapı çerçevesine yaslandığını, dar beyaz düğmeli gömleği ve kaslı kalçalarına boyanmıştan daha iyi oturan siyah pantolonuyla her zamankinden daha seksi göründüğünü gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünüyor. Mükemmel bir şekilde taranmış saçları ürünle hafifçe geriye taranmış, birkaç parçası alnında serbestçe sallanıyor.

Önündeki manzarayı incelerken kalın bir kaşını kaldırıyor.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor boğuk bir sesle.

Yutkunuyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve omzumun üzerinden geriye atıyorum.

"Kendimi evimde gibi hissettim," diye ciyaklıyorum, etrafımdaki köpüklere endişeyle bakıyorum, sonra banyonun altında duran ve sadece bir dilimi kalmış turta kutusuna bakıyorum.

Gözleri benimkileri takip ediyor ve başını eğerek neredeyse boş olan tenekeye dikkatle bakıyor.

Tanrım, ya annesi ona o cheesecake'i yaptıysa? En sevdiği ev yapımı cheesecake'ti ve ben de bir zamanlar onun sandığı evsiz piliç gibi suratımı onunla doldurdum.

Kendimi açıklamamı bekliyor ama bir açıklama yok. Utanıyorum. Sanki ev kadınını oynuyormuşum gibi görünüyor ve muhtemelen çoğu kadının onunla parası ve şöhreti için yatmak istediğini düşünürsek bu onu rahatsız ediyor. Yıllardır kredi kartı borcu, öğrenci kredileri ve yasal ücretler yüzünden beş parasız olduğumu biliyor. Eminim ondan kurtulmaya çalıştığımı düşünmüyordur.

"Zengin ev kadınını oynamıyordum, eğer düşündüğün buysa," diye başlıyorum, onun doğrudan bakışları altında aniden gergin hissediyorum. Kapıyı itiyor ve yavaşça bana doğru ilerlerken ellerini ceplerine yerleştiriyor. "Daha önce hiç bu kadar büyük bir küvet görmemiştim ve kitap okuyup boğazımdan cheesecake geçirirken içinde ıslanmanın ne kadar eğlenceli olacağını düşündüm." Sahte gülümsemem düşmeden önce gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Biliyor musun?"

Hayır. Hayır, bilmiyor. Sesim delice geliyor. Vahşi gözlerim odanın içinde hızlı bir kaçış yolu ararken utançtan içten içe ölüyorum. Kaçmalıyım.

Kaşları çatılırken birbirine çarpıyor ve tekrar küvetin etrafına bakıyor. "Nerede?" diye sertçe soruyor ve kızgın olduğunu hissediyorum. "Karnımda..." diye cevap veriyorum zayıf bir sesle, temkinli bir şekilde.

Lake bana bakıyor, gözleri köşeye sıkışıp başını sallamadan önce başını şaşkınlıkla eğiyor.

"Kahrolası cheesecake değil. Kitap."

Şaşkınlıkla bakarken ağzım bir karış açık kalıyor.

"Neden?"

"Şu anda aptalı oynama. Sadece kitabın nerede olduğunu söyle."

Gıcır gıcır beyaz gömleğinin kollarını açarak yavaşça ilerlerken ses tonuyla kafamı karıştırıyor. Kollarını sıvıyor ve bunu yaparken bronzlaşmış kollarının gergin kaslarını ortaya çıkarıyor. Eğer bu banyoda çıplak olmasaydım ve kendimi savunmasız hissetmeseydim, bu bana sıcak gelebilirdi. Ama şu anda, bana yanlışlıkla orgazm olduğum pap smear'ı yapmak üzere olan profesyonel bir doktor gibi hissediyorum.

Çok sakin. Tamamen çok sakin ve ciddi. Flörtöz değil. Sırıtmıyor ya da gülümsemiyor bile. İlerlerken sert gözleriyle bana bakıyor,

Gömleğinin üst düğmelerini sadece birkaç düğme açmadan önce kollarını sıvadı.

Kollarım göğsümde gerilirken yutkunuyorum, kalçalarım suyun altında birbirine y a p ı ş ı y o r .

"Ben attım," diye itiraf ettim

sonunda. "Nereye attın?"

Başımı arkamdan sallıyorum. "Orada bir yerde." "Neden

attın?" diye soruyor sakince yaklaşırken.

Ellerini tekrar pantolonunun ceplerine sokuyor ve küvetin etrafında dolaşmaya devam ediyor, bunu yaparken de suya bakıyor.

"Bilmiyorum."

Cevabım üzerine olduğu yerde duraklıyor, başını yana eğiyor. Gözleri baloncukların altından beni boydan boya izliyor ve yemin ederim ki baloncukların içini görebiliyor.

"Bilmiyorsun," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Bana d ö n m e d e n önce ona pisliği attığımı söylediğim yere doğru bakıyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Nedense gerginim. Endişeliyim. Yersiz. Kafasında garip bir şeyler dönüyor ve ben bunu anlayamıyorum. Kızgın mı? Önceden kızgındı da şimdi bu sergi mi onu çileden çıkardı? Onu ölçemiyorum ve bu suda ne kadar uzun süre oturur← sam, onu düşündüğüm kadar iyi tanımadığımı o kadar çok fark ediyorum.

"Küvetten çık Dylan," diyor sert bir şekilde.

Bu talep karşısında bedenim titriyor. Bir ebeveyn tarafından azarlanan bir çocuk gibi hissediyorum. Gözlerim hiç tutmadığım bir havlu arıyor.

"Benim bir-" "Ayağa

kalk," diye araya girdi.

Sesinin tonunu, doğrudan göz temasını, elini farkında olmadan kalçasının yanında yumruk haline getirişini okumak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Göğsüm gerginlikle kabarırken kalp atışlarım hızlanıyor. Hareket etmemi bekliyor.

Kabarcıklara bakarak gergin bir nefes alıyorum, sonra başımı bir kez sallıyorum. Utanmama gerek yok. Eğer beni evinde rahatsız etmek istiyorsa, onun da en az onun kadar rahatsız olmasını sağlayacağım.

Sudan çıkıp, ılık köpüklerin ıslak tenimden yavaşça aşağı kaymasına izin veriyorum. Başım dik, çıplak bir şekilde onun önünde doğruluyorum. Gözlerim kısılıyor ve kaşlarım sessiz bir hâkimiyet mücadelesi içinde kalkıyor.

Ben her yerdeki kadın savaşçıların tüm gücünü toplarken o utanmadan çıplak bedenime bakıyor. *Kutsal tanrıçalar, bana gücünüzü gönderin. Size yalvarıyorum.*

Bakışları göğüslerimde duraklıyor, sonra kapüşonlu kirpiklerinin altındaki tehlikeli buzlu maviler benimkilerle buluşuyor. Çenesinin hafifçe seğirmesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kapıyı işaret ederek tek bir kelime söylüyor. İçimin sıkışmasına neden olan bir kelime, alt karnımdaki sıkışma uyluklarımı bastırmaya zorluyor

Birlikte.

"Yatak odası."

OceanofPDF.com

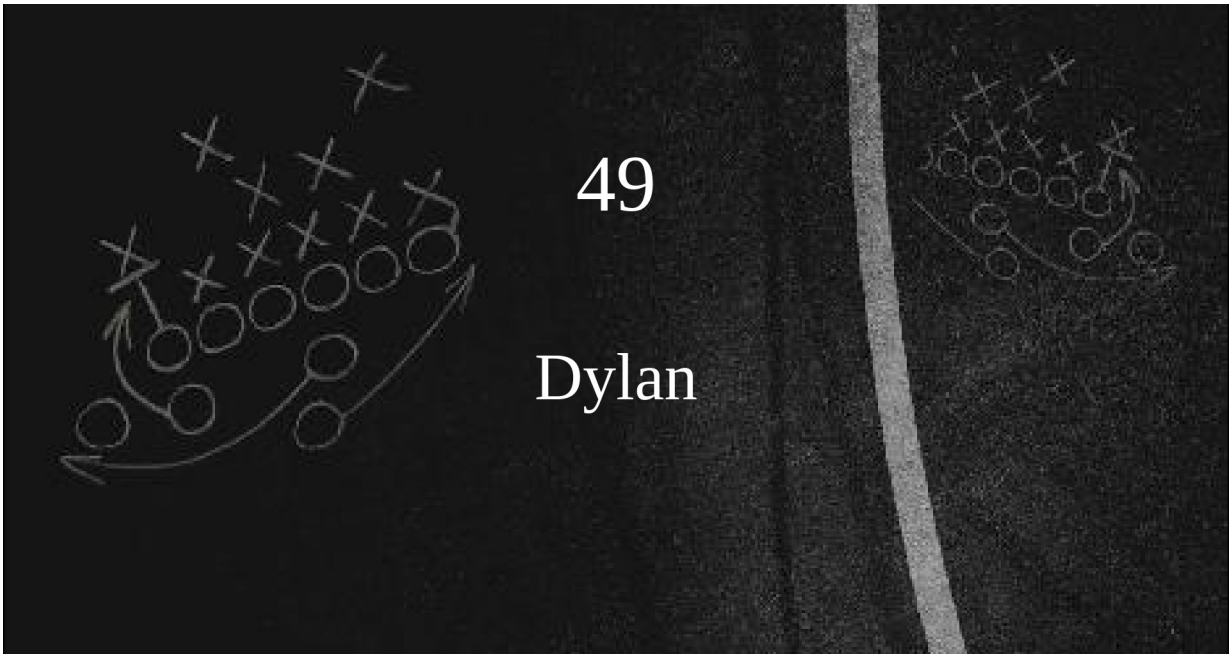

49

Dylan

H Bilmiyor ama ben onu görebiliyorum.

Sadece fiziksel olarak da demiyorum.

Onun içini görüyorum. Bu adamı bir arada tutan yüzünü görüyorum.

Koyu gri yorganın üzerine uzandığımda bana doğru yaklaşıyor. Su damlacıkları vücuduma yapışıyor, kaygan ve ağır saçlarım sırtıma yapışıyor. Kollarımda ve omuzlarımda tüylerim diken diken oluyor, ürperiyorum ve serin hava çıplak tenimde gezinirken tüm hislerim uyanıyor.

İçimdeki his beni huzursuz ediyor. Bir şey varsaymak istemiyorum, ama onun hakkında, bu konuda zaten oraya ekilmiş olan fikri kontrol edemiyorum. Gerektiğinde çok iyi bir yalancıdır.

Hesaplı gözlerle ona bakarken göğsüm kabarıyor, meme uçlarım sertleşiyor ve dikleşiyor. Dirseklerimin üzerinde tünediğim yatağın kenarına yaklaşırken teması kesmiyor, yakınlaşırken başımı yukarı eğiyor.

Ebeveyn yatak odası otuz kişilik bir ailenin sığabileceği kadar büyük, ama geniş alan dışında, doğrudan göz temasından ayrılamadım, eğer yaparsam bunun ne anlama geleceğinden korkuyorum. Burası loş, sandal ağacı ve sedir kokusu burnuma çarpıyor ve altımdaki halının yumuşak pelüş tüyleri ayak parmaklarımı gıdıklıyor.

"Neden bunu benden saklama ihtiyacı hissettiğinden emin değilim," diyor çakıllı ses tonuyla. "Senin zevkin. Senin zevklerin."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum ve o da hemen boğazıma bakıyor.

"Şu anda bile korkmuş görünüyorsun. Utanmış." Başını sallamadan önce gözleri kısılıyor. "Buna izin vermeyeceğim. Ben buradayken hiçbir kızımın parmaklarını becermesine gerek yok."

Kitabı yüzünün önüne getirerek, büyük olasılıkla sekmeli bölümlerimden birinde durana kadar bir kısmını karıştırıyor ve sessizce okuyor. Yatağında çırılçıplak ve sırılsıklamım ve o tam karşımda duruyor, tamamen giyinik, müstehcen kitabımı okuyor. Vücudum bir sonraki hamlesini beklerken titriyor.

"İşte," diyor burnu hâlâ kitapta, büyük bir eli kitabı açık tutuyor. "Buradan başla."

Bana uzatıyor, göğsümün yanında tutuyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Gömleğinin son birkaç düğmesini açıyor, bronzlaşmış, tonlanmış omuzlarından aşağı sıyırıyor ve yatağın kenarında önümde dikkatlice diz çökerken omuz silkiyor. Ben bir dirseğimden izlerken elleri ayak bileklerimi buluyor, diğer kolum kitabımı tutuyor. İri, nasırlı elleri baldırlarımın arkasını yavaşça sıyırmaya başladığında dudaklarım aralanıyor, gözleri hâlâ konsantre bir şekilde benimkilere odaklanmış durumda.

"Başla," diyor.

Yüzünü incelerken kirpiklerim titriyor.

Baldırlarımın arkasından kabaca çekerek sırtımın yatağa çarpmasına ve yatağının kenarında iki büklüm yatarken ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden oluyor.

"Okumaya başla, Dylan. Boşalırken ağzından dökülen kelimeleri duymak istiyorum."

İçimdeki sıcaklık kıpırdanıyor ve dizlerimi bir araya getirmeye çalışıyorum. Buna izin vermiyor. Kolları bacaklarımın altından kayıyor, böylece baldırlarım omuzlarında kalıyor ve sıkı tutuşu kalçalarımın üst kısmını açık tutuyor. Tavandaki, içinde farklı tonlarda boya olan büyük kare çukura bakıyorum ve bunu yapmam için neden bana ihtiyacı olduğunu merak ediyorum.

"Oku!"

Sesi beni ürkütüyor ve kitabı açıp birkaç satır okuyarak benim için seçtiği sahneye kendimi alıştırıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümde acı dolu bir ifade beliriyor. Bu sahneyi yüksek sesle okuyamam. Kelimenin tam anlamıyla ölürüm. Ölürüm.

"Bunu yüksek sesle okuyamam."

Dudaklarında şeytani bir sırıtma oluşuyor. Bilmiş bir sırıtış.

"Okuyacaksın. Daha önce okudun. Şimdi dilimi içine sokarak okuyacaksın."

Acı çeken yüzüm bir kez daha onunkini bulurken dudaklarımdan isteksizce zayıf bir inilti dökülüyor.

Bacaklarımın arasında kaybolmadan önce tek bir selam veriyorum. Merkezime doğru öpüşürken yumuşak dudakları kalçalarımı buluyor. Şimdiden kendimi zar zor toparlayabiliyorum. Okumak için gözlerimi yeterince uzun süre nasıl açık tutabileceğim?

Dudakları uyluğumun iç tarafında, zaten onun için ağrıyan yerden yaklaşık beş santim ötede duraklıyor. Başlamamı bekliyor.

Utanç duygumu bir kenara bırakıp, balıklama daldım.

"Çıplak sırtım yavaşça Siker'in göğsüne yaslanıyor ve onun sert vücudunu altımda hissediyorum. Sert eller uyluklarımın etini sarıp kavrarken ve bacaklarımı onun için ayırırken içimde bir beklenti dolaşıyor."

Lake klitorisimin hemen yanını öpüyor ve aniden sarsılıyorum, kalçalarımın arasında banyodan kaynaklanmayan bir ıslaklık hissediyorum. Okumaya devam etmenin bir yolunu buluyorum.

"Kardeşinin onayına açık olan Cagen, ateşle aydınlatılmış odanın karanlık gölgelerinden yavaşça sıyrılıyor ve yaklaşırken tehlikeli bir niyetle bakıyor. İçindeki savaşı gördüğümde hayal kırıklığı dudağının kıvrılmasına neden oluyor. Kıskançlık ve arzu derisinin altında birbirine karışıyor, kemiklerinin derinliğine iniyor, içinde derinlere yerleşiyor."

Lake'in dili ağzından fırlayıp beni boylu boyunca yalıyor. Yatağa doğru kıpırdanıyorum, topuklarım yatağa doğru bastırarak ezici zevkten uzaklaşmaya çalışıyorum. Tutuşu sıkılaşıyor, parmakları sıkıyor ve sonra bırakıyor, dokunuşuyla bana devam etmemi söylüyor.

Hızlı bir nefes veriyorum.

"Kardeşi beni açık tutarken Cagen tam karşımda duruyor, çıplak bedenim tamamen ortaya çıkıyor. Odadaki duygular bunaltıcı; sıcaklık, şehvet ve arzu hepimizin içine hapsolmuş durumda. Kırılma, kaçınılmaz. Bu karanlık, ıssız odada artık onlarınım. İstediklerini yapabilirler."

Lake'in dudakları klitorisimi çevreleyip şişmiş tomurcuğu nazikçe öpmeden önce emerken nefesim kesiliyor, ama kalçalarımdaki eller tekrar sıkarak devam etmem için beni uyarıyor.

"Siker'ın tutuşu beni açık tutarken, ereksiyonu kıçımın kıvrımına baskı yaparken, Cagen boynumun arkasını kavrıyor, beni ona bakmaya zorluyor ve şu sözleri mırıldanıyor: 'Sen bizimsin, küçük güvercin. Oynamak bizim. Tüketmek bizim.'"

"Bunu okuyamıyorum," diyorum nefes nefese.

"Devam et," diyor tenime karşı, derin sesi içimde kendine has zevkli bir şekilde titreşiyor.

"Cagen sandalyenin kenarına doğru zorla ilerliyor. Bir elinde sertleşmiş ereksiyonunu tutarak hızla pantolonunu indiriyor." Heyecan, utanç, şehvet, arzu, ana karakterin hissettiği her şeyi ve daha fazlasını hissederek duraklıyorum.

"Kırmızının derin ve öfkeli bir tonuna bürünmüş sikimi okşarken gözlerim açılıyor ve nefeslerim kesiliyor. Siker'e yaslanıyorum ama arkamda ne olduğunu hatırlatan bir şeyle karşılaşıyorum. Kaçış yok. Cagen bana bakıyor, yaydığım korkudan zevk alıyor gibi görünüyor. Cagen bana bakarken Siker'a 'Onu sıkı tut,' diye talimat veriyor ve uzun, güçlü bir hamleyle içime giriyor."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, Lake'in parmağının içime girdiğini hissediyorum, dili sürekli bir alaycılıkla klitorisimi yalıyor.

"Oh, Tanrım," diye haykırıyorum, zevk dalgaları içimde yuvarlanırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Çok yaklaştım. Çok yakın. Bu aşırı duyusal yüklenme. Parmağı durduğu anda dili de geri çekiliyor. Devam etmemi bekliyor. Hayal kırıklığı içinde nefes alıyorum.

"Beni gererken çığlık atıyorum ama Siker bir elini uzatıp ağzımı kapatıyor." Lake parmağını hareket ettirmeye devam ediyor ve dili yavaşça klitorisimi tekrar fiskelemeye başlıyor. Devam etmeden önce görüşümdeki bulanıklığı kırpmaya çalışırken nefes nefese bir inilti göğsümden çıkıyor.

"Kardeşlerinin beni bu şekilde üst katta tuttuğunu bilemez. Kendi kıskançlığı beni gitmeye zorlamasına neden olur. Beni, benden bir parça çalan çocuklardan uzaklaştırmaya zorlar. Avucunun içinde acı dolu bir çığlık yakalar.

Siker'ın yumuşak dudakları başımın yan tarafını hafifçe öpüyor. Bu hareket, Cagen'in vahşi ve amansız ihtiyacından çok farklıydı."

Göğsümden bir inilti yükselirken iki parmağı içime giriyor ve klitorisime doğru dönen dilini yavaşlatmak için başının üstündeki saçları kavramak zorunda kalıyorum, bu da kalçalarımın başının etrafında sıkılaşmasına neden oluyor. Tekrar yüksek sesle haykırıyorum, göğsüm kabarırken onun adını mırıldanıyorum.

"Hadi bebeğim, okumaya devam et," diye fısıldıyor yetenekli dili tekrar boyumu okşamadan önce.

Kelimeleri oluşturmaya çalışırken ayrılmış dudaklarımdan bir nefes daha düşüyor.

"İkisinin arasına sıkışmış, savunmasız ve ele geçirilmek üzere olan Cagen sandalyenin arkalığını kavrıyor ve vahşi bir güçle içimde serbest kalıyor. Hırıltısı kulübenin havasız odasını yırtıp geçerken gözlerim sulanıyor ve bedenim Siker'ın kucağının sertliğine karşı gevşiyor." Lake'in saçlarını sıkıca kavrıyorum ve devam ederken zor nefes alıyorum.

"Gözlerimi kapatıyorum," diye inliyorum. "Cagen'in benden çekildiğini hissediyorum, sadece altımdaki sert horozla yer değiştiriyor. Siker'in kalın, bekleyen aleti, kardeşinin dölleri hâlâ damlarken içime kayıyor-"

Lake klitorisimi tekrar sertçe emerken kitabı bırakıyorum, sadece dilinin hızlı hareketleriyle yer değiştiriyor, uzun parmakları kıvrılıyor ve içimde beni kenara yaklaştıran yere masaj yapıyor.

İçimde yavaşça nabız atan parmakların etrafında sıkılaşıyorum. Orgazmımın eşiğindeyim ve o da bunu biliyor. Takip bile edemediğim bir çabuklukla parmaklarını çekiyor, pantolonunun kemerini çözüyor ve bir bulanıklık içinde kendini girişime hizalıyor, sanki içimde olmama fikri onun sonu olacakmış gibi kendini içimin derinliklerine gömüyor.

Kitabı bırakarak haykırdım. Lake bir kolunu b e l i m e dolayarak beni tutuyor ve bizi yatağın ortasına doğru çekiyor, hala bağlıyız.

Boynumu kabaca emiyor, beni tekrar tekrar, daha sert ve daha hızlı doldururken adını haykırıyorum, bu kadar dolu olma hissi beni mahvederken en seksi homurtular ondan kaçıyor.

Asla kaçamayacağım bir dalga gibi çarpıyor bana. Üzerimden geçerken tüm vücudum katılaşıyor, her vuruşta beni yüzeyin altına çekmeye devam eden zevk dalgalarına dönüşüyor. Bu tek bir his değil. Sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettiren sürekli bir orgazm döngüsü.

Bir elimle kaslı kıçını kavrıyorum, diğer elimle tırnaklarımı omzuna batırıyorum, o gittikçe daha derine itiyor, çığlıklar boğazımdan çıkarken beni zevke boğuyor.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda ve dili ağzımın içine kayarak benimkine dokunduğunda kendimi bile yönlendiremiyorum. Uyuşmuş bir yüzle, beni her zamankinden daha sert sikerken ağzı benimkine yapışıyor. Hızla çekildiğinde itişler duruyor, dudaklarıma karşı sert nefeslerle karnıma dökülüyor, eli tamamen boşalana kadar horozunu yumrukluyor.

Üstümde kendi zevkinin içinde kaybolmuş gibi görünüyor, nefes alıp vermesi sakinleşirken gözleri kapalı.

Bunun onu neredeyse benden daha fazla etkilemesi çok seksi.

Ancak bu durum, içimde hala bir yerlerde duran gerçekliği azaltmıyor.

Sonunda, dudaklarıma kondurduğu yumuşak öpücükleri bir türlü bırakamadıktan sonra, banyodan elinde beni temizlemek için sıcak ve ıslak bir bezle döndü. Yatağın kenarına oturup bana uzattığı diğer büyük havluya sarınıyorum ve yere bakıyorum.

İçimde bir şeyler ters gidiyor. Cinsel gerilimin sisi dağıldı ve ne yazık ki artık her şey çok açık.

"O... sen..." diye kekeliyor, sonra elini yüzünde gezdirmek için duraklıyor. Hâlâ orgazm sonrası mutluluk içinde olduğu belli. Benimkini rasyonalize etmeye çalışırken

ani davranış değişikliği. "Sorun ne, D?"

Yatakta yanıma yerleşiyor, ben de düşüncelerimin hızını görmezden gelemiyorum.

"Bu senin için dikkat dağıtıcı bir

şey mi?" Ben soruyorum. "Ne?"

"Dikkat dağıtıcı." Elimi kuruyan saçlarımda gezdirip iç geçiriyorum ve başımı ona çeviriyorum. "Ben dikkat dağıtıcı mıyım?"

Bana bakmak istemediği için bir elini yüzüne götürüyor.

"Kendini sadece seksle ifade edemezsin, Lake. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Kendimi seksle ifade ediyorum," diye alay ederek tekrarlıyor. "Bu mükemmel küçük vücuda sürtünmekten taşaklarımın ne kadar mavileştiğini ifade ediyordum," diye gülerek bitiriyor, elini sırtımda gezdiriyor ve kolunu kalçamda dolaştırıyor.

Aramıza biraz mesafe koymak için hafifçe geri çekiliyorum ve vücudumu onunkine bakacak şekilde kaydırıyorum. Ayrılınca kaşları aşağı indi.

Bu önemli ve benim nasıl çalıştığımı bilmesi gerekiyor çünkü eğer şimdi ayağımı yere basmazsam, işler çok duygusallaştığında bu tür küçümseyici davranışlar devam edebilir.

"Anladığını sanmıştım," diye başlıyorum usulca. "Sana açıldım, ama senin daha derin kısımlarına en ufak bir bakış atar atmaz bana kapanıyorsun."

İç çekiyor, gözleri yeri bulurken parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Senden daha fazlasına ihtiyacım var Lake. Bundan daha fazlasına." Arkamızdaki yatağa bakıyorum. "Yoksa işe yaramaz."

Dudaklarını yalayarak başını çevirip bana baktı. "Özür dilerim, D."

O bana bakarken ben de ona bakıyorum. Saniyeler geçiyor ve hiçbir şey olmuyor. Cidden bana daha fazlası olmadığını söylüyor olamaz. Söylüyor mu? Yürüyeceğim.

Ağzı açık bir şekilde bana bakmaya devam ediyor, ben de ayağa kalkıyorum. "Hayır, hayır... otur. Otur," diyor beni tutarak. "Lütfen."

Ellerimi kaldırıyorum ama o bileklerimden tutup beni kucağına çekiyor. "Özür dilerim," diyor hemen, sonra omzumu öpüyor.

Ama sadece özür dileyip bu konuda hiçbir şey yapmamaya devam edemez. Geçen sefer, durumla yüzleşmeme olayını görmezden geldim ama şimdi peşini bırakmayacağım. Ona bakarak kaşlarımı çatıyorum ve devam etmesini bekliyorum. Bir şeye ihtiyacım var. Herhangi bir şeye.

"Daha önce kendimi kapattım. Annem hakkında konuştunuz ve yarını sordunuz, ben de sizi tamamen geçiştirdim. Sohbeti kapattım. Sana bunu yapmak istememiştim. Her şeyden çok benim yüzümden oldu" diye itiraf ediyor ve başını sallıyor.

Nefes alıyorum, şu anda çabaladığını fark ediyorum ve bunu beslemek istiyorum, elimi yanağına götürüyorum. Bu onun annesi. Kendisinin henüz ele almadığı bir şey. Başparmağımı hafif kirli sakalında gezdirirken bana bakıyor.

"Zor şeyleri geçiştiriyorum çünkü onlarla uğraşmak istemiyorum. Uğraşmak istemiyorum çünkü o zaman gerçek oluyor. Bu doğru değil. Yaptığım şey sağlıklı değil. Ben sadece..." Odanın içinde etrafına bakınıp duruyor, çektiği işkenceyi anlatacak kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Sadece henüz bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bunu hazmedemiyorum çünkü hazır değilim, tamam mı?"

Burada acı var. Ses tonunda daha önce olmayan gerçek bir kalp kırıcı acı var. Bana ne olduğunu söylemedi, ama onu kırılma noktasına kadar zorlamıyorum, sadece büküyorum.

"Bunu seksle ilgili yaptığım için özür dilerim. Seks için üzgün değilim. Harikaydı ve her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yapardım. Tanrım, bu... harikaydı," diyor açıkça, gözlerini çılgınca kırpıştırarak ve ben hafifçe

kıkırdıyorum.

"Ama sana herhangi bir şekilde önemsenmediğini ya da dikkatini dağıtmak için kullanıldığını hissettirdiğim için özür dilerim. Benim için bundan daha fazlasını ifade ettiğini biliyorsun."

Gözleri bu gerçeği yansıtırken kalbim göğsümde sıkışıyor. Kolları beni sıkıca sarıyor.

"Niyetim bu değildi, Dylan."

"Biliyorum Lake," diye cevap veriyorum, başparmağımı yanağına sürterek. "Biliyorum. Keşke beni içeri alsaydın. Burada olmama izin vermeni." Elimi yüzünden çekip avucumu çıplak göğsüne bastırıyorum ve altında öfkeli kalbini hissediyorum. "Sadece ihtiyacım olduğu için değil... Görünüşe göre senin de ihtiyacın var."

Bakışları bana kaymadan önce gözlerimi elime odaklıyor. Onun da benim gibi birine nasıl yaslanacağını öğrenmesi gerekiyor. Hepimizin ihtiyacı var. Mücadelelerimizi, acılarımızı ve hikâyelerimizi bizi bütünüyle yutmadan önce paylaşacak birine ihtiyacımız var. Colin'in çok zarif bir şekilde ifade ettiği gibi, hepimiz korkağız.

Alnı kaşlarının arasında hafifçe kırışıyor ve acıyla kazınmış ifadesi adeta içindeki kırık çocuğu haykırıyor.

Sessizce başını sallar. Onun gücüne ve başarısına sahip bir adam için acı verici bir itiraf.

Onu göğsüme çekiyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirirken çenemi başının üzerine koyuyorum.

Bir süre sonra geri çekiliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıp başını yüzüme yaslıyor.

Beni usulca öpüyor ve kalbinin hızla çarptığını, aklının da hemen arkasında olduğunu hissediyorum. Ben de ona ihtiyacı olan şeyi veriyorum ve onu geri öpüyorum.

OceanofPDF.com

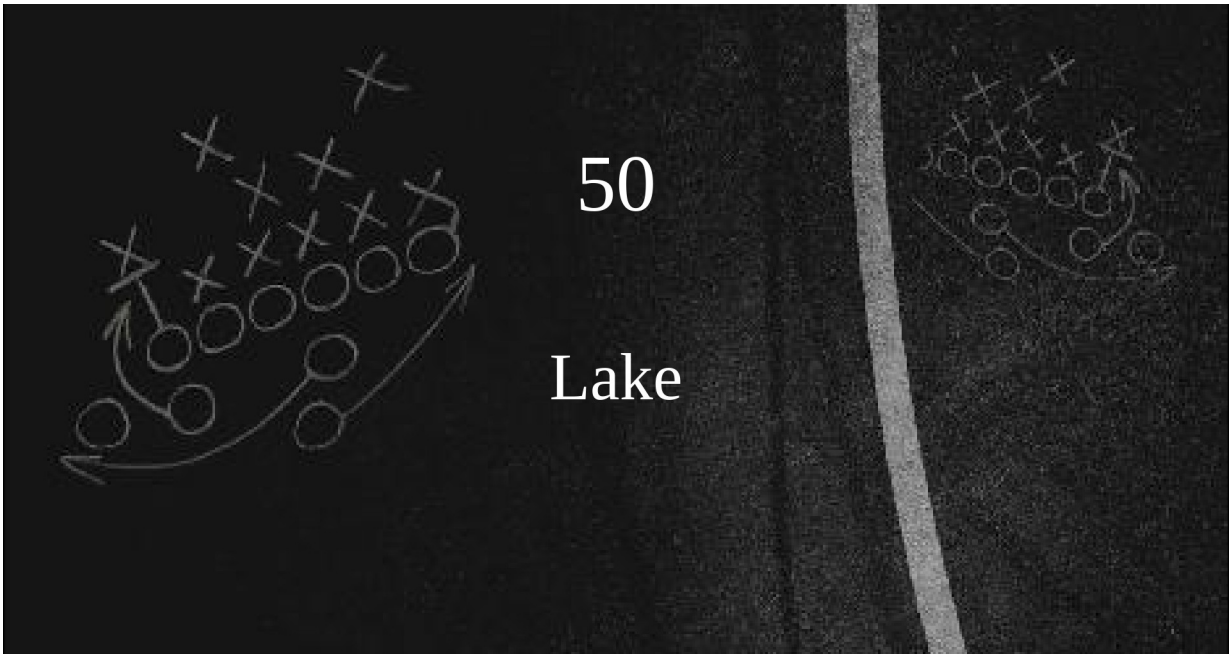

50

Lake

I yüksek sesli, omurgayı titreten bir çığlıkla uyandım.

Gözlerimi kırpıştırıp yönümü bulduktan sonra ne yaptığımızı hemen anlıyorum. "Kahretsin Dylan," diye mırıldanıyorum, ellerimi yüzümde gezdirerek.

Kalktı, odamın içinde koşturuyor, çılgınca gömleğini arıyor ve olması gerektiği gibi panikliyor.

Burada uyanmaması gerekiyordu. Dün gece onu eve bırakmam gerekiyordu ama bir orgazm akşam yemeğine ve beş taneye daha dönüştü ve hayatımın amına koyayım. Uyuyakalmışız. Tutkuya, sekse, bitmesini istemediğimiz o çılgın geceye kendimizi kaptırdık.

Colin.

"Onu aradın mı?" Hemen soruyorum, o eşofmanlarını giyerken ayağa kalkıyorum. Karmakarışık çarşafları aramasına yardım ediyorum.

Huff diye bir ses çıkardı. "Cevap vermedi."

Ellerini saçlarında gezdirirken ve bunu yaparken burun delikleri açılırken ondan yayılan öfke ve gerginliği hissediyorum. Kendisine çok kızgın ve bu beni korkutuyor.

Dylan'ın Dylan'a kızması diktatörün ortaya çıkması demek. Güvenli kabuğuna çekilmek üzeredir ve bu fikir dehşet vericidir.

"Sorun yok D, Katia işten sonra onu kontrol etti. Dün gece her şey yolundaydı. Sadece aramayı dene-"

"Anlamıyorsun!" diye bağırarak sözümü kesti.

Yerimde duruyorum, o eşofmanını bulurken dikkatle bakıyorum.

"Özür dilerim." Kendini sakinleştirmek için hızlı bir nefes alır. "Anlamıyorsun, Lake."

Sütyeninin üzerine geçirerek yatak odasından çıkıp oturma odasına doğru ilerliyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum kendi kendime, öfkeyle yorganı yere atıp ona yetişmek için çabalıyorum.

Onu asla bu duruma sokmamalıydım. Bana onu geri götürmemi söyledi. Ona sürekli sadece birkaç dakika daha diyordum. Onu birkaç dakika daha tutabilirdim, sonra alarmım çalacaktı. Colin uyanmadan onu dairesine geri götürebilirdim. Şimdi saat neredeyse sabahın yedisi ve ona ulaşamıyor.

Kendini güvende ve emniyette hissetmesini sağlayan tek şey kontrol. Ve bencilce, bunu ondan aldım. Hem de bugün.

Giyinmek için yarışırken, ben anahtarlarımı alırken ve o ayakkabılarını giyerken, kollarımı, etekleri kıvrılmış ve karnımı zar zor örten bir sweatshirt'ün içinden geçiriyorum.

Ona defalarca mesaj atıp ararken dikkati telefonuna kilitleniyor. Onu dirseğinden tutarak koridordan asansöre doğru götürüyorum, ayakkabımın topuğuna özensiz bir şekilde basıyorum, ancak koridorun sonunda kapısını açan yeni spor hekimliği direktörümüz Dr. Clark Shelby'nin gözleriyle karşılaşıyorum.

Göz göze geldiğimizde bir an inanamayarak bakıyorum.

Beni tüm ihtişamımla görüyor, gövdem eşofman üstümden dışarı sarkıyor, eşofman altım boxer külotumun ancak üstünde, çılgınca kaçarken ayakkabımı giyiyorum, ama ona hitap etmiyorum. Dylan'ı neredeyse iterek asansöre bindirdikten sonra hemen peşinden içeri girip kapıyı kapatıyorum.

Gördüğünü sanmıyorum. Sikeyim. O olduğunu gördüğünü sanmıyorum. Bu gün bir felakete dönüşüyor ve saat sekiz bile değil.

Otoparktan kamyonetime doğru koştururken alnımda boncuk boncuk terler beliriyor ve onu tekrar aramaya çalışıyor. Yolcu kapısının yan tarafına yığıldı, dirseğini pencerenin yanındaki kolçağa dayadı ve başını ellerinin arasına aldı.

Kelimeler düşüncelerinde dönüp duruyor. Kendini çağırdığı isimler. Aptal. Sorumsuz. Dikkatsiz. Pervasız. Bunları neredeyse duyabiliyorum. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey şu anda onu daha iyi hissettirmeyecek, ama yine de deniyorum.

"Özür dilerim Dylan."

"Evet, bunu çok duyuyorum," diyor soğuk bir şekilde.

Bunun beni ne kadar incittiğinin farkında olmalı çünkü bunu söyledikten hemen sonra gözlerini kısıyor ve başını sallıyor.

"Öyle demek istemedim." İç çekti.

"Sorun değil," diyorum ve caddeye dönüyorum.

"Sadece," diye başladı, sonra durdu. "Sadece yapı ve tutarlılık çok önemli..." Şakaklarını ovuşturuyor ve bir kez daha şiddetli bir iç çekiyor.

Uzanıp elimi kalçasına koyuyorum ve onu hafifçe, güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Sadece bugün değil," diye mırıldanıyor.

"Bugün değil." Bugün.

Annemle tanıştıkları gün.

Sanki ben ikimiz için yeterince endişeli değilmişim gibi, şimdi de o tam bir enkaz. Belli ki bugün kendimizi başarısızlığa hazırlıyoruz. Onun dikkatini Colin'den çektim. Her şeyi yanlış yaptım. Onun için sorumluluklarını yerine getirirken serbest düşüşüne izin vermesi gereken bendim. Onu konfor alanının dışına ittim, sadece onu asılı bırakmak için. Her şeyi berbat ettim ve Dr. Shelby'nin beni Dylan'la birlikte sabahın köründe yarı giyinik bir şekilde evimden çıkarken görmesi düşüncesi beni kusmaya hazır hale getirdi. Bu bir felaket olabilir.

Dylan'ın telefonu kucağında çalar ve onu almaya çalışırken neredeyse yere düşürür.

"Col?! Col, neredeyse eve geldim," diye acele ediyor. "İyi misin?!"

Ses tonundaki saf panik beni kırıyor. Bu bana deplasman maçı için Arizona'da olması konusunda ona tam bir pislik gibi davrandığım zamanı hatırlattı. İşi için onu gitmeye zorladığım maç, o yokken Colin'in iyi olduğundan emin olmak için çılgınca onunla iletişim kurmaya çalıştığını bile bilmeden.

Tanrım, ben bir beceriksizim.

"Oh, güzel. Biraz mısır gevreği ve süt al. Birazdan orada olurum ve en sevdiğin tişörtünü bugün için hazırlarız, tamam mı?"

Telefonum çalıyor ve ekranda Koç'un adı beliriyor. Yutkunuyorum, bir süre ona bakıyorum, boğazımda bir yumru hissediyorum ve sonra telefonu konsoldan alıyorum. Ani bir endişe beni sararken midem bulanıyor. Bugün beni başka bir şey için arıyor olamazdı.

Telefon hâlâ kulağında, bana bakan Dylan'a bakıyorum.

Tepkimi görüp görmediğini merak ediyordum ama kaşlarının arasındaki ani kırışıklık ve başını bana doğru hafifçe eğmesi gördüğünü gösteriyor.

Colin'le görüşmesini bitirdiğinde telefonumu bardak tutucuya atıyorum.

Lütfen bana bunun ne hakkında olduğunu sormayın. "Ne hakkındaydı?" diye soruyor hemen. *Yalan söyle. Yalan söyleme. Ona gerçeği söyle. Yalan söyle. Yalan söyle. Yalan söyle.*

Görünüşe göre bu sabah uyandığımda yıkımı seçmişim. "Şükran Günü. Bugün maç günü. Sadece basın için orada olmamı istiyorlar."

"Bears bugün oynamıyor," dedi açık açık.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve bana attığı sinirli bakışlardan yalan söylediğimi anlıyor.

"Tamam, siktir et. Yalan söylüyorum."

"Belli ki," diye alay ediyor. "Bu işte berbatsın."

"Hey şimdi, ben iyi bir yalancıyım," diye karşılık veriyorum bir moron gibi.

"Bu iyi bir yalan bile değildi! Sanki takımın programını bilmiyorum." "Sen bir aptalsın" diye mırıldanırken parmaklarıyla alnını tutarak ön camdan yola bakıyor.

"Aptal mı?! Ben mi aptalım?!" Alay ettim. "Ağzından bir saçmalık çıktığında burnu kırışan sensin, Şef. Bu işte berbatsın. Ayrıca, gerektiğinde çok iyi bir yalancıyımdır." Göz kırpıyorum.

"Rahatlatıcı." Gözlerini deviriyor, sonra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve bir cevap bekliyor.

Bir kez daha derin bir iç çekmeden önce direksiyonu daha sıkı kavrıyorum. "Dürüst olmak gerekirse Koç'un neden aradığından emin değilim."

Gözlerim her ağacın, her ışığın, ulaşılabilecek her nesnenin üzerinde geziniyor, sonra dehşetle ona dönüyor.

Bir şeyleri bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

"O zaman neden bu kadar endişelisin? Neden sadece telefona cevap vermiyorsun?" Koltuğunu düzeltip bana doğru döndü. "Aklında ne var,

Lake? Böyle davranmana neden olan ve bana söylemediğin şey ne?"

İçimi görebiliyor gibi hissediyorum. Bu piliç, bir telefon görüşmesini reddetmenin çok daha derin bir anlama gelebileceğini nasıl anlayabilir? Bu kızlar ve titreşimleri.

"Sorun yok. Her şey yolunda."

Bakışları beni yiyip bitiriyor ve çenemi

döndürüyorum. "Sadece panik yapma, tamam

mı?"

Gözleri panik çığlıkları atarken kaşları neredeyse saç çizgisiyle buluşuyor.

"Ciddi misin Lake? Bunu kim söylüyor? Panik yapmayın. Tabii ki ben panikleyeceğim. Bana sadece çıldırmamı söyleseydin b a r i , çünkü şimdi tam da bunu yapıyorum!"

Bu bilgiyi verdikten sonra burada nefes almanın gerçekten zor olacağını bildiğimden, nefesimi vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Evimden çıkarken koridorda Dr. Shelby'yi gördüm." Sessizlik.

Ölüm sessizliği.

Dylan gibi zeki biriyle karşı karşıya olduğunuzda böyle bir sessizlikle karşılaşırsınız. Çıldırmıyor çünkü o hesaplı bir insan. Bunu zaten kafasında canlandırıyor. Yankıları değerlendiriyor, bu karışık durumu çözmek için strateji belirliyor.

Beni duyduğundan emin olmak için yavaşça ona doğru bakıyorum ve yüzünde acı dolu bir inançsızlıkla karşılaşıyorum.

"Seni gördüğünü sanmıyorum. Başın aşağıdaydı. Seni asansöre o kadar hızlı ittim ki, eminim görmeye bile vakti olmadı-"

"Aman Tanrım," diyor nefes nefese, kucağına doğru eğilene kadar öne doğru düşüyor.

"Bu yüzden mi arıyor bilmiyorum ama bana Mutlu Şükran Günleri dilemek için aramadığını hissediyorum."

"İşte bu," diyor kucağına doğru. Başını sallayarak ayağa fırlıyor. "İşte bu. Kariyerim. Her şey bitti. Aman Tanrım, her şeyi kaybettim."

"Dylan, yapma. Öyle değil." Uzanıp elimi sırtında gezdirdim. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Her şeyi açıklayacağım."

"Her şeyi açıklayacak mısın?!"

"Bunu halledeceğiz," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Sana ve Colin'e bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum D. Hiçbir şey değişmeyecek. Rainbow'da."

Parmaklarının arasından bana bakıyor ve bu kalbimi kırıyor. O kırılmış. Gözyaşları oluşuyor ve yanaklarından aşağı dökülmelerini izliyorum. Yeterince aksilik görmüş bir hayatta daha fazla aksilik bekliyor. Düşmesine izin vermeyeceğim.

"Siktir!" diye bağırıyor.

Ayağıyla gösterge panelini tekmeleyerek tekrar eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Parmakları saçlarının arasında geziniyor, beyaz boğumlarıyla saç diplerini çekiştiriyordu.

"Onu bugün tekrar arayacağım ve bakalım ne diyecek. Tamamen alakasız olabilir. O konuya hiç girmeyelim bile."

"Değil, Lake. Öyle olmasaydı şu anda hissettiklerini hissetmezdin. Bu büyük bir mesele. NFL böyle şeyleri hafife almaz. İşim bitti."

Onun apartman kompleksine yanaşıyoruz, aramızdaki gerginlik ağır basıyor. Dışarı atlayacakken eliyle kapıyı tutarak bizi oyalıyor. Ne söyleyeceğini bilemiyor. Nasıl hissedeceğini. Bana kızgın ama muhtemelen kendine daha da kızgın.

"Ben işin aslını öğreneceğim. Sen git Colin'in iyi olduğundan emin ol ve hazır olduğunuzda beni ara." Başımı salladım. "Geri geleceğim."

Aşağı bakarken çenesini sıkıyor. Yüzü solgun, sanki şu anda midesindekileri zapt etmekte zorlanıyormuş gibi.

Onu kendime doğru geri çekiyorum ve o da yorgun bir şekilde yolcu koltuğuna yaslanıyor. Ellerimi yumuşak yanaklarına dolayarak alnını kendime yaklaştırıyorum.

Usulca iç çekiyor, gözlerini açmadan önce kısa bir süre kapatıyor. "Korkuyorum Lake" diye fısıldarken muhteşem altın rengi gözleri endişesini saklıyor.

Bu kadar güçlü bir kadının bu kadar gerçek bir şeyi bu kadar kolay itiraf ettiğini duymak beni neredeyse yıkıyor.

"Sana sahibim bebeğim," diye fısıldıyorum. "Bunu biliyorsun."

Tereddüt ve belirsizlik dolu gözleri özlemle benimkilere bakıyor. Yavaşça geri çekilip kapıyı kapatmadan önce ikna edici olmayan bir şekilde bir kez başını sallıyor.

Sıcağa dayanabilirim. Ben Lake Decker'ım. Ama bu kızın bu seçimi yaptığı için kendine vereceği zarar onarılamaz olacak.

Koçu aramam lazım.

OceanofPDF.com

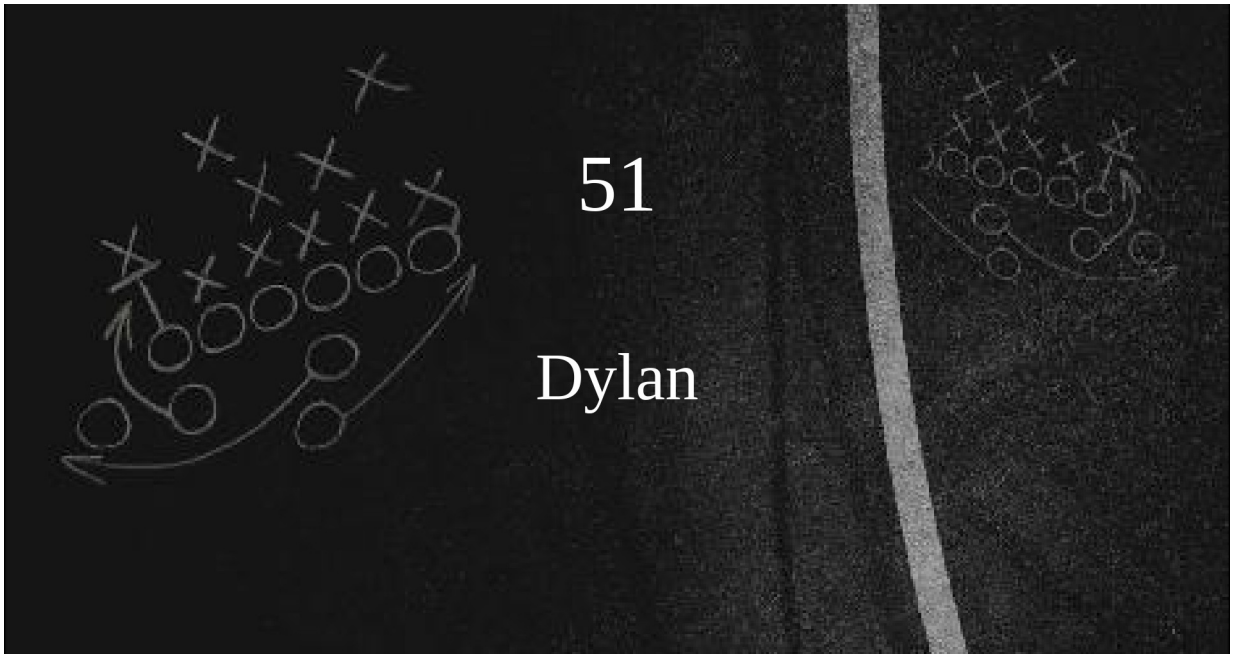

51

Dylan

I Ağzım açık, gözlerim donuk, transa geçmiş bir halde ona bakıyorum.

'Gömleğim, Pickle. Gömleğime ihtiyacım var. Gömleğime. Bugün için temizlenmiş. Gitmeyeceğim.

Gömleğime ihtiyacım var."

Birden gözümü kırpıyorum, bulanık görüşümü temizlemek için başımı sallıyorum. Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum ama içimden çığlık atıyorum.

"Evet. Gömleğin."

Aydınlık yatak odasına girip kirli çamaşırların arasında en sevdiği kanarya çizgili gömleğini arıyorum. Bulduğumda hemen yıkamaya atıyorum. Parmaklarım üzerinde sallanırken, aklım elimdeki dehşette, çamaşır makinesinin kadranına bakıyorum.

Eğer Dr. Clark Shelby beni sabahın erken saatlerinde Lake'in dairesinden çıkarken gördüyse, Koç'un Lake'i aramasının tek bir nedeni vardır. Ve bu sebep bana geçim kaynağıma mal olacak.

"Lake gömleğimi seviyor. Gömleğimi almalıyım. Annesiyle tanışmak için benim gömleğim," diyor Colin kulağıma, beni gerçek dünyaya geri döndürerek. "Lake beğendi."

"Haklısın. Bunu sana çok yakıştırdı," diyorum, ayarları yapıp hızlı bir yıkamaya başlıyorum. "Ve onun da bunu çok seveceğine dair bir his var içimde."

Kolay bir gülümsemeyle ona dönüyorum, bu sabahki program değişikliğinin görünüşteki neşeli tavrını değiştirmeyeceğini umuyorum.

"Pickle gergin mi? Korkmuş mu? Pickle bugün Colin için endişeleniyor mu? Pickle'ın Colin için endişelenmesini istemiyorum. Colin benim pop-it'imle iyi olacak. Sorun çıkarmaz. İyi olacak. Colin iyi olacak. İyi," diyor bir yandan adım atarken bir yandan da yüzünü buruşturarak.

Zavallı, tatlı kardeşim. Onun bile gerginliğimi hissedebilmesinden nefret ediyorum. O, geri kalanımızın tünediği yüzeyin üzerinde bir dalga boyunda çalışıyor. Bir şeyleri hissedebiliyor, farklı şeyler hissedebiliyor. Her zaman hissetmiştir. Bu onun hakkında gerçekten hayran olduğum bir şey. Elbette bugünün üstesinden nasıl geleceği konusunda endişeliyim. Şükran Günü yemeğinde sinir krizi geçirmesi gerçekten de pastanın üzerindeki krema olurdu, değil mi? Ama bu cevapsız telefon olayından beri hiç endişelenmiyorum.

"Onlarla tanışacağın için gergin değilim Collie. NASCAR hakkında bildiğin her şeyi onlara anlatman için sabırsızlanıyorum," diyorum kolumu omuzlarına dolayarak. "Lake'e Rainbow Warrior ceketini sorman gerekecek."

"Gökkuşağı Savaşçısı ceketi mi?!" Yerde sabitlendiği noktaya bakınca gözleri açılıyor.

Hevesle başımı sallıyorum.

"Rainbow Warrior ceketi hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Ceket hakkında bir şeyler bilmem gerek. Ceket. Jeff Gordon Ceketi. 4 Ağustos 1971'de Pittsboro, Indiana'da doğdu. 93 galibiyet, çoğu ikincilik. Spora popülerliği geri getirdi. Dört Winston kupası kazandı. 1995, 1997, 1998 ve 2001-"

"Pekâlâ Col," diye araya giriyorum, onu banyoya doğru götürürken. "Gerçekleri sonraya sakla. Hadi seni duşa sokalım ve şu paspası yıkayalım."

"O bir paspas değil, DD. Bu benim saçım. Paspas değil. Saçımı seviyorum," diyor, ben sevgiyle karıştırdıktan sonra alnından silerek. "Colin'e kendini erkek gibi hissettiriyor. İri yarı bir adam."

Tuhaf yorumuna kıkırdadım ve sonra "DD?" diye sordum.

Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Başımı ona doğru eğiyorum ama ben cevap alamadan banyo kapısının arkasına kaçıyor.

İki saat sonra, telefonumun siyah ekranına endişeyle bakıyorum. Şimdiye kadar bir telefon alacağıma emindim. Lake beni bıraktıktan sonra Koç'u arayacaktı, sadece birkaç dakika içinde geri arayacaktı ve bana sadece dönüş zamanıyla ilgili konuşmak istediğini söyleyecekti.

Ama hayır. Arama yok. Sadece boş siyah bir ekran. Bana küfürler yağdırıyor. Pişmanlıklarım, telefonumun üzerinde durduğu muşamba tezgahta bir delik açıyor.

Son bir kat dudak parlatıcısı sürdükten sonra mavi, yüksek yakalı, kablo örgülü kazak elbisemi düzeltiyor ve uzun saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum. Odadan gelen gürültüyü duyunca parlatıcımı bırakıp Colin'in odasına koşuyorum.

Raflardan arabaları, dolaptaki askılardan giysileri fırlatıyor ve çekmecesinden kıpır kıpır oyuncaklar havada uçuşuyor. Ben "Colin!" diye bağırırken oyuncak bir araba kafamın yanından uçup arkamdaki duvara çarpıyor. Ne yapıyorsun?!"

"Sarı cep pop-it'im. Cep pop-it. Cep pop-it'im nerede?"

Şansıma, şifonyerinin kenarında gördüm. Onu kaptığım gibi yerden kalkmasına yardım ediyorum, ayakları dolabındaki kıyafet yığınına dolanmış durumda.

"Bunun şanslı bir keşif olduğunu söyleyebilirim," diyorum sarı cep pop-it'ini göğsüne yerleştirirken. Bugün fazladan uyarılma ihtimaline karşı ihtiyacı olan şey. "Ama burada kendi şansımızı kendimiz yaratıyoruz, değil mi?"

Elinde cep kıpırtısını tutuyor, bir yandan başını sallayıp adım atarken bir yandan da yaptığı pisliğe bakıyor. Kapının çalınmasıyla ikimiz de başımızı çeviriyoruz.

Şimdiden burada olamaz. Neden aramadı?

Kapıya doğru yürümeden önce Colin'in sırtına hızlıca bir masaj yapıyorum. Saçlarımı kulağımın arkasına topluyorum, elimi kapıya koymadan önce hızlı bir nefes almak için duraklıyorum.

"Bırak girsin, Pickle," diyor Colin arkamdan, yatak odasının kapısında durmuş kapıya bakarken.

Kapıyı açıp tekrar dolmasına izin vermeden önce ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorum, sanki endişe balonum nihayet biraz boşalıyormuş gibi hissediyorum.

İşte orada duruyor.

Ona odaklandığımda zorlukla nefes alabiliyorum. Yıkıcı derecede yakışıklı. Gözlerim şık deri spor ayakkabılarından, kalın ve kaslı kalçalarına uyum sağlayan koyu renk kot pantolonuna ve yutkunmama neden olan ince beline doğru ilerliyor. Dar beyaz V yakalı tişörtü, altından görünen bronzlaşmış teniyle parlak bir kontrast oluşturuyor. Üzerine giydiği siyah, kahverengi ve mavi kazak bir şekilde onun tüm renklerini ortaya çıkarıyor. Zengin kahve rengi saçları ve o gözleri unutamayız.

"Dik dik bakmayı kes. Merhaba de," diyor Colin arkamdan.

Başımı çevirip ona şımarık bir bakış attıktan sonra Lake'in yüzünde orantısız bir sırıtış görmek için geri dönüyorum.

"Çok... güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor, gözleri üzerimde geziniyor.

Hiçbir zaman güzel olarak anılmak isteyecek bir tip olmadım. Buna hiç

ihtiyacım olmadı. Güçlü, zeki ve şefkatli olarak anılmak istedim. Ama Lake'in adı zaten

Bana bunların hepsini söyledi. Onun için sadece fiziksel bir görünümden, güzel bir yüzden daha fazlası olduğumu zaten belirtmişti, bu yüzden bana güzel demesi şimdi her zamankinden daha iyi hissettiriyor. Bana her şeyi hissettiriyor. Hem de çok. Çok sert. Alt dudağım dişlerimin acısını hissediyor, bu yüzden onu bırakıyorum ve ileri doğru yürüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve göğsümü bastırıyorum onunkine karşı.

Kardeşimin önünde bu kadar açık sözlü olmam onu biraz şaşırtıyor ama yine de kollarını belime doluyor ve beni sıkıca kendine bağlıyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum, dudaklarım zar zor onunkilere ulaşıyor ve ona hızlı, yumuşak bir öpücük veriyorum. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve içimdeki o kelebeklerin hissi beni ani baş dönmesinden bayılmanın eşiğine getiriyor.

Sinirlerim geriliyor ama bunun aramızdaki bağlantıdan mı yoksa bana söyleyeceği bilgilerden mi kaynaklandığından emin değilim. Bu güne başlamadan önce bilmem gerekiyor. Aşık olduğum adamın annesiyle tanışırken hissetmem gereken endişeyi hissetmeden önce cevaplara ihtiyacım var.

"Haberler mi?" Yumuşakça soruyorum.

"Hiç," diye fısıldıyor, gülümsemesi soluyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Hiç mi?"

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Cevap vermedi," diyor basitçe, arkama bakmadan önce onu fırçalıyor. "Hey, Col!" Ses tonu daha neşeli bir şeye dönüşüyor. "Nasılsın dostum?"

Beni bir şaşkınlık bulutu içinde bırakarak yanımdan geçip gitti. *Cevap vermedi mi? Yani hala bekliyoruz. Anksiyete balonu dolumu.*

Lake Colin'e doğru yürür ve tokalaşmak için elini uzatır. Colin yere bakarak onun elini tutar ve bir kez sıktıktan sonra bırakır.

Avuçlarını genişçe açmış. Gömleğinin alt kısmını kavrıyor, kenarını avuçlarının içinde yuvarlar gibi yapıyor.

"Güzel bir yemek için hazır mısın?" Colin'e kaşlarını oynatıyor. "Daha önce hiç yemediğin kadar iyi bir yemekten bahsediyorum."

"Baharat olmadığı sürece. Annenin önünde osurmak istemiyorum. Annenin önünde osurmak yok. Baharat yok, Lake," diyor ses tonunda bir uyarıyla.

"Gaz çıkarma." Lake gülüyor, gülümsemesi yüzüne yayılıyor ve içimi ısıtıyor. "Nasıl unutabilirim ki?"

Onun içten gülümsemesi kalbimi yeniden çarptırıyor. Gülümsemesini bana doğru çeviriyor, küçük ama hafifçe değiştiğini görüyorum. Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor ve bir şey göğsümü çekiştiriyor. O an çok küçük ama içime sinmiyor.

Bakışlarına aldırmadan elini bana uzatıyor. Parmaklarımı sıcak avucunun içine kaydırıyorum ve beni kendine doğru çekiyor, birbirine bağlı ellerimizi belimin arkasına sarıyor ve beni yanına çekiyor. Yumuşak dudaklarıyla şakağımı öpüyor ve kalbim çarpıyor.

"Hazır mısın, Şef?" diye fısıldıyor saçlarıma.

O zaman elinin titrediğini fark ediyorum. Colin'e ve arkasına bakmadan önce onu hafifçe sıkıyorum.

"Motorlarınızı çalıştırın çocuklar, gitmemiz gereken bir Şükran Günü var."

We Eve vardığımızda doğal olarak çenem düştü. Araba yolu uzun ve dairesel, bizi muhteşem çam ağaçlarının arasından geçirerek doğrudan çarpıcı mavi-beyaz zanaatkâr tarzı evin önüne getiriyor Eve.

"Göl," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok güzel."

Sırıtıyor ve kamyonu park ediyor. "İster inanın ister inanmayın, benim bununla hiçbir ilgim yok. Onun hayali. Onun evi."

İfade çok çarpıcı. Elbette bu genç adamın futbol kariyerini sağlamlaştırıp milyonlar kazandıktan sonra annesine yeni ve güzel bir ev hediye ettiğini düşünmek gayet doğal. Ancak kendisinin bu işle hiçbir ilgisi olmadığını belirtmesi, annesinin benim zaten inandığım kadar belalı biri olduğunu ima ediyor.

Colin'e kapıyı açmadan önce Lake'in yardımıyla arabadan iniyorum. Evin etrafını saran çam kokusunu içime çekerek gözlerimi, zengin tonuyla adeta sıcaklık yayan büyük ahşap kapıya dikiyorum. Tuğla patika boyunca ön kapıya doğru yürürken detaylara gösterilen özen ve dikkati hissediyorum, kapıyı çevreleyen turuncu ve sarı çiçekleri fark ediyorum. Bu çatının altında fazlasıyla sevgi var. Etrafımızı saran havada neredeyse elle tutulabilir.

Colin sırt çantasını sol omzuna atıyor ve Lake bizi ahşap merdivenlerden yukarı, kapının önünde uzanan geniş verandaya götürürken arkamdan yürüyor.

Önünde uzanan koluyla parmakları kapı zilinin hemen üzerinde duruyor. O itmeye fırsat bulamadan kapı açılıyor ve gördüğüm manzara göğsümdeki rüzgârı savuruyor.

Cevap önümde duruyor. Onun

gerçekliği.

Gerçeği kabul etmeme, geri durma nedeni.

Önümde bir kadının küçük bir parçası duruyor. Şömine rafındaki resimde gördüğüm kişinin yarısı. Muhtemelen saçsız olan başını örten sarı ipek örtüden, bir tür hastalığın hayatının her parçasını en eziyetli şekilde kontrol ettiğini tahmin edebiliyorum. Yine de, zayıf dış görünüşüne rağmen, her şeyin farklı olduğu bir zamandaki o görüntüsünü anımsatan bir ışıltıyla parlıyor.

Lake'in yüzü her şeyi anlatıyor. Olduğu yerde durmuş, gözlerini ona dikmiş bakıyor. Ona sabitlenirken yüz hatlarına şok kazınmış. Kımıldamadan.

Şimdi anlam kazanıyor; sonsuza dek önceymiş gibi gelen bir zamanda dudaklarından dökülen kelimeler. *Bunu tek başıma yapamam.*

Parmaklarımı kalçasına yakın duran elinin içinden geçirerek avucumu onunkine yapıştırıyorum ve hafifçe sıkıyorum. Ona ihtiyacı olan her şeyi basit bir dokunuşla anlatıyorum. *Artık bunu yapmak zorunda değilsin.*

"Dylan," diyor Lydia, sanki en yakın arkadaşını uzun zamandır ilk kez görüyormuş gibi yüzüne yayılan bir gülümsemeyle.

Çok basit, gerçekten. Sevgi, nezaket ve güç yayıyor. Ve

ona bir kez sarıldığımda hepsini hissediyorum.

Lake'in kaybedeceği her şey.

OceanofPDF.com

52

Lake

So birçok şey.

Çok fazla şey hissediyorum.

Derinlerde bir yerde, annem ve Dale'in bana yalan söylediğini biliyordum. Durumu iyi değildi. Sadece stabil kaldığı efsanesi beni uzak tutmak için bir yanılsamaydı. Kendi iyileşme sürecime ve hedeflerime odaklanmamı sağlamak için. Ama işte burada, gözlerimin önünde yok olup gidiyor. Tanıdığım en güçlü, en dirençli insan yok olup gidiyor.

Onu son gördüğümden bu yana o kadar zaman bile geçmedi, ancak bir şekilde kilosu önemli ölçüde azaldı. Kemiklerinden ve o parlak, sevgi dolu gülümsemesinden başka bir şeyi yok. Kırılgan, ince kollarını Dylan'a sararken onu izlemek, o kolların beni bir arada tuttuğu tüm zamanları hatırlamama neden oldu. Beni kucağına aldığı, yatağa götürdüğü, sallayarak uyuttuğu sayısız gece... O kollar. O kırılgan küçük kollar, bundan sonra bırakmaktan başka seçeneğim olmayan tek umut parçasını tutuyor.

Bunu kaldıramam.

"Atlar hâlâ ahırda mı?" Bir adım geri çekilerek soruyorum.

Dylan dönüp endişeyle bana bakıyor ama Dale sadece dudaklarını içe doğru kıvırıp başını sallıyor ve nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu anlıyor.

"Nalbant biraz önce buradaydı. Ahırdalar. İkram zamanı geldi," diye ekliyor Dale.

"Colin, seninle tanışmak da çok güzel," diyor annem, ona sarılmaya giderken.

Colin'in sarılmadığının farkında değil ama yine de deniyor. Biraz eğiliyor, içine kapanıyor, sonra yanımdan bir adım geri çekiliyor.

"Bir at görmek istiyorum."

Annemin kaşları alaycı bir gülümsemeyle kalkarken, onu alacağıma dair bir tür onay almak için bana bakıyor.

Her nasılsa, nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunda Colin'in benimle gelmesi fikri hiç de can sıkıcı değil. Aslında ferahlatıcı. Henüz kaybetmediğim bir anneyi kaybetmenin acısını dindirmek için şu anda ihtiyacım olan farklı türde bir enerji.

"Gidelim Col," diyorum başımı ahıra doğru sallayarak.

"İçeri gel de ısın Dylan," diyor annem, tereddüt içindeki Dylan'ı eve çekerken. "Bu arada elbise çok güzelmiş. Kendimi kesinlikle içinde görebileceğim bir şey. İster inanın ister inanmayın, eskiden çok güzeldim. Günlerce kıvrımları olan kalın bir kadın. Bu adamın zar zor manevra yapabildiği kıvrımlar." Çizdiği kaşlarını Dale'e doğru oynatıyor.

Bir kahkaha atarken başını arkaya doğru eğiyor. Bundan, acının ortasında onların mutluluğundan keyif almalıyım ama yapamıyorum. Onu gülerken gördüğümde düşünebildiğim tek şey, bu gülümsemeleri sona erdirmek için kurulmuş saatin tik takları.

"İnan bana Dylan, beni bu mücevhere çeken onun kıvrımları değildi. Yardımcı olmadıkları da söylenemez."

Annem şakacı bir dehşetle nefesini tutuyor.

"Avucumun içinde, Dylan. Avucumun içi," diye övünüyor.

Dylan şakalaşmalarına kıkırdıyor, annemin kolunu omuzlarına, kendi kolunu da annemin beline dolayarak onu eve kadar takip ediyor.

Birbirlerine tanıdıklarmış gibi sarılıyorlar. Sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi. Kucaklaşmalarının ve birbirlerine bağlanmalarının kolaylığı rahatlatıcı, ancak özellikle de gelecek her şeyin bilgisiyle, görmek tamamen çok acı verici.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, Colin peşimde ahıra giriyorum. Ahırların yanında asılı duran bir torbadan birkaç havuç alıyorum.

"Hiç at besledin mi Colin?" Ona bir tane fırlatarak sordum.

"Hayır," diyor, onu göğsüne bastırarak. "Atlar çok yer. Bir atı asla tok tutamam. Colin'i de doyuramam. Bir atı besleyemem. Atlar çok yer."

Ahırların yanından geçerek, annemin yer sıkıntısı çeken bir Sığınaktan evlat edindiği yaşlı Quarter Atımız Rosie'nin yanına gidiyorum. Herkesle iyi geçinen, güzel ve tatlı bir kız. Hemen yanıma geliyor, ağzını elime sürtüyor.

"Hey, tatlı kız," diye fısıldıyorum başını okşayarak.

Ona bir havuç uzatıyorum ve o da havucu benden kapıyor, dönen çenesinde yüksek sesle çıtırdatıyor. Colin arkamdaki ahırlar boyunca yürümeye devam ediyor, diğer Quarter Atımız Magdalene'in önünde durup onu kontrol ettikten sonra aşağıya doğru yürüyüp son ahırın önünde duruyor.

"Dikkatli ol Colin," diyorum ve Rosie'ye son havucu verip ona doğru ilerliyorum.

Colin, vahşi Arap atımız Tenor'a bakıyor. Annem onu birkaç yıl önce onu istemeyen başka bir çiftlikten evlat edinmişti. Başka birinin çoktan uyutacağı tipik bir korku atıydı. Sayısız evde, sayısız tehditle karşılaştı. Çok vahşiydi. Çok pervasız. İnsanların, özellikle de çocukların etrafında olmaması gereken tehlikeli bir hayvan. Annem bunların hiçbirini dinlemedi ve ona kendi ahırını ve meranın bir kısmını vererek çiftlikte bizimle birlikte yaşamasına izin verdi. Dale'in bu tür atlarla ilgili geçmişi bunu kolaylaştırdı.

Tenor'un görüş alanından uzak durarak Colin'e yandan yaklaşıyorum.

"Bu Tenor. O da başka bir kurtarma atı," diye açıklıyorum ona bakarken usulca.

Tenor Colin'in sesini duyarak ahırında döner. Durak kapısına yaklaşmıyor ama duvarın yanında durup izliyor.

"Ona ne olduğundan tam olarak emin değiliz ama insanlara güvenmiyor. Buraya eğitmenler getirdik, uzmanlar onunla çalışmayı denedi ama bu onu daha fazla strese sokuyor gibi görünüyor." Ahıra yaslanarak açıklıyorum. "Yalnızlığı seviyor gibi görünüyor."

Colin ona bakmaya devam ediyor ve ben hemen alarma geçiyorum. Tenor'un ısırdığı biliniyor. Yanına gidip elinizle ödül maması vereceğiniz bir at değil. Colin'in ona havucunu vermeye çalışacağından endişelenerek bir adım daha atıyorum. Ama elini kaldırmıyor.

Tenor bir adım öne çıkıp hamle yapmaya hazırmış gibi görünene kadar birbirlerine bakarlar. Colin orada öylece duruyor, her zamanki gibi hareketsiz, gözleri önündeki kapıya dikilmiş. Şu anda Tenor'la göz teması kurmuyor, sadece atın varlığından haberdar olmasına izin veriyor. Tenor başını sallıyor ve burun deliklerinden bir nefes çekerek ağzını yüksek bir mırıltı sesiyle titretiyor. Neredeyse Colin'in hareket etmesini istiyor, onu kışkırtıyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Şuna bak," diyorum nefesimin altında. "Senin bir şey yapmanı bekliyor."

Colin kıpırdamadan ona bakar.

Colin monoton sesiyle, "Benim gibi biriyle hiç karşılaşmadı," diyor. "Nasıl tepki vereceğini bilmiyor. Ben normal bir insan değilim ve o da bunu biliyor. Her zaman bilirler."

Yutkunuyorum, sözlerini kaydediyorum.

"Hayvanlar inanılmaz yaratıklar, değil mi?" Bana başını sallayan Magdalene'in ağzını okşayarak yorum yapıyorum. Ona bir havuç daha uzatıyorum ve o da hemen mideye indiriyor.

Colin aniden, Tenor'la göz teması kurmaya devam ederek, "Annen hasta," dedi.

Açık sözlülüğü göğsümdeki nefesi kesiyor.

"O ölüyor," diye devam ediyor, sesi gerçekçi ve hiç de empatik değil.

Çenemi sıkıyor, akmak isteyen gözyaşlarıma engel oluyorum. Sesinin sempatik çıkmaması onun suçu değil. Sadece sesinin kontrol edemediği tonu samimiyetsiz hissettiriyor.

"Öyle," diye itiraf ediyorum, yüzümü ondan çevirerek.

Rosie'ye doğru yürüyorum ve havuçlarımın geri kalanını ona veriyorum, küntlüğü görmezden gelmeye çalışıyorum. Colin sosyal normları anlamıyor ve bunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

"Hepimiz öleceğiz," diye devam ediyor. "Hepimiz öleceğiz."

Gerçekten sinirlenmemeye çalışıyorum ama bu konuşma beni çok üzüyor. Buraya bununla uğraşmamak için geldim. Özellikle de bundan uzaklaşmak için. Ve Colin burada, bana işkence ediyor.

"Öyleyiz." Çenemi gıcırdatarak kayıtsızca kabul ediyorum. "Vedalaştığında daha iyi oluyor."

Ellerimi durak kapısının kenarına dayayarak duraklıyorum, başım omuzlarımın arasına düşmüş durumda. Bu acı dayanılmaz. Uzun zamandır kaçındığım açık sözlülük, doğrudan kelimeler; ölüm, elveda. Onları hiçbir şey değilmiş gibi fırlatıyor, beni her birini yakalamaya zorluyor, sıranın vedamıza geleceğini bilmeden. Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve onları hızlı bir el hareketiyle silip ayaklarımın altındaki çakıllara fırlatıyorum, mide bulantısı tekrar mideme vuruyor.

Bunların hiçbiri adil değil.

"Başına gelecekleri bilmek hiç de kolay değil Colin," diyorum toprağa. Bu cümle, kaybetmek üzere olduğum her şey için çifte anlam taşıyor.

"Hep geliyor. Ölüm. Her zaman burada. Hepimiz öleceğiz. Ölüm her zaman burada," diyor basit bir omuz silkmeyle. Cesaretini gösteren bir omuz silkme.

"Sanki korkulacak bir şey yokmuş gibi konuşuyorsun."

"Korkmuyorum. Korkamazsın. Korkamazsın. Her zaman korkamazsın. Her gün ölüm var. Her gün hayat var. Ona en iyi vedanı ver. En iyi vedanı. Onun en iyi vedaya ihtiyacı var."

Başımı ona doğru çevirdiğimde yine bana baktığını görüyorum. Badem şekliyle kız kardeşlerine benzeyen o kahverengi gözler. Yüzeylerinin altında çok şey saklayan gözler. Başkalarının göremediği şeyleri görmenin sırları. Dünyayı farklı bir ışık altında anlamanın sırları. Sempatik olmaya çalışan herhangi birinin yapabileceğinden daha iyi yankı uyandıran ve bana ulaşan basit bir farkındalık.

Tezgâhın kenarına yaklaşmadan önce bir kez daha başını sallayarak "En iyi dileklerimle," diyor.

"Colin, bekle-"

Elini uzatarak havucunu ahırdaki Tenor'a uzatıyor. Tenor doğrulurken kulaklarını öne eğiyor. Müdahale etmek istiyorum ama Colin kendinden çok emin görünüyor. Gururlu duruşunda hiç korku yok.

Korkmana gerek yok. Her gün hayat var. Her gün ölüm var.

Kendinden emin bir şekilde havucu uzatarak Tenor bir adım öne çıkana kadar bekler. İnsanlar ahırdayken Tenor asla kapıya yaklaşmaz. Onun başka bir insana bu kadar yakın olduğunu görmek benim için akıl almaz bir şey.

Kelimeler olmadan konuşuyor gibi görünmelerini izliyorum. İkisi arasında yakalayamadığım bir anlayış var. Tenor havucu nazikçe alıyor ve Colin başını sallayarak elini ahırdan çekiyor. Daha fazlası için bir beklentisi yok. Sadece bu basit alışverişten memnun.

"Yemek zamanı," diyor kendine özgü robotik ses tonuyla ve bana doğru yürümeye başlıyor. "Şimdi yemek istiyorum."

O bana yaklaşırken şaşkınlıkla bakıyorum ve bu anın ne kadar önemli olduğunu katalogluyorum.

Böylesine muhteşem bir ruh, toplumun bize geri kalanımızdan ayırmamızı söylediği bu kabuğa hapsolmuş. Onu kuşatması gereken bir hastalık kategorisine sokuyor. Eric gibi basit fikirli insanların asla anlayamayacağı biri, ne de anlayacak kadar şanslı olmalı. Uyum sağlayamaz. Uymamalı. Colin her şeydir. Ona ihtiyaç var. Etrafındaki insanların kendilerini yeni bir bakış açısına açmaları için gerekli. Etrafındaki dünyaya çocuksu bir bakış açısı. Basit ve öz.

Bu anın beni ne kadar değiştireceği hakkında hiçbir fikri yok. Kahretsin, henüz anlayamadım.

Şimdi başa çıkması biraz daha kolay görünen korkularımı yutuyorum. Basit olmayan bir adamdan birkaç basit kelime.

"En iyi veda," diye yineliyorum.

Kolumu Colin'in omuzlarına dolayarak, yeni bir tavırla eve doğru yürüyoruz. Üzüntü ve kederle dolu bir tavırla değil, şu anda sahip olduğumuz zamanın kıymetini bilerek.

Vedalar yaklaşıyor. Ölüm
kapıda. Ama bugün kimse
bakmıyor. Bugün değil.

OceanofPDF.com

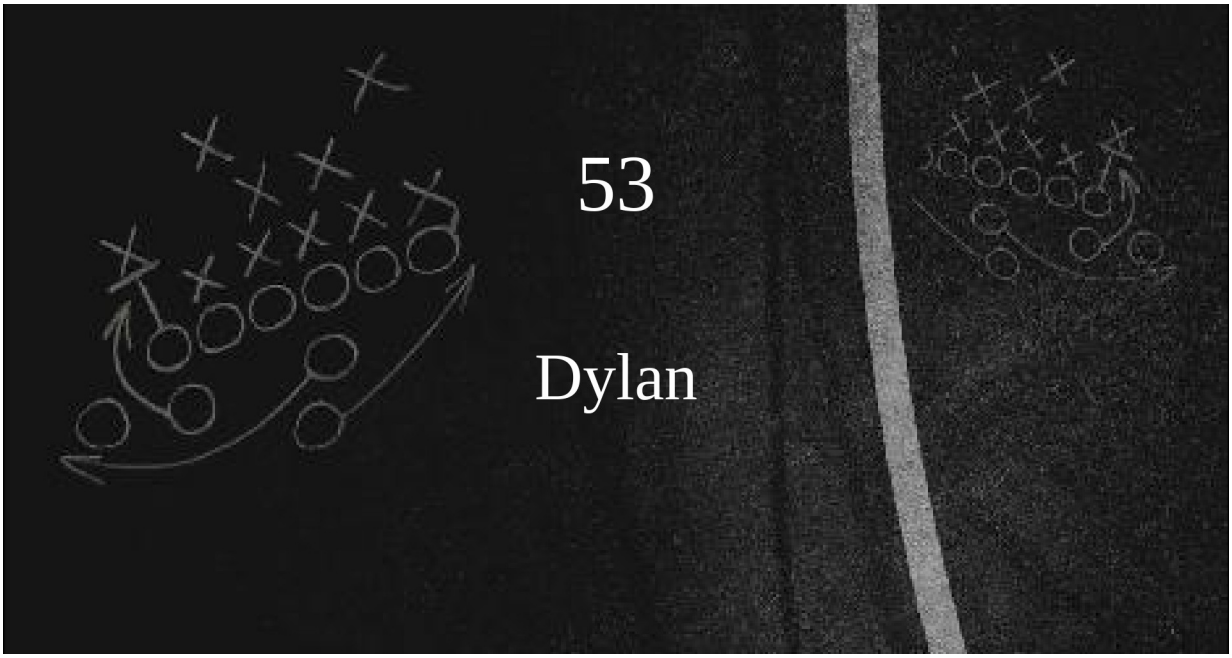

53

Dylan

Tipik aile yemeklerinin yanılsaması benim alışık olduğum bir şey.

Büyürken kablolu televizyon izlemek bu fikri gözümde canlandırmama yardımcı oldu ve bunun her zaman sevgi, aile ve birliktelikle ilgili ilham verici mesajlar içeren komedi programlarında temsil edildiğini görmek benim alıştığım şeydi. Bunun gerçek hayatta örneklendiğini görmemiştim.

Bu aile yemeği ve genel olarak bu evle ilgili her şey cennet gibi. Duvarların toprak tonlarındaki renkleri, sıcak tonlardaki ahşap çerçevelere asılmış aile portreleriyle eşleştirilmiş. Bu duvarların içinde çok fazla yaşam var ve içlerine nüfuz eden sevgi hiç bu kadar mevcut olmamıştı.

Alan bir kütük kabin gibi açılıyor. Oturma odası, tavana kadar uzanan devasa bir arduvaz taş şöminenin etrafında yer alırken, her yerdeki pencereler arkamızdaki inişli çıkışlı tarlaların manzarasını gözler önüne seriyor.

Akşam yemeği çoktan gelmişti. Yemek yapmak yerine yerel bir aile restoranından yemek almışlardı. Bu konuda mutlu değildi. Lake'e göre, yemek pişirmek

Üçü için aile yemekleri Lydia'nın tatillerde en sevdiği şeydi. Ama artık böyle bir seçenek yoktu.

Lydia, doğası gereği şefkatli ve besleyici bir kadın olarak tam bir cevherdi ve hastalığının onu rahatsız eden şekillerde sınırlandırdığını söyleyebilirdiniz. Hemen devreye girdim ve büyük teneke folyo sargılar içinde teslim edilen akşam yemeğini servis etmek için ona yardım eli uzattım.

O hastaydı. Gerçekten hastaydı. Vücudunun ölmekte olduğu açıktı ama içindeki yaşam devam ediyordu.

Mizahı, oğluna olan sevgisi, gülümsemesi... Bunların hiçbiri solmadı.

Hafif bir sohbet eşliğinde yemeğimizin tadını çıkarırken masada etkileşimlerini izledim. Lake'in elini sıkarken o da bir an önce oyuna dönme ihtimalinden bahsediyordu. Ona sevgiyle bakarak, hayal edebileceğiniz kadar gururlu bir anne olarak, ona tanıştığımız ilk günü anlattı. Huysuz, kabus gibi tavırlarını anlatırken alay etti ve o ilk gün ona nasıl haddini bildirdiğimi anlatırken güldü. Colin'le ilk kez tanıştığı Özel Olimpiyatlar'ı anlatırken sevimli bir gülümsemeyle içini çekti.

"Colin, sen de futbolu Lake kadar seviyor musun?" diye soruyor.

"Daha fazla," diyor Colin, patates püresinden bir ısırık alarak.

Lydia sandalyesinde arkasına yaslanırken güler ve Lake masanın karşısından ona sırıtır.

Lake de arkasına yaslanarak, "Yarış onun uzmanlık alanı," diyor. "Söz konusu NASCAR olduğunda bu adam altın değerinde bir bilgelik bankası."

"Gerçekten mi?" Lydia haykırır. Ayağa kalkar ve Dale ile Lake hemen kollarını iki yanından tutarak ona yardım ederler. "Benimle gelmelisiniz. Gerçekten takdir edeceğinizi düşündüğüm bir şeyim var."

Bana göz kırpıyor ve basit olmasına rağmen bunun ağırlığını kalbimin derinliklerinde hissediyorum.

Hiç onun gibi bir annem olmadı. Beni kendinden daha çok önemseyen biri. Lydia da öyle bir anne. Özverili. Ve bir göz kırpışta, ona karşı beni doğuran kişiye karşı hissettiğimden daha fazlasını hissediyorum.

Colin onu ve Dale'i koridorda Lake'in eski NASCAR hatıraları olduğunu tahmin ettiğim yere doğru takip ediyor ve Lake ile beni yalnız bırakıyor.

Boş tabağımdan başımı kaldırıp masanın karşısındaki gözlerini yakalıyorum. Lake hafif bir sırıtışla bana bakıyor ve parmakları kaşığıyla oynayıp onu parke masanın üzerinde yavaşça döndürürken kısık gözlerinde hayranlığa benzer bir ifade var. Gülümsemesi usulca kayboluyor ve parmakları duruyor, bakışları minnettar ama pişman bir ifadeye dönüşüyor.

Duygularına karşı çok katı. Duyguları konusunda cimri. Ve böyle anlarda, keşke aklından geçen her düşünceyi okuyabilseydim diyorum. Sanki ben de onun önünde yok oluyormuşum gibi bana baktığı anlar.

Bu beni rahatsız ediyor.

"Benim için kuru mu?" Birden tabağıma, sonra da ona bakarak soruyorum, onu bu büyüden kurtarmak istiyorum.

Gözlerini tabağa dikti, aniden toparlandı. Başını salladığında sırıtışı geri dönüyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Sonunda oturduğu yerden kalkıyor ve bir yığın tabak alıyor.

Lydia ve Dale köşedeki oturma odasında Colin'i dinlerken biz de bulaşıkları yıkıyoruz. 2015 Goody's Headache Relief Shot 500 yarışını anlatan Colin, Matt Kenseth'in intikam için yaptığı kazanın Jeff Gordon'a son zafer yarışını kazandırdığını ve şampiyonaya gitmesi için bir bilet verdiğini söylüyor.

Ona karşı çok iyiler. Onu dinliyorlar ve ona bir çocuktan ziyade bir yetişkin gibi davranıyorlar. Bu beni gerçekten mutlu ediyor çünkü bazen insanlar Colin'in yanında nasıl davranacaklarını bilemedikleri için ona yavaşmış gibi davranıyorlar. Onunla küçük bir çocukla konuşur gibi, dikkatli kelimelerle konuşuyorlar. Bu beni her şeyden çok sinirlendiriyor çünkü o hiçbir şekilde yavaş değil. Sadece farklı düşünüyor ve bunu herkes anlayamıyor.

Lake ve ben lavaboda yan yanayız, yıkamaya devam ederken ara sıra birbirimize çarpıyoruz. Burada bir kolun sıradan bir fırçası, orada suyun altında bir parmağın yumuşak bir izi. Zaten temiz olan bulaşıkları yıkamak için ihtiyacımız olandan daha fazla zaman harcadığımız için sessiz flört tüm gücüyle devam ediyor. Ona uzattığım bir tencereyi kurutuyor, kurutma rafına yerleştiriyor, sonra üzerime eğilip iki kolunu lavabonun etrafında vücudumun iki yanına koyuyor.

Vücudunu benimkine bastırarak beni tezgâha hapsediyor, ben de olduğum yerde kalıyorum. Dudaklarının boynumun kenarında gezindiğini hissediyorum ve bir şekilde göğsüme kadar inen bu hisle gözlerim kapanıyor. Beni içine çekiyor, alnını başımın arkasına yaslıyor, sanki benim tadıma bakıyormuş gibi.

Bugün her şeyden sonra, annesiyle olan konuşmalar, Colin'e gösterilen ilgi ve alaka ve paylaştığımız güzel aile yemeğinden sonra, ayağımın kaydığını fark ettim. Ayağım kaydı ve öyle bir düştüm ki kalkmak mümkün değil.

Bedenimi bana doğru eğildiği yere doğru çeviriyorum ve cesaretimi toplayıp gözlerine bakıyorum. Gözleri gözlerimi tarıyor ve o his beni tekrar ele geçiriyor. Kalbim kelimenin tam anlamıyla sadece onun için atıyor. Onun varlığında uyanıyor, göğsümden kaçmak, ona tutunmak ve asla bırakmamak istiyor. Tuttuğu bu acı mı? Onu kendi acım olarak kabul etmek istiyorum. İhtiyacı olan her şey olmak istiyorum, özellikle de şimdi, çünkü

onu anlıyorum. Çok karmaşık ama bir o kadar da basit.

Bulaşıkları kurulamak için kullandığı havluyu bırakıyor ve elleri omuzlarımı bulup yavaşça boynumun kenarlarından yukarı doğru kayıyor. Elleri tenimde yumuşakça hareket ederken ürperiyorum. Başparmağı ve işaret parmağı çenemde duraklıyor, gözleri gözlerimden ağzıma bakıyor. Başımı onun için daha yukarı kaldırıyorum, o da dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Her yerde hissediyorum. Dudaklarının benimkilere değmesi bile boynumdan göğsüme doğru sıcak bir elektrik akımı gönderiyor ve midemin sıkıştığı bir yere yerleşiyor. Elleri beni yerimde tutarken, ağzı alt dudağımı çevreleyip hafifçe emmeden önce birbirimize karşı nefes alıyoruz.

Sonra beni tutkulu bir açlıkla öpüyor. Islak ve sıcak ve tüm vücudumu karıncalandırıyor. Geri çekilme fikri asla yapmayacağım bir şey. Bir bağlantı kurma telaşıyla beni yutmasına izin veriyorum, dilinin her hareketini kendi dilimle karşılıyorum. Bu öpücük, bir tür fiziksel zevk arayan iki kişiden daha fazlası. Bu öpücük, pek çok öpücüğün genellikle olmadığı bir şekilde bağlayıcı.

Dışarıda bu türden olmayan tüm boşa harcanmış öpücükler için üzülüyorum. Boşa giden bir sürü öpücük.

Ama bu öpücük boşa gitmedi. Muazzam. Bağışlama, teşekkür, acı, ihtiyaç ve aşk, hepsi bir arada.

Ta ki o geri çekilene kadar.

Bir adım geri çekilince, boynuma o kadar nazikçe doladığımız elleri şimdi onun koyu renkli, kalın buklelerine dalınca nefesim kesiliyor. Dik duruyor ve saç diplerini çekiyor, sinirli görünüyor ve annesi ile Dale'in yanında kendini sakinleştirmek için sadece bir dakikaya ihtiyacı olduğu fikri beni kızartıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, sonra başparmağımı alt dudağımda gezdiriyorum, o yere bakarken aramızdaki bağın gücü karşısında gülümsememi tutuyorum.

Ama saniyeler geçtikçe havada bir şeyler değişiyor.

Bir daha gözlerimin içine bakmıyor.

Aramızda düşürdüğü havluyu yerden alarak, yere bıraktığı tabağı alıyor ve yakındaki dolaba geri koymadan önce kurulamaya devam ediyor.

Beni her şeyiyle öptü ve şimdi bana bakamıyor.

Onu gerçekten anlamaya çalışıyorum, ancak annesini bu şekilde görmenin stresiyle, beni onun evinde bu şekilde öptüğü için hissettiği suçluluğu ancak hayal edebiliyorum. En azından aklından geçen şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Dürüstçe söyleyemem ve bu beni geriyor. Tıpkı Koç'tan gelen telefonu sorduktan sonra beni başından savması gibi. Bilmediğim bir şey mi var? Benden gerçeği mi saklıyor?

"Banyoyu kullanmam lazım. Gitmem gerek," dediğini duyuyorum Colin'in oturma odasından.

Lavabonun giderini açıp ılık, köpüklü suyun dışarı akmasını sağladıktan sonra Colin'i bulmak için mutfaktan ve birdenbire fazlasıyla sessizleşen Lake'ten ayrılmak üzere dönüyorum.

Yerinden kalkmakta olan Dale'e, "Ona nerede olduğunu gösterebilirim," diyorum.

Lydia tatlı bir gülümsemeyle, "Koridorun sonunda sağda, hayatım," diyor.

Ona teşekkür ediyorum ve Colin'i banyoya doğru götürüyorum. Yanından geçerken Lake'e bakıyorum ve uzaklara bakan duygusuz bir adamla karşılaşıyorum. Sıyrılıp banyoyu buluyorum ve Colin işini bitirene kadar kapının dışında bekliyorum.

Lake şu anda sadece kendi duygularıyla savaşıyor. Bunun hislerimi etkilemesine izin veremem. O sadece çok şeyle uğraşıyor. Bu kişisel bir şey değil. Colin'in banyoda kendi kendine mırıldandığını duyarken kendime bunları hatırlatmaya devam ediyorum.

"Col, iyi misin?" Kapıya karşı söyledim.

"Bu benim... Bu benim pantolonum. Pantolonumda biraz var."

Kahretsin.

Ellerimi kapıya koyup ahşabın arasından fısıldıyorum: "Kapıyı aç, sana yardım edebilirim."

İçeri girdiğimde boxer'ıyla b o ş l u k t a volta atıyor, pantolonu küvetin kenarından sarkıyor.

"Pantolonumda biraz var. Pantolonumda... P a n t o l o n u m d a biraz var," d i y e tekrarlıyor ve yumruklarını alnına vuruyor. "Biraz var-"

"Sorun yok Col," diye nefes alıyorum. "Onları hemen yıkayacağım. Her şey yoluna girecek."

"Pantolonuma bulaştı!" diye bağırıyor bu sefer ve ben de oturma odasından duyduklarını bildiğim için arkamdaki kapıya bakıyorum.

Utanıyor, kendine kızıyor ve şimdi de daha önce bahsettiği gibi bugünü mahvettiğinden endişeleniyor. Beni üzmek onun sürekli olarak yapmamaya çalıştığı bir şey. Ama yardım edemediği şey, onun için çok fazla hale gelen duygular.

Pantolonunu küvetten çıkarıp lavaboda üzerine damlayan idrarı yıkamaya başlıyorum, kalbim tam maraton modunda olsa da sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum.

"Her şeyi berbat ettim, Pickle," diye arkamdan adım atıyor. "Kemerim sıkıştı. O kadar uzun süre tuttum ki nereye gideceğimi bilemedim. Ben batırdım. Colin batırdı. Batırdım! Batırdım!"

Bunu duymak beni çok üzdü. Bilmem gerekirdi. Bu yeni insanlarla yeni durumlarda olur. Birinden yardım istemenin utancını yaşamamak için kendini ihmal eder. Muhtemelen buraya geldiğinden beri gitmesi gerekiyordu ama bu yeni ortamda rahatsız olduğu için kendini tutuyordu.

"Hayır Col, sorun değil. Gerçekten. Bunu yıkayacağım ve Lydia'ya onları kurutup kurutamayacağımı soracağım-"

"Hayır!" diye bağırıyor. "Hayır! Hayır! Hayır! Hayır, yapamazsın.

Onlara soramazsın. Hayır!" Kapı çalındı ve ikimiz de sıçradık.

"D? Siz iyi misiniz?" Lake kapının arkasından soruyor, ses tonunda sıfır yargılama var.

Colin puantiyeli boxer'ı ve kanarya çizgili gömleğiyle yere oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve yumruklarıyla kafasına vuruyor, yüzü acı içinde.

Kapıyı biraz aralıyorum ve Lake'in endişeli yüzünü görüyorum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacımız var," diyorum olabildiğince sakin bir şekilde.

Yine de sakin değilim. Şu anda içten içe çıldırıyorum. Colin sinir krizinin eşiğinde ve bunu onun için büyük, utanç verici bir sahne yaratmadan atlatmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Pantolonu başarıyla yıkadıktan sonra, yardım almadan bunları kurutmamın mümkün olmadığını fark ediyorum. Raflarda saç kurutma makinesi arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Büyük bir iç çekişle Colin'e doğru eğilip Lake'ten yardım istemem gerektiğini söylüyorum.

Parmaklarını büküp çözüyor, sırtı arkasındaki duvara çarpıyor ama sonunda başını sallıyor ve bunun onu ezdiğini söyleyebilirim.

Lake'i olanlardan haberdar ediyorum ve o da Colin için birkaç eşofman almak üzere eski odasına koşuyor. Biz durumu çözerken herkes çok nazik davranıyor ama ben de içten içe utançtan ölüyorum. Ben olmak istemiyorum

Colin'e kızgın değilim ama şu anda çok bunalmış hissediyorum ve ne yazık ki onu eve geri götürme ihtiyacı duyuyorum. Bugün için sınırına ulaştı ve onu en rahat hissettiği yere, güvenli alanına geri götürmek daha kolay.

Colin'le yaşamanın en zor kısmı onunla kendim uğraşmak değil. Kardeşim için ne yapmam gerekiyorsa yapmakta hiçbir sorun yaşamıyorum. Bu konuda iki kere bile düşünmüyorum. Asıl zor olan diğer insanların onun hayatının nasıl işlediğini anlamalarını sağlamak.

Colin'e yeni pantolonlar giydirdikten sonra eskilerini poşetleyip çantama atıyorum. Lydia Colin'e tatlı rüşveti vererek daha fazla kalması için ikna etmeye çalışıyor ama Colin saygıyla reddediyor ve biz ayrılmadan önce at ahırına dönmek istediğinde ısrar ediyor.

Dale onunla birlikte dışarı çıkıyor ve Lydia ile ben verandadan izlerken Lake de peşlerinden koşuyor.

İçeriden aldığı parlak renkli bir yün battaniyeye sarınıyor ve bana yaslanıyor.

"Sen onun için harika bir kardeşsin," diye fısıldıyor.

"Ben sadece yapmam gerekeni yaptım." Omuz silkiyorum. "Yapmam gerekeni."

"Bundan daha fazlası var. Onu şiddetle seviyorsunuz. Onu koruyorsun. Sen olabildiğince özverilisin Dylan ve bu sana kimsenin öğretebileceği ya da kendi başına öğrenebileceğin bir şey değil. Bu sadece senin kim olduğun."

Hafifçe sertleşiyorum, o devam ederken yüzümü ona dönüyorum.

"Gerçek savaşlar yaşadınız. Gerçek mücadeleler. Lake'in büyüdükçe asla anlayamayacağından emin olmak için çalıştığım mücadeleler," diyor ve hâlâ Lake'i kapının hemen içinde gördüğümüz ahıra bakıyor.

Bir yığından bir muşamba çıkarıyor ve bir saman balyasının iplerine tutunarak bir yığın oluşturuyor.

"Tüm fedakârlıklarınızı sandığınızdan çok daha fazla takdir ediyor."

Bana doğru dönüyor, yorumum karşısında yüzüne minnettar bir gülümseme yayılıyor. Benim de onun fedakârlıklarının farkında olduğum gerçeğini kabul ediyor.

"Çok komik," diyor Lake'in bize doğru dönmesini izlerken. Bir an yutkunur gibi görünmeden önce bize bakıyor ve sonra geri dönüp samanların olduğu ahıra doğru ilerliyor. "Artık bırakma konusunda kendimi iyi hissediyorum. Onunla barıştım."

Sözleri karşısında çenemi sıkıyor, bu tür konuşmalarda ortaya çıkan gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum.

"Yalnız kalacağını bildiğim için zor zamanlar geçirdim. Sanki onu terk ediyormuşum gibi hissediyordum. Ama bugünden sonra, Dylan, seninle ve Colin'le tanıştıktan sonra..." duraklıyor, gözleri gözlerimi yaşartan bir umutla doluyor. "Öyle olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman da olmayacak."

Gözümden bir damla yaş düşüyor ve onu çabucak silip ahıra dönüyorum ve onun çalışırken sırtını görüyorum.

"Seninle savaşacak, biliyorsun. Senin dünyana uyacak kadar iyi olmadığını varsaymak için sebepler bulacak. Kendini başkaları için feda eden başka bir kadına layık değil. Onu yaratan pislik kadar inatçı." Yüzünü buruşturuyor.

Burnumu çekmeden önce bir kahkaha atıyorum ve onun gerçeği söylemesini her zamankinden daha çok takdir ediyorum. Onu en iyi o tanıyor. Herkesten daha iyi. Benden daha iyi.

"Ama kalbim onda," diye devam ediyor başını usulca sallayarak. "Ve o kalp asla pes etmez. Ne sevdiğimizi bildiğimizde değil. Ve bu çocuk neyi sevdiğini, kimi sevdiğini biliyor."

Sözleri içimi parçalıyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

"Ona zaman verin. Zamana ihtiyacı olacak," diyor çatlak bir ses tonuyla. Gözyaşlarının serbestçe dökülmesi için gereken tek şey bu.

Battaniyesini bırakıyor, iki eli yüzümü buluyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Zamana ihtiyacı olacak ama geri dönüş yolunu bulacaktır. Gerçekten önemli olana geri dönecek," diye fısıldıyor bilerek. "Biz hep öyle yaparız, biliyor musun?"

Bir kolunu omzuma doluyor, ben de kolumu sırtına doluyorum, o başını benimkine yaslarken ben de onun minik bedenini tutuyorum. Yan yana duruyoruz, savaşlarımız arkamızda yığılmış, sevdiğimiz kişiyi uzaktan izlerken kendimize özgü bir şekilde bağlanıyoruz.

OceanofPDF.com

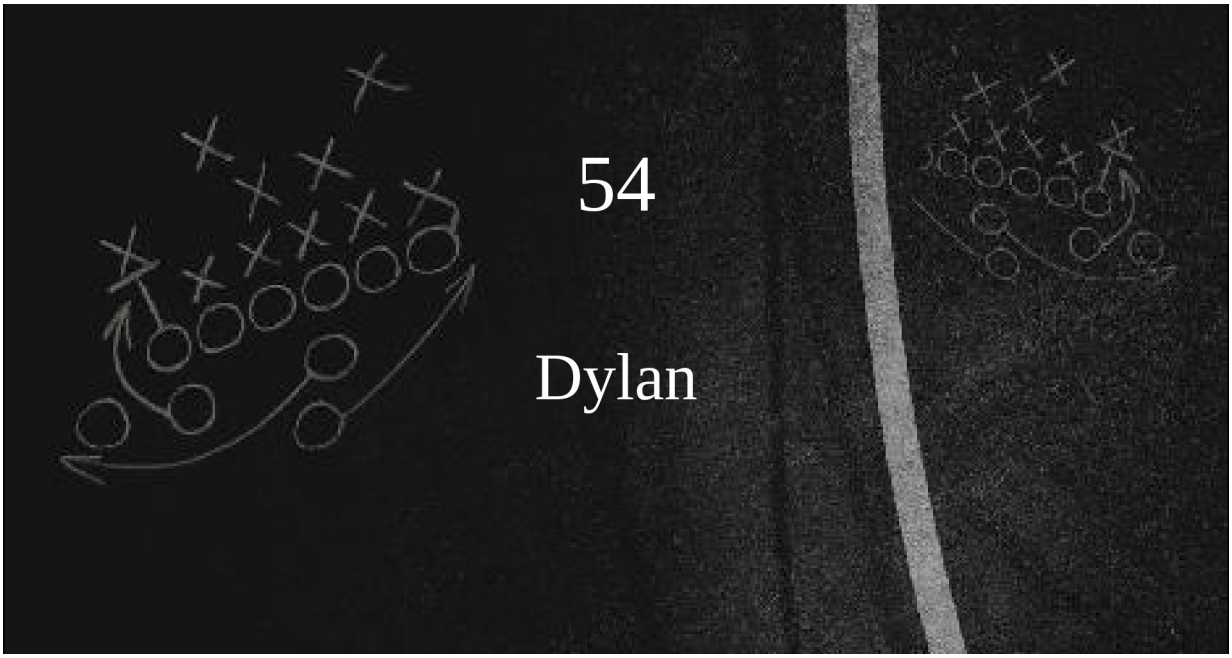

54

Dylan

Y Sessizlik sağır edici olabilir derler ya? Bu sessizlik sağır edici değil, yok edici.

Benden bir şey saklıyor. Yol aldığımız her kilometrede karnımın dönüp durması bunu açıkça gösteriyor.

Kadınlar, bu konularda sezgilerimiz güçlüdür. Birinin duyguları değiştiğinde havadaki değişiklikleri, enerji değişimini hissedebiliriz. Daha az doğrudan göz teması gibi ince bir şey olsa bile. Oradadır ve biz bunu biliriz.

Bizi eve bırakıyor ve Lydia'nın gönderdiği yemek artıklarını taşımama yardım etmek için yanıma geliyor. Döndüğümüzde Colin odasına çekiliyor, günün yorgunluğu her halinden belli. Lake kapıda oyalanıyor, içeri adım atmadığından emin. Benden gerçeği sakladığına inanmak istemiyorum ama içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, aslında empati kurabiliyorum.

"İçeri gelmiyor musun?" Cevabını zaten bildiğim için soruyorum.

Şakağını kapıya dayamış, kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Cevabı sessizliğinde. Yüzümü buruşturuyorum çünkü bilmeden bilmek canımı acıtıyor.

"Yapmalıyım..." Koridorda başını sallıyor.

"Dinle Lake," diye başlıyorum, ona doğru yürüyorum. Kapıya doğru sertleşiyor, ben de duruyorum, olduğum yerde kalıyorum. "Biliyorum bugün" -duraksıyorum, kelimeleri arıyorum- "ağır ve zordu. Ama bilmelisin ki, ben buradayım-"

"Artık seninle çalışamam Dylan," diye araya giriyor.

Sözleri beni bir nefes almaya zorluyor, darbeyi doğrudan içimde hissediyorum. Daha annesiyle tanıştıktan sonra çantamı omzumdan almamıştım bile ama o şimdiden her şeyi bitiriyor.

Kalbinin kırılmasının nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum. Kendini birine kaptırmanın acısını ve bunun yüzüne vurulmasını. Ama hiçbir şey, isteksizce kendinizi en mahrem yollarla açtığınız kişinin, sizin önünüzde kendisinin en soğuk versiyonu haline gelmesinin acısıyla kıyaslanamaz, özellikle de bunun gerçekten o olmadığını bildiğinizde.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dr. Shelby koçla konuştu. Pazartesi günü terapimi tamamlamam için bana yeni bir terapist ayarlayacaklar."

Kafamın içinde yankılanan kalbimin gürültüsü arasında hiçbir şey duyamıyorum. Bu sadece annesiyle ilgili değildi. Hayır, bütün gün bunun üzerinde oturuyordu.

"Biliyordum. Daha önce bana yalan söyledin."

Boğuk bir sesle söyledim. Bir elini ensesinde

gezdiriyor.

"Ben istemedim-"

"Günü mahvetmek. Anlıyorum," diyorum, dudaklarımı ağzıma götürüp ısırarak bu acıyı dindirmeye çalışıyorum.

Derin bir nefes alıp olanları anlamlandırmaya çalışıyorum. Sudan çıkmış balığa döndüm ve gölün bu tarafında nefes alamamak neredeyse imkânsız.

"Yani ben kovuldum, sen de yeni bir terapist buldun. Bu kadar, ha?"

"Özür dilerim Dylan," diyor ve hiç üzülmemiş gibi başını sallıyor.

Sadece ona bakıyorum.

Bir açıklaması yok. Hayır, *bunu birlikte çözelim*. Hayır, *hala birlikte olmanın bir yolunu bulabiliriz*. Hayır, *ancak seni alabilirim*. Bunların hiçbiri yok. Sadece üzgünüm, hepsi bu.

Kendisi gibi davranmıyor, sanki ona yanlış yapan benmişim gibi bana işkence görmüş, acı çeken bir ifadeyle bakıyor.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" Ben soruyorum. "Bizi hiç umursamıyormuş gibi nasıl bırakıp gidebiliyorsun?" Bağırmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum ama devam edince kendimi kaybediyorum. "Sen farklısın, Lake! Beni her şekilde elde edebileceğini söylemiştin! Gitmeme izin vermeyeceğini söylemiştin! Sözler vermiştin!"

Yutkunuyor, alnı kırışırken elini çene çizgisinde gezdiriyor, bana bakamıyor.

"Uzaklaşmak zorundayım Dylan." Sesi çatlıyor ve bir an için belki de içinde bir kalp vardır diye düşünüyorum. "Odaklanmam gereken yerde değilim. Benim dikkatimi en iyi yaptığım işe vermem gerekiyor, senin de kariyerine ve Colin'e odaklanman gerekiyor. Sanırım ikimiz de kabul edebiliriz, bu iş çok karıştı."

İstemediği şeyler söylüyor.

"Dağınık," diye hayretle nefes alıyorum.

Dönüp koridora çıkıyor ve orada bir süre volta atıyor. Olduğum yerde kalakaldım. Sersemlemiştim.

Dönüp uzaklaşmadan önce son bir kez "Özür dilerim," diyor.

Kafa karışıklığı ve acıdan başka bir şey hissetmeden öylece dururken, ağlama isteğimle savaşıyorum. Mücadele ettiğimiz onca şeyden sonra, nasıl açıldık, böyle mi bitecekti?

Hiç düşünmeden karar veriyorum, çantamı omuzlarımdan kanepeye atıyorum ve peşinden koşuyorum. Az önce merdiven boşluğuna girmişti, ben de kapı kapanmadan yakalayıp ona sesleniyorum.

"Lake, bekle!" Birkaç çimento merdiveni koşarak indim, gözlerim zaten düşmek üzere olan yaşlarla doluydu ve onun sahanlıkta durduğu yere yetiştim, sırtı bana dönüktü. Onu yakalayıp yüzüme bakması için çeviriyorum. Gözyaşları yeni silinmiş gibi görünen kırmızı gözleri var.

"Bunu istediğin için yapmadığını biliyorum," diye boğuluyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe süzülüyor. "Bundan daha fazlası var. Olmak zorunda. Bana söylemediğin bir şey var. Ne yaptığını biliyorum. Çekip gitmek istemiyorsun. Bana çekip gitmek istemediğini söyle," diye hıçkırdım.

Gözlerindeki azap, sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Ellerini nazikçe bileklerime koymadan önce başını sallayarak onları sıkıca kapatıyor, ellerimi ondan çekip aramıza bırakıyor.

"Bu hatayı yapma," diye haykırıyorum. "Beni korumak için beni uzaklaştırma." Yaptığı şey bu. Öyle olmak zorunda.

"Biziz Lake," diye fısıldıyorum, kendi sözlerini tekrarlayarak.

Titrek bir nefes verirken dudakları aralanıyor. Sanki kelimeler fiziksel olarak ona acı veriyor, aynı şekilde hareketleri de bana acı veriyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor, ciğerlerindeki tüm havayı dışarı üflüyor.

"Gitmem gerekiyor." Sonra benden uzaklaşıyor, beton merdivenlerden koşarak iniyor ve arkasına bakmadan beni merdiven boşluğunda yalnız bırakıyor.

Bekliyorum, çelik kapı çarparak kapanana kadar dinliyorum, içimin her yerinde, kemiklerimin merkezine kadar boş yankısını hissediyorum.

Öylece gitti.

Öylece gitti.

Yukarıdan gelen gürültülü müzik sesi transımı bozuyor. Lake'in gidişini unutmaya çalışarak başımı sallıyorum ve kalan merdivenleri koşarak çıkmak için dönüyorum. Daha içeri adımımı atmadan dairemden bir tabağın kırıldığını duyuyorum.

Eski ahşap kapıdan içeri girdiğimde Colin'i mutfak zemininde bir topun içinde, televizyonda bir kablolu yayın programı patlarken kafasını tokatlayarak sallanırken görüyorum.

"Col! Col, sakin ol!" Onu üzerine düştüğü tabağın kırık parçalarından uzaklaştırmak için yanına koşuyorum. "Ne oldu?!"

Çantamı kanepenin üzerinde, kumandayı fırlatıp Lake'in peşinden koşarken düştüğü yerde görüyorum.

Yüksek sesler, düşürdüğü tabağın şoku... Bu kadarı da fazla. Tam teşekküllü erime modunda ve bugün uğraştığı her şeyle birlikte, geri dönüşü yok.

Ben ona yaklaşırken kollarını bana doğru sallıyor. Birini tuttum, kesilmeden önce onu plakadan uzaklaştırmaya çalıştım, ancak kollarını içeri doğru çekerek ona düşmeme neden oldu.

Kafasını tekrar vuruyor, bu sefer daha sert, yumrukları sıkıca kıvrılmış, ben de her zaman yaptığımız gibi onu sabit tutmaya çalışmak için arkasına geçiyorum, iç çekip rahatlayana kadar Kanye söylüyorum. Ama mücadelesi her zamankinden daha fazla. Beni üzerinden çekmeye çalışırken bir kolunu geriye doğru büküyor ve sonunda yan tarafıma bir dirsek indiriyor. Vuruşla birlikte içimdeki tüm hava boşalıyor ve kendi içime kapanıyorum. Televizyon hoparlörlerinden bangır bangır program devam ederken endişesi öfkeye dönüşüyor. Diğer eli kafasına vurmak için kalkıyor ama onun yerine benim alnıma vuruyor. Tabaktan kopan bir parça avucuna yapışmış olmalı çünkü kaşımın yarılmasının sıcaklığını hissediyorum ve kanı görüyorum altımızdaki muşamba zemine damlıyordu.

"Colin, dur!" Onunla birlikte yerde yuvarlanırken ön kollarını tekrar tutarak haykırıyorum. Bacaklarım kalçalarına dolanana kadar onunla başarılı bir şekilde güreşiyorum, pazularım güvenli bir tutuşla üst kollarını sarıyor. Hayal kırıklıkları onu daha iyi hale getiriyor ve topukları yerde geri kaymaya başlıyor, sırtım arkamdaki mutfak dolabıyla buluşana kadar itiyor.

Zorla geri itiyor ve ben onun arkasında sıkışıp kalıyorum.

"Col! Dur!" Vücudu bana doğru bastırmaya devam ederken nefes nefese kalıyorum, topukları onu bana doğru daha da sert bir şekilde itiyor. "Nefes alamıyorum!"

Kolları tutuşuma karşı çırpınmaya devam ederken, kulaklarını kapatmaya çalışarak yaptığı gibi çığlık atarken göğsüm genişleyemiyor. Eğer onu sakinleştirebilirsem...

Saniyeler geçmeye devam ettikçe gücüm zayıflıyor.

"Col," diye fısıldıyorum, etrafımdaki manzara bulanıklaşıyor.

Kapıdan bir ses geliyor, ayak sesleri. Ne olduğunu anlayamadan Lake'in gölgesinin bize doğru koştuğunu görüyorum.

Colin beni zorla tekrar dolapların içine iterken, "Onu yakaladım," diye nefes alıyorum. "Bunu ben hallederim, Lake-"

Ama Lake dinlemiyor. Panik modunda. Kollarımı Colin'den koparıyor ve onu üzerimden çekmeye çalışıyor. Colin tekrar savuruyor ve Lake'le temas kuruyor, etrafını sararken çenesine yumruk atıyor.

"Hayır, hayır, hayır! Lake, yapma-" Colin'in kolu geri fırlayıp yüzüme tekrar çarpmadan önce dehşet içinde çığlık atıyorum.

Lake sonunda Colin'in kolunu kavrayıp onu üzerimden kaldırmadan önce, bu boğuşma sırasında kollar havada uçuşuyor, bacaklar tekmeleniyor. Colin aldığı güçle öne doğru uçarak yüzünü mutfağı küçük yemek alanından ayıran istinat duvarına çarptı. Duvar boyunca kayıyor, kan çoktan bulaşmış.

"Colin!" Yerden kalkmak için çabalıyorum ve onun yanında diz çöküyorum. Colin'in burnu hemen kanamaya başlıyor, kanarya çizgili gömleğinden aşağı ve altındaki zemine kan akıyor. Hemen kendi içine kıvrılıyor, bir o yana bir bu yana yuvarlanırken yüzünü tutuyor.

Lake hemen geri adım atar, iki elini de havaya kaldırır. "Aman Tanrım," diye fısıldar kendi kendine, "Ne yaptım ben?" diye mırıldanırken elleriyle ağzını kapatır.

Colin'in çığlığı daha da yükseliyor ve yüzünü incelemek için kollarını başından çekiyorum. Burnu yamulmuştu ve her yerde kan vardı.

"Hastane," dedim çabucak, "Gitmemiz gerek!"

Lake başını sallayıp cebinden anahtarlarını çıkarırken ben de Colin'e buzdolabının kapısında asılı duran havluyu uzatıyorum ve koşarak evden çıkıyoruz.

Colin tekerlekli yataklardan birinin üzerinde doktorla konuşuyor, ince bir örtü bizi ayırıyor, başka bir hemşire de benimle ilgileniyor.

Alın yarası.

"Dikiş atılacak kadar derin değil," diyor ve yaramın üzerine bir bandaj yerleştiriyor. "Yine de şanslısın. Çok daha kötü olabilirdi."

Çok daha kötü olabilirdi. Bu gece Colin'i alt edebileceğimi düşünerek kendimi tehlikeli bir duruma soktum. Bayılmama saniyeler kala, ciddi şekilde yaralanabilirdim. Lake olmasaydı, olabilirdim.

Bunun peşini asla bırakmayacak.

Ben yaklaşırken Lake sargılı bir şekilde bekleme odasında volta atıyor. Beni görünce durdu, ellerini başının üzerine koydu, kızarmış gözlerinde saf bir yenilgi ifadesi vardı.

"Bozuk," diyorum, "ama çoktan sıfırladılar ve o-"

"Onu incittim Dylan," diye sözünü kesiyor kırık bir ses tonuyla. Yüz hatlarına tam bir iğrenme ifadesi kazınmış. "Canını yaktım amına koyayım."

Onun acısı beni öldürüyor. Kelimenin tam anlamıyla beni parçalıyor.

Bunun nereye gideceğini biliyorum. "Yapman gerekeni yaptın. Onu kontrol edemedim."

"Hayır. Ben senin için iyi değilim," diyor aniden ve beni en çok acıtan yerden vuruyor. "Ben Eric'ten daha kötüyüm. Ona el kaldırdım Dylan. Bana bir daha asla eskisi gibi bakamayacak. Benim yanımda asla güvende hissetmeyecek."

Boğazımdan hıçkırığa benzer bir ses çıkarken yere bakıyorum.

"Zamanla, o-"

"İkinizi de aşağı çekmeye, hayatı sizin için daha kötü hale getirmeye devam edemem. Yapmayacağım.

Bunu yapmayacağım."

"Lake," diyorum, şu anda yaptığı şeyi yapmamasını dileyerek.

Bunun için kendini hırpalıyor, bizi uzaklaştırmak için bunu daha fazla kanıt olarak kullanıyor.

Ama ona ihtiyacım olduğunda oradaydı. Geri geldi.

"Ama geri döndün. Neden geri döndün?"

Orada olmasının bir sebebi vardı. Olanları duymuş olamaz. Bir şey için geri geldi ve nedenini bilmem gerekiyor. "Önemli değil," diyor, sanki kendi yerinde olmak hiç bu kadar rahatsız hissettirmemiş gibi yerinde volta atıyor. "Ona çok üzgün olduğumu söyle," diye boğuluyor, sesinde bariz bir kırılma var. "Dışarı çıktığında burada olamam. Gitmek zorundayım."

Ve tıpkı merdiven boşluğunda olduğu gibi, yine benden

uzaklaştı. Bu sefer, sebepleri taş gibi.

OceanofPDF.com

55

Lake

"SO zaman dedim ki, kıçından yalan söylüyorsun, ho. Annem Mississippi'nin bu tarafındaki en iyi yeşillikleri yapar. Sen aklını kaçırmışsın."

Başımı salladım, ayakkabılarımı bağladım.

"Ve bana '*senin annen yemek yapamaz' dedi*. Yemin ederim Lake, az kalsın çizgi kalemini onun serseri kıçına sokacaktım."

Tekrar başımı sallıyorum, telefonumu çıkarıp eski mesajlar arasında geziniyorum, sanki onlar aracılığıyla ona dokunabilecekmişim gibi kelimelerine dokunuyorum.

"Ve sonra ona, Dylan'ın yeniden bekar olması nedeniyle onunla evlenmek için sabırsızlandığımı söyledim."

Başım, bir bacağını bankın üzerine koymuş, rahatça eğildiği yere doğru kayıyor. Kaskını kafasından çıkarıyor, kaşlarını kaldırmış ve sırıtıyor.

"Ah, demek şimdi dikkatini veriyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, telefonuma bakıyorum.

"Tekerlekler," diyor ağır bir nefesle, bankın etrafından dolaşıp yanıma oturuyor. "Eğer gitmesine izin vereceksen, o zaman bırak gitsin."

Telefonu elimden kapıyor ve boş gelen kutusuna bakıyor.

Alay ediyor. "Gördün mü? Hâlâ boş. Değişmedi. Değişmeyecek de. Özellikle de böyle bir kadınla. Seninle ilişkisini keser. Her şey biter. İyi şanslar."

Göğsüne ters bir vuruş yaptım ve bir kahkaha atmasına neden oldum.

"Konuş benimle kardeşim. Göğsünden çıkar da ben de kendi göğsüme vurmak zorunda kalmayayım."

diyor, metal bankın üzerine geri yerleşiyor ve kollarını arkaya yaslıyor.

Antrenman yapan diğer takım arkadaşlarımı izliyorum, çalınan düdük zaten çarpmakta olan kafamda çığlık çığlığa yankılanıyor.

"Koç bana eğer ondan ayrılırsam Dr. Shelby'nin yine de ona pozisyon vereceğini söyledi. Onu ekibindeki ana fizyoterapistlerden biri olarak işe alacaktı. Onu baştan çıkardığım için suçlunun ben olduğumu söyledim. Onu rahat bırakırsam anlayışlı olacaklarını ve bu durumun üstünü örteceklerini söylediler. Bu tür durumlarda genellikle yaptıkları gibi, halının altına."

"Woah, woah, woah..." Candy ellerini sallayarak ve öne doğru oturarak söylüyor. "Onunla yatıyor muydun?!"

Çenemi döndürüyorum, parmaklarımı avucumun içinde kırıyorum.

Gülüyor. "Sakin ol, Deck. Belli ki onunla yatıyordun."

Bakışlarımı ona diktim.

Omuz silkiyor, dudaklarını büzüyor. "Pekâlâ, yani birlikte çalışamazsınız. Onun kariyerinde ilerlemesi için aşkınızı feda ettiniz. Anladım," diyor dramatik bir şekilde.

"Bundan daha fazlasıydı. I..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Çekip gitme kararı aldım. Hayatı boyunca uğruna kıçını yırttığı fırsatı kaçırmasına izin veremezdim. Hem de tek başına. Özellikle de onu o çizgiyi aşmaya iten bendim. O çizgiyi aşmaya zorlayan bendim.

onları korumak için. Kalbini kırarken buz gibi soğuktum, bana olan nefretinin bunu kolaylaştıracağını umuyordum. Öfke acıdan daha iyidir."

Dinlerken Candy'nin gözleri kısılır.

"Daha sonra kamyonetime gittim ve kendimi kaybettim. Bu kadar aptal olduğum için kendimden nefret ettim. Yapmayacağımı söylediğim her şeyi yaptım. Ona farklı olacağıma söz vermiştim ama eski sevgilisinden daha iyi değildim ve sevdiğim tek kızla ilişkimi bitirdim."

Candy bunun üzerine dudaklarının arasından hava üflüyor. "Kahretsin. Bu çok ağır, Deck."

"Her şeyi geri almaya, oraya geri dönmeye ve kendimi açıklamaya karar verdim. İşleri yoluna koymaya. Koç ve Dr. Shelby'ye aldırmadan bu işi çözmenin bir yolunu bulacaktım. Onlara defolup gitmelerini ve beni ondan uzak tutabilecek hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin olmadığını söyleyecektim."

Kaşları kalkıyor.

"Ama sonra işler daha da kötüye gitti."

Candy başını eğiyor. "Daha kötüsü..."

"İçeri girdiğimde Colin bir çeşit sinir krizi geçiriyordu. Yerde cam parçaları vardı. Onu dolaplara sıkıştırmış, istemeden de olsa boğazını sıkıyordu. Kanaması vardı... ortalık darmadağındı. Korkunçtu. Her şeyi berbat ettim."

"Tanrım, kardeşini yumrukladın mı? Bana onun zavallı, tatlı, engelli kardeşini yumruklamadığını söyle."

Zaten zonklayan yarama tuz bastığı için onu öldürebilirdim.

"Onu kızın üzerinden attım. Bir duvara. Lanet burnunu kırdı, Kane." Yüzümü ona döndüm, ağzının açık kalmasını ve gözlerinin büyümesini izledim. "Her şey bitti. Bir daha asla yanıma yaklaşmayacak. Güvenini kırdım çünkü bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Birkaç dakika içinde nefret ettiğim tek adama dönüştüm.

ve ellerimi onun üzerine koydum. Ellerimi onun üzerine koydum." Başımı sallıyorum, kendimden iğreniyorum. "Tek yaptığım onları aşağı çekmek."

"Ha!" Candy gülüyor ve gözlerim ona hançer gibi saplanıyor. "Onları aşağı indirmek mi? Çocuk, oynamayı bırak."

"Onlara her şeyi vaat ettim ama boşa düştüm."

"Dostum," diye alay ediyor, kaskı parmaklarının arasında yüz maskesinden sallanıyor. "Bu kaltakla başa çıkamam."

"Orospu boku mu?" Bir adım öne çıktım, şimdi bankta onun üzerinde duruyorum, ısınıyorum. "Şu anda mahvolmuş durumdayım ve sen buna orospu boku mu demek istiyorsun?!"

Tekrar koltuğuna yaslanıyor, önündeki alfa benzeri duruşuma bakıyor ve sanki bu onu gerçekten eğlendiriyormuş gibi sırıtıyor. Sanki bundan zevk alıyormuş gibi.

"Evet, Lake. Orospu boku," diye tekrarlıyor başını sallarken. "Pes ettin. Pes ettin," diyor kesin bir dille. "O kadının sahip olduğu tek şeyi elinden aldın."

Sırtımdaki gerginlikten kaslarım yanıyor. Bir araya getirmeye çalışırken burun deliklerimden ağır ağır nefes alıyorum.

"Seçim."

Duruşumu yumuşatıyorum, ellerimi yüzümde gezdirirken omuzlarımı çökertiyorum ve bıkkın bir iç çekiyorum.

"Seçim yapmasına izin vermedin, değil mi? Seni terk etmeden önce gitmesine izin verdin. Çünkü, Tanrı korusun, başka bir harika, özverili kadın senden uzaklaşır."

Nefes alamıyorum.

Cümleleri o kadar çok dürüstlük ve gerçekle dolu ki canımı acıtıyor. Acıtabileceğini bilmediğim yerlerimi acıtıyor. Daha önce hiç böyle bir boşluk hissetmediğim yerler.

Candy hikayemi biliyor. Annemin verdiği savaşları biliyor. Çocukluğumu ve zorlu geçmişimizi biliyor. İçinde bu kadar çok şey barındırdığını bilmediğim kalbimi parçalıyor. Kanıyor, tükenene ve boşalana kadar beni durmadan tüketiyor. Onsuz iyi değilim. Dylan'a havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var, ama onun yerine boğulmayı seçtim.

"Ama seni terk etmezdi Lake," diye fısıldıyor, öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. "Seni terk etmezdi ve Colin seni affederdi."

Ellerimi başımın üzerine koyarak tekrar onun yanındaki sıraya çöküyorum. Hücum bir oyun daha oynarken çocuklar ellerinden geleni yapıyorlar.

"Yine de beni asla affetmeyecek," diyerek kaçınılmaz olanı kabul ediyorum.

Candy iç geçirir. "Olmayabilir."

Gerçekler göğsümde tuğla gibi hissediyorum. Neredeyse dayanılmaz bir ağırlık. Yok ettiğim çok şey var. O merdiven boşluğunda bana bağırırken çatlayan sesinin yankısını duyuyorum. Ona ne söz verdiğimi hatırlattığında gözlerindeki acıyı görüyorum. Onlara ne söz verdiğimi.

"Peki şimdi ne yapacağım?" Kızgın bir şekilde soruyorum. "Yani, Ross ne yapardı?" diyor.

"Ross?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Evet, dostum. Ross. Bilirsin, Rachel'a takıntılıydı, her zaman onun gibi bir kız için yeterince iyi değilmiş gibi hissediyordu. Ama onlar oyunun sonundaydı, dostum. Oyunun sonu."

Daha neden bahsettiğini anlayamadan elimdeki telefon çalıyor ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Ama ekrandaki isim sevdiğim kadın değil. Olamazdı. Telefondaki kişi Dale.

Günün bu saatinde ondan gelen bir telefonla hissettiklerim tüylerimi dike n d i k e n ediyor.

OceanofPDF.com

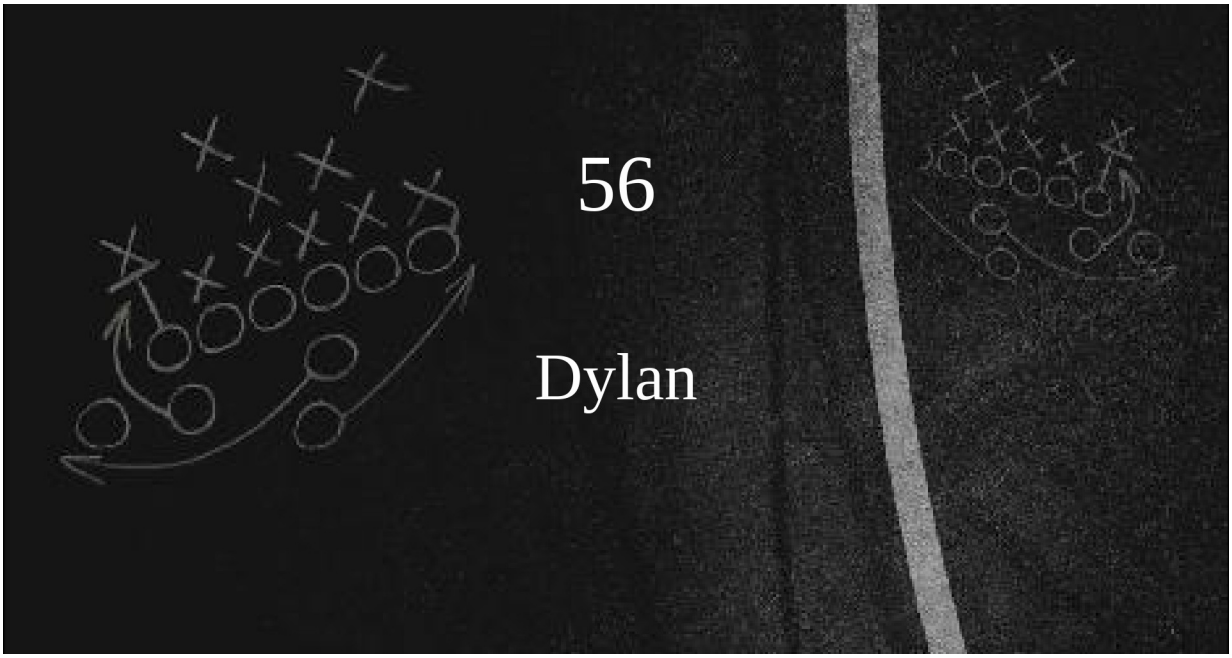

56

Dylan

I Uzun bir hafta sonundan sonra işe döndüğümde Jaden'ın çoktan burada olduğunu gördüm.

Benim kadar erken gelmesi onun tarzı değil, ama her şeyi fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Kapı arkamdan çarparak kapanıyor, zilin sesi spor salonunu dolaşıyor. Midem bulanıyor. Çantamı omzuma atarak ilerliyorum ve bana bakmayı reddeden Jaden'a yaklaşıyorum.

Lütfen bana bu yüzden kalan arkadaşlarımı da kaybetmediğimi söyleyin.

Yanında duruyorum, temizlenmesi gerekmeyen bir makineyi temizliyor, o sırada ofisten ismimin seslenildiğini duyuyorum.

"Dylan! Ofise gel!" Greg bağırıyor.

Jaden'ın gergin gözleri nihayet benimkileri bulduğunda kaya gibi hissettiğim şeyi yutuyorum. Bana kederli bir bakış atıyor ve verdiğim zararı anlamak için görmem gereken tek şey bu.

Boku yedim. Asilce sikildim.

Ofise giriyorum, Greg masanın arkasındaki sandalyesinde dönmüş, sırtı bana dönük.

"Oturun," diye talimat veriyor, bazı kağıtları karıştırıyor.

Spor çantamı çıkarıp karşısındaki koltuğa oturuyorum, nabzım o kadar hızlı atıyor ki bir müzik grubu bile kurabilirim.

Önündeki bir yığın kâğıdı bırakarak bana doğru dönüyor. Yüzü kocaman bir sırıtışla geriliyor.

"Başardın kızım," diyor gururla. "Seni istiyorlar."

Elindeki kâğıt yığınını bana doğru itiyor ve ben de kâğıtların üzerindeki logoyu görüyorum. Gözlerim hemen onunkilere kayıyor.

Bu bir çeşit hastalıklı şaka mı?

"Dr. Shelby okuldayken iyi bir arkadaşımdı. Sizi ekibimize katma fırsatı bulduğu için çok heyecanlıydı."

Nefes alabileceğimi sanmıyorum. Dr. Shelby? Beni mi istiyor? Lake suçu üstlendi. İlişkimizdeki tüm suçu kendi üzerine alarak benim yerime suçu üstlendi. Adımı kurtardı. Güvenilirliğimi.

"Ciddi misin? Beni mi istiyorlar?"

Burada, arka odada müşterilerinize nasıl sakso çekilmeyeceğine dair bir ders alacağımı sanıyordum, ama şimdi Ulusal Futbol Ligi'nden iş teklifi mi alıyorum?!

Paramparça olmuş kalbimin bir parçası, içerideki diğer kırık dökük şeylerin arasında süzülüyor ve ben onun fedakârlığının acısını hissediyorum.

"Gitmene ne kadar üzülsem de seninle gurur duyuyorum. Burada gerçekten büyüdün ve kanatlarını açtığını görmek beni heyecanlandırıyor," diyor gözlerinde bir damla yaşla.

"O pisliği silsen iyi olur Greg. Elde taşınan mutfak aletlerine olan aşkın yüzünden yumuşadığını düşünmelerini istemezsin."

"Ha! İşte benim kızım. Onlara da aynı tavrı takınırsan, orada işi bitirirsin." Gülümsüyor. "Hadi, içeri getir."

Ayağa kalkıyor, masanın etrafından dolaşarak beni kucaklıyor ve tekrar ayaklarımın üzerine bırakıyor.

"Ve gidip dışarıdaki arkadaşını kontrol et," diye yorum yapıyor. "Müşterini çaldığı için ona kızacağını düşünmüştüm."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bana NFL'den gelen bir yığın iş evrakını uzatıyor, sonra da Jaden'ı işaret ediyor.

Hâlâ ekipmanları temizlediği yere doğru yürürken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve sabit bisiklete yaslanıp dönmesini bekliyorum.

"Artık onun terapisti misin?" Sonunda dönüp bana bakana kadar bileğini çekerek soruyorum.

"Evet, Dyl." Temizlik havlusunu bırakarak derin bir iç çekti. "Greg beni aradığı anda sana söylemek istedim ama beni öldürmenden korktum."

Hafifçe kıkırdıyorum, sonra başımı ona doğru sallıyorum, gülümsemem soluyor.

"Asla yapmayacağımı biliyorsun. Sen sahip olduğum tek arkadaşlardan birisin." Gülümsemem geri döndü. "Hepsini öldüremezsin."

O da gülümsüyor, göğsünden bir ağırlık kalktığı belli. "Bu doğru."

"Ama dürüst olmak gerekirse, Lake ekipteki yeni terapistlerden birini kullanmak v a r k e n neden bu kadar yol gelsin ki?"

"Sence neden Dylan?" Bana sırıtıyor. "Sen hâlâ buradayken sana yakın olmak için elinden geleni yapacaktır. Bu beni kullanmak anlamına gelse bile."

Parçalanmış kalbimden bir kırık parça daha düşüyor ve midemin çukuruna iniyor.

Lake'e ne kadar kızgın olsam da, yaptığı her şeyin benim için olduğunu görmeden edemiyorum. Kendimin en iyi versiyonu olmamı istedi,

Bana istediğim tüm fırsatları veriyor. Ama anlamadığı şey, beni daha iyi yapan şeyin kendisi olduğu.

Onu görmezden gelmekten nefret ediyorum, her ne kadar yanlış yoldan gitmiş olsa da içten içe benim için mücadele ettiğini biliyorum. Olaydan sonraki hafta sonu boyunca Colin'i soran mesajlar attı ama ben okumadan bıraktım.

İncinmiştim. Kahretsin, kalbim kırılmıştı. Hâlâ da öyleyim. Ve Colin görünüşe göre tüm bu durumu unutmuş olsa da ben unutamıyorum. Artık kendimde değilim. İçime kapanıp aşka sonsuza dek tövbe etmemi isteyen tuğla duvarlarımın yeniden yükseldiğini hissediyorum, ama onun sayesinde uyanan daha derin bir parçam onları uzak tutmak için çığlık atıyor.

Belki zamanla, kendimi sorumlu tutmaya devam ederken ona tekrar güvenmenin bir yolunu bulabilirim.

Olabilir.

"Ve aslında," diyor Jaden, önce Apple saatine, sonra da duvardaki saate bakarak, "geç kalacak. Hem de çok geç."

Pencereden park yerine bakarken ensemi ovuşturuyorum, onunla tekrar yüz yüze geleceğim için gerginim. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Artık onun huzurunda nasıl davranacağımı bilmiyorum. Gerginlik ve gariplik neredeyse dayanılmaz olacak.

"Bu ona göre değil. Her zaman erkencidir. Can sıkıcı bir şekilde," diye cevap veriyorum.

"Evet," diye onaylıyor Jaden, yüz ifadesini çarpıtan bir kafa karışıklığıyla. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Belki antrenman gecikmiştir? Belki de bir toplantısı uzamıştır? Kim bilir? Tekrar oynamaya yaklaşıyor. Eminim hayat daha da telaşlı bir hal almak üzere."

Tüm maçlar için tekrar yola çıkması, şehirden ayrılması ve yeni taraftarlar ve yüzlerle kaynaşması fikri midemi ağrıtıyor.

sahip olmaya hakkım olmadığını düşündüğüm garip bir kıskançlık.

Çekip gitmeyi ve senin gelişmene izin vermeyi seçti. Kendi başına.

Zihnim ona her döndüğünde olduğu gibi işkence yine içimi kasıp kavuruyor. Kızgın olmanın ama onu özlemenin çelişkili duyguları benimle oynuyor.

Jaden ellerini kalçalarına koyarak omuz silkiyor ve "Gelmeyecek gibi görünüyor," diyor.

Ama Lake gelmeyen tiplerden değil.

İçgüdülerim kaybolmasının başka bir nedeni olabileceğini söylüyor.

Ve bu sebep hepsinden daha kötü.

OceanofPDF.com

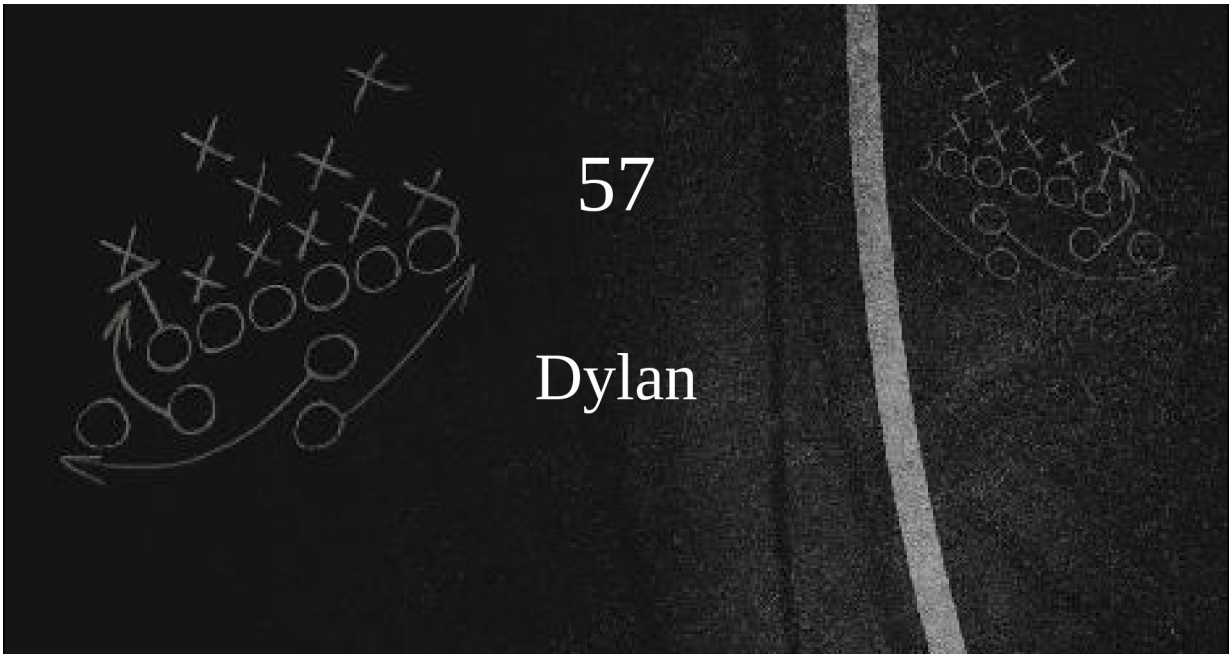

57

Dylan

Greg'in ofisinden ayrıldıktan sonra düşüncelere dalmak üzere eve döndüm.

Lake bu konumda olmama izin vermişti. İstediğim her şeye sahip olmamı. Hayalimdeki işe kavuşmak, nihayet NFL'de çalışmak ve Colin için her zaman elde etmeye çalıştığım istikrarlı ortamı sağlamlaştırmak.

Her şeyim vardı.

Ve yine de, hiçbir şey daha yanlış hissettirmedi.

Lake terapi seansına hiç gelmedi. Belki de orada olacağımı bildiği için gelme konusunda tereddüt etmişti. Bunun başka bir nedeni olabileceğini aklım almıyordu. Benim onunla yüzleşmem kadar onun da benimle yüzleşmesi zor olabilirdi. Onu görme fikri kalbimi aşırı hızda çarptırdı. Onun için hala orada olan duygularımı tutamayacağımı biliyordum.

Kalbim hala onu istiyor.

Asla değişmeyeceği endişesi beni rahatsız ediyor.

Ertesi gece kanepemde kıvrılıp yatarken, arka planda televizyonda Modern Family'nin eski bir tekrarı, o gittiğinden beri kafamı dolduran sessizliği bastırırken ona mesaj atmak istiyorum. Colin işten eve döndü ve spagetti yedikten sonra en iyi yaptığı şeye geri döndü

-Odasının rahatlığında yarış videoları izliyordu.

Hiçbir zaman kendini yalnız hisseden bir kız olmadım. Bu yalnızlığı deneyimleyecek kadar uzun süredir tek başımaydım. Ama şimdi, onun tarafından böyle bir şekilde dokunulduktan sonra, birinin bana sarılması için hiç bu kadar çaresizlik hissetmemiştim. Tekrar onun huzurunda olmak bile dayanamayacağım bir acı. Bensiz bir yerlerde olması, başka insanlarla anılar biriktirmesi, ben olmayan herhangi biriyle kahkahalarını paylaşması fikri midemi bulandırıyor.

Bir başkasının mutluluğunu sahiplenmek garip bir duygu, ancak bunun onun sahip olmak istediğim bir duygusu olduğunu fark ediyorum. Onun için tüm bunları sağlayan kişi olmak istiyorum. Güzel günlerini. Gülümsemelerini.

Ancak Lake'ten haber alınamadan bir gece daha geçti.

Neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum ama bekliyordum. Kararlılığının galip gelmeyeceğini umdum. Kendi bencil ihtiyaçlarına yenik düşüp beni aramasını, beni, bizi kontrol etmesini, o kapıyı açık tutmasını ve aramızdaki teması gerçeğe dönüştürmesini.

Ancak o kapı kapandı. Ve geçen her dakika bunun acısını daha fazla hissediyorum.

Önümdeki sehpanın üzerinde duran cep telefonuma bir çağrı geliyor ve cevap vermek için hamle yapıyorum.

"Alo?" Çaresiz bir sesle söylüyorum. Çok çaresiz.

"Sana iş teklif ettiler!" Tanıdık bir ses kulaklarımı son zamanlarda eksikliğini hissettiğim iyimserlikle dolduruyor.

Kalbim hem batıyor hem de yükseliyor.

"Buna inanabiliyor musun Ash? Bekle." Duraksadım. "Nasıl öğrendin?"

"Dr. Shelby beni referans için aradı, çünkü NFL rehabilitasyonlarınızdan ilkini ben yapmıştım," diyor telefonun öbür ucunda gururlu bir sırıtışla. "Sanki gerçekten ihtiyacın varmış gibi. Lake'in gelişiminin inanılmaz olduğunu duydum. Benimkinden bile daha iyi. Lanet olası adam."

Alçakgönüllülüğü beni gülümsetiyor.

"Şey... bu bir yolculuktu, orası kesin," diyorum, yakındaki bir battaniyeyi parmaklarımın arasında döndürerek, şimdi beni üzüntüden hasta eden anıları düşünüyorum. "Ama o da senin gibi harika bir atlet. Benim işimi kolaylaştırıyor." "Her zaman alçakgönüllüsün. Ama gerçekten, resmen bir atlet olduğun gerçeğini kabul et. NFL'de çalışacak! Kızım sonunda başardı!"

Onun benim kızım dediğini duymak genelde bende pek bir tepki yaratmazdı ama şu anki halimle hâlâ başkasının kızıyım. Belki de hep öyle kalacağım. Endişe beni tekrar buluyor, vücudumun her yerine sızan ve asla gitmeyen zalim yaratık.

Evrak işlerinden işin beklentilerini ve iki gün içinde tesisi gezmek ve ekibin geri kalanıyla tanışmak için nasıl resmi bir toplantı ayarladığımı açıklarken birkaç dakika konuşuyoruz.

Bunu konuşurken bile içimde bir sıkıntı hissediyorum. Bu iş şimdiye kadar istediğim her şeydi ama yine de bu işi alma nedenlerim tamamen Lake'in suçu üstlenmesine bağlı. Bu onu kariyerinde etkileyecek bir şey değil, ama bu konuda içime sinmeyen bir şeyler var.

Lake beni yüzüstü bırakmak yerine koçuyla yaptığı konuşmayı bana anlatsaydı, her şey farklı olur muydu? Ya top benim sahamda olsaydı? Ondan bu kadar kolay vazgeçer miydim? Bu yüzden mi

benim için mi karar verdi? Evet, beni korumayı seçti ama bundan daha derin bir şey mi vardı? Hayallerimin benim olmak üzere olduğunu anladığımda onu kötü bir alışkanlık gibi bırakacağımdan mı endişeleniyordu?

Bu düşünce mide bulantımı tavan yaptırdı.

Ben onu terk edemeden o beni terk etti.

"Seninle delicesine gurur duyuyorum, Dyl. Çok şey başardın ve Colin için yaptığın her şey beni çok şaşırttı. Gerçekten. Kendinle gurur duy ve bunu hak ettiğine inan," diye devam ediyor Ashton.

"Tanrım, seni hak edecek ne yaptım ben?" Başımı sallıyorum. "Bana karşı çok iyisin."

"Hayır." Alay ediyor. "Hepsi doğru. Ve eğer haklı olsaydım, senin Lakey'nin de aynı şekilde hissettiğini söylerdim," diyor ve ben onun balık tuttuğunu hissediyorum.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurduktan sonra iç çekerek dışarı veriyorum. "Ne biliyorsun ki?"

"O adamın biz bardayken çok kıskanç göründüğünü biliyorum. Sen tuvalete gittiğinde, o sandalyede oturduğunu ve sen tekrar ortaya çıkana kadar bir psikopat gibi kapıya baktığını biliyorum. Bir bardak kırmadı mı?"

Hatırladıkça hafifçe kıkırdıyorum. Delicesine kıskanç ve korumacıydı. Böyle bir davranışa asla izin vermeyeceğime yemin etmeme rağmen, aslında özlediğim bir şey. Söz konusu o olduğunda garip bir şekilde sevimli oluyor çünkü onun altında yatan gerçeği biliyorum.

"Bir adam aşık olduğunda anlarım Dylan, ve o adam kötüdür."

Başımı kanepeye yaslıyorum. Lake'in beni sevdiğinin çok açık olduğunu söyleyen iki kişi var. Bunu ben de kalbimde hissediyorum ama o bunu bir kez bile dile getirmedi. Belki artık hiç dile getirmeyecek.

"Yalnız değil," diye mırıldanıyorum, sonra yüzüstü kanepeye düşerek inliyorum. Ama Ashton cevabıma sadece gülüyor. "Biliyordum."

"Bu gerçekten korkunç. Tüm kariyerimi kaybedebilirdim Ash."

"Dökül kızım, sırlarının burada güvende olduğunu biliyorsun." derken yatağında kendini yeniden ayarlama sesi kulaklarıma çarpıyor.

Geçtiğimiz birkaç ayı tüm detaylarıyla anlatıyorum. Karmaşayı, gizlice dolaşmayı, Colin'le olan anları, hatta Eric'le olan yüzleşmeyi. Ben içimi dökerken o dikkatle dinliyor.

"Peki ne yapacaksın?" diye soruyor ben bitirdikten

sonra. "Ne demek istiyorsun? Yapacak ne var ki?"

İç çekiyor. "Dinle, Dyl. Sen akıllı bir kızsın. İstediği şeyin önüne engeller çıkmasına nadiren izin veren birisin. Bu durum nasıl farklı olabilir ki?"

"NFL olduğu için farklı," diye karşılık veriyorum.

"Benim tanıdığım Dylan kimsenin ona ne yapacağını söylemesine izin vermez. O kendi kurallarını koyar ve herkes ona uyar."

Buna gülümsüyorum.

"Şunu bilin ki bu yolun sonu olmak zorunda değil. Sadece labirentten çıkış yolunu farklı bir rota kullanarak bulmanız gerekiyor."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "En iyi arkadaşım olmanın bir sebebi var Ash. Tanrım, kendimi ezici bir şekilde sönmüş hissettiğimde beni yeniden pompalayan sen olmasan ne yapardım?"

"Bensiz de aynı şeyi yapıyor olurdun. Kıç tekmeliyor ve kendin için doğru olanı yapmanın yollarını buluyordun."

Bu konuda haksız değil.

"Ama yatmak üzereyim. İki günlük antrenmanlar geri döndü ve eğer biraz dinlenmezsem beton bir paraşüt kadar işe yaramaz olacağım."

"Oof. Kulağa tehlikeli geliyor." Titriyorum.

"Olabilirim," diye övünüyor. "Ama şehre döndüğümde buluşmayı planlayalım. Belki şu eski dondurmacıda dondurma yeriz.

Colin'e mi?"

"Kulağa mükemmel geliyor," diyorum günlerdir takındığım gülümsemeden daha samimi bir gülümsemeyle.

Ashton'la telefonu kapattıktan sonra, kendimi tamamen parçalanmış hissettim.

Bir insanın kalbi bu kadar kırılmışken nasıl olur da birine bu kadar derinden değer verebilir? Keşke aşk basit olsaydı. Kolay. Kaygısız ve eğlenceli. Ama hayır, karmaşık, acı verici ve bulduğunuz şeye tutunmak için sürekli bir mücadele olmak zorunda.

Lake'e olan aşkım, kumsaldaki kumun yavaşça onun suyuna geri çekilmesi gibi değil. Sık sık kendimi onun varlığında boğulurken düşünürdüm. Onun baskısı altında boğulduğumu. Ama hiç de öyle değilmiş. Ben onun sahiliyim. Yüzeyinin altında onu çevreleyen, onu toprağıma bağlayan yer. Onu güvende tutan. Ona bilmeden aradığı rahatlığı sağlıyorum.

Benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok onun bana ihtiyacı var.

Bu hafta o toplantıya silahlarımı ateşleyerek gitmeye karar verdim. Eğer bu alanda olmak istiyorsam, hiçbir şeyi başkasının halısının altına süpürmeden balıklama dalacağım.

I komodinimden tavana vuran bir ışık huzmesiyle uyanıyorum.

Odam hâlâ karanlık. Ortamı aydınlatan tek şey telefonumun ekranı. Yüzüme yaklaştırdığımda ters çevirmeye hazır bir şekilde elimi üzerine koyuyorum. Gözlerimi kısarak önümdeki mesaja odaklanmaya çalışıyorum.

Lake: Yukarıda mısın?

Göğsüm neredeyse kendi içine çökecekmiş gibi hissediyorum. Bana gönderdiği iki basit kelime yüzünden midem sinir ve ani bir endişeyle dönüyor.

Sadece tek bir anlama gelebilecek iki kelime.

Dik oturup mesajı tekrar okudum. Bir dakikadan daha kısa bir süre önce göndermişti. Bunu bana göndermek istemiş miydi? Burada garip bir şey olmuş olmalı, yanlışlıkla gönderdiği eski bir mesaj mı? Ya da belki de başka bir kız içindi? Saate bakıyorum ve sabahın üçü olduğunu görüyorum. Gerçekten şu anda burada olamaz. Burada mı?

Oraya gitmek istemiyorum ama aklımın bir köşesinde korkunç bir şey olduğu düşüncesi var. Muhtemelen benim yüzümden terapiye gelmediği dünden beri ondan haber alamıyorum.

Evde olduğuma dair mesaj atıyorum ve sabırla telefonumu izliyorum.

Yazdığını ima eden üç küçük noktanın belirdiğini, ancak birkaç saniye sonra kaybolduğunu görüyorum. Başımı yastığıma yaslayıp tavana bakıyorum.

İstemediğim şey, benimle oyun oynanması. Birlikte çalışamayacağımızı açıkça belirtti. Bunu o istedi. Ayrılmayı. Bir ileri bir geri oyunu istemiyorum, eğer bu buysa. Kafam çok karışık. Sakinleşmem lazım.

Ekranı tekrar kontrol ettiğimde o üç noktanın yeniden belirdiğini görüyorum. Onlar kendi işkenceli yollarında zıplamaya devam ederken bekliyorum, bir sonraki adımın ne olacağının endişesi düzgün nefes almayı zorlaştırıyor. Ama onlar gelmeden önce, tamamen kayboluyorlar.

Merakla karışık bir şaşkınlık aynı anda içimi kaplıyor ve yatağımın üzerinden pencereye doğru eğilerek otoparka bir göz atıyorum.

Elbette, kamyoneti dışarıdaki boş duraklardan birine park etmişti. Çalışıyor ama ışıkları kapalı ve loş otoparkta onu içinde görmek için çok karanlık.

Üzerime bir eşofman altı ve bir sweatshirt geçirip tezgahtan dairemin anahtarlarını alıyorum, kapıyı kilitleyip otoparka gitmeden önce Colin'in uyuduğundan emin olmak için hızlıca ona bakıyorum.

Hava düşündüğümden daha soğuk ve önümdeki soğuk hava bulutunu solurken kollarımı kendime sımsıkı sarıyorum. Kamyona yaklaştığımda, direksiyonun etrafında öne doğru kıvrılmış şeklinin ana hatlarını görmeye başlıyorum. Yüzünü göremiyorum, sadece garip bir şekilde kambur dururken kolları direksiyonu kavrıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Otoparkın köşesindeki yolcu kapısına doğru yürüyorum, sabahın erken saatlerindeki hava iliklerime kadar üşütüyor beni. Parmak eklemlerimle cama iki kez vuruyorum. Hiçbir şey olmuyor. Hareket yok.

Göğsüm sıkışıyor.

Kapıyı biraz daha yüksek sesle çalınca, geri dönüp ön panelini yumrukladığını görünce irkiliyorum. Havalandırmaya biraz hasar verecek kadar sert vurduğunda nefesim kesiliyor. Fiziksel rahatlamadan bir tür memnuniyet duyarak, ellerini uzun siyah saçlarının arasından geçirip pençeli yumruklar halinde yüzünden aşağı indirmeden önce gösterge paneline bir kez daha, sonra bir kez daha vuruyor.

Bunun doğru olduğuna inanmak istemiyorum. Henüz değil.

Yüzündeki ıslaklığa benzeyen şeyin yukarıdaki sokak lambasında yansıdığını görebilmem için yanağını yeterince çeviriyor.

Ağlıyor.

Bu acının ne olduğunu bildiğim için midem bulanıyor. Bu dünyada hiçbir şeyin düzeltemeyeceği bir acı.

Kapıyı açarak içeri daldım ve kendimi koltuğa attım. Kollarımı ona doluyorum, yumrukları şakaklarına yakın duruyor. Şu anda tamamen dağılıyor. Acı içinde kendini kaybediyor. Bana karşı hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında en kötüsünü tahmin edebiliyorum, çığlıklarını serbest bırakırken vücudu şiddetle titriyor.

Ben koltukta onun kucağına doğru sürünürken o da bana doğru eğiliyor. Elleri yanlarımı buluyor ve kollarımı başına dolayarak onu göğsüme yaslıyorum, o da bana doğru kıvrılıyor. Acısını serbest bırakırken parmakları neredeyse acı verici bir şekilde sırtımı tırmalıyor.

"Özür dilerim," diyor bana karşı titreyerek. "Başka nereye gideceğimi bilemedim," diyor çatlak, yürek parçalayan ağlamaların arasından. "Gidecek hiçbir yerim yok."

Gözlerimden yaşlar boşanıyor ve kabulünün acısıyla onunla birlikte ağlıyorum. Ona sıkıca sarılıyorum ve bu yürek parçalayıcı acının her bir zerresini ortadan kaldırabilmeyi diliyorum.

"O gitti, D," diye haykırıyor, inkar edilemez gerçek karşısında bedenim hıçkırıklarla sarsılırken sesi kırılıyor. "O gitti ve ben ona veda edemedim."

Bu kırık adamı tekrar bir araya getirebilmeyi dileyerek onu tutmaya devam ediyorum, ancak bir ebeveyni kaybetmek onarıma izin vermiyor. Bir şekilde birlikte yaşamayı öğrendiğiniz sonsuz bir boşluk yaratıyor. Bir parçanız artık hep yok olacak. Her gün sizi bu yeni gerçeğe uyandıracak ve bu asla kolaylaşmayacak. Yaşadığımız bu hayatın kısa ve bazen tamamen adaletsiz olduğunu sürekli hatırlatan bir acı, özellikle de iyiler için.

"Çok acıyor," diye tekrar fısıldıyor, kendi başına zar zor nefes alıyor.

"Biliyorum," diyorum, kalbim o resimdeki küçük çocuk için kırılırken kendi gözyaşlarımı siliyorum. Her şey boyunca onun yanında olan çocuk. Kazanılan ve kaybedilen tüm savaşlarda.

"Ben sadece... Özür dilerim, nereye gideceğimi bilemedim," diye tekrar hıçkırır.

Ondan uzaklaşıyorum, ellerimi yüzüne koyuyorum ve başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum. Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, elleri belime düşmüş. Bu inanılmaz, rekor kıran atlet, tamamen kırılmış görünüyor ve sadece ellerimin gücüyle ayakta duruyor.

"Tam istediği yerdesin," diye fısıldıyorum.

Bu ifade karşısında irkilerek gözlerini sıkıca kapatırken gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Alnını benimkine yaslıyor, ellerim boynunu kavrarken o da eşofmanımın altını yumruklayarak beni sıkıca kendine çekiyor.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca birbirimize sarılarak oturuyoruz, başlarımızı tekrar birleştirmeden önce sık sık ağlıyoruz.

Kimse ünlü futbol yıldızı Lake Decker'ın hayatının böylesine travmatik bir anında yalnız ve muhtaç olmasını beklemezdi. Kimse onun insan olmasını beklemezdi. Çoğu kişi için o bir süper kahraman. Acıdan etkilenmez. Ama o burada, geldikleri kadar insan. O da tıpkı benim gibi dış görünüşünü takınıyor. Sert dış görünüşü, duvarları, cephesi.

Ancak gece geç saatlerde karanlık otoparklarda kim olduğumuz, hakkımızda her şeyden daha çok şey söyler.

Ve bu gece, sadece birine ihtiyaç duyma savaşını kaybetmiş iki paramparça ruh var.

OceanofPDF.com

58

Lake

SO benim için fazla iyi.

Yaptığım onca şeyden sonra, işte burada, benim tek yaptığım onunkini yok etmekken, o benim paramparça olmuş küçük dünyamı bir arada tutuyor.

Sık sık annemi kaybettikten sonra nasıl idare edeceğimi merak ederdim. O günün geleceğini biliyordum ama sanki hiç gelmeyecekmiş gibi bunu gerçeklikten uzak tutuyordum. Ama gerçek şu ki, hayal edebileceğimden çok daha yürek parçalayıcı. Her gün, nereye baksam onun hayaletini görüyorum.

Ama onsuz fiziksel varlığım en zayıflatıcı işkence. O öldüğünden beri her gün, her dakika uyandığım acı bir gerçek. Ruhum bedenimin içinde ağrıyor. Huzursuz hissediyorum. Endişeli. Yıkılmış.

O kadın benim her şeyimdi. Beni doğurdu, besledi, giydirdi, istismarın olmadığı bir hayata kavuşturdu ve her zaman arzuladığı yolu açabilmem için mücadele etti. Kelimenin tam anlamıyla benim mutluluğum için kendini feda etti, özverisi ve adanmışlığının bedeli olarak başarılı olabilmem için geleceğime yönelik yollar yarattı.

Beni en çok üzen şey, yapmak için çok mücadele ettiğim şeyi ona verememiş olmam. Onun için o sahaya geri dönmeli, hastalığının alıp götürdüğü umudun bir kısmını geri getirmeliydim.

Ama çok geç kalmıştım.

Benim tekrar yükselişimi göremedi. Yıllarca saha kenarında bana tezahürat yaptıktan, antrenmandan sonra beni almak için bekledikten, turnuvalara götürdükten, takım arkadaşlarıma atıştırmalıklar hazırladıktan sonra, hepsi. O gitmişti ve ben bomboştum.

Dylan'ın sözleri boş kalbimi yırtarak son parçayı da ikiye ayırdı. *Tam da onun istediği yerdesin.*

Ayrılmadan önce Şükran Günü'nde yaptıkları son konuşmayı merak etmiştim. Birbirlerine sarılmışlardı, ikisi de gözleri benimkilere kilitlenmişken birlikte eğiliyorlardı. Sonunun yakın olduğunu biliyor muydu? Beni mi bekliyordu? Beni Dylan'la görmek, sonunda bırakıp veda etmeden önce ona o son nefesi mi vermişti?

Ellerini boynumun iki yanında tutup alnını benimkine dayadığında her şey acıyor. Aramızda aynı havayı solurken şu anda ona bakamıyorum bile. Aynı anda çok fazla şey hissediyorum, ağrım var, acıdan tamamen sakatlanmış hissederken bir şeyleri yok etme dürtüsüyle dolup taşıyorum.

"Neden içeri gelmiyorsun?" diye fısıldıyor, gözyaşları benimkileri yansıtıyor. Başparmaklarıyla benimkileri yanaklarımdan siliyor ve eşofmanının üzerine kuruluyor. Ben gözyaşlarımın arasından ona bakarken gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Bunu tekrar yapmasını izliyorum, sonra nasıl olup da her iki gözyaşıyla da bunu yapabildiğini merak ediyorum.

ailesinin.

Kendi hayatında da pek çok zorluk yaşamış olan bu kadın hâlâ yanımda. Beni bir arada tutuyor.

Ben onu hak etmiyorum.

"Yapamam." Başımı iki yana sallayıp kucağımdaki kıza bakıyorum. Anlamaya çalışırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"O uyuyor, Lake. Orada olduğunu bile bilmeyecek." Hareketsiz kaldım, hala cevap vermiyorum.

"Hadi," diye ısrar ediyor, parmakları saçlarımın kenarlarına kayıyor ve başımı kendine doğru tutuyor. Gözlerimi açmamı bekliyor. "Burada kalamazsın. Çok yoruldun. Dinlenmen gerek. Eminim günlerdir uyumamışsındır."

"Sadece biraz dolaşmam lazım." Dudaklarımı yalıyorum, gözyaşlarımın tuzunu tadıyorum.

"Lake-"

"Üzgünüm Dylan," diyorum sempatik bir şekilde. "Sadece oturamıyorum. Düşünmek istemiyorum. Sadece... Sadece hareket etmem gerekiyor."

Başını sallıyor, bana bakarken acımı sessizce anlıyor.

"Bunu tek başına yaşamak zorunda değilsin Lake," diye fısıldıyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdirerek. Çenemi sıkarak taşkını dizginlemeye çalışıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Tek gerçek ailem gitti. Evet, Dale var ama ilişkimiz hiçbir zaman derin bir ilişki olmadı. Annem ve o, ben üniversiteye gitmeye başladıktan çok sonra bir araya geldiler. Annem için inanılmaz bir destek sistemiydi ve ona olan sevgisi için sonsuza kadar minnettar kalacağım, ancak ne kadar üzücü olsa da bundan sonra bağımız azalabilir.

Adımın sonuncusuyum.

Ailemin sonuncusuyum.

Bir süre bununla oturmam gerekiyor. İçinde boğulmalıyım. Geri dönüş yolunu bulmadan önce tamamen batmalıyım.

İç çekerek uzanıp Dylan'ın yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Ona tutunurken dudakları aralanıyor, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum, böylece tüm yüzünü görebiliyorum. Onu inceliyordum. Ezberliyorum. Hatırlıyorum.

"İşi kabul et Dylan," diyorum. Ben tekrarlamadan önce alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Kabul et. İşi kabul et. Lütfen bunun peşini bırakma."

Onun tipini çok iyi bilirim. Bunu benim için özveriyle feda edecek. Sırf benim için adını mahvedecek. Bu çok fazla. Zaten sevdiğim bir kadını en iyi olma arzumla yerin dibine soktum. Keşke hayatı onun için daha kolay olsaydı.

Onun önünde tekrar yıkılmadan önce, başını ellerimin arasına alıyorum, dinlemesini istiyorum, bir cevap talep ediyorum.

"Bana işi kabul edeceğini söyle."

Küçük burnu kırışırken gözyaşları yüzüne hücum ediyor. "İşi kabul ediyorum."

Kapıyı açmadan ve onu kollarıma almadan önce, burun meselesinin bu sefer tamamen tesadüf olmasını umarak bir kez başımı sallıyorum. Onu betonun üzerine yatırıyorum, kollarım hala belinde sarılı. Gecenin serin esintisinde öylece duruyoruz, içimi delip geçen ezici acıya rağmen soğuğu bir kez bile hissetmiyorum.

"Teşekkür ederim." Yutkunuyorum, kelimelerim titriyor. "Evde olduğun için." Bana doğru burnunu çekiyor. "Ben her zaman senin evin olacağım, Lake."

Cümlesi beni mahvediyor. Anlamadığı o kadar çok gerçek var ki. İçinde sonsuza dek evimden bir parça taşıyor. Sevdiğim kadının sözleri, derinlerde bir yerde, aşık olduğum kalpte kilitli. Dylan benim evim ve onu benden kalan tek parçayla seviyorum.

Ama zamanlamamız hiçbir zaman doğru olmadı ve ben onun hayallerinin önüne geçmeyeceğim.

"Hoşça kal, D," diye fısıldıyorum alnına doğru, sonra o noktayı usulca öpüyorum ve benimkini tekrar oraya koyuyorum.

Eşofmanımın eteğini yumrukluyor, gitmeme izin vermek istemiyor.

Bunu ona tekrar yapmak zorunda kalmak istemedim. Uzaklaşarak onu kırabilirdim ama annemin yasını onu karanlığımın derinliklerine çekmeden tutmanın bir yolunu bulmalıydım. Şimdi kariyeri yükselişteyken Dylan'ı yıkmanın zamanı değil. Onun gelişip serpilmesine ihtiyacım var. Benim için.

Anlayışla beni tutuşunu gevşetiyor ve kollarımı yanlarıma indiriyorum, o gitmek için döndüğünde alnımız nihayet birbirinden ayrılıyor. Kamyonetime geri dönüyorum ve onun benden uzaklaşmasını izleyemeden arabayı çalıştırıyorum.

Arabayla uzaklaşıyorum, bununla baş başa kalmam gerektiğini fark ediyorum, kalıntılar üzerlerine yağmadan acımı çıkarabilecek kadar derinlere dalıyorum.

Bunu yapmak zorundayım. Onlar için.

OceanofPDF.com

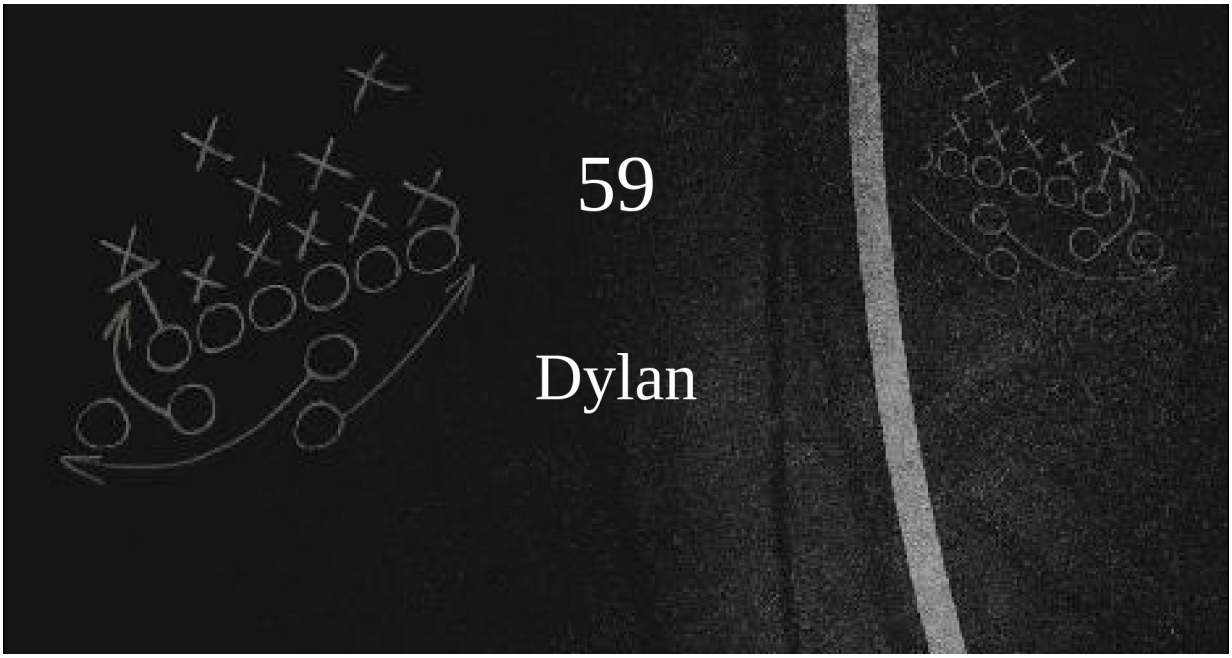

59

Dylan

İkinci seferde de aynı şekilde acıyor ama şimdi anlıyorum. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Zaman.

Bu onun hayatını değiştiren bir andır ve insanların kayıpla nasıl başa çıktıkları tamamen kendilerine aittir. Lydia bununla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Hatta beni bu konuda uyarmıştı. Bunu bilmek bana biraz huzur veriyor. Lake kendini korumak için geri çekiliyor. Sadece bunu yaparak bildiği şeye geri dönebilir. Kimi sevdiğine.

Umarım o hazır olduğunda ikimiz de hazır oluruz.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde eve döndüğümde yüzüm hâlâ ıslaktı.

"Ne oldu, DD?" Colin'in sesi mutfaktan geliyor ve beni

Zıpla.

Elimi göğsüme götürüyorum ve şaşkınlıkla çarpan kalbimi hissederken nefes nefese kalıyorum.

"Colin, beni korkuttun. Uyanık ne yapıyorsun?"

Bana doğru bir adım atıyor ve yüzüme yakından bakıyor.

"Ağlıyorsun. Neden ağlıyorsun? Ağlıyorsun."

Mutfak sandalyesine yığılırken tüm hava bir iç çekişle göğsümü terk ediyor.

"Lake'in annesi Lydia vefat etti," diye itiraf ediyorum. "Bana haber vermek için bir saniyeliğine uğradı." Ne itiraf ettiğimi fark etmeden önce ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Gözlerim hemen onunkileri buluyor. "O burada değil."

Büyük boy NASCAR yarış tişörtü ve kareli siyah-beyaz pijama pantolonuyla masaya yaklaşmadan önce kaşlarını çatıyor, halıya bakıyor ve parmaklarını metodik bir şekilde büküyor.

"Benden korkuyor mu?"

Aslında bu cümle beni gözyaşlarımın arasından güldürüyor.

"O da senin hakkında aynı şeyi sorguluyor."

"Ona kızgın değilim, Pickle. Kızgın değilim. Colin ona kızgın değil. Sana yardım etti. Colin onu kaybettiğinde sana yardım etti. Sana yardım etti." "Korkmuyor musun?" Başımı eğerek usulca soruyorum.

Bu olaydan sonra Colin'in Lake'in varlığında kendini kaybetmesine neden olabilecek bazı ciddi sorunları olacağından emindim. Aylarca süren korku Eric'in durumundan ve bana olan güveninin sarsılmasından kaynaklanıyordu. O kadar travmatik olmasa da bunun da benzer olacağını düşünmüştüm.

"Ben korkak değilim, Pickle. Ve sen de değilsin. Eşitsizlik ve karşıtlık içinde yükseliriz. Hep öyle yaptık. Sadece başka bir dairemiz var. Başka bir daire."

Bir an için onu inceliyorum, sözleriyle örtülmüş ama tamamen kafam karışmış bir halde. Tarihsel olarak doğru. Engellerle karşılaştığımızda vites değiştirir, bir sonraki engele kadar yeniden yönlendirir ve güç veririz. Belki de sadece bir patlağımız daha vardır.

"Patlak lastikler herkesin başına gelir," diye devam ediyor. "Arabalar her

zaman bozulur. Kaza yapar. Yangın çıkar. B o z u l u r . Yarışçıyı tekrar yarışa döndüren ekiptir.

Pist. Takım. Takım. Takım. Takım."

Gözyaşlarımı ısırıyorum. "Ya takım dağılırsa Colin? Ya şu anda bir takım olmak istemezlerse? Ya içlerinden biri kendi başına gitmeye karar verirse ve hiç de öyle olmadığı halde takımı çökerteceğinden endişe ederse?"

Colin'in kafasını her zamankinden daha fazla karıştırdığımdan eminim ama kalbim onun için dinmeyecek bir şekilde acıyor. Sadece zamana ihtiyacı olan birinin yanında nasıl olabilirsiniz? Bu, ruhunuzu kesen bir çekişme ve ruhumun daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum.

"Bir takımın takım olmasının bir nedeni vardır, DD. Birbirlerine güvenirler. Birbirlerine güvenirler. Güvenirler. Gerektiğinde geri çekilmek için birbirlerine güvenirler ve bir başkası onların yerini doldurur. Herkesin bir rolü vardır. Takımdaki roller."

Gözyaşlarım dökülüyor ve duygularımla olan savaşımı kaybediyorum. Ön kollarımı ahşap masaya dayayarak öne doğru düşüyorum ve her şeyi serbest bırakıyorum. Kalbimin tutunduğu her şeyi serbest bırakıyorum, herkes için ağlıyorum. Lydia için ağlıyorum; Colin için ağlıyorum; Lake için ağlıyorum ve kendim için ağlıyorum.

Sonunda kırılan bir gelgit dalgası gibi bunaltıcı duygulardan kurtuluyorum ve Colin'in elini sırtımda hissediyorum.

Beni sık sık böyle görmüyor ve duygularımı kontrol edemediğim için onu korkutmak ya da kızdırmak istemiyorum. Derin bir nefes alıyorum, acımı dizginlemeye çalışıyorum, ayağa kalkmadan önce yüzümü siliyorum ve ona kocaman sarılıyorum.

Kollarını bana doluyor ve iki eliyle sırtımı sıvazladıktan sonra fısıldıyor: "Sadece bir daire daha. Bir daire. Ekibe güven."

Sözleri tam olarak mantıklı olmasa da beni düşündürüyor. Colin beni nadiren rahatlatıyor ve bu benim hatam. Tüm mücadelelerimi içimde tutuyorum ve

Acı çekerken, onu tüm bunlardan korumaya çalışırken, aslında o her şey boyunca oradaydı, sessizce izliyordu. Bilmek.

Bu sarılmayı kabul ediyorum, onu kucaklıyorum, onun sözlerine tutunuyorum. Colin şu anda beni rahatlatıyor.

Tek umudum dairemi idare edebilecek kadar güçlü olması.

OceanofPDF.com

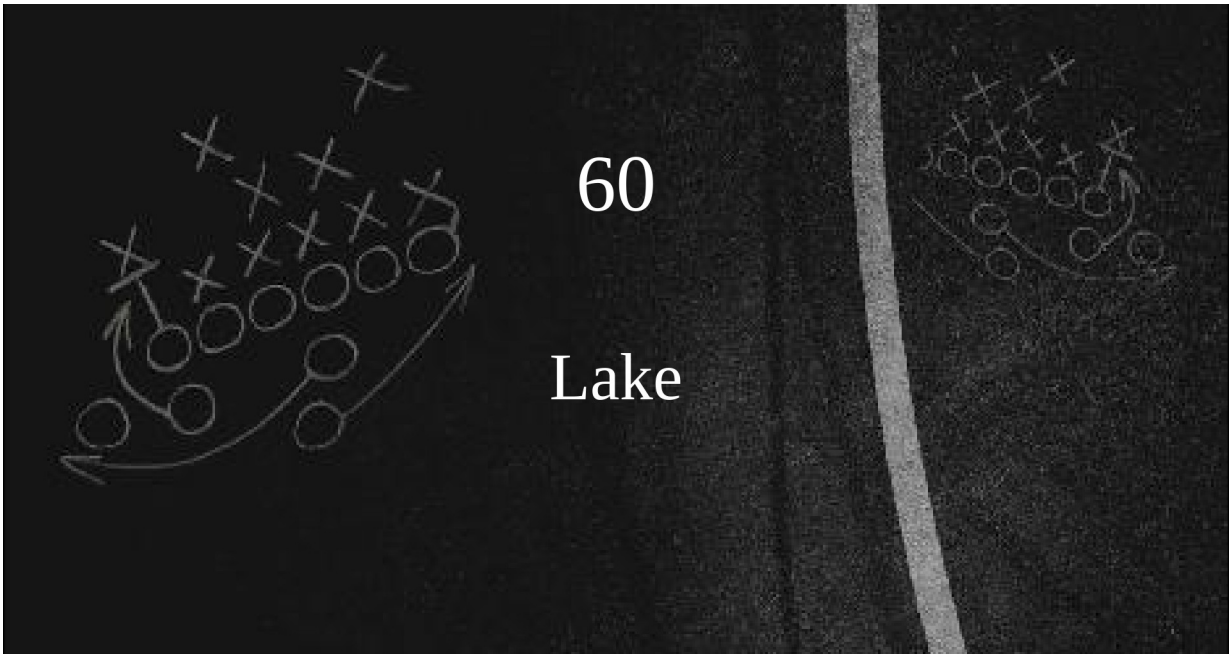

60

Lake

Oyun saatinin bitmesine üç saniye kaldı ve devam ediyor. Hansen atışı yaptı ve top bana geçti. Topu kucağımda tutuyorum.

engelleyen adamların arasından koşarak geçtim. Onların arasından dönerek koşmaya başlıyorum. Beş metre on metre oluyor, sonra on metre yirmi metre. Gözümün ucuyla bir savunmacının bana doğru geldiğini görüyorum. Bileğimi kavradığında dönüp ellerinden kurtuluyorum ve üç uzun adım daha attıktan sonra başka bir oyuncu tarafından yakalanıyorum.

"Lanet olsun, Deck!" Candy düdük çaldıktan sonra sahanın öbür ucundan bana doğru yaklaşarak bağırıyor. "Seni o zamandan beri böyle hareket ederken görmemiştim... kahretsin, hiç! Bugün harikasın, bebeğim!"

Kaskımın üstünü tokatlıyor, topu hakeme atıp yeni hücum hattına koşarken övgülerini haykırıyor.

Alnımdan ter damlıyor, bacaklarım sakatlığımdan sonraki ilk maçımdaki bariz aşırı kullanımdan dolayı ağrıyor. Kalabalıktan gelen çığlıklar ve taraftarların kükremelerinin yankılanması oyun çağrısını duymamı zorlaştırıyor, ancak Candy'nin bir bakışıyla ne yapacağımı tam olarak biliyorum.

Senin için anne.

Çizgiden çıktık ve defans oyuncumu geçtim. Eğimli bir vuruş yapıyorum, tam top yaklaşırken dönüyorum. Hızlı bir yakalayışla topu tekrar kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Üç adım daha atıyorum ve bir blokçunun bana doğru geldiğini görüyorum. Yerden fırlayarak adamın üstünden atlıyorum, adam çalım atmak için atlarken onu zar zor geçiyorum. Ayaklarım yere değiyor ve havalanıyorum. Bitiş çizgisi göründüğünde, son birkaç adımı atıyorum, onun cennetten izlediğini ve küçük oğluyla gurur duyduğunu umuyorum.

Gol bölgesinde diz çöküp golü tamamlarken gözlerim yaşlarla doluyor. Kalabalığın gürültüsü etrafımda titreşiyor, damarlarımı o çok güçlü şekilde elektriklendiriyor. Sessiz bir dua ediyorum, ellerim titreyerek alnıma dokunuyorum, sonra göğsümün üzerinde haç işareti yapıyorum. Çocuklar bana hücum ediyor, kutlamaya devam ederken beni yukarı kaldırıyorlar.

Geri döndüm.

Ama hiçbir şey aynı değil.

Tekme atan takım içeri girerken saha kenarına geri döndüm. Koç kaskımın tepesine bir tokat attı.

"İşte böyle yapılır!" diye bağırıyor ve beni tebrik ediyor. "Yapamazsın dedikleri şeyi yaptın. Sekizde geri dönmeyi başardın. Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Bankın üzerine çöküp nefesimi toplarken görevlilerden birinden bir şişe su alıyorum. Başımı çevirip arkama bakıyorum, onu bulmak için saha kenarını tarıyorum. Ama her zamanki gibi ondan bir iz yoktu. Bana işi kabul edeceğini söylemişti; söz vermişti.

Park yerinden ayrıldığım geceden bu yana üç hafta geçti, kendimi hiç hissetmediğim kadar kötü hissediyordum.

Kulaklarımda onun tatlı sesini duyalı üç hafta oldu.

Ve kendimi korkaklar tarihinin en büyük korkağı ilan edeli üç hafta oldu. Onun sayesinde buradayım. Sahaya dönüş yolculuğuma bir kadına olan aşkımla başladım ve iki kadına olan aşkım sayesinde buraya geldim.

Ondan ayrıldıktan sonra kendime ve oyuna geri dönmeye odaklandığım için günler haftalara dönüştü. Futbola geri dönmek en hafif tabirle çok zor oldu. Zihnimi meşgul etmeme ve vücudumun kontrolüm dışındaki koşullara karşı öfkesini serbest bırakmasına yardımcı oldu. Ama evde yalnız kaldığım geceler... işte o geceler beni canlı canlı yiyor.

Düşünmeye fırsat bulduğum her an onun düşünceleri aklımı kurcalıyor. O her zaman mevcut, sürekli düşünce döngümde kalıcı bir kamp kuruyor. Herhangi bir başarıda, herhangi bir heyecan anında ve özellikle de bir daha asla dolmayacak deliklerden gelen tarifsiz acıyla dolu o karanlık zamanlarda onu düşünüyorum. O, iliğimin derinliklerine sızmış bir hastalık gibi orada duruyor. Artık çıkaramadığım bir parçam. O benim damarlarımda, içimde beni hala biraz canlı tutan tek şey.

Yine sosyal medyada takip etmeye başladım. Arkadaşlık isteğimi kabul etmediği için biraz zor oldu. Gerçi birkaç kez fotoğrafını değiştirdi. Bir tanesi Colin şok olmuş bir suratla su ısıtıcısı arabasının üzerine eğilmişken gülümsedikleri bir fotoğraftı. Birlikte almış olmalılar. Arka planda arabanın kenarını tutan bir adamın kollarının varlığı beni sahip olamadığım bir öfkeyle doldurmuştu. O hafta antrenman sırasında birkaç adamı yere serdim.

Yaklaşık bir buçuk hafta önce değiştirdiği yeni fotoğrafta bu kez Colin'le birlikte kameraya bakıyorlar. Bir doğum gününe gitmiş olmalılar.

Colin'in taktığı koni şeklindeki parti şapkası ve arka plandaki balonlar nedeniyle. Çok mutlu görünüyorlar. O da mutlu görünüyor.

Belki de yaşadığımız şeyin bir kaçamaktan öteye gitmemesi gerekiyordu. Belki de bazen insanlar bize ders vermek için doğru zamanda hayatımıza girerler. O arkadaşlığa ve en karanlık saatlerinizi atlatmanızı sağlayacak o sözlere gerçekten ihtiyaç duyduğunuzda, küçücük bir an için yanınızda olmak için. Belki de en çok ihtiyacım olduğunda ikisinin de yanımda olduğu için şükretmeliyim. Hayatımın en zor, en yürek parçalayıcı anını hala çok değer verdiğim sözlerle atlatmamı sağladılar. Bunun için her ikisine de sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Hayat benim için aynı değil. Eskiden önemli olan şeyler, her şey değişmeden önce olduğu gibi önemli görünmüyor. Her zaman etrafımda olan yüzeysel şeylerden ziyade o derin bağlar için acı çekiyorum. Basın, hayranlar, ünlü bir sporcuyla bir gece geçirme umuduyla bekleyen kadınlar. Hepsi sahte bir hiçlik sirki. Sadece yeniden hissetmek istiyorum. Aile olmayan tek aileden uzaklaştım. Kan bağımız olmayabilirdi ama hayata bakış açımı sonsuza dek değiştirecek şekilde birbirimize bağlanmıştık ve ben her şeyin gitmesine izin verdim.

Ertesi hafta, alarmım sabahın köründe çaldı. Kendimi toparlıyorum, bir başka büyük iç saha maçı için her şeyi hazırlıyorum. Dairemin geniş penceresinin önünde durup çevredeki şehre bakıyorum. Başka bir gün. Başka bir dolar. Boşa harcanan bir zaman daha. Şömine şöminesine bakarak annemle benim resmimize doğru ilerliyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Onun için yaşamaktan başka bir şey istemiyorum. Olduğum kişiyle, yarattığı kişiyle gurur duymasını. Onun özverisiyle bana aşılanan sevgi ve adanmışlıktan başka bir şey olmayan bir adam.

Ama benim için istediği sadece futbol ve başarı değildi. Aşktı.
Gerçek özverili sevgi.

Ona sahiptim. Ve tüm yanlış şeylere odaklanarak onu kaybettim. Dylan'ın benden uzaklaşacağını düşünerek onu terk ettim ve bunun onun iyiliği için olduğunu söyledim. Artık çok geç ve bu Colin'le olan ilişkimi onarılamayacak şekilde zedeledi.

Kafamda bulanık duygularla, her zaman yaptığım gibi bu enerjiyi oyunuma kanalize etmeye çalışıyorum ve basın ortaya çıkmadan önce soyunma odalarına ulaşmak için dairemden çıkıyorum. Bu benim ikinci iç saha maçım ve yine şehrin dilindeyim. Herkes birkaç kelime, bir resim, herhangi bir şey için beni tırmalıyor. Kamyonetime binip, çalıştırmak için itiyorum.

Sadece klik sesini duymak için.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, tekrar

deniyorum. Ama çalışmıyor.

"Siktir!" Ellerimi direksiyona vurdum.

Ağır bir iç çekişle, kapıyı çarparak kamyondan çıkıyorum. Motora bakmak için kaputu kaldırarak, gözlerim açık bir deliğe takılana kadar her şeyi gözden geçiriyorum.

Arabamın

aküsü. Bitti.

"Burası güvenli bir yeraltı otoparkı!" Kimseye bağırmıyorum. "Tundra'yı

almalıydım." Arkamdan duydum.

Başımı çevirdiğimde şüphelendiğim son kişiyi görüyorum.

"Colin?" Çenem neredeyse altımdaki beton zemine düşecekti. "Burada ne yapıyorsun?! Dylan nerede?"

Park etmiş arabaların olduğu sokaktan bana doğru yürümeye devam ederken bana cevap vermiyor, bir sırt çantasının kayışlarını kavrıyor ve yaklaşırken ayakkabılarını karıştırıyor.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordum.

Yaklaşırken göz teması kurmuyor, sadece kaputu açık kamyonetime bakıyor. "Bayana senin benim Özel Olimpiyatlar koçum olduğunu söyledim," diyor, parmakları önünde dönüp dururken motoruma bakıyor. "Ona koç olduğunu söyledim. Anlattım ve o da bana inandı. İnsanlar benim gibileri sever."

İnançsız bir alay beni terk ediyor.

Lanetleneceğim.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum, gözlerim onu aramak için onun ötesine bakıyor.

"DD bilmiyor. DD bilmiyor," diyor parmak uçlarında ve sırtında sallanarak. "DD bilmiyor."

"DD kim? Yeni danışmanınız mı? Burada seninle birlikte mi olması gerekiyordu?" Tekrar arkamıza bakıyorum, birinin çıkmasını bekliyorum.

"Hayır. Hayır, buraya geldim çünkü araca ihtiyacın var. Araca ihtiyacın var çünkü akün yok. Bir araç."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bataryamın olmadığını nereden bildin?"

"Akünün olmadığını biliyorum çünkü akünü ben aldım. Colin senin pilini aldı. Artık benim pilim. Ona ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı."

"Colin." Şaşkınlıkla ona bakarken ağzım bir karış açık kalıyor. "Seni geri götürebilirim, sadece arabayı bana ver-"

"Burada değil. Burada değil. Akü burada değil."

Ellerimi kalçalarıma koyarak dik duruyorum ve şaşkınlıkla başımı eğiyorum. "Neredeeee?"

"Arabama çorba yapmak için kullandım. Çorbada. Hadi bakalım. Arabayı hazırla. Yetişmemiz gereken bir yarış var," diyor ve benden uzaklaşıp garaj çıkışına doğru yürüyor.

"Colin!" Arkasından koşarak sesleniyorum.

Sırt çantasının kayışlarına tutunarak dönüyor ve hızla gözlerini kırpıştırırken yere bakıyor.

"Yarışınız mı?" diye sordum nefes nefese. "Bugün mü?"

Bir kez başını sallıyor, sonra sırt çantasına uzanıyor. Çantayı göğsünde tutarken fermuarı açıyor ve kanarya rengine benzeyen bir gömlek çıkarıyor. Fermuarını tekrar çekip sırtına yerleştiriyor ve rulo haline getirdiği bezi bana doğru fırlatıyor.

Göğsümde tutuyorum ve şok içinde dönüp ara sokakta ilerlemesini izliyorum. Tişörtü açıyorum ve göğsünde beyaz renkle yazılmış takım adını görüyorum. "Kanarya Korkakları."

Kalbim mideme iniyor. Takım.

Ekibimiz.

"Takımın sana ihtiyacı var!" diye bağırarak garaja doğru yürümeye devam ediyor. "Takımın sana ihtiyacı var."

Tuğla gibi gelen bir şeyi yutuyorum, tişörtü göğsüme bastırıyorum ve gözlerim sulanmaya başlıyor. Peşinden koşmadan önce duygularımı dizginlemeye çalışarak çenemi sıkıyorum.

"Bekle! Colin!" Birkaç adımda ona ulaşıyorum, tam önünde duruyorum ve onu hareketlerini durdurmaya zorluyorum. "Bundan emin misin? Benim hakkımda?"

Benden hala korkup korkmadığını başka nasıl sorabilirim bilmiyorum, burada olduğu açıkken. O t o p a r k ı m d a . Bana tişört fırlatıyor ve arabamı çalıyor.

Batarya.

"Sana korkak dememin bir sebebi var" diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Hayatımda hiç bu kadar incindiğimi, saygısızlığa uğradığımı ve sevilmediğimi hissetmemiştim. Bu adam benim içimi tamamen görüyor. Bunu her zaman nasıl yaptığını anlamıyor olabilirim ama bu kadarının doğru olduğunu biliyorum.

"Bekle," diye kekeliyorum, başımı sallıyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Yaptığım onca şeyden sonra neden bana tekrar bir şans veriyorsun?"

Dudaklarını büzüyor ve omuz silkiyor. "Onu seviyorsun. Onu seviyorsun. Onu seviyorsun.

Boşa harcama, Lake. Onu sev."

Yüzüm acı dolu bir ifadeye bürünüyor ve göğsümün ikiye ayrıldığını hissediyorum.

Colin öne doğru bir adım atıyor ve kollarını omuzlarıma koyuyor. Ayakkabılarıma bakıyor ve şöyle diyor: "Şu anda sahip olduğumuz tek şey bu zaman. Zaman her zaman bizden uzaklaşıyor."

Sözlerini özümseyerek nefesimi içime çekiyorum. Ağır bir iç çekerek başımı sallıyorum. Colin omuzlarımı okşadıktan sonra kendine doğru çekiyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan başı omzuma yaslanmış, kolları sırtıma dolanmış ve beni okşuyor. Colin bana sarılıyor.

Bugünün böyle başlayacağını hiç hayal etmemiştim. Ama işte buradayım, burnunu kırdığım adamdan bir kucak alıyorum, sarılmaktan nefret eden adamdan bir kucak alıyorum, çünkü o beni affediyor. Çünkü kız kardeşini hâlâ sevdiğimi biliyor. Ve benim gibi korkak olmadığı için.

O tanıdığım en cesur adam.

"Lastiği tamir etmek için buradayım. Takımımın bana ihtiyacı vardı. Şimdi, gidelim. Gitme zamanı. Uber geldi," diyor benden uzaklaşarak. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Bekle," diyorum ellerimi kaldırarak, kafamda bunu çözmeye çalışıyorum. "Uber mi çağırdın?"

"Buraya başka nasıl geldim sanıyorsun?" Omuz silkiyor. "Aman Tanrım, Dylan seni öldürecek."

"Hayır. Hayır. DD mutlu olacak. Mutlu olacak. Çok mutlu olacak."

"DD nedir? Neden ona D D deyip duruyorsun? Onun Pickle olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydi. Ama sizin olduğunuzdan beri DD oldu."

Alnım kırışırken kalbim göğsümde sıkışıyor, ne olduğunu a n l a m a y a çalışıyorum. "Dylan... Decker?"

Yüzünde hızlı bir gülümseme beliriyor ve belirdiği hızla kayboluyor.

"Seni kurnaz herif, seni," diye yorum yapıyorum nefesimin altında, başımı sallayarak inançsızlık. "Ama dürüst olmak gerekirse Col, beni kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyorum. Hiç doğru yapamadık, anlıyor musun? Zamanlamamız yanlıştı. Ona yaşattıklarımdan, ikinize yaşattıklarımdan sonra benimle bir şey yapmak istediğinden şüpheliyim."

"O üzgün, Lake. Seni özlüyor. DD seni özlüyor. O üzgün. Seninle olduğu gibi mutlu olmasını istiyorum. Sen onu mutlu ediyorsun. DD mutluydu. Mutlu olmaya ihtiyacı var ve bunu yapmak için sana ihtiyacı var. İkimizin de ihtiyacı var."

Midem bulanıyor. Orada olmayarak ikisine de zarar verdim. O kızdan uzaklaşmak hayatımın en büyük hatasıydı. Onu her şeyimle seviyorum. Her kırık parçamla.

"Onu seviyorum," diye tükürdüm, düşünmeden.

"Biliyorum," diyor kayıtsızca. "Biliyorum. O zaman git söyle ona. Söyle ona. Neyi bekliyorsun? Gitme zamanı. Yarış günü," diyor ve uzaklaşmak için tekrar dönüyor.

"Tamam, tamam," diyorum başımı kaşıyarak. "Ama almam gereken bir şey var. Yukarı koşmak için bir dakikam var mı?"

"Acele et, Lake." Colin iç çeker. "Gün kimseyi beklemez. Zaman boşa harcanıyor. Patlağı tamir etmek için çok zaman harcandı. Piste geri dönme zamanı."

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor ve haftalardır olmayan bir sıcaklığın beni sardığını hissediyorum. Bunu hemen fark ediyorum. Evin bir hatırası.

Sikeyim bu oyunu.

Colin'le buradan gidiyorum.

Çantalarımı sürücü koltuğuna atmadan önce kamyonetimin kaputunu kapatıyorum. Kollarımı, beni temsil eden yeni yapılmış tişörtümün içine sokuyorum, başımı delikten içeri sokup göğsümden aşağı çekiyorum.

Oluşturduğumuz bu korkaklar takımını tamamlamak için bu yarışa gitme vaktim geldi. Colin'in bana öğrettiği gibi korkularımıza sahip çıkmak ve onlarla yüzleşmek.

Sevgilimi geri kazanacağım. Tek

söylediği o olan kızı. Benim evim.

OceanofPDF.com

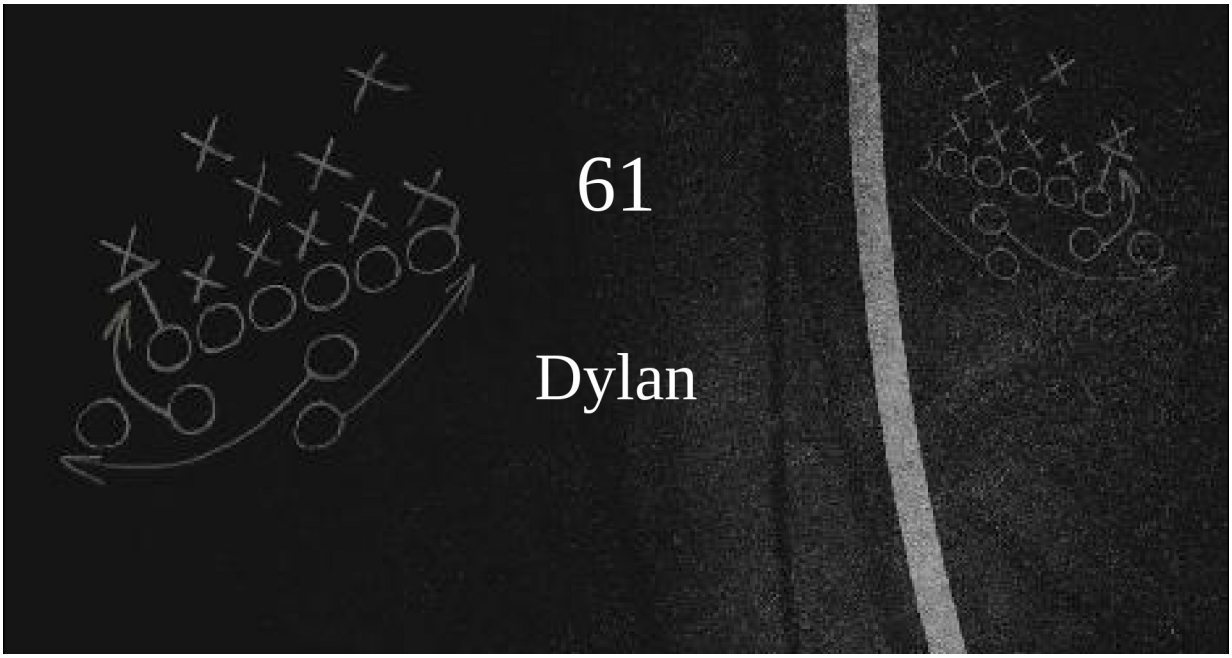

61

Dylan

I Telefonumdaki saati tekrar kontrol ettim ve çitin diğer tarafındaki insan kalabalığına baktım.

"Hangi cehennemde o, Ash?" Gözlerimi güneşten koruyarak inliyorum.

Bu sabah hava normalden biraz daha sıcak olduğu için şanslıyız. Haftalardır süren sert soğuklar ve acımasız bir Noel'den sonra havanın hiç düzelmeyeceğinden endişeleniyordum. Ama işte hafif montlarımızla, sürücümüz olmadan bu yarışa başlamaya hazırız.

Telefonumu yırtık kotumun arka cebine sokuyorum, örgülerimin ucundan tutup boynuma bağlıyorum.

"Sakin ol kızım, bilincini kaybetmeden önce," diyor ellerime vurarak. "Eminim otobüs geç kalmıştır."

Saçmalık. Bir şeyler dönüyor. Colin bu sabah erkenden kalkmış. İstediğinden çok daha erken. Büyük gün için gergin olduğunu düşündüm. Son zamanlardaki uykusuzluk yardımcı olmadı. Yeni işe başladığımızdan beri ikimiz de durmaksızın çalışıp kendimizi sınırlarımıza kadar zorluyoruz.

Ama buna hiç bu kadar değmemişti.

Dr. Shelby'nin altındaki pozisyon için yapılan teklifi geri çevirdim. Ertesi hafta ofise gittim ve her şeyi masaya yatırdım. Hatalarımın örtbas edilebileceği ya da başkalarının üzerine yıkılabileceği bir ortamda çalışmayı reddettim. Hatalarımı kabul ettim, gerçeğin bilinmesine ihtiyaç duydum ve şaşırtıcı bir şekilde, bunun için bana saygı duydu.

Lake ve benim yaşadığımız şey bir kaçamak değildi. Ünlü bir futbol yıldızının kendi başarısının eşiğindeki bir kızdan faydalanmaya çalıştığı bir durum değildi. Altın avcısı bir terapistin her seferinde bir oyuncuya sakso çekerek kariyerini ilerletmeye çalıştığı bir durum da değildi. Hayır, elimizdeki şey bundan çok daha fazlasıydı.

Her şeydi. Ta ki
hiçbir şey olana
kadar.

"Neden markete gitmek zorundaydı ki? İstifa ettiğini sanıyordum? Huysuz amcık meselesi yüzünden mi?" Ashton metal çit boyunca yanıma sokulup ön kollarıyla çite yaslanarak soruyor.

Avucumu alnıma vurup hafifçe kaldırarak tek gözümle ona bakıyorum.

"Sana bundan bahsetti mi?"

"Evet," diyor kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Markette başka bir olay daha yaşadım. Colin, vardiyasının sonunda çekmecesi bozuk olan yeni bir kasiyer yüzünden suçlanıyordu. Onu parayı çalmakla suçlamaya çalıştı ve ben de kendimi kaybettim. Yine. Bu, geleceğimiz için atacağımız bir sonraki adımı belirlememiz için daha da büyük bir nedendi. İkimizi de ilgilendiren bir adım.

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bu
da onun kıkırdamasına neden oluyor. "Buna değer
mi?" diye soruyor sırıtarak.

"Oh, kesinlikle," diye geveledim. "Ama görünüşe göre oraya son maaş çekini almaya gitmiş? Bilmiyorum. Garip geliyor. Ben daha uyanmadan bana asla böyle bir not bırakmaz."

"Eminim sorun yoktur. Bugünü hiçbir şey için kaçırmaz."

Çiti itiyor ve yarış arabasına doğru bakarken sırtını çite yaslıyor.

"Dün kaputu neden çıkardığını biliyor musun?" Ash, belirlenmiş pit alanımızda bekleyen arabaya kaşlarını kaldırarak soruyor. "Üzerinde yorulmadan çalıştığımız boya işini çizdiğini fark ettim. Bu da ne demek oluyor?"

Başımı arkaya çeviriyorum ve kaputu uzaktan inceliyorum. "Haklısın." Kaşlarım şaşkınlıkla iniyor.

"Evet, kaltak!" Herhangi bir kalabalığın içinden seçebileceğim bir sesin uzaktan beni çağırdığını duyuyorum.

Ashton yüzünü bana dönerken gözleri açılıyor.

"Kat!" Bana yandan yaklaşıp kollarını boynuma dolayarak beni çitin arkasına doğru iterken sessizce bağırıyorum. Kıvrımlı vücudunu benimkine göre şekillendiriyor, iki parmağıyla termosunu, serçe parmağıyla da anahtarlarını tutturuyor. Onu içime çekiyorum ve hemen kokusunu alıyorum.

"İçki mi içiyorsun?! Dur bakalım." Termosu aldım ve kokladım. "Bu bir Margarita mı?!"

Dudaklarını büzdü, elini bana doğru savurdu. "Yarış öncesi oyun, bebeğim!" Bana dirsek atıyor. "Ayrıca, bugün bazı balların yağacağını duydum." Gözleri Ashton'ı buluyor ve tüm vücudunu tarıyor. Gözleri daha da açılıyor, bana endişeyle bakarken çenesi neredeyse boynuna çarpıyor. "Görünüşe göre hava tahmini doğruymuş."

Ashton yutkunur ve gözleri güvenlik için etrafı tarar. *Bu panterin varlığında hiçbiri. Üzgünüm, evlat.*

Kendimi bu örgülerle başarılı bir şekilde boğmak üzereyken, kalabalığın arasından kanarya rengi bir tişörtün ilerlediğini görüyorum.

"Oh, Tanrıya şükür," diye fısıldadım. "Hadi, arabaya geri dönelim."

Pit alanımıza doğru yürüyoruz. Ashton ve ben yürüyoruz, Kat tökezliyor ve yaklaştığımda gördüğüm boya çiziklerine kaşlarımı çatıyorum. Ash arabayı kamyonundan indirdiğinde bunları fark etmemiştim. Arabanın plastik dış yüzeyini onun sarı çizgili düğmeli gömleğine benzetmek için çok uğraşmıştık, dün gece sırf o uğraşsın diye mi?

Cevaplara ihtiyacım var.

Colin bir omzuna astığı sırt çantasıyla pistte ilerleyerek bize doğru geliyor.

"Neredeydin?!" Bana yaklaşırken azarladım. "Sinirlerim bozuldu, Colin. Bu sabah ne yaptın sen? Neredeydin?!"

Yorgunum, bitkinim, duygusal olarak tükenmiş durumdayım ama yine de onun ve bizim için her şeyimi vermiyorsam kahrolsun. Zor birkaç hafta oldu ama enerjimi gerçek bir anlamı olan yeni bir işe harcadım. Kim yeni bir iş kurar, eski borçlarına kement atarken kendini daha fazla borca sokar? Sevdiği adam tarafından her şeyi yapabileceği, her şey olabileceği söylenen bir kız, işte o.

Bunun için ne kadar deli olsam da, doğru olduğunu biliyorum. Colin ve ben bu fikri ortaya attığımızda içimden bir his hiç gitmedi.

"DD, daireyi tamir etmek zorundaydım. Patlak. Yarış bugün. Lastiği tamir etmem gerekiyordu," diyor ve ellerini çökmüş omuzlarıma koyuyor.

"Sen neden bahsediyorsun..."

Ciğerlerimdeki gerçek hava çekilirken kelimelerim kesiliyor. Dizlerimin bağı çözülüyor, her yanımda yoğun bir kelebek hissi uyanıyor, neredeyse baş edilemeyecek kadar büyük bir his. Ağzım hafifçe ayrık duruyor

Gözlerim kalabalığın arasından ilerleyen kanarya rengi gömlekli, uzun boylu, siyah saçlı bir başka adamla birleşiyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, yapmadın," diye fısıldıyorum, aniden kusma ihtiyacı hissediyorum. Ya da Kat'in margaritasını yudumlamak.

"Yaptım," diyor Colin robotik ses tonuyla. "Yaptım ve DD yine gülümseyecek." Sanki kum yutmuşum gibi boğazım kuruyor ve başımı çevirip

Colin. "Neden bana sürekli öyle diyorsun?"

O cevap vermeden önce Lake'in gözleri benimkileri buluyor.

Hatırladığımdan daha seksi görünüyor ve bu beni rahatsız ediyor. Onu gördüğümde evimi özlüyorum. Kalbim haftalar süren kış uykusundan sonra aniden canlandı ve iyi oldu. Maçlar başladığında ekranda onu izlemiyormuş gibi yaptığım haftalar. Haftalarca sosyal medyada gezinip hayatında yeni bir kadın olduğuna dair herhangi bir ipucu aradım. Yürek parçalayıcı, kadınların garip bir nedenle kendilerine yaptıkları saçmalıklar. Ne kadar hızlı kanadıklarını görmek için eski yaraları deşmek.

Uzun boylu, fit vücudu bir kot pantolonun ve bir bedende asla bu kadar iyi görünmemesi gereken basit, düz, özel yapım bir tişörtün altında duruyor. Kelimenin tam anlamıyla bir kutu için kesilmiş, ancak tonlanmış, bronzlaşmış kolları ve geniş göğsünün etrafında şekillenirken, fermuarlı bir kapüşon üzerine rahatça oturuyor.

Bugün pazar. Şu anda bir maça hazırlanıyor olmalıydı. Burada değil. Yarışta.

Yaklaşık yirmi metre ötedeki çitte duruyor, iki eliyle metali kavrıyor, öne doğru eğiliyor, neredeyse yolu geçmeden önce nefes almaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Colin omuzlarımı sıkıyor.

"Var mısın, yok musun?" diye sorar.

Onun varlığında etrafımdaki dünyanın bulanıklaştığını fark ediyorum. Kulaklarım uyuşuyor, sanki yine o suyun derinliklerinde boğuluyormuşum

gibi, sesler titreşime dönüşüyor. I

Kafamı sallayıp gözlerimi Lake'ten ayırarak Colin'e bakıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Buraya gelmesini istiyor musun, istemiyor musun? Önce sormamı söyledi." Dudaklarım orantısız bir sırıtışa dönüşüyor ve alaycı bir kahkaha beni terk ediyor.

"Ciddi misin?"

Lake'e dönüp bakıyorum, hâlâ öne eğilmiş, çiti sanki bırakırsa yüzünün üzerine düşecekmiş gibi tutuyor. Endişeli mavi gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor ve bunu her yerde hissediyorum.

"Evet. Lake bunu mahvetmek istemedi. Günümü mahvetmek istemedi. Senin gününü. Günü mahvetmek."

Derin bir nefes alıyorum ve ağır bir iç çekişle bırakıyorum. Bir kolun omuzlarıma dolandığını hissediyorum ve margarita kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

"Meteoroloji uzmanları asla yalan söylemez," diyor Kat alıngan bir ses tonuyla ve benimle birlikte Lake'e bakıyor.

Saçmalıkları karşısında başımı sallayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda Lake'in başının omuzlarının arasına düştüğünü, kollarının hâlâ onu desteklediğini görüyorum. Asılı dururken altın bir kolyenin yansıması boynundan yansıyor. Ellerini korkuluktan indiriyor, her parmağı bir öncekinden daha yavaş, sonra ayağa kalkıp dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

Gözlerim panikle genişlemeden önce daraldı.

Hayır dediğimi sandı.

Yüksek sesle küfrediyorum, hafifçe tökezlerken Kat'in kolunu omzumdan düşürüyorum. Tekrar Ashton'ın kollarına düşüyor, o da onu kucaklayıp tekrar ayağa kaldırıyor. Mükemmel.

Yarışı izlemeye gelen insanların arasından geçerek, onları adeta dalgalar gibi savuruyor, suyumun derinliklerine doğru yürüyorum.

"Lake!" Çaresizliğin ciğerlerime dolduğunu hissederek sesleniyorum.

Yaklaştıkça nefes almak daha da zorlaşıyor.

Yakındaki bir ağacın gölgesinde, ellerini başının üstüne koyarak olduğu yerde durur. Parmakları birbirine kenetlenip boynunun arkasına doğru yol alırken sırtındaki kaslar kapüşonun kumaşını geriyor.

Ona ulaşmak için son birkaç adımı atarken artık nefesim kesilmiş durumda. "Bana yalan söyledin Dylan," diyor, yüzü hâlâ bana dönük bir şekilde.

Adımı tekrar söylediğinde kalp atışlarım hızlanıyor. Kahretsin, onu özledim. Ama yanılmıyor. Ona yalan söyledim. Ona işi kabul edeceğime söz verdim. Ama o da bana bir şeyler vaat etti, boş ver.

"Her zaman bu işte kötü olduğumu söylerdin," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyorum.

Aramızdaki boşluğu sessizlik dolduruyor ve zihninin hızla çalıştığını biliyorum. "Ben arkamı dönmeden önce burada olmamı istediğini söyle," diye sesleniyor.

Bu yorum karşısında göğsüm neredeyse ikiye ayrılıyor. Şu anda ondan uzaklaşacak olsam benimle yüzleşemez. Bu acıyı anlıyorum. Yakından biliyorum.

Tam arkasına gelene kadar yavaşça ilerliyorum. Boynunda duran parmaklardan birkaçını tutup elini aşağı çekiyorum ve onu çeviriyorum.

Hafifçe dönüyor, ellerimize bakıyor, göğsü kabarırken onlara bakıyor. Onun gerginliği benim için çok yeni. Lake Decker bayat terapistinin yanında gergin. Bunu asla unutamayacağım.

"Senin olmanı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyorum," diyorum usulca, ona bakarken iki elini de avuçlarımın içine alıyorum.

Bana bakacak kadar güven kazanana kadar gözleri yavaşça yukarı bakıyor. Sanki o tek bakış onu kırıyor ve omuzları sertleşirken çenesi geriliyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Sana bana karşı sabırlı olmanı söyledi, değil mi?" diye soruyor aniden.

Annesinden bahsedince nefesimi tutuyorum. Gözlerim doluyor ve gözyaşlarımın oluşturduğu acıyla burnumu kırıştırıyorum.

"Senin kadar harika bir kızın benim gibi bir adamı beklemesinin başka bir nedeni olamaz," diye itiraf ediyor.

Gerilim çok yoğun ve ikimizin de sakladığımız sırlar yüzünden hissettiğimiz duygular sanki taşmaya hazır gibi.

"Benim yaptığımı kim söyledi?" Aniden sordum.

Aptal, Dylan. Sen bir aptalsın.

Uygunsuz mizah yapmanın zamanı değil, belli ki. Az önce böğrüne mızrak saplamışım gibi görünüyor.

"Şaka yapıyorum!" Kuru bir kahkaha atarak aniden söyledim. "Özür dilerim, sadece gerginim ve ağzımdan tuhaf zamanlarda aptalca şeyler çıkıyor ve belki senin de benim gibi biraz endişeli hissetmen gerektiğini düşündüm. Sperm yutma yorumunun intikamı," diye saçmalamaya devam ediyorum. "Hatırladın mı?"

Ellerimi göğsüne düşene kadar ileri doğru çekerek konuşmamı yarıda kesiyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor bana bakarak. "Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm.

Kafamı toparlamam gerekiyor ve bu kadar çok özür dilediğim için çok özür dilerim."

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve birbirimize yaslanmış olduğumuzu, etrafımızın yanımızdan geçen insan kalabalığıyla çevrili olduğunu fark ediyorum. Gözlerim etrafta dolaşıp kimin baktığını kontrol ediyor.

Lake sanki aklımı okuyormuş gibi, "Onlar ya da başkaları umurumda değil," diyor. Sözlerini düşünürken yüzü sertleşiyor. "İşi kabul etme konusunda bana yalan söyledin... ve ben de sana yalan söyledim."

Bakışlarımız tekrar birleşiyor, gözleri ruhumu delip geçiyor, beni parçalıyor. Alnım kırışıyor ve tedirgin gözlerle bakıyorum.

"Gökkuşağında seni asla terk etmeyeceğimi söylemiştim. Ve seni terk ettim. Sen beni terk etmeden önce." Elleri benimkileri aramıza bıraktı ve

Yüzümü, gözlerimi onunkilere kilitleyerek. "Ama yanılmışım, değil mi? Çünkü sen asla çekip gitmeyecektin, değil mi?"

Taze gözyaşlarım oluşurken kirpiklerim titriyor.

Hiçbir şey beni bu adamdan uzak tutamazdı. İnanın bana, kendime etik kuralların ve profesyonelliğin önemli olduğunu söylemeye çalıştım ama iş bize geldiğinde, hiçbir şey bizi engelleyemezdi. Ne kariyer, ne hastalık, ne sakatlık, hatta ne de ölüm.

"Artık korkak değilim Dylan," diye devam ediyor Lake. "Colin bunu yenmeme yardım etti. Bugün buraya geldim, kalbimin tüm kırık parçalarını masanın üzerinde bıraktım, gerekirse onları toz haline getirmen için hazır ve istekliydim." Dudaklarını yalıyor ve gözlerimin içine bakmadan önce bir nefes alıyor. "Gördün mü, olası kalp kırıklıklarından korkmuyorum. Bu artık beni korkutmuyor. Şu anda korktuğum şey, zamanım dolmadan denememek."

"Lake," diye fısıldıyorum çatlak ses tonumla.

"Sensiz aynı olamadım." Başparmaklarını çenemde gezdiriyor, dudaklarıma ve sırtıma bakıyor. "Seni ve Colin'i düşünüyorum... durmadan. Kalbini kırdığın için seni geri istemese bile en azından arkadaş olmaya çalışacağımı söyledim kendime. Sırf sizi hayatımda tutmak için her şeyi yaparım. Sadece... size ihtiyacım var."

Onun bu itirafı karşısında kalbim acıyor ve gözyaşlarım soğuk yanaklarımdan aşağı akmaya devam ediyor.

"Asla arkadaş olamayız," diyorum başımı sallayarak ve alnı kırışıyor. "Sen asla kitap kulübü kuramazsın."

Tekrar bana bakmadan önce bir kahkaha atarak başını geriye eğiyor. Öne doğru eğilip alnını benimkine dayadığında gülümsemesi minnettar bir sırıtışa dönüşüyor, acı dolu gülümsemelerimiz birbirimizi yansıtıyor.

Ancak son birkaç haftayı düşündüğümde, kalp ağrımı ve onu kaybettiğimde hissettiğim boşluğu hatırlıyorum. Acıttı. Bunu inkar etmek mümkün değil. Onunla birlikte yas tutmak, bunu birlikte aşmak istedim. Gülümsemem soluyor ve o da bunu hissediyor.

"Nefes alabilmem için seni ihtiyacım olan şekilde sevebileceğimi söyle bana," diye fısıldıyor taleplerini. "Beni tekrar içeri alacağını söyle."

Midem endişeyle çalkalanıyor. Elbette onu seviyorum ve bu anın hayalini kurdum. Ama işler tekrar zorlaştığında çekip gidecek mi? Önünde duran şeyi hak etmediğini hissettiğinde kendi kendine acıyarak kendini kaybedecek mi?

"Ya olursa" korkusuna daha fazla dayanamıyorum. Akıp giden düşüncelerimi hissetmiş gibi yüzümü sıkıca kavrıyor ve gözleri o koyu, dolgun kirpiklerinin altında parlıyor.

"Seni seviyorum Dylan," diyor ağır bir iç çekişle, acı dolu gözlerini benimkilere dikmiş. "Beni sevmene karşılık verecek kadar şanslı olduğumu söyle."

Patlayıcı ve uyuşmuş hissediyorum. Sanki çok fazla nefes alıyorum ama yetmiyor. Onun hakkında haklıydı. Sonunda hep sevdiklerimize geri döneriz. Hayat, önünüzde ölümü gördüğünüzde bu ihtiyaçlara tutunmak için yeterince uzun değil. İnsanlar, hayatın sonumuz gelene kadar yaşanan bir dizi olaydan ibaret olduğu anlayışına uyanır. Birbirine karışan günler, bitmek bilmeyen mücadeleler, kontrolsüzlüğün acısıyla sızlayan geceler.

Ama bir de başka bir ruhla saf bağlantı anları vardır ki, keşfedilmek için içimizin derinliklerinden çığlık atar. Dikkatimizi çekmek için yalvaran anlar, kaşınması gereken o hiç bitmeyen kaşıntı gibi. Dokunulmayı talep eder.

Aşk çok acıtır. Ve zaman zaman hepimiz bu işkenceyi kucaklayacak cesaretten yoksun oluruz. Kolay değildir ve her zaman istediğiniz şekilde hizalanmaz. Bu bir verip alma, tamamlanmamış gibi hissettiren bir yarış, iniş ve çıkışlardan oluşan baş döndürücü bir döngüdür. Bazı günler ilk sıradasınızdır, bazı günler ise düzlük sizi pit ekibine gönderir, hayal kırıklığı içinizi kemirir. Ama eğer arabaya atlayıp ilk turu atacak cesaretimiz yoksa, o zaman ne anlamı var? Kenarlar zayıflar içindir ve benim hakkımda bilinmesi gereken bir şey varsa, o da burada zayıflık yapmadığımızdır.

"Seni her turda seveceğim, Lake. Yarışımızın zirvesindeyken lider olduğumuzda ve çitlere çarptığımızda, paramparça olmuş parçalar ve alevlerden başka bir şeye dönüşmediğimizde. Seni her şeyde seveceğim çünkü sen her zaman benim takımımın bir parçası oldun. Bizim takımımızın."

Gözleri köşelere sıkışıyor ve ellerinden birini bırakıp kazağımın kenarını yumrukluyor. Boğazı düğümlenirken burun delikleri alevleniyor, duygularını bastırıyor.

"Bana seni öpebileceğimi söyle," diye fısıldıyor, dudaklarımdan birkaç santim uzakta. "Lütfen Dylan, Tanrı aşkına, bana seni öpebileceğimi söyle-
"

Sözlerini keserek onu göğsündeki tişörtten dudaklarıma çekiyorum.

Dudaklarımız buluşuyor ve her şey eriyip gidiyor. Korkular, üzüntüler ve endişeler dalgalar halinde bizden uzaklaşırken, onun dili benimkini usulca okşuyor.

Buraya gelmek büyük cesaret gerektirdi. Sürekli olarak bunu tek başımıza yapabilecek kadar güçlü olduğumuzu düşünürken aşık olmanın ve birine ihtiyaç duymanın ne anlama geldiğini düşünmek için çok zaman harcadım.

Etrafımızdaki insanların gerçekliğinden kilometrelerce uzakta, küçük adamızda öpüşmeye devam ediyoruz ve mutlak bir mutluluk hissi beni

sarıyor. Ta ki tanıdık bir ses duyulana kadar.

"Tamir etmeyi bitirdin mi?" Colin arkamızdan seslendi.

Lake dudaklarımdan uzaklaşıyor, neredeyse Kat'in margaritasından olduğu gibi öpüşmemizden sersemlemiş ve sarhoş görünüyor. Ağzı, tam bir gülümsemeye dönüşmeden önce en seksi yarım sırıtışa dönüşüyor ve dişindeki o çok özlediğim küçük çipi gösteriyor.

Dudaklarını yalıyor, dudaklarıma tekrar bakarken neredeyse öpüşmemizin tadını çıkarıyor.

"Bilmiyorum," diye sesleniyor Colin'e, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Daha fazla tamir gerekebilir."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırarak beni tekrar öpüyor ve ben onun sıcaklığına katlanıyorum, kollarım boynuna dolanıyor, o da belimi tutarak beni kendine çekiyor.

"Ben... Ben anlamıyorum. Colin anlamıyor. Düzelmiş görünüyor. Sanırım artık yarışabiliriz. Artık yarışabiliriz. Düzeldi. Tamir ettim."

Lake'in dudakları benimkilerden ayrılıyor, tekrar bu yerde olmanın ezici duygusuyla nefes almaya ihtiyaç duyuyor. Ben de öyle. Kelebek hortumlarım bu dünyanın dışında harcanıyor.

"Haklısın Col," diyor hâlâ bana bakarak. Sonunda doğruldu ve beni döndürmek için bir kolunu omzuma doladı. Diğer kolunu açıp parmaklarının ucunu Colin'e doğru sallarken ona bakıyorum. "Sen düzelttin. Takımı sen düzelttin."

Colin bize yaklaşana kadar sırt çantasının kayışlarını kavrayarak ilerliyor. Lake'in koluna bakıyor, kafası karışmış bir şekilde, sonra da kolun altına giriyor. Lake kolunu onun omuzlarına doluyor ve küçük bir küme oluşturana kadar onu bana doğru çekiyor. Colin'in gözleri benimkileri buluyor ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Ona "seni seviyorum" diyorum ve o da başını sallayarak karşılık veriyor.

"Bu yarış için gaza gelme zamanı!" Lake futbol moduna geçerek yüzünü seksi ve korkutucu bir ifadeye büründürüyor. "Artık gözyaşı yok. Sadece

rakiplerimizin gözyaşları!" Talim çavuşu modunda bağırıyor.

Ona bakarken dudağımın kenarını ısırıyorum, o baskın ses tonunun her bir parçasını kalçalarımın arasında hissediyorum. *Sakin ol, sürtük.*

"Üçe kadar saydığımızda, avazımız çıktığı kadar korkaklar diye bağıracağız!" diyor Lake ve Colin'in gözleri heyecanla parlıyor. "Sonra oraya çıkar ve yarışırız. Yarışıyoruz ve daha bayrak dalgalanmadan buradan galibiyetle ayrılıyoruz."

Lake'in omzunu sıkıyorum, gözyaşlarımın yeniden aktığını hissediyorum. Toplulukta gözleri benimkileri buluyor ve dudaklarında en yumuşak gülümseme beliriyor.

"Sizi seviyorum çocuklar," diyor çatlak bir ses tonuyla, ayağa kalkarken çenesini esnetiyor ve uzattığı elini çemberimizin ortasına koyuyor.

Colin de aynı şeyi yapıyor ve elini Lake'inkinin üzerine koyuyor. Gözlerim üzerimizdeki bulutlara kayarken ikisi de bana bakıyor. Bizi buraya getirecek kadar güçlü kalmamı sağlayan, inanılmaz derecede özverili kadına hızlıca teşekkür ediyorum. Odağım tekrar ikisine kayıyor, yaramaz ve kendinden emin bir sırıtışla ikisine de bakıyorum ve sonunda benimkini en üste yerleştiriyorum.

Geçmiş artık arkamızda ve bilinmeyenin vaadi önümüzdeyken, cesaretimizi birlikte buluyoruz.

Ve çığlık atıyoruz.

OceanofPDF.com

62

Lake

I Colin bana otoparkta sürpriz yaptığında evimi bir an için görebildiğimi sanmıştım, ama yaşayacağım büyük coşku hakkında hiçbir fikrim yoktu.

dudaklarımı tekrar onunkilere değdirdim.

Dylan benim güvenli alanım. O benim ışığım, enerjim, güneşli günlerim. O benim öğretmenim, ilham kaynağım, aşkım. Eksik olduğumu bile bilmediğim zamanlarda kendimi bütün hissetmek için ihtiyaç duyduğum her şey. Ne kadar kısa olursa olsun hayatın anlamı o.

Ait olduğum yere döndüm.

Ve ona hiç düşünmediğim kadar aşığım.

Yarış başlamak üzere, bu yüzden pistin iç tarafındaki yarış arabasına geri dönüyoruz.

Hemen, gecemiz için hazırlanmasına yardım eden komşusu Kat'i fark ediyorum. El ele yürüdüğümüzü görünce yüzü aydınlanıyor. Çok iyi tanıdığım altın saçlı bir adama çarptığında ifadesi neredeyse anında değişiyor.

Bardaki kankam. Camı kır.

Ben aralarından ayrıldığımdan beri ilişkilerinin nasıl olduğunu bilmiyorum. Belli ki araba konusunda yardım almak için ona ulaşmış. Facebook'taki resim aklıma geliyor ve itiraf etmek istediğimden daha uzun süre çalıştığım meşhur kolu kesinlikle buldum. Onları kalbi kırık ve acı içinde bıraktığımı bildiği için mi onun özlemini çekiyordu? Ben kendimi veremediğimde araya girip onların takımının bir parçası mı oldu? Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Dylan yaklaşırken kolunu benimkine daha da sıkı bağlıyor ve ben titreşimleri okumaya çalışırken zihnim çalkalanıyor. Bu bir sakinleştirme mekanizması mı yoksa onun açısından bir endişe mi?

Golden Retriever bana şüpheyle bakıyor, benimkiler de karşılık olarak gözlerini kısıyor. Kat heyecanla zıplıyor, parmakları birbirine dolanırken gözleri önce bana, sonra Golden Boy'a ve tekrar geriye dönüyor, sanki gecenin ana olayının başlamasını bekliyormuş gibi.

"Bakın kimi oyun atlarken buldum," diyor Dylan şirin şirin, arkasına yaslanıp bana sırıttıktan sonra kolunu belime doluyor ve yan tarafıma bastırıyor.

Bak. Kızım benim.

"Ah, evet. Bakın sonunda kim başardı," diyor Altın Çocuk, sırıtarak başını eğerek.

Enerjisini okuyamıyorum. Ya büyük bir pislik ya da gerçekten saf bir şeker ayı. Onu okumak tamamen imkansız, ama kesinlikle biri ya da diğeri.

"Seni... dövmem gerekmiyor, değil mi?" Kayıtsızca sordum, gerçekten kafam karışmıştı.

Dylan'a ve arkasına bakmadan önce kaşları birbirine düğümleniyor. Dylan gözlerini devirerek başka tarafa bakıyor.

"Uh...hayır. Hayır, sanmıyorum?" diye cevap veriyor, sesi de aynı derecede şaşkın çıkıyor.

Yere bakıyor, başını kaşıyor, sanki benim gibi bir adamın ona kızmasına neden olabilecek geçmişteki hatalarını bulmak için beynini yokluyor. Sanki hiçbir şey olamayacağına karar vermiş gibi kafasını kesin bir ifadeyle sallıyor.

Evet, bu adam bir sivrisineği bile incitmez.

Dylan dilini şaklatıyor, saçmalıklarım karşısında başını sallıyor, Retriever'dan daha iyi anladığı belli.

"Ash, Lake'i hatırlarsın. Lake, Ash," diyor, bizi yeniden tanıştırarak.

Eğer bu gerçekten onun iyi arkadaşıysa, ona saygı duyduğum gibi buna da saygı duymalıyım.

Kolunu yavaşça yanımdan çekiyorum ve bana endişeyle bakıyor. Ashton'a yaklaşıp tam önünde duruyorum ve onu kucaklıyorum. Onu dövmeye çalışmadığımı fark edene kadar bir an duraksıyor ve birbirimizin sırtını sıvazlarken kucaklaşmaya karşılık veriyor.

"Teşekkür ederim dostum. Ben yapamadığımda yanımda olduğun için." Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum.

"Annen için üzgünüm Lake," diye başlıyor alçak bir sesle ve sert bir dokunuşla. "Dylan zamana ihtiyacın olduğunu biliyordu. Ama arkadaşının dolduramayacağı bir şekilde sana ihtiyacı var. Onların sana, senin de onlara ihtiyacın var."

Kalbim göğsümde sıkışıyor, duygular yine baş edilmesi neredeyse imkansız.

"Birine ihtiyacım var," diye araya giriyor Kat, ses tonunda başımı eğmeme neden olan hafif bir eğiklikle. Ashton'dan ayrılıyorum ve Kat devam ederken elini sıkmak için uzatıyor, "Bu kaltağa bir tane daha doldurmak için! Bugün taco salısı ve bu içkiden sonra bu senorita bana bu gece kocaman bir burrito ısmarlayacak!"

Ashton'a kaşlarını oynatıyor ve Ashton'ın yüzü kızarıyor.

"Sarhoş mu?" Ashton'a söylüyorum. Gözlerini kocaman açarak başını sallıyor.

"Kat, bugün Pazar. Salı değil," diyor Dylan, kaba şakanın ardındaki anlamı anlamadığı belli. "Lafı açılmışken, neden maçta değilsin? Bu bir playoff maçı Lake! Para cezası alacaksın!"

Kahretsin, beni azarlamasını özlemişim.

Sırıtarak kalçalarını kavrıyorum ve onu içime çekiyorum. "Buradan başka bir yerde olmak umurumda değil. Lanet cezayı ödeyeceğim."

"Ama, Lake-"

Dudaklarını hızlı bir öpücükle yakalayarak düşüncelerine ara veriyorum. "Tek *ama* Tekmelemek üzere olduğumuz bu kıçlar için endişeleniyorum."

Ashton ve ben başlangıç çizgisinde Colin'in arabasının yanında yer alırken yarış moduna geçiyoruz.

"Pekâlâ, bayrağı salladıklarında kalbinin sesini dinleyerek pedal çevirmelisin," diyor Dylan kaputun önünden kemerini bağlarken.

Colin monoton sesiyle, "Yapmamayı tercih ederim," diye cevap verince Dylan kaşlarını çatarak bana soru dolu gözlerle bakıyor.

"Oh, kahretsin!" Bağırıyorum, aniden ayağa kalkıyorum. "Bir saniye bekle!" Yarış pistinde koşarak, aileleriyle birlikte diğer yarışçıların arasından pit ekibi alanına doğru ilerliyorum.

"Lake, başlamak üzere!" Dylan arkamdan seslendi.

İlk istasyonumuza geri döndüğümüzde, Colin'in sırt çantasından ayrılmadan önce oraya sıkıştırdığım ceketi hızla alıyorum. Ceketi göğsümde tutarken, arka dişlerimi birbirine geçirirken gözlerim tekrar sulanıyor. Hoparlörden bir spikerin kalabalığa yarışın başlamak üzere olduğunu bildirmesi beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Colin'in en sevdiği tişörtüyle aynı renge boyanmış yarış arabasına yaklaşırken Dylan'ın endişeli gözleri benimkileri buluyor. Sakin bir gülümsemeyle Gökkuşağı Savaşçısı ceketini tutuyorum.

Boğazı düğümleniyor ve doğrulurken gözleri hemen yaşlarla doluyor. *Ceketi* ağzına alıyor.

"Bu uyacaktır, değil mi?" Colin'in önünde tutarak söylüyorum.

Kumaşa dokunup parmaklarını farklı renk ve dokularda gezdirirken gözleri havai fişek gibi parlıyor.

"Onu istiyorum. İstiyorum. Seni hızlandırdığını duydum. Seni hızlandırdığını söyledi," diyor kemerini çözüp arabadan ayağa kalkarken. "Bana söyledi."

Annemden bahsedince gülümseyerek, kollarını biraz yukarı kaldıran ama yine de sırtına oturan ceketi giymesine yardım ediyorum. Dylan gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken eliyle ağzını kapatıyor. Bunun arkasındaki anlamı biliyor. Böyle bir anın önemini.

"Yarışçılar başlangıç çizgisine!" diye gürleyen bir ses hoparlörlerden anons ediyor.

Ekip bize ayrılan pit ekibi alanında bekliyor ve ben de kolumu Dylan'ın omzuna atarak Colin'le birlikte sarı arabasıyla yarışı bekliyorum, Gökkuşağı Savaşçısı ceketi yeniden parlama şansını yakalıyor. Minnettar bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bana *seni seviyorum* derken, gözyaşı lekeli yanağını başparmağımla siliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Dönüştüğün adamla çok gurur duyardı Lake," diye devam ediyor, bana uzun uzun bakarak.

"Olmakta olduğum adam," diye düzeltiyorum onu. Nefes alırken kirpikleri titriyor. "Seninle birlikte olduğum adam."

Arka planda bayrak dalgalanırken dudaklarımız tekrar buluşuyor. İnsanlar zıplarken ve etrafımızı saran bulanıklıkta ellerini çılgınca sallarken kalabalık bir kükreme içinde patlıyor. Ondan başka bir şey görmüyorum ve birlikte olacağımız bir geleceğin gerçekten ne anlama gelebileceğine dair ilk bakışım.

Daireme geri döndüğümde, ikimiz de günün olaylarından dolayı bir çift liseli gibi kıkırdıyorduk.

Colin aslında yarışı kazandı. Yarışı kendi başına gizlice inşa ettiği güçlendirilmiş arabasıyla kazandı. Arabası, pistte sadece pedal çeviren diğer herkesin yanından uçarak geçti. Ekibimiz, Colin'in arabası vites değiştirip herkesin arasından geçerken, arabası rüzgar gibi uçarken yarışçıların çoğunu birkaç kez geçerken şaşkınlıkla izledi. Dylan, Ashton, Kat ve ben çılgına dönmüştük; Colin yarışı rekor sürede bitirirken bir grup vahşi hayvan gibi bağırıyorduk.

Yarış kurallarını tamamen çiğneyen arabadan iner inmez diskalifiye edildi ama bu Ashton ve benim onu omuzlarımıza alıp kendi dünyalarında yaşayan bir grup çılgın vahşi gibi tezahürat yapmamızı engellemedi. Teknik olarak kazanmamış olması önemli değildi. Onun gözünde kazandı. Bizim gözlerimizde kazandı ve bunun yüzüne getirdiği gülümseme daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeydi.

Onun tekrar böyle gülümsediğini görmek için her yarışı mahveder, her kuralı çiğner, her etkinliği bozarım.

"Bana ceketten kaynaklandığını söyledi," diyor kahkahalarımız yüzünden hâlâ gülümseyerek. "Söylediği gibi aküyü gerçekten bağlamamış bile."

Dylan önümde kayarak eşofmanımın fermuarını yumruklarıyla kavrarken boğazımdan derin bir kahkaha gümbürtüsü yükseliyor.

"Kamyonumu tekrar çalıştırabildiğim için mutluyum."

Yarıştan sonra Ashton Kat ve Colin'i gece için apartman kompleksine geri götürdü, böylece Dylan ve ben birlikte biraz zaman geçirebildik. Umarım canlı çıkmayı başarmıştır.

Parlak kehribar rengi gözlerini kırpıştırıp yeni bir ateşle bana bakarken gülümsemem yavaşça sırıtmaya dönüşüyor. Konuşacak çok şeyimiz var ama şu anda tek yapmak istediğim onun hissettiklerine, tattıklarına kendimi yeniden yönlendirmek.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, önce dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime bakıyor. "İstediğim ve ihtiyaç duyduğum her şey olduğun için. Var olduğunu hiç düşünmediğim her şey olduğun için."

Colin'le nasıl olduğumu kastettiğini biliyorum. Ona, ikisini de seçen biriyle ilişki kurmanın gerçekten mümkün olduğunu gösteriyorum. Colin onun hayatında her zaman özel bir yere sahip olacak ve bu bile onun en takdir ettiğim yönlerinden biri. Başka biriyle yürümediği için daha mutlu olamazdım.

"Ve bana *onsuz* bir hayatın son olmadığını gösterdiğin için teşekkür ederim. Sadece bir başlangıç."

Nefesi onu terk ederken göğsü önce genişliyor sonra daralıyor. Elleri yavaşça boynumu tırmıklıyor ve başımın arkasındaki saçları buluyor. Parmaklarının arasında oynatıyor, bu his çok hoşuna gidiyor.

"Siktir, seni çok özledim," diye inleyerek vücudumu onunkine bastırıyorum.

Ateşe giden gaz gibi, aramızdaki ateş yükseliyor.

Biz öpüşürken kıyafetler uzak bir anıya dönüşüyor. Bağlanma ihtiyacı, daha önce hiç bu kadar baskın olmamıştı. Onu oturma odasında sütyenine ve iç çamaşırına kadar soyuyorum. Gömleğim sehpanın üzerine atılıyor, pantolonum onun istekli elleri tarafından aşağı çekiliyor. Onu kucağıma alıyorum ve yatak odasına doğru ilerlerken kalçaları belimi buluyor, dudaklarımız birbirine bağlı kalıyor.

Onu yatağa geri fırlatıyorum ve o ciyaklıyor. Gülümseyerek alt dudağını ısırıyor ve ben yavaşça ona doğru ilerliyorum, yatağa diz çökmeden önce boxer külotumu aşağı çekiyorum. O da iç çamaşırını çıkarıyor ve sütyeninin askılarını omuzlarından aşağıya doğru kaydırarak odanın karanlık bir köşesine fırlatıyor. Kalçalarım onunkilerden ayrılırken ikimiz de yatak örtüsünün üzerinde çırılçıplak kalıyoruz ve ben onların arasına yerleşiyorum.

Burada uzanırken, ten tene değerken, birbirimizi incelerken, hatırlarken, her şeyi içimize çekerken hızımız azaldı.

"Ben de seni çok özledim," diye fısıldıyor, başparmağı alt dudağımda geziniyor.

Eğilip dudağımı dudaklarının arasına alıyor ve usulca emiyor. Birbirimizi tekrar tanıdıkça kalbim neredeyse onunki kadar hızlı atıyor. Sert ve hazır horozumun başı onun yumuşak, ıslak merkezine sürtünüyor ve ikimiz de nefes nefese iç çekiyoruz.

Elim diri göğsünün üzerinde geziniyor, yumuşak teni avucumun içine alıyor. Gözleri kapanıyor ve ben eğilerek çakıllı meme ucunu ağzıma alıp usulca emiyorum.

"Lütfen Lake, daha fazla bekleyemem," diye inliyor, başını yastığa yaslıyor ve daha fazla temasa ihtiyaç duyarak sırtını kamburlaştırıyor.

"Tamam bebeğim," diye fısıldıyorum, anlayışla. Ben de daha fazla bekleyemem. Onsuz geçen beş hafta bana çok ağır geldi.

Şaftımın tabanını kavrayarak, kendimi onun hevesli heyecanıyla kaplayarak onun uzunluğunu çalıştırıyorum. Gözlerimiz birbirimizin gözlerindeyken, kendimi açıyorum, sonunda onun sıkı, damlayan sıcaklığına itiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sikim derinlere kayarken başımı onunkine yaslıyorum. Bu his, yakınlık, bağ, aşk... beni derinden sarsıyor. Ondan uzaklaştığım için ne kadar aptal olduğumu sorgulamama neden oluyor, ancak neredeyse bunun kılık değiştirmiş bir nimet olduğunu biliyorum. Şimdi ne yaptığımı biliyorum.

asla gidemezdi.

Dudakları aralanıyor, kirpikleri dalgalanıyor ve parmaklarını omuzlarımın derisine geçiriyor. Hafifçe geri çekiliyorum, sonra kendimi daha da derine, daha fazla güçle itiyorum. Çığlık atıyor, tırnakları etimi deliyor.

Bu his karşısında inliyorum, sonra hızımı artırmaya devam ediyorum ve "Bunu istiyorum. Bizi. Her gün."

Dudaklarını yalıyor, ben itişlerimi artırdıkça gözleri doluyor. Elleri boynuma kayıyor, birbirimize sevgiyle bakarken çenemi tutuyor. Bizi yana yuvarlıyorum, bir elimle kalçasını kavrıyorum, onu anlamsızca becermeye devam ederken kalçamı yukarı ve kalçamın üzerine çekiyorum.

Omuriliğimin tabanından muazzam bir hazzın şok dalgaları yayılıyor ve ilk kez bir araya gelişimizin uzun sürmeyeceğini biliyorum. İşin içine aşk kelimesi girdiğinde her şey daha da artıyor. Bu kadın benim ruh eşim. Son günlerime kadar benim insanım.

"Lake-" diye başlıyor ve ben bunun nereye varacağını zaten biliyorum.

"Biliyorum, ben de yakınım," diye inliyorum, ağzını bana tekrar açana kadar alt dudağını yalıyorum.

Benimki onunkini süpürürken dillerimiz hafifçe birbirine değiyor. "Daha fazla," diye inliyor.

Tanrım, bu kadın.

Beni bir daha öpeceğini hiç düşünmediği gibi öpüyor. Sanki şu anda onunla birlikte olduğum düşüncesi onun için hala bir hayalmiş gibi beni kendine doğru tutuyor. *Buna dayanamıyorum.*

"Hayır Lake, ben... değilim," diye kekeliyor, gözlerimi bulduğunda kaşları kırışıyor. "Bitirme..."

Sertçe ittim, sözlerini kestim, çığlık atmasına ve göğsünü benimkine doğru iterek sırtını eğmesine neden oldum.

Bu beni bu şekilde etkilememeli, ama şu anda muhtemelen doğum kontrolünü bırakmış olduğu fikri beni gerçekten deliye çeviriyor. Bebeğimle birlikte yuvarlak ve şişmiş görüntüsü zihnimi tüketiyor ve beni onu eskisinden daha sert becermeye zorluyor. İsteyeceğimi hiç düşünmediğim her şey.

Ama ben istiyorum. Onunla istiyorum.

"Yapmayacağım," diyorum dudaklarına karşı. Göğüslerimiz birbirine çarparken bakışlarım onunkileri buluyor ve sadece birlikte hissettiğimiz o güzel duygunun peşinde nefes nefese kalıyoruz. "Sen istemediğin sürece."

Gözleri beni anladığını ima ediyor, ama cevap vermeden önce sıkıca kapanıyor, boynumun arkasını kavrarken ağzı açılıyor, etrafıma gelirken uzunluğumun etrafında sıkılıyor. Güzel çığlıkları etrafımda çınlıyor ve ben kendi serbest bırakılmamla mücadelemi kaybediyorum. Son saniyede çekiliyorum, zevkten nefessiz kalmış bir halde kendimi okşarken karnının her tarafına dökülüyorum.

Rahatlatıcı duşumuzun ardından çarşafların altında çıplak bir şekilde kıvrılıp temizleniyoruz. Kolumu beline dolayarak onu kendime yaslıyorum.

"Sen yapmadın," diye fısıldıyor, çenesini bana doğru çevirerek. "Yapacağını sanıyordum-"

Bir dirseğimin üzerinde duruyorum, elim o güzel çeneyi tutmaya ihtiyaç duyuyor, başparmağım neyi ima ettiğini açıklarken o dudaklara dokunmak için can atıyor.

"Yapmadım," diye cevap verdim. "İstemediğimden değil. Kesinlikle istedim. Bir noktada benim bebeğimi taşıyacaksın. Çocuğuma hamile kalmanı istiyorum. Bunu şimdiden görebiliyorum."

"Göl." Şaşkın bir ifadeyle bana gülümsüyor. "Ama bunu yapmanın uygun bir yolu olduğunu düşünüyorum."

Alnı kırışırken dudakları habersiz bir sırıtışla kıvrılıyor ve bu en hafif tabiriyle çok sevimli.

Tüm bunların gerçekleşmesi için çok erken olabilir, ancak öğrendiğim değerli bir ders, zamanın geçmekte olduğu ve daha fazla boşa harcanmasını istemediğimdir.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, bunu yaparken kendimi ve duygularımı özgür hissediyorum. "Bana benimle evleneceğini söyle, DD."

Söylediklerim karşısında gözleri açılıyor ve benden uzaklaşarak bana deli gibi bakıyor.

"Bunu neden söyledin?"

Kıkırdıyorum, "Çünkü istediğim bu."

"Hayır," diye başını sallıyor. "Diğer kısmı. DD. Bunu neden söyledin? Bu da ne?"

Gülüyorum, kahkahamı tutarak. Ona böyle sesleniyordu ve hala nedenini bilmiyordu. Yatağımda arkama yaslanıp komodinlerimden birinin çekmecesini açmak için uzanıyorum. Çekmecenin içinde küçük siyah bir kutu var. Kutuyu elimde tutuyorum ve o aniden dik oturuyor, çarşafları göğsüne bastırarak yatak başlığına sırtını yaslıyor, neredeyse korkmuş görünüyor.

"Bana benimle evleneceğini söyle, ben de sana bunun ne anlama geldiğini söyleyeyim," diye takılıyorum kutuyu açarken.

İçinde tam anlamıyla onun için yapılmış bir yüzük var. Annemin yüzüğü. Sırtında dünyanın yüküyle fethedebileceğine ve yeniden yükselebileceğine karar verdiğinde kendisi için aldığı yüzük. Bir kanarya olduğu gerçeği-

Artık dökülmeyecek gözyaşları için armut biçimli renkli elmas, narin bir elmas bantla, hikayemizin yukarıdaki yıldızlarda yazıldığının daha da fazla işaretidir.

Ağzı açık kalırken omuzları çöküyor. "Ne

zaman...? Nasıl...?"

"Tüm övgüyü ben alamam," diye gülümsüyorum, yeni görünümüne hayran olmak için yüzüğü kutudan çıkarıyorum. "Orijinal pırlanta onun, ama yüzüğü senin için tasarladı."

Yüzü buruşuyor ve gözyaşları yine özgürce akıyor. Annem bu yüzüğü bana vasiyetinde, doğru zaman gelene kadar açmamam için özel bir mesajla birlikte vermişti. Vefatından sonra kuyumcular benimle iletişime geçerek vasiyetinde ne yazdığını bana bildirdiler. Sadece doğru zaman geldiğinde açın.

Şimdi nedenini anlıyorum. Kutunun üst kısmında, üzerinde Dylan'ın adının yazılı olduğu, katlanmış küçük bir mektup duruyor. Mektubu yavaşça kutudan çıkarıyorum ve üstünde onun el yazısını görüyorum. Parmağımla dokunduğumda kendi gözyaşlarım oluşuyor.

"Bu senin için," dedim ve ona uzattım.

Küçük mektubu açmadan önce bana belirsizlikle bakıyor. Okuduktan sonra yüzü hıçkırıklara boğuluyor ve notu kalbine bastırıyor. İçinde ne olduğunu sormuyorum. Bu onların arasında. Bu onların kısa da olsa birlikte sürdürdükleri özel ilişkileri.

Yine de diğer elini, sol elini tutup önümden çekiyorum.

Yüzük elimdeyken tekrar "Benimle evleneceğini söyle." dedim.

Sevimli bir şekilde burnunu çekiyor, gözlerinin kenarları kırışıyor ve başıyla onaylıyor.

Yüzüğü parmağına geçiriyorum ve ikimiz de yüzüğe bakıyoruz.

"Dylan Decker," diye fısıldıyorum elini dudaklarıma götürmeden önce, parmaklarını teker teker usulca öpüyorum.

"DD MI? Dylan Decker mı demek istedin?!" diye soluk soluğa kalıyor, sonra gülüyor. "Lake, Colin bana aylardır böyle sesleniyor!"

"Biliyorum." Sevimsiz sırıtışımı gizleyemiyorum. "Sanırım ikisi de bizden çok önce biliyordu, değil mi?"

"Hayır," diye burnunu çekiyor ve yüzüğüne sevgiyle bakıyor. "Bana bayat dediğin anda anlamıştım."

Yastığı alıp ona fırlatmadan önce kıkırdıyorum ve kahkahalarla yere yığılmasına neden oluyorum. Hemen yanına, yatağın üst kısmına, yorganın altına atlıyorum ve kolumu ona sıkıca sararak yatak başlığına yaslanıyorum.

"Colin'i şimdi arayabilir miyiz? Ona şimdiden söylemeyi çok istiyorum," diyorum, yüzüğü loş odada parlayan mükemmel küçük eline bakarak.

"Yarın," diye fısıldıyor, hâlâ sırıtarak ona bakıyor. "Bu gece bizim."

Bununla birlikte dudaklarımız tekrar birbirini buluyor ve her zaman orada olan ateş yeniden alevleniyor.

Hayat her zaman olduğu gibi etrafımızda dönüyor. Artık onu olması gerektiği gibi takdir edebildiğim için minnettarım. Hatalarımızı kucaklamak için zaman ayırırken her gün onları nasıl yendiğimizi kutluyorum. Dylan ve ben birlikte olmak için yaratılmışız, hikayemiz tam da olması gerektiği gibi hizalandı.

Dizim, düşüşüm, gözlerimi gerçekten önemli olan mücadeleye açmamın anahtarıydı. Aksiliklerimize sahip çıkma, sevginin bize rehberlik etmesine izin verme ve hayatı bir başkasının merceğinden görme mücadelesi. Etrafımızdaki dünyanın gerçeklerini, acıları ve zorlukları takdir edebilen ve yine de o sarı güneşin kırılma umudunu görebilen biri.

Dylan'ın bahsettiği gibi, hayat ve aşk bir yarış pisti gibidir. İyi günler ve kötü günler her zaman olduğu gibi dönüp durur.

Ama tıpkı The Canary Cowards gibi, bu da istesek de kaybedemeyeceğimiz bir yarış.

OceanofPDF.com

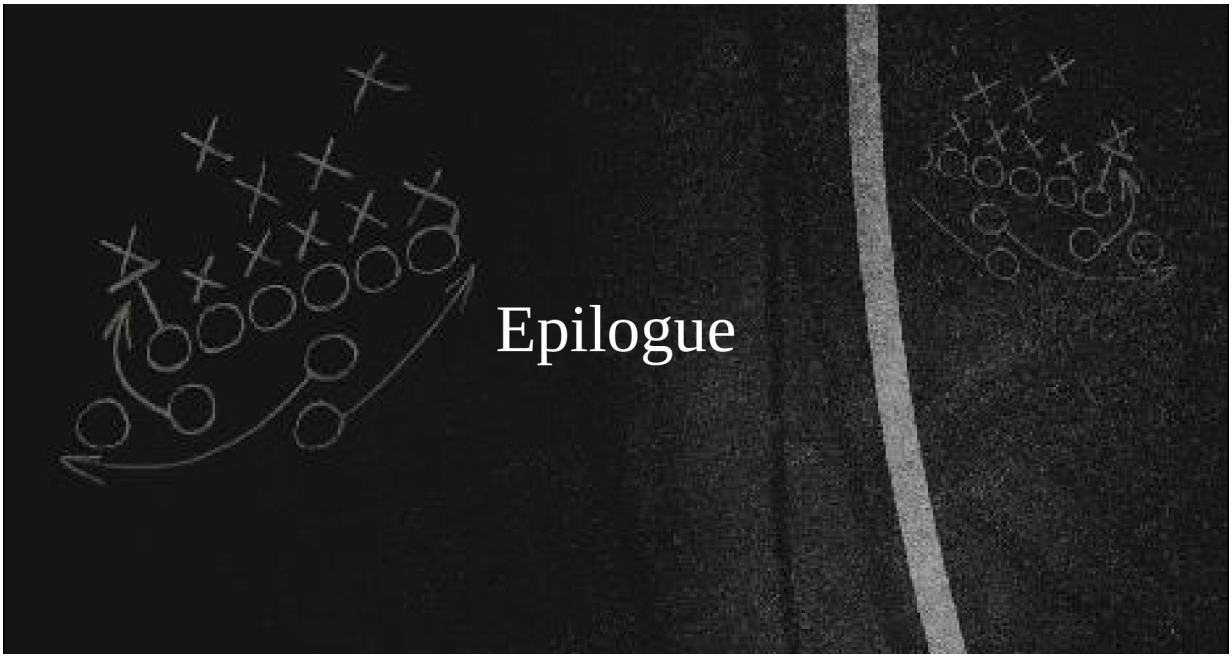

Epilogue

Belit bir sporcuyla evli olmanın avantajları vardır, ancak Lake Decker ile evli olmanın tüm avantajları vardır.

"Sosisli istiyor. Sosisli. River sosisli istiyor. Ketçaplı."

Pencerenin önünde durup endişeli bir nefes üflerken ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyor, uçlarını tutuyorum.

"River sosisli istiyor. Unckie ona bir tane verebilir mi? Ona bir sosisli ver. Ketçapla mı?"

Bize ayrılan kutuya geri döndüğümde River'ın yerde tren yolu setiyle oynadığını, oyuncakların Colin tarafından serilen sarı bir battaniyenin üzerine yayıldığını görüyorum. Bu kalbimi eritiyor. Her seferinde. Colin'in en iyi ağabey olduğunu sanıyordum ama meğer daha da iyi bir amcaymış.

River doğalı üç yıl oldu ve Colin onun hayatında çok önemli bir yere sahip. Colin'in küçük bir çocukla bu şekilde bağ kuracağını hiç düşünmemiştim ama oğlumuzla ilgilenmekten büyük gurur duyuyor.

"Um...evet. Evet, sana gösterdiğim gibi küçük küçük kesildiği sürece ne isterse alabilir. Şuradaki tezgahtan yiyecekleri alın,

Col. Hepsi bizim için. Muzlar da."

"Riv, Unckie muz buldu!" diye heyecanla bağırıyor ve River poposunun üzerinde zıplıyor. "Muzlar!"

Düdük çalıyor ve ben hamile gömleğimin alt kısmını avuçlarımda yuvarlıyorum, avuçlarım endişeden terliyor. Lake'in hücum hattında Candy'nin yanına dizilişini izliyorum. Düdük çalıyor ve tam da tahmin ettiğim gibi top Lake'e geçiyor. Dönüyor, tam saha çizgisi üzerindeki devasa adam kalabalığının içine dalıyor ve görüş alanımdan tamamen kayboluyor. Önümüzdeki sahanın üzerindeki büyük ekrana bakıp görmeye çalışıyorum. Düdük tekrar çalıyor ve hakemin gol işaretini kaldırdığını görüyorum. Çığlıklarım küçük, kapalı loca bölümünü doldururken kalabalık patlıyor.

"Başardı! O yaptı!" Çığlık atıp zıplamaya çalışıyorum, Colin ve River'a bakmak için dönüyorum. "Ahh!"

Lake'in küçük siyah saçlı minyatür versiyonu Colin'e bakmadan önce bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Deli bir anne," diyor yüzünü buruşturarak.

Kalabalığın geri kalanı kükrerken ve tavandan konfetiler dökülürken ben zıplamaya ve pencerenin camına vurmaya devam ediyorum.

"O da çılgın bir kız kardeş. Çılgın kız kardeş," diye ekliyor Colin, özel kutumuzun dışındaki dünya kutlama için patlamaya devam ederken ona küçük bir tabak atıştırmalık veriyor.

Lake nihayet maçtan ve maç sonrası basın toplantısından sonra yanımıza geliyor. River ona doğru koşuyor, elindeki çantaları bırakıp kollarına atlıyor.

Onu.

"Başardık, bebeğim!" Küçük tombul yanağını öpüyor. "Baban başardı!"

"Tebrikler Lake," diyor Colin, omzunu sıvazlamak için yaklaşırken, sesi resmi. "Bir keresinde bir yarış kazanmıştım," diye ekliyor.

Lake kahkahayla başını geriye düşürür. "Öyle yaptın. Kıçlarını da tekmeledim."

"Göt!" River tekrarlıyor.

River'ı yere bırakmadan önce bana acı dolu bir yüz ifadesi takındı. Tekrar Unckie Colin'in yanına koşuyor ve onun sırtına atlıyor. Lake alt dudağını ısırıyor ve bana hamileyken hamile kalmama neden olan o bakışları atıyor, elimi tutup beni kendine çekiyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, elini karnımda gezdirerek.

"Bana yaşattığın stres yüzünden doğum sancısı çekeceğimi sandım. Tanrım, şu son oyun." Kolunu yumruklamadan önce başımı sallıyorum.

Gülüyor, sanki onu gerçekten incitebilirmişim gibi bölgeyi kavrıyor ve tıslıyor. "Biliyorum. Ben de neredeyse erken doğuma giriyordum."

Kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çekiyor. Candy tam zamanında soyunma odasından çıkıp bize alçak bir ıslık çalıyor.

"Onu rahat bırak, Deck. Orada zaten bir tane var," diyor onunla omuz omuza çarpışarak. "Çok seksi görünüyorsun, Cracker! Hamilelik sana yakışıyor."

Lake, Candy bana asıldığında her zaman yaptığı gibi ona ters ters bakıyor ve o da ellerini kaldırıp geri çekiliyor. Dönerek River'ı yakalıyor, ciyaklarken onu omuzlarına yerleştiriyor, sonra da şakacı bir şekilde Colin'le omuz omuza vuruşuyor.

Sahaya doğru yürüyorlar ve diğer bazı oyuncular artık bizim geniş ailemiz haline gelmiş durumda.

"Seninle gurur duyuyorum bebeğim," diye fısıldıyorum tüm ciddiyetimle, elleri kalçalarımdan karnıma doğru kayarken.

"Lütfen, bebeğimi taşıyan sensin. Futbol kolay, annelik değil." Bebek bezi çantasını benden aldı ve diğer çantalarıyla birlikte sırtına attı.

"Lake, gerçekten, yapabilirim-"

Sözlerimi bir öpücükle kesiyor. "Hadi bebeğim. Seni ve küçük kızı eve götürelim. Ayağa kalkma zamanı."

Gözlerimi deviriyorum, sonra sevgiyle gülümsüyorum. *Bu adamı ne kadar çok sevdiğime dayanamıyorum.*

Tüm aile yenilenmiş eve giriyoruz.

"Ben atları besleyeceğim!" Colin sesleniyor, dairesel araba yoluna girer girmez neredeyse koşarak kamyondan iniyor.

"Unckie'yi çıkarabilir miyim?! Anne, River atı besleyebilir mi?" River o sevimli sesiyle soruyor.

"Elbette tatlım," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Önce ceketini giyelim."

Atları ve Lake'i besledikten ve oyun sonrası temizlendikten sonra lavaboda eski bulaşıkları yıkıyorum ve arkama yaslanıyorum.

karşı. Bir an durup etrafımdaki her şey ve bu evi dolduran muazzam sevgi için şükrediyorum. Bizi gerçekten bir araya getiren yemek masasına bakarak kendi kendime gülümsüyorum. O Şükran Günü'ne dair anılar her tatil geldiğinde aklıma geliyor, ancak eskiden var olan ezici hüzün yerine, şimdi kalbimizi dolduran neşe ve anılardan başka bir şey yok.

Lydia'yı kaybettik ama gerçekten bir aile kazandık. Hem de büyüyen bir aile. Onun için hep istediği bir aile. Geldiğini hiç görmediği bir aile. Lake, onun ölümünden sonra ne kadar yalnız olduğunu hissetse de asla yalnız olmayacak. Kendi geleneklerimizi yarattık. Kendi mirasımızı başlattık. Birlikte.

Lake mutfağın yanındaki yan kapıdan içeri girdiğinde önümde bilgisayarım ve evraklarımla masada oturuyorum. Bana arkamdan yaklaşıyor, elleri omuzlarımı buluyor. Ağrıyan kaslarıma nazikçe masaj yapıyor ve ben de boynumu ona yaslıyorum.

"Bu kadar çok çalışmamalısın, bebeğim. Bunu kabullenmelisin-"

"Eğer buraya bana sakin olmamı söylemeye geldiysen, şu kapıdan çıkıp Colin'in evine gidebilirsin."

"Evet, doğru." Gülüyor. "Az önce beni kovdu! Kendi alanının mahremiyetini seviyor."

İkimizin de sevdiği evi yeniledikten sonra biraz savurganlık yaptık. Lake'in annesinin evini satmak söz konusu bile değildi. Arazinin ve alanın büyüyen ailemiz için mükemmel olacağını biliyorduk ve Colin için inşa ettiğimiz misafir evi mükemmel bir çözümdü. Ayrıca atların Colin'e takıntılı olduğu açıktı ve onlardan kurtulmayı hayal bile edemiyorduk. Lake'in ve bizi sık sık ziyaret eden Dale'in yardımıyla onların bakımını üstlendi, boyutları ya da tavırları bir kez bile gözünü korkutmadı. Onun bir

Onlarla kurduğum gerçek bağı çok güzel ve gerçekten büyülü buluyorum. O ahırda olmak hepimiz için tedavi edici.

"River aşağıda mı?" Lake koridora bakarak sorar.

"Evet. Zavallı çocuk bu gece dört sosisli yedikten sonra çok yoruldu." Lake'in nefesi kesildi. "Dört mü?!"

"Çocuk tıpkı babası gibi. Bu çocukları besleyemiyorum."

Kıkırdıyor ve omuzlarımı ovmaya devam ettikten sonra üzerime eğilip "Bu gece ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Sadece gelecek ayın programını ayarlamaya çalışıyorum. Programa dahil etmeye çalıştığım sekiz yeni hastamız var."

Üzerinde çalıştığım yeni yan proje mi? Yeni iş mi? Büyük bir mesele haline geldi. Özel ihtiyaçları ve engelleri olan çocuklar ve yetişkinler için kendi terapi merkezimi açtım. Spordan kaynaklanan engelleri veya sakatlıkları olanlara bu kadar tecrübeli bir kadından daha iyi kim yardımcı olabilirdi ki?

Colin'i hemen ofis asistanım olarak işe aldım, perde arkasında çalışacak, dosyalama yapacak ve dünyanın Karen'lerinden uzakta, huzur içinde defterler üzerinde çalışacaktı. Bir daha asla markette çalışmasına izin vermeyeceğim. Hayır, asla. Asla.

Ofisin sınırlarından uzaklaşmaya karar verdiğinde benimle birlikte harika zaman geçiriyor, onunla benden daha iyi ilişki kurabilen bazı çocuklarla çalışmaya yardımcı oluyor. Sanırım bir kız arkadaşı bile olabilir. Kabul etmiyor ama Evelyn ne zaman terapiye gelse, aniden aletin yanında beliriyor ve onunla konuşmanın bir yolunu buluyor. Göz göze geldiklerinde kızarıyor bile. O çok yetenekli ve gerçekten gelişebileceği bir yer bulduğu için çok mutluyum. Onu gerçekten gururla dolduran ve kim olduğunu kutlayan bir iş.

Lake geçen yıl yeni kompleksin inşasında bize yardımcı oldu ve benim gibi bir terapistin hayal edebileceği tüm teknolojik gelişmelere sahip bir spor salonu ekledi. Terapi amaçlı bir havuzumuz bile var. Evet, her şeyin bir sebebi var.

"Çok harikasın," diye fısıldıyor boynumu öperken.

"Lake, Super Bowl'u kazandın! Lütfen bu gece senin ne kadar harika olduğuna odaklanabilir miyiz?"

Hemen kaşlarını kaldırıyor. "Aklında ne var?" "Sakin ol koca oğlan, ben hâlâ bir balinayım, unuttun mu?"

Ayağa kalkmama yardım ediyor, elleri sürekli üzerimde.

"Eğer sen bir balinaysan, ben de içinde yüzebileceğin bir gölüm," diyor yüzünü boynuma sok**a r a k .**

Gülüyorum çünkü son zamanlarda ezik baba şakalarıyla beni öldürüyor. İnliyorum çünkü lanet olsun, bu iyi hissettiriyor. *Lanet olası hamilelik hormonları.*

Arkasından bana bir hediye uzatmadan önce dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. Şaşkınlıkla ona bakarken omuzlarım çöküyor.

"Neden?! Bu benimle ilgili değil! Bu kadar harika olmayı bırak. Beni kötü hissettiriyorsun."

"Kapa çeneni, kızım." Sırıtıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Ben elimden a l m a y a karar vermeden önce hediyeyi al."

İçimi çekiyorum, sonra gazeteye sarılmış ciltli bir kitap gibi hissettiren şeyi alıyorum. "Üzgünüm, ambalaj kağıdı bulamadım."

Ona sevgiyle gülümsüyorum ve geçen gün Target'ta biraz fazla uzun süre baktığım yeni bir neden seçme romantizminin paketini açarken başımı sallıyorum.

"Lake!"

"Biliyorum, ama dört kişi o l u r l a r s a en sevdiğin kişiyi seçmekte z o r l a n ı r s ı n diye düşündüm."

Oh, çok az şey biliyorsunuz, efendim.

Gülüyorum, sonra kitabı masanın üzerine bırakıp kollarımı boynuna doluyorum.

"Sen benim favorimsin," diye fısıldıyorum

dudaklarına. "Evet, evet... Bearback'teki

Kardeşler'e söyleyeceğim."

Gülümsüyor, sonra karnımı öpmek için eğilmeden önce beni usulca öpüyor.

"Seni seviyorum Brook," diye fısıldıyor tenime karşı. "Baban seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Bunu her yaptığında kalbim göğsümde çarpıyor. Tekrar ayağa kalkıyor, elleri çenemi kavrarken beni nazikçe öpüyor. Hâlâ midemi bulandıran bir şekilde bana sevgiyle bakıyor.

"Bana sebebimi verdin Dylan. Bu aile." Yutkunuyor, saçlarımı şakağımdan alıp kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerimi buluyor. "Sana sonsuza dek minnettarım."

"İnşa ettiğimiz şeyi seviyorum." Onu öperken, sevginin yeniden üzerimize aktığını ve bizi her zaman hak ettiğimiz mutluluğa boğduğunu hissediyorum. "Bunun için her gün şükrediyorum, Lake."

Başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor, bana son bir öpücük vermeden önce tatlı tatlı gülümsemek için geri çekiliyor.

"Onu kitaplığa ekleyeceğim," diyor, kitabı masadan alıyor ve gülümsemesi tekrar yüzüne yayılmadan önce gözlerini deviriyor.

Kıkırdıyorum, sonra alt dudağımı ısırıyorum, gri eşofmanlarının içinde koridorda yürüyen seksi kıçını izliyorum. Bir kız öğrenci gibi iç çekip ona bakarken arkamdaki kapının çalındığını duyuyorum.

Önümdeki tahta sandalyeyi kavrayarak doğruluyorum. *Tuhaf.*

Kapıya doğru yürüyorum, açmadan önce gömleğimi göbeğimin üzerinde düzeltiyorum. Görmeyi beklemediğim bir manzara karşısında gözlerim açılıyor. Verandanın üzerinde bir

Saçları güneşten daha parlak, vücudunun görünen her yerinde dövmeler olan bir adam. Dizlerinde delikler olan yırtık siyah bir kot pantolon giyiyor ve daha da fazla dövmeyi gözler önüne seriyor. Gözleri kristal mavisi, Lake'inkinden bir ton daha açık ama bir şekilde şekil olarak fazlasıyla benziyor. Piercingler yüzünü kaplıyor. Yüzünde kocaman dişlek bir gülümseme var.

Neden gülümsüyor?

"Haydi kızım!" diyor baş edemeyeceğim kadar büyük bir enerjiyle.

Kaybolduğuna eminim. Kaybolmuş olmalı.

Bu tuhaf ziyaret karşısında afalladım, ağzım açık kaldı. Ben daha cevap veremeden, bu hayatta duymayı hiç beklemediğim bir şey söylüyor.

"Kardeşimle buluşmaya geldim!"

SON

Şimdilik.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Jescie Hall

ANNE

TUTKULU

HAYATLAR

GÜLMEK IÇIN

NEFES ALMAK IÇIN YARATIR

GENELLIKLE BAŞKA BIR BOYUTTA KAYBOLUR

E-posta: jesciehallPA@gmail.com

PA: Cari Harvey

PAA: Annica Smith

IG: jescie.hall

Tiktok: jescie.hall

OceanofPDF.com

Jescie Hall tarafından yazılan diğer kitaplara göz atın

HAWKE

Düşmandan
sevgiliye zorunlu
yakınlık oda
arkadaşları
eski̇ mahkum
sadakatsi̇zli̇k
endi̇şesi̇

KID

anlık aşk ağır
uyuşturucu
kullanımı
saplantılı aşk
bağımlılıkla
mücadele travma

O SIKI SEVGİ

maskeli̇ sapik
düşmanlardan
aşiklara
yaş farkı
dini travma
karanlık
romantizm

OceanofPDF.com